

JEANETTE FROST

MEZARIN YÜZÜ

Bir GECE AVCISI Romanı

sezinn

"CAT VE BONES İKİLİSİ BİRLİKTE BİR HARİKALAR."

Charlaine Harris

JEANIENE FROST ROMANLARI HAKKINDA...

"TUTKULU VE BAŞTAN ÇIKARICI...
KARANLIK BİR ŞEHVET VE HIZ KESMEYEN
AKSİYONLA DOLU."

Kresley Cole

"SEKSİ VE HER SAYFASI MACERA DOLU.
SERİNİN RESMEN BAĞIMLISIYIM."

Gena Showalter

"JEANIENE FROST'U KESİNLİKLE
OKUMALISINIZ."

Lara Adrian

"KLASİK VAMPIR EFSANELERİNE YENİ BİR
SOLUK GELDİ... JEANIENE FROST ALKIŞI
SONUNA KADAR HAK EDİYOR."

Yasmine Galenorn

*Giyinik ya da çıplak,
bu vampir nefes kesiyor! Üstelik cazip vampir
Bay Bones'un bizzat kendisi de bunun farkında!*

MEZARIN YÜZÜ

Bir Gece Avcısı Romanı

JEANIEPE FROST

İngilizceden Çeviren:
Bilge Gündüz

ARTEMIS

AB/336

ABG/136

AÇ/104

A/55

MEZARIN YÜZÜ

JEANIENE FROST

Orijinal Adı: *This Side of the Grave*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Töydemir

İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Nisan 2012

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 78 - 3

Sertifika No: 10905

Jeaniene Frost © 2011

Avon Books, HarperCollins Publishers

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti. 'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısım ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftçehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MEZARIN YÜZÜ

Bir Gece Avcısı Romanı

JEAN PIERRE FROST

SAYAMAYACAĞIM KADAR ÇOK SEBEPLE
MATTHEW, MELISSA VE ILOPA'YA...

TEŞEKKÜR

Bu bölüm uzun görünebilir ama, “Gece Avcısı” serisinde hayati rol oynayan herkesten bahsetmenin yanına bile yaklaşamıyor aslında. Adıyla bahsetmediğim herkesin, bunun sebebinin onları takdir etmemden değil yer darlığından olduğunu bilmesini istiyorum.

Her zamanki gibi, öncelikle bana verilen harikulade fırsatlar için Tanrı’ya şükretmem gerek. Bir zamanlar tek istediğim şeyin bir tanecik kitabımın basılması olduğunu hatırlıyorum. O kadar şanslıyım ki, Tanrı’nın benim için çok daha büyük planları varmış.

Şahane editörüm Erika Tsang’e ve Avon Books’taki muhteşem takımın geri kalanına çok teşekkür ederim. Menajerim Nancy Yost ağırlığınca altın değerinde olmayı sürdürüyor. Tage’e, Erin’e, Kimberley’ye ve Carol’a, Frost Hayranları sitesinde yaptığınız

her şey için çok teşekkür ediyorum. Ayrıca Cat'e, Bones'a ve *küçük, çarpık vampir ailelerine* verdiğiniz destekten dolayı siz "Gece Avcısı" okuyucularına ne kadar minnettar olduğumu belirtmek isterim. Kitap serilerimi insanlara tanıttığınız ve bana cesaret dolu mesajlar yolladığınız için size ne kadar minnettar olduğumu kelimelere dökemiyorum. "Süpersiniz!" lafı, size olan hislerimi yeterince açıklayamıyor.

"Kedinin İsmi Koy" yarışmasını kazanan Miriam Struett ve Angelika Szakácsi'ye teşekkür ederim. Bana kalırsa Helsing -Van Helsing'in kısaltılmışı- Cat'in kedisi için kusursuz bir isim!

Ve tabii ki kocama ve aileme, sıralamama imkan olmayan sayısız şey için sonsuz teşekkürlerimi ve sevgimi gönderiyorum.

BİR

VAMPİR ONU MAĞARA DUVARINA BAĞLAYAN zincirleri çekti. Gözleri parlak yeşildi, ısıltıları etrafımızı saran karanlığı aydınlatıyordu.

“Gerçekten bunların beni tutacağını mı sanıyorsun?” diye sordu belirgin İngiliz aksanıyla.

“Kesinlikle öyle,” diye cevap verdim. Bu kelepçeleri duvara bir usta vampir çakmış ve test etmişti. Yani kelepçeler yeterince sağlamdı. Bunu en iyi ben biliyordum. Bir zamanlar ben de onlarla duvara kelepçelenmişim.

Vampir gülümseyince beyaz üst dişlerinin arasından vampir dişleri göründü. Bu dişler birkaç dakika önce, vampir sıradan gözlere hala insan gibi görünürken orada değildi.

“Peki o zaman. Şimdi beni kısıvrak yakaladığına göre ne istiyorsun?”

Hiç de çaresizmiş gibi konuşmuyordu. Dudaklarımı büzerek sorusunu düşündüm, bir yandan da onu tepeden

tırnağa süzdüm. Çıplak olduğu için görüşümü engelleyen hiçbir şey yoktu. Giysilerin içinde silah saklanabileceğini öğreneli çok oluyordu ama çıplak ten hiçbir şey saklayamazdı.

Fakat şu anda bir şey saklıyor gibiydi ve bu da hayli rahatsız ediciydi. Vampirin güzel, solgun bedeni kaslardan, kemiklerden ve ince, zarif çizgilerden oluşuyordu. Şahane bir yüzü, tereyağını kesebilecek incelikte, heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen elmacıkkemikleri vardı. Giyinik de olsa, çıplak da olsa nefes kesiciydi ve bunun farkında olduğu belliydi. O pırıl pırıl yeşil gözler bir şey bildiğini belli eden bir biçimde benimkilere dikilmişti.

“Soruyu tekrar etmemi ister misin?” diye sordu hafiften alaycı bir sesle.

Soğukkanlı görünmeye çalıştım. “Söyle, kimin için çalışıyorsun?”

Vampirin tebessümü genişleyerek soğuk tavrımın yeterince inandırıcı olmadığını belli etti. Zincirlerin izin verdiği kadar uzandı, kasları bir gölcükteki dalgalar gibi kabardı.

“Kimse için.”

“Yalancı.” Gümüş bir bıçak çekip ucunu hafifçe göğsünde dolaştırdım. Tenini kesmeden, birkaç saniye içinde solan açık pembe bir iz bıraktım sadece. Vampirler şimşek hızında iyileşiyor olsa da kalbe saplanan gümüş onlar için öldürücüydü. Vampirin kalbiyle benim bıçağım arasında yalnızca birkaç santimlik bir kemik ve kas duvarı vardı.

Bıçağımla yarattığım çizgiye baktı. “Bu beni korkutmalı mı?”

Soruyu düşünüyormuş gibi yaptım. “Eh, on altı yaşından beri ölmeyenlerin dünyasını orağımla kesip biçiyorum. Bana Kızıl Azrail adını bile taktılar, yani bıçağımı kalbine yaklaştırdığımda korksan iyi olur.”

Vampirin yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı hala. “Bayağı şirret bir hatun gibisin. Ama bahse girerim, sen beni durduramadan kelepçelerden kurtulup seni sırtüstü yatırabilirim.”

Küstah herif. “Lafla peynir gemisi yürümez. İspatla.”

Bacakları öne fırlayarak dengemi bozdu. Hemen öne atıldım ama sert, soğuk bedeni bir saniye sonra beni mağara zeminine mıhladı. Demirden bir el bileğime sarılarak bıçağı kaldırmama engel oldu.

“Kibir her zaman insanın sonu olur,” diye mırıldandı vampir tatmin olmuş bir biçimde.

Onu üzerimden atmaya çalıştım. Bir ton tuğladan kurtulmaya çalışsam daha kolay olurdu. *Ona öyle meydan okumadan önce kollarıyla bacaklarını da zincirlemeliydim*, diye kendimi azarladım içimden.

Vampir başını eğip bana bakarken o alaycı, küstah tebessümünü yüzüne geri döndü. “Debelenmeyi kes, yavrum. Orama burama sürtünüp beni tahrik ediyorsun.”

“Kelepçelerden nasıl kurtuldun?” Omzunun üzerinden, mağara duvarında, iki buçuk santimlik titanyum kelepçelerin bir zamanlar sallandığı noktada bir delik olduğunu gördüm. İnanılmaz. Kelepçeleri duvardan koparıvermişti.

Vampir koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Hangi açıdan çekeceğimi biliyordum. Duvara kelepçe çakmadan

önce onlardan nasıl kurtulacağını bileceksin. Yalnızca bir saniye sürdü, sonra seni sırtüstü yatırdım. Tıpkı söylediğim gibi.”

Kalbim hala atıyor olsa şu anda hızla çarpıyor olurdu ama birkaç ay önce vampir-insan melezinden tam bir vampire dönüştüğümde bu özelliğimi kaybetmiştim. En azından çoğunlukla. Vampir dişlerim uzarken gözlerim parlak yeşil bir ışıltı saçmaya başladı.

“Gösterişçi.”

Vampir, yüzlerimizin arasında yalnızca bir-iki santim kalana dek eğildi. “Şimdi, güzel tutsağım, hazır seni altıma sıkıştırmışken sana her istediğimi yapmama kim engel olacak?”

Hala elimde tuttuğum bıçağı bıraktım ve kollarımı onun boynuna doladım. “Umarım hiç kimse.”

Vampir kocam Bones alçak sesle, günah dolu bir kahkaha attı. “Benim duymak istediğim cevap da buydu Kedicik.”

Yeraltındaki bir mağara çoğu insanın konaklamak isteyeceği yerlerin başında gelmez ama bana göre burası cennetti. Duyulan tek ses, yeraltındaki nehrin yumuşak hareketleriydi. Hepsi de bir vampirin iştme yetisi için fazla sesli olan sayısız konuşmanın yarattığı arka plan gürültüsünü duymamak için uğraşmama gerek olmaması beni çok rahatlatıyordu. Bana kalsa Bones’la ikimiz haftalarca buraca yaşardık.

Fakat biraz dinlenmek ve eğlenmek için hayatlarımızdan uzaklaşmak bizim kaderimizde yoktu. Bunu zor yol-

dan öğrenmiştim. Ayrıca fırsat bulduğumuzda kaçamak yapmayı ve bunun tadını çıkarmayı da öğrenmiştim. İşte bu yüzden, şafakta dinlenmek için, Bones'la ilişkimizin yedi yıl önce başladığı mağaraya gelmiştik. O zamanlar zincirlere vurulmuş olan bendim, şeytani bir kan emicinin beni yemek üzere olduğuna inanıyordum. Bunun yerine o kan emiciyle evlenmiştim.

Kedim Helsing ufak odanın köşesinden yakarış dolu bir miyavlama koyuverdi, kapı görevi gören taş sütunu tırmaladı.

"Keşfe çıkamazsın," dedim ona. "Kaybolursun."

Kedim yine miyavladı ve patisini yalamaya başladı, bir yandan da bana uğursuz bakışlar atmayı ihmal etmiyordu. Onu aylarca bir ev bakıcısıyla bıraktığım için beni hala affetmemişti. Helsing bana kızmakta haksız değildi, öte yandan benimle kalsaydı öldürülebilirdi. Birçok insan öldürülmüştü.

"Yeterince dinlendin mi, aşkım?" diye sordu Bones.

"Hı hı," diye mırıldanarak gerindim. Şafaktan hemen sonra uykuya dalmıştım. Bu seferki, bir vampir olarak geçirdiğim ilk haftalarda başıma musallat olan ani bayılmalara benzemiyordu. O durumdan kurtulduğuma çok memnundum.

"O zaman yola çıksak iyi olur," dedi Bones.

Doğru ya. Her zamanki gibi gitmemiz gereken yerler vardı.

"Uyumak için buraya uğradığımıza pişman olmamın tek sebebi normal bir duş olmaması," diye içimi çektim.

Bones alaycı bir tavırla burnundan güldü. “Hadi ama, nehir çok ferahlatıcı.”

Suyun ısısı beş dereceyken sıhhi tesisatın mağara versiyonu için *ferahlatıcı* demek fazla olumluydu. Bones odadan çıkabilelim diye taş sütunu yana çekti, sonra kedim dışarı atlayamadan tekrar yerine koydu.

“İşin sırrı birden atlamakta,” diye ekledi. “Yavaş yavaş girmek durumu kolaylaştırmıyor.”

Kahkahamı yuttum. Bu tavsiye, ölmeyenler dünyasına girmek için de kullanılabilirdi. *Pekala. Dondurucu nehre atlayış, hadi bakalım.*

Sonra Ohio’ya dönmemizin gerçek sebebiyle ilgilenmemizin vakti gelecekti. Şansımız varsa eski memleketimde yaşananlar, vampirler arası birkaç şiddet olayından ibaret olurdu.

Bundan şüpheliydim, yine de henüz umudumu kaybetmemiştim.

Öğleden sonra güneşi hala tepedeyken Bones’la birlikte Easton Alışveriş Merkezi’nin süs havuzuna vardık. Daha doğrusu süs havuzundan bir sokak ötedeydik. Önce bunun bir tuzak olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Bones’la ikimizin bir sürü düşmanı vardı. Önceki mesleklerimiz bir yana, çıkan son iki vampir savaşı bunu garantiye almıştı.

Kalabalığa karışmış olan bir, belki de iki genç vampirin varlığına işaret eden hafif bir güç karıncalanması dışında fazladan bir doğaüstü enerji sezmedim. Yine de puslu, belli

belirsiz bir şekil otoparkı aşır kiralık arabamızın içine uçana dek Bones da, ben de kıpırdamadık.

“Havuzun orada iki vampir var,” dedi Fabian.

Fabian bir hayaletti ve bir bakıma onu evlat edinmiş sayılırdım. Hatları yoğun bir zerrecik bulutundan çok bir insana benzeyene dek cisimleşti. “Beni fark etmediler.”

Bu bizim lehimize olsa da Fabian bu son bölümü hüznle söylemişti. Vampirler insanların aksine hayaletleri görebilse de çoğunlukla görmezden gelirdi. Ölü olmak, vampirlerin size otomatikman iyi davranacağı anlamına gelmiyordu.

“Teşekkürler dostum,” dedi Bones. “Bizi nahoş bir sürprizin beklemediğinden emin olmak için nöbet tut.”

Fabian’ın hatları bulanıklaştı, sonunda bütün bedeni yok oldu.

“Tek bir vampirle buluşacaktık,” dedim. “Temasımızın yanında bir arkadaşını getirmesine ne diyorsun?”

Bones omuz silkti. “Bunun için iyi bir sebebi olsa kendisi için iyi olur diyorum.”

Arabadan indi. Bluzumun kol ağızlarında sakladığım gümüş bıçakları hafifçe okşayıp güven tazeleyerek onu takip ettim. Sloganım basitti: *Eyden gümüş bıçaklarını almada çıkma!* Evet, vampirler ırklarının gizliliğini korumaya çok önem verirdi ve burası kamuya açık, kalabalık bir yerdi ama bu bizim güvenliğimizi garantilemiyordu. Gerçi bıçaklar da garantilemiyordu, yine de güvende olma ihtimalimizi artırdıkları kesindi. Sokağın daha aşağısına park etmiş olan ve bunun bilgi alma amaçlı bir sohbetten fazlası

olduğu ortaya çıktığı takdirde harekete geçmeye hazır olan iki vampir de bu ihtimali artırıyordu.

Avludaki süs havuzuna yaklaşırken kokular adeta üze-rime saldırdı. Parfümler, ter kokusu ve çeşitli kimyasallar en güçlüleriydi. Bunun altında, çözmekte giderek daha başarılı hale geldiğim bir tabaka vardı: Duygular. Korku, aç-gözlülük, arzu, öfke, aşk, üzüntü... Kiminin aroması tatlı, kimininki acı ve keskindi. Nahoş duyguların kokusunun daha sert olması şaşırtıcı değildi. Bu arada, beton bankta oturan her iki vampirden de -Bones onlara sert bir bakış atmadan önce bile- korkunun o çürük meyveyi andıran ko-kusu yayılıyordu.

"Hanginiz Scratch?" diye sordu oldukça Bones sert bir sesle.

Saçında gri şeritler olan vampir ayağa kalktı. "Benim."

"O zaman sen kalabilirsin. O..." Bones sustu, kemik-leri sayılan diğer vampiri başıyla işaret etti. "O gidebilir."

"Dur!" Scratch, Bones'a yaklaşıp sesini alçalttı. "Buraya benimle konuşmaya geldiğin şey var ya. Onun bu konuda bilgisi olabilir."

Bones bana baktı. Omuz silktim. "Davetsiz misafiri-mizin söyleyeceklerini dinlesek bir şey kaybetmeyiz," diye yorumda bulundum.

"Ben Ed," dedi diğer vampir, Bones'un omzunun üze-rinden bana gergin bir bakış atarak. "Scratch bana burada buluşacağımız kişilerin *siz* olduğunuzu söylememişt."

Ed'in yüz ifadesine bakılacak olursa benim kızıl saç-larımdan, parmağımdaki kocaman kırmızı elmastan,

Bones'un İngiliz aksanından ve yaydığı ürpertici güç aura-sından dolayı kim olduğumuzu anlamıştı.

“Çünkü o da bilmiyordu,” dedi Bones soğuk soğuk. Bones'un beni değiştirdiği günden beri erişebildiğim duyguları şu anda insan içindeyken kullandığı o aşılmaz duvarın ardındaydı. Yine de söze devam ederken sesi öyle gergindi ki herkes ruh halini çözebilirdi.

“Anladığım kadarıyla kendimizi tanıtmamıza gerek yok.”

Scratch'in gözleri bana kaydı, sonra gözlerini kaçırdı. “Hayır,” diye mırıldandı. “Sen Bones'sun, o da Azrail.”

Bones'un yüz ifadesi yumuşamadı. Ben en başarılı *sizi öldürmeyeceğim* tebessümümü takındım.

“Bana Cat diyebilirsiniz. Neden konuşabileceğimiz gölge bir yer bulmuyoruz?”

Güneş ışınları mitolojide söylendiği gibi vampirler için öldürücü değildi ama tenimiz güneşte çok kolay yanıyordu. Doğaüstü enerjimizi, güçlü yaz güneşinin sebep olduğu yanıkları tedavi etmek için kullanmak gereksizdi. Yakında bir yerde, dışarıda masaları olan bir Fransız restoranı vardı. Şemsiyeyle korunan bir masa bulduk ve uzun zamandır görüşmemiş eski dostlar gibi oturduk.

Bir garson kız içecek siparişlerimizi aldıktan sonra Bones, Scratch'e, “Ustanızın birkaç yıl önce öldürüldüğünü ve soyuna mensup kişileri koruması için ardında kimseyi bırakmadığını söylediniz,” dedi. “Birkaçınız birbirinize göz kulak olmak için bir grup oluşturmuşsunuz. Tuhaf bir şeyler olduğunu ilk ne zaman fark ettiniz?”

“Birkaç ay önce, geçen sonbaharda,” diye cevap verdi Scratch. “Başta bizimkilerden birkaçının kimseye bir şey söylemeden şehirden ayrıldığını sandık. Birbirimizi kolluyorduk ama bebek bakıcısı da değildik, bilirsin. Sonra birkaçımız daha... Normalde çekip gitmeden önce birilerine haber verecek türden kişiler kaybolduğunda... Eh, geri kalanımız endişeye kapıldı.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Scratch ve onun gibi ustasız genç vampirler, ölmeyenler dünyasının hiyerarşisinde en aşağıdaydı. Vampirlerin kullandığı derebeylik sisteminden pek hoşlanmıyor olabilirdim ama iş soylarına mensup vampirleri ve insanları korumaya geldiğinde çoğu usta vampir hayli dikkatliydi. En kötü kalpli, en şeytani olanlar bile.

“Sonra bölgede giderek daha çok gulyabani görülmeye başladı,” diye söze devam etti Scratch.

Gerildim. Bones’la ikimizin Ohio’ya asıl geliş sebebimiz buydu. Eski memleketimde gulyabanilerin arttığını ve kayıp vampirler olduğunu duymuştuk.

“Burası ölmeyenlerin oyun parkı gibi neticede,” diye söze devam etti Scratch huzursuzluğumu fark etmeden. “Bir sürü görülecek yer ve eğlenceli titreşim var, bu yüzden et yiyiciler geldiğinde bir terslik olduğunu düşünmedik. Fakat bazıları vampirlere çok kötü davranıyor. Ustasız olanları taciz ediyor, onların peşine düşüyor, kavga çıkarıyorlar... Belki bizimkilerin kaybolmasının ardında onlar vardır diye düşündük. Sorun şu ki, biz kimseye ait olmadığımız için kimse olanları umursamıyor. Dürüst olmak gerekirse sizin bizimle ilgilenmenize de bayağı şaşırdım.”

“Kendime göre sebeplerim var,” dedi Bones yine o duygusuz tonda. Bana bakmadı bile. Asırlarca ilgisiz rolü yapmak onu bu konuda uzmanlaştırmıştı. Ed’le Scratch onlardan bilgi almaya çalışmamızın sebebinin, bazı gulyabanilerin düşmanca davranışlarının -ve bazı vampirlerin ortadan kayboluşunun- benim dünyanın en tuhaf vampiri olup olmadığını öğrenmeye çalışmaktan kaynaklandığını asla tahmin edemezlerdi.

“Para istiyorsanız bizde pek yok,” diye öttü Ed. “Hem soyunuzu mega usta Mencheres’le birleştirdiğinizde, kiralık katillik işinden emekli olduğunuzu düşünmüştüm.”

Bones tek kaşını kaldırdı. “Sen fazla düşünmemeye çalış, bir yerine bir şey olur,” dedi tatlı tatlı.

Ed’in yüzü gerildiyse de çenesini kapattı. Gülümsemek için kendimi zor tuttum. *Hediye atın dişlerine bakılmaz. Özellikle de ısırın bir atın.*

Konuyu değiştirmek için, “Gulyabanilerin arkadaşlarınızın kaybolma olaylarına karıştığına dair kanıtınız var mı?” diye sordum Scratch’e.

“Hayır. Yalnızca, ne zaman bir vampir kaybolursa onun en son o pislik gulyabanilerden birkaçının olduğu yerde görülmesi bana tesadüften ibaret gelmiyor.”

“Nerelerde?” diye sordum.

“Bazı barlar, kulüpler...”

“İsim ver,” dedi Bones.

Scratch titrek bir sesle liste yapmaya başladı ama sesi birden bir gürültüyle boğuldu.

...molama daha dört saat var...

...fatura almayı unutmadım değil mi? Uymazsa geri götürürüm...

...bir çift ayakkabıya daha bakarsa avazım çıktığı kadar bağıracağım...

Bu konuşmalar etrafımızdaki alışverişçilerden gelmiyordu. O sesleri daha oturmadan bir kenara itmiştim, artık duymuyordum. Şimdiki sesler kafamın içinden geliyordu. Bir darbe yemiş gibi sarsıldım, elim şakağıma gitti.

Ah, kahretsin. Yine mi?

İKİ

“**P**E OLDU KEDİCİK?” DİYE SORDU BONES
hemen.

Ed’le Scratch de bana endişeli bakışlar atıyordu. Aklımda beliren sayısız düşünce yerine onlara yoğunlaşmak için çabalarken kendimi zorlayarak gülümsedim.

“Sadece, şey, burası biraz sıcak,” diye mırıldandım. İki yabancı vampire derdimin gerçek sebebini anlatmaya niyetim yoktu.

Bones’un gözleri yüzümde dolaştı. Koyu kahverengi gözleri hiçbir ayrıntıyı atlamadı, seslerse aklımda merhametsizce gevezelik etmeyi sürdürüyordu.

...kimse görmedi. Umarım barkodu çıkarabilirim...

...yakında onu bir ağlatacağım, görecek...

...beş dakika içinde gelmezse yemeğe onsuz başlayacağım...

“Şey, biraz hava alsam iyi olur,” dedikten sonra bu bahanenin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Birincisi, zaten

açık havadaydık ve ikincisi, ben bir vampirdim. Bırakın tuhaf davranışlarımı açıklamak için kullanabileceğim bir sağlık sorunum olmasını, artık nefes bile almıyordum.

Bones ayağa kalkıp dirseğimi tuttu. “Bir yere kıpırda-mayın,” dedi omzunun üzerinden Ed’le Scratch’e kısaca.

Gittiğim yerden çok Bones’un elinin serin baskısına yoğunlaşmaya çalışarak hızla yürüdüm. Başımı eğmiştim çünkü gözlerim tedirginlikten parlak yeşile dönmüş olma-lydı. *Kesin sesinizi, kesin sesinizi, kesin sesinizi*, dedim kafa-mın içindeki istenmeyen kalabalığa.

Aklımdaki patırtı etrafımızdaki insanların gürültülerini de artırır gibi oldu ve sonunda her şey bulanıklaşarak pa-raziti andıran bir şeye dönüştü. O parazit diğer duyularımı yararsız hale getirene dek yükseldi, her yandan gelen aman-sız seslerden başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırdı. Sesle-ri geriye itmek istedim. Her saniye artarmış gibi görünen sesler dışında herhangi bir şeye yoğunlaşmak için mücadele ettim.

Sert bir şey vücudumun ön kısmına bastırırken daha düz ve sert bir bariyer de sırtıma yaslandı. Aklımı bombar-dımana tutmakta olan, gök gürültüsünden farksız konu-şmaların altından tanıdık bir İngiliz aksanı duydum.

“...Bir şey yok aşkım. Onları geriye it. Onları değil, beni dinle...”

Aklımdaki sayısız sesi, kısmam gereken bir TV kanalı olarak resmetmeye çalıştım. İrade gücüm de uzaktan ku-mandamandı. Parmaklar yüzümü okşadı, dokunuşlarından güç aldığım çapalardı onlar. Büyük bir çabayla aklımı o

karmaşadan çekip çıkardım, duyularımın geri kalanını yok etmek isteyen sestten kendimi uzaklaştırdım. Birkaç dakika boyunca inatla konsantre olduktan sonra, zihnimdeki o kükreyiş alçaldı ve sinir bozucu ama baş edilebilir bir mırıltıya dönüştü. Şimdiki mırıltılar, var olmaması gereken yaratıklara ısırılacakları kadar yaklaştıklarından habersiz olan etrafımızdaki alışverişçilerden gelen seslere benziyordu.

“Kanını içmeyi bırakmam gerek,” dedim Bones’a, kontrolü gözlerimi açabilecek kadar ele geçirdiğimi hissettiğimde. Etrafıma şöyle bir baktığımda, bize atılan kaçamak bakışlardan anlaşıldığı kadarıyla, Bones’un tutkulu bir sarılışa benzeyen bir hareketle sırtımı bir sütuna dayamış olduğunu gördüm.

Bones içini çekti. “O zaman bu kadar güçlü olmazsın.”

“Ama aklım başımda olur,” diye ekledim. Ayrıca daha güvende olurdum çünkü bir savaş esnasında aklım birden yüzlerce sesle dolarsa dikkatim öldürülmeme sebep olacak kadar dağılabilirdi.

Bones geri çekilip bana bakana kadar o kısa, kıvrıkcık, koyu renk saçlarını çekiştirdim. “Bunun Mencheres’ten içtiğim kanın kalıntıları olamayacağını biliyorsun. Daha az değil, daha sık oluyor,” dedim yumuşak bir sesle. “Bu gücü senden alıyor olmalıyım. Ve bu yetenekle baş edemiyorum.”

Bir melez olmaktan çıkıp tam bir vampire dönüşmemin eşsizliğimin sonu olacağını sanıyordum. Ne yazık ki kader aynı fikirde değildi. Mezarın diğer yanında uyandığımda,

vampir tarihinde hiç görülmemiş olan iki şeye sahiptim: Arada bir atan bir kalp ve ölmeyen kanına duyulan açlık. İkinci özelliğimin yan etkisi, vampirlerin insan kanından enerji toplaması gibi benim de içtiğim vampir kanından geçici olarak güç almamdı. Bunun bir sakıncası yoktu ama bir *usta* vampirden kan içtiğimde onun sahip olduğu yetenekleri geçici olarak kendime mal etmiş oluyordum. Gücümün artması şahaneydi fakat kontrol edemeyeceğim başka yetenekler edindiğimde durum farklı oluyordu. Bones'un insan aklını okuma yeteneği gibi.

"Kendini azımsıyorsun Kedıcık," dedi Bones alçak sesle.

Başımı iki yana salladım. "Vampirlerin özel yetenekler edinmesinin asırlar sürmesinin ve bunu ancak usta olduklarında yapabilmelerinin bir sebebi var. Öbür türlü bu yeteneklerle baş edilmiyor. Senden kan içmeyi sürdürürsem bugün olanlar daha da beter hale gelecek. Sen belli ki Mencheres'ten miras edindiğin akıl okuma yeteneğini iyice geliştirmişsin. Öyle ki yeteneğin senin kanından bana geçiyor."

Bones, denginden aldığı gücün sonucunda başka yetenekler de sergilemeye başladığı takdirde o yeteneklere bulaşmayı gerçekten istemiyordum. Bir keresinde mecbur kaldığım için Mencheres'ten kan içmiştim ve sonrasında bir hafta kendime gelememiştim. O zamanları hatırlayınca ürperdim. *Elimden gelirse bir daha asla öyle bir şey yapmayacağım.* Aklımın arka planında gevezelik eden sesler de benimle hemfikir gibiydi.

“Bunu sonra çözeriz. Eğer hazırsan şimdi dönmemiz gerek,” dedi Bones yüzümü son bir kez okşayarak.

“İyiym. Hadi adamlar korkup kaçmadan dönelim.”

Bones bedenini yavaşça benimkinden ayırdı. Kafamdaki gürültü, etrafımızdaki birkaç kadının onu süzdüğünü fark edebileceğim kadar alçalmıştı. O iç sesleri daha da ezdim. Kocamı ve diğer kadınları içeren fantezilerin moralimi iyice bozması ihtiyacım olan son şeydi.

Gerçi adil olmak gerekirse onları suçlayamazdım. Bones her zamanki gibi siyah bir pantolon ve beyaz bir kazak giymiş olsa da o güzel yüzü, uzun boyu, şekilli vücuduyla taş parçalarının arasındaki bir mücevher gibi göze çarpıyordu. Bedeninin her hareketi o ince kasların kabarmasına yol açıyordu ve Bones’un kusursuz, kristali andıran teni insanları ona dokunup görüldüğü kadar güzel olup olmadığını öğrenmeye itiyordu. Evet, görüldüğü kadar güzeldi. İlk tanıştığımızda ve onu öldürmek için planlar yaptığımızda bile Bones’un yakışıklılığı başımı döndürmüştü. O gün Bones kusursuz bir yırtıcı gibi, kurbanını onu ısırarak kadar yakına çekmeye çalışmıştı.

“Bir düzine kadın seni gözleriyle yiyip bitiriyor. Gerçi bunu zaten bildiğinden eminim,” dedim alaycı bir sesle.

Bones dudaklarını çok hafifçe boynuma sürterek ürpermememe sebep oldu.

“Ben tek bir kadının arzularıyla ilgileniyorum,” diye mırıldanırken nefesi kulağıma çarparak beni tahrik etti.

Vücudu benimkine sürtünecek kadar yakındaydı ve aklıma gelen her türlü şehvetli arzuyu, hatta aklıma gelme-

yenleri bile eksiksiz biçimde yerine getirebileceğini adeta acı veren bir biçimde bana hatırlatıyordu. İçim arzunun sıcaklığıyla dolmaya başlasa da araştırmamız gereken kayıp kişi vakaları vardı. İkimizin arasındaki mahrem araştırmalar sonrayı beklemek zorundaydı.

Aklımdaki sesler bu fikre katılıyormuş gibi yükselerek Bones'un yakınlığının içimde yarattığı o sıcak şehveti yok etti.

"Her gün aklında bu patırtıyı duymaya nasıl dayanıyorsun, bilmiyorum," diye mırıldanırken zihnimi temizlemek istercesine başımı iki yana salladım.

Bones geri çekilirken bana anlaşılmasa bir ifadeyle baktı. "Hep orada olduklarında sesleri duymazdan gelmek daha kolay oluyor."

Söylediği doğru olabilirdi. Belki de aklımda çoğu zaman yalnızca kendi düşüncelerim olmasaydı diğer insanların zihinsel frekanslarını yakalamak beni daha az sersemletirdi. Bilemiyordum.

Yine de bunu öğrenmek için Bones'un kanını içmeyi sürdürmek istemiordum.

Bones'la ikimiz tekrar yanlarına oturduğumuzda Ed'le Scratch ani kalkışımızla ilgili yorum yapmadı. Yüz ifadeleri de buna uygun bir biçimde boştu ama bana attıkları kaçamak bakışlar kitapları doldururdu. Neler olduğunu merak ediyorlardı.

"Tanıdığım birinin kokusunu aldım sandım." Bones'la ikimiz masada değilken diğer içkilerle birlikte gelmiş olan cin toniğimi başıma diktim.

Söylediklerimin yalan olduğu ortadaydı ama Ed ve Scratch kabul ettiklerini gösteren sesler çıkararak bahane-me inanmış gibi yaptılar. Bones'un onlara attığı bakış bu konuda başka soru sormalarını engellemiştir.

"Peki, o iğrenç et yiyicilerin müdavimi olduğu başka yer var mı?" diye sordu Bones konuşmamız hiç bölünmemiş gibi.

Scratch diğer vampire dirsek attı. "Hayır, ama Ed'in size söyleyeceği bir şey var."

Ed isteksiz görünüyordu, sonra dar omuzlarını dikleştirdi.

"Arkadaşım Shayne dün gece beni aradı ve birkaç gulyabanının bir kulüpte arkadaşımız Harris'i eşek sudan gelinceye dek dövdüğünü söyledi. Shayne daha fazla dayak yemesine engel olmak için Harris'le birlikte eve gidecekti. Sorun şu ki sabahtan beri Shayne'in cebini arıyorum ama cevap vermiyor ve bu hiç onun tarzı değil. Scratch'e bunu söyledüğimde, bize yardım edebilecek birileriyle buluşacağını, benim de buraya gelmemi söyledi."

"Harris'in nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum hemen.

"Evet. Aslında buraya bayağı yakın."

"Ama iyi mi diye bakmak için oraya gitmediniz, öyle mi?" diye sordu Bones son derece kuşkulu bir tavırla.

Ed, Bones'a temkinli bir bakış attı. "Yanımda birkaç kişi olmadan hayatta gitmem. Kimsenin haber alamadığı bir sonraki vampir olmak istemiyorum. Beni istediğiniz kadar yargılayın. Shayne'le Harris'in başına bir şey geldiği belli.

Bunu yapan gulyabaniler eğer hala o evdeyse, kendimi korumamı sağlayacak süper güçlerim yok benim.”

İçim anlayışla doldu ve hala aklımda vır vır eden sesler alçaldı. Ed ve Scratch ikinci sınıf vatandaşlardan farksız oldukları bir dünyada çok sert koşullar altında yaşıyor ve arkadaşlarına göz kulak olabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. İnsanın ensesinde canavarlar varken, yanında kimsenin olmadığını hissetmesinin ne kadar berbat bir şey olduğunu tecrübelerimden biliyordum. Tabii teknik olarak Ed ve Scratch de canavardı.

Gerçi ben de öyleydim. Böyle bir durumda bu bir artıydı.

Bones bana baktı ve tek kaşını kaldırdı.

“Hadi gidelim,” diye cevap verdim sormadığı soruya.

Bones ayağa kalkarak parmaklarını çabucak, maharetle çıtlattı, sonra masaya birkaç banknot attı.

“Peki o zaman. Gidelim de Shayne’in telefonunun şarjının bitip bitmediğini görelim.”

Ed’in söyledikleri doğru çıktı, Harris’in dairesi yalnızca yirmi dakika uzaktaydı. Evin, bana bir ömür gibi gelen bir süre önce OSU’da okurken yaşadığım siteden yalnızca bir kilometre kadar uzakta olması ilginçti. Bones eski evime ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiyse de yorum yapmadı. Binanın dışına odaklanmış gibiydi, içeriden tehlike titreşimleri gelip gelmediğini hissetmeye çalışıyordu. İçeriye kontrol etsin diye önce Fabian’ı göndermeyi göze alamazdık. Biz Harris’in evine doğru yola çıkmadan önce

Fabian, Ed ya da Scratch tarafından fark edilmeden gizlice bagaja girmişti ama Fabian'ı önden göndermemiz vampirlerin dikkatini hayalet dostumuza çekerti.

Dar otoparkta, arkamızdaki havada güç titreşimleri uçuştı. Ed'le Scratch aniden arkalarını döndüler ama Bones irkilmedi. Ben de irkilmedim. Gelenler, alışveriş merkezinden buraya kadar bizi takip etmiş olan destek gücümüz Tiny'yle Band-Aid'di.

"Tiny, Band-Aid, bu ikisine birkaç dakika göz kulak olun, tamam mı?" dedi Bones apartmana doğru yürürken. Ben de uzun deri mantomu giyerek onun peşinden gittim. Üşüdüğümünden değil, hava yeterince sıcaktı, ama ceketimin cebinde birkaç kilo ağırlığında gümüş bıçaklar vardı. Evet, bluzumun altına da bıçaklar saklamıştım fakat onlar vampirler üzerinde kullanılan daha kısa fırlatma bıçaklarıydı. Bir gulyabaniyi ancak başını keserek öldürebilirdiniz ve bu da içeride bizi o türe mensup kötü niyetli kişiler bekliyorsa daha büyük bıçaklara ihtiyacım olacağı anlamına geliyordu.

İkinci kata ulaştığımızda Bones havayı bir kez kokladı. Ben de kokladım. Ön kapılar bir sıra halinde otoparka bakıyor, temiz havaysa içeridekilerin kokularının çoğunu dağıtıyordu. Derken sonndan bir önceki daireden gelen, insan dışı bir şeye ait olan bir koku burnuma çarptı. Kokuyu Bones da almış olmalıydı çünkü adımlarını hızlandırdı. Tekrar havayı kokladım, kocam kapıya varmak üzereyken burnumu kırıttım. Bones bir an durup bana kasvetli bir bakış attı.

Ne bulacağımızı biliyordum. Aldığım şeyin ölüm kokusu olduğu kesindi.

“Çok geç kalmışız,” diye fısıldadım. Kapıdaki kırık kilidi göstermeme gerek yoktu.

Bones kapıyı itip açtı, girişine havada uçan bir gümüş bıçak eşlik edebilir diye hemen kenara geçti. Ama hiçbir kıpırtı olmadı. İçerisi mezar kadar sessizdi.

Ve tıpkı bir mezar gibi, içinde cesetler vardı.

“Kimsenin varlığını hissetmiyorum, yine de dikkatli ol,” dedi Bones içeri girerken. Onun peşinden girip önce köşeleri kontrol ettim, sonra içeriyi düşman kuvvetlerinin orada olduğunu biliyormuşuz gibi büyük bir dikkatle arayan Bones’a katıldım. Fakat evde bizden başka kimse yoktu. Minicik oturma odasının zemininde yatan, büzülüp kurumuş iki vampir dışında.

Aklımdaki kahrolası sesler yine yükselmeye başladı. Burada alışveriş merkezindeki kadar çok insan yoktu, bu yüzden bu defa beni zihinsel bir patlama gibi etkilemedi. Aklım bir kovan dolusu öfkeli arının vızıltısıyla dolar gibi oldu. Sesleri kısılabilecekmişim gibi şakaklarımı ovuşturdum. Tabii ki bir yararı olmadı.

Bones bu hareketi görmedi. Dikkati hala ayaklarımızın dibindeki iki kurumuş cesedin üzerindeydi.

“Şafak pususuna benziyor,” dedi adamların ayakkabısız ve yarı giyinik olmalarından yola çıkarak. “Zavallı heriflerin pek mücadele etme şansı olmamış.”

Dairenin darmadağın olmaması da söylediğini kanıtlıyordu. Doğaüstü yaratıklar ölümüne dövuştüklerinde,

ortalık birkaç ters dönmüş sehpadan ve halıdaki kan izlerinden daha fazla dağılırdı. Vampir ölümlerini araştırmak benim için hala biraz tuhaftı. Tamam, yıllarca Yurtiçi Güvenlik'in gizli bir şubesinde çalışmış, doğaüstü cinayetleri araştırmıştım ama o durumlarda vampirler genelde katil olurdu, kurban değil.

...arabanın ödemesini yapmazsam evin kirasını ödeyecek param kalır...

...o pisliğe bir daha sabahın köründe dönerse buna katlanmayacağımı söylemiştim...

Sesler yükselirken başımı bir kez daha ovdum. Bones bu kez ne yaptığımı gördü.

"Yine mi?"

"Bir şeyim yok," dedim umursamaz konuşmaya çalışarak. Bones bana dik dik baktı. "Ben de yedim!"

"Her şey kontrol altında, endişelenecek bir şey yok," diye sözlerimi düzelttim. Söylediğim doğruydu: Cesetler, kafamda birden yükselen zihinsel mırıltılardan daha önemliydi.

Bones'un yüz ifadesinden bundan şüpheli olduğu okunuyordu ama bir suç mahallinde uzun süre oyalanamazdık. Ortadan kaldırmamız gereken cesetler, silmemiz gereken kanıtlar ve bulmamız gereken katiller vardı.

Bones sesini yükseltti. "Ed, buraya gel."

Zayıf vampir içeri girip cesetleri gördüğünde yüzünü buruşturdu. "Ah, lanet olsun," diye inledi.

"Bunlar Shayne'le Harris mi?" diye sordu Bones biraz daha nazik bir tonla.

Ed eğilerek her bir cesedi kokladı. Vampirler değiştirildikleri zaman hangi yaştalarsa ebediyen o yaşta gibi görünebilirlerdi ama öldüklerinde durum değişiyordu. Ölümden sonra vampirlerin bedeni çabucak çürüyerek gerçek yaşma dönüyordu. Onun için de çoğu zaman üzerlerinde hangi giysilerle öldülerse onların içinde mumyayı andıran kalıntılardan başka bir şey bulunamıyordu. Karşımızdaki iki ceset de istisna değildi.

Ed kotlu cesedin yanında ayaklarını altına alarak oturdu. “Onlar,” dedi daha kalın bir sesle. “Kahrolası gulyabaniler,” diye söylendi sonra.

“Neden dışarı çıkmıyorsun?” diyerek Ed’in koluna vurdum. Onun yapabileceği başka bir şey yoktu. Bones’la benimse icabına bakmamız gereken şeyler vardı.

Ed, Harris’le Shayne’in cesetlerine tekrar uzun uzun baktıktan sonra kalkıp dışarı çıktı. İçimi çektim.

“Sence cesetleri neden bıraktılar?” diye sordum Bones’a alçak sesle. “Ed’le Scratch daha önce birileri kaybolduğunda cesetlerin bulunduğunu duymamış. Sence katillerin işi mi bölündü?”

Bones odayı gözleriyle taradı. Yalnızca minicik bir mutfak ve tek bir büyük kanepa sığabilecek genişlikte bir oturma odası vardı.

“Hayır, aşkım,” dedi sonunda. “Bana kalırsa bunu her kim yaptıysa cesetleri götürecek vakti varmış. Bunu yapmamayı seçmiş sadece.”

Yutkundum. Yaptıkları, geçmişte gördüğüm, yakalanmayacak kadar akıllı olduklarını sandıkları için geride ce-

set bırakan bazı katillerin sergilediği küstahlıktan kaynaklanıyor olabilirdi. Ama maalesef durumun öyle olduğunu düşünmüyordum. Aslında bu durum çok daha büyük bir sorunu doğrulayan bir şey olabilirdi: Katiller kim olduklarını bilmemizi *istiyorlardı*. Harris'i Shayne'le ikisinin katledilmesinden yalnızca bir akşam önce döven gulyabaniler şüpheliler listesinde bir numaraydı. Ve o gulyabaniler cesetleri orada bırakarak resmen üzerlerine imzalarını attıklarını biliyorlardı.

Bu yüzden aklıma tek bir sebep geliyordu: İşin arkasında her kim varsa, perdenin ardından çıkacak kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. Bu işi, gulyabanilerin saldırılarını şiddetlendireceklerini herkese duyurmak için de yapmış olabilirlerdi ama ben bu vampir cesetlerini benim büyüdüğüm bölgede ortalıkta bırakmalarının tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Hayır. *Bizi durduramazsın, Azrail*, demeye getiriyorlardı ve bu meydan okumaya izin verecek değildim. Vampirler başka bölgelerde de ortadan kayboluyor olabilirdi ama katiller cesetleri burada bırakarak bize meydan okuyordu. Burada bir sınır çizmediğimiz takdirde, başka yerlerde işlerin kötüleşmesine davetiye çıkarmış olurduk.

"Başka kimse bu konuda pek bir şey yapmayacak, değil mi?" diye sordum birden hüsrana kapılarak. "Eski ekibim işe karışmaz çünkü sadece vampirler insanlara saldırdığında duruma müdahale ediyorlar. Vampir toplumu omuz silkmekle yetinecek çünkü Shayne'le Harris ustasızdı. Ed'le Scratch bir sürü gulyabaniyle tek başlarına baş edemezler.

Eğer *biz* katillerin peşine düşersek ve liderleri tahmin ettiğim kişiye... O zaman da o pisliğin istediğini yapmış oluruz.”

Bones gözlerini kırpmadan bana baktı. “Eski ekibin ve vampir toplumu konusunda da, Apollyon işin içindeyse o gulyabanilerin peşine açıkça düşemeyeceğimiz konusunda da haklısın.”

Apollyon. Yaşı asırları bulan, tıknaz bedenli ve kelini neredeyse gülünç denebilecek şekilde bir tutam saçıyla kapatan gulyabaninin görüntüsü zihnimde belirdi. Apollyon görünüş bakımından hayli aşağı seviyelerde olsa da son bir yılda akıl almaz sorunlar yaratmayı başarmıştı. Birkaç ay önce Paris’te gulyabani saldırısına uğradığımızda Bones neredeyse ölecekti. Ayrıca gulyabaniler bir başka usta vampirin beni kendisine dönmeye zorlama çabasına da destek vermişti. Bunların hepsi Apollyon’un coşkulu sözlerinin eseri idi. Yanıldığımı umsam da bu saldırıların ardında yine onun olduğunu biliyordum.

Yani tüm bu feci şeyler hep benim yüzümden oluyordu.

“Onun ya da diğerlerinin bu işten yakayı sıyırmalarına izin veremeyiz,” diye homurdandım.

Bones’un dudakları yırtıcı bir tebessümle kıvrıldı. “Kedicik... Peşlerine *açıkça* düşemeyiz dedim sadece.”

Üç

KARIPIP ÖPÜPDEP BÜYÜKÇE BİR GÖLGE GE-
çerek güneş ışığını perdeledi ve Tiny* daireye girdi.
Vampirin lakabı ironikti çünkü adam efsanevi Conan'ın
bile aşağılık kompleksine kapılmasına sebep olacak kadar
iriyarıydı.

"Polisler geliyor," dedi.

Son iki dakikadır sirenlerin gitgide yaklaştığını duyuyordum. Araba yolunda tekinsiz görünen birkaç kişinin dolaştığını görünce huzursuz olan bir komşu muhtemelen polisi aramıştı. Komşuların birkaç saat önce gerçekleşen ölümüne dövüşü duymadıkları belliydi, yoksa buraya ilk gelen biz olmazdık.

"Sen burayı araştırmaya devam et, onları ben hallederim," dedim Bones'a. Şansımız yaver gittiği takdirde Bones katillerden birinin kokusunu tanıyabilirdi. Kocam iki yüz

yirmi yıldan uzun olan vampirlik hayatında birçok ölme-
yenle karşı karşıya gelmişti ve kokular tıpkı parmak izleri
gibi eşsizdi.

Yine de cinayetleri o kadar kolay çözebileceğimizden
pek umutlu değildim. Bones birçok ölmeyen tanıyor olabi-
lirdi ama vampirlerle gulyabaniler dünya nüfusunun yüzde
beş kadarını oluştuyordu. Bones'un çok uzun bir tarihi
olsa da dünyada kocamın nabzı atmayan herkesi bizzat ta-
nıyamayacağı kadar çok kişi vardı.

Bones peşim sıra dışarı çıkan Tiny'ye baktı. Cep tele-
fonuma uzanmadım ama ilk içgüdüm o olmuştu. Polisleri
suç mahallinden uzaklaştırmak için devletle olan bağlantı-
larımı kullanmak, eski işimde yıllarca çalıştıktan sonra bir
alışkanlığa dönüşmüştü. Fakat az sonra olacaklar benim
için hala nispeten yeniydi.

Polis memurları gelip de ekip arabasından indiklerinde
onlara, "Hey," diye seslendim. "Geldiğinize sevindim. Ben
de telefon etmek üzereydim."

"Burada mı yaşıyorsunuz, hanımefendi? Bölgede kuş-
kulu insanların dolaştığına dair bir şikayet aldık," dedi sa-
rışın polis, Tiny'ye temkinli bir bakış atarak. Diğer polisin
eli de silahına gitti.

"O silahı ortaya çıkarırsan aç olmadığımı unutacağım,"
diye mırıldandı Tiny polislerin duyamayacağı kadar alçak
bir sesle.

Kahkahamı bastırarak tekrar polis memurlarına hitap
ettim. "Burada yaşamıyorum ama arkadaşımın evine zorla
girilmiş. Bir bakabilir misiniz?"

Polisler, ikinci katın merdivenlerini tırmanırken beni şöyle bir süzdüler. Zararsızca gülümsedim ve boş ellerimi açıkça göstermeye dikkat ettim. İşini eksiksiz yapan bir polis, sıcak bir yaz öğleden sonrasında neden uzun bir deri manto giydiğimi merak ederdi.

Bana aramızda iki-üç metre kalacak kadar yaklaştıklarında, gri gözlerim yeşil yeşil parlamaya başladı. Gözlerimi onlara dikerek büyüleyici nosferatu gücünün akıllarını bulandırmasına izin verdim.

“Burada hiçbir şey olmuyor,” dedim kendinden emin, hoş bir sesle. “Arkanızı dönüp gidin, gelen telefon yanlış alarmdı.”

“Hiçbir şey olmuyor,” dedi sarışın memur.

“Yanlış alarm,” diye tekrarladı arkadaşı da elini silahından çekerek.

“Aynen öyle. Hadi gidin. Başka bir yerde başka birine hizmet edip onu koruyun.”

İkisi de arkalarını döndüler ve tek kelime etmeden arabalarına binip uzaklaştılar. Vampire dönüşmeden önce aynı sonucu elde etmem yirmi dakika sürer, iki telefon görüşmesi yapmamı gerektirirdi. Tabii Bones eğer gelen polisleri hipnotize ederek geri dönmeye ikna etmezse. Vampirlerle özgü akıl kontrolünün, suç mahallerinde bürokratik kırmızı bandı aşmayı kolaylaştırdığı kesindi.

Bones elinde çarşafa sarılı iki ince bohçayla dairenin kapısında belirdi. Meraklı komşular onun Shayne’le Harris’in kalıntıları olduğunu bildiğim şeyleri değil, çarşafa sarılı iki rulo panjur taşıdığını sanabilirdi.

“Tiny, bunları bagaja koy,” dedi Bones ve cesetleri Tiny’ye aktardı. Sonra balkondan aşağı atladı, otoparka inip hiç duraksamadan yürümeye devam ederek Ed’le Scratch’e yaklaştı. İki vampir de Bones’u kasvetli bakışlarla izliyordu.

“Cesetlerini ne yapacaksınız?” diye sordu Ed.

“Başka yere gömeceğiz,” diye yanıt verdi Bones.

Scratch, bir elini, arasında gri tutamlar olan saçlarından geçirdi. “Merak ettiklerinizi öğrendiğinize göre herhalde çekip gidersiniz.”

Scratch kaderine razı olmuş gibiydi. Otoparka normal yoldan, merdivenleri kullanarak inerken Bones’un hafifçe gülümsediğini gördüm.

“Arabaya binin, çocuklar. Konuşmamız gereken şeyler var.”

Ed’le Scratch temkinli hareketlerle arka koltuğa binerken ben direksiyona geçtim, Bones da ön koltuğa yerleşti. Dikiz aynamdan Tiny’nin, iki vampirin kalıntılarını bagajına koyduğunu gördüm. Tiny ve Band-Aid de gitmeye hazırdı.

“Tekrar alışveriş merkezine mi?” diye sordum araba yolundan çıkarken.

“Orası uygun Kedicik,” dedi Bones. Yerine iyice yerleşerek kolunu koltuğunun arkasına koydu ve Ed’le Scratch’e baktı.

“Yardım alacak olsanız, arkadaşlarınızın katillerini adalete teslim etmeye çalışır mıydınız?” diye sordu Bones onlara.

Ed alaycı bir tavırla burnundan soludu. “Elbette. Shayne öyle ölmeyi hak etmiyordu. Harris’i çok iyi tanımazdım ama muhtemelen o da hak etmiyordu.”

“İyi bildin,” diye mırıldandı Scratch.

Bones’a yan yan baktım, onun nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum ve duygularını okumayı hala başaramamıştım. Bones parmağıyla çenesine düşünceli düşünceli vurdu.

“Yardım alsanız bile tehlikeli olur.”

Bu kez Scratch’ten alaycı bir ses yükseldi. “Ustasız olduğunuzda, eğer o şanslı, güçlü vampirlerden biri değilseniz, hayatta olmak bile tehlikelidir. Gerçi senin bu konuda fazla bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Bones’un dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm dolaştı. “Tehlike içinde yaşamak konusunda bir-iki şey biliyorum aslında. Ustasız olmaktan pek hoşlanıyor gibi görünmediğinize göre soyuma katılmaya ne dersiniz?”

Aniden Bones’a döndüm, sonra gözlerimi dikiz aynasına çevirdim. Çok şaşırmıştım. Ed’le Scratch de afallamış görünüyordu. Bones’un teklif ettiği şey onları evlat edinmekten farksızdı.

“Cevap vermeden önce iyi düşünün,” diye devam etti Bones. “Bir kez yemin ettiğinizde fikrinizi değiştiremezsiniz. Benden resmi istekte bulunmadıkça ve ben de isteğinizi yerine getirmeye karar vermedikçe özgürlüğünüzü geri alamazsınız.”

Ed yumuşak bir ısıklık koyuverdi. “Sen ciddisin, değil mi?”

“Ölümüne,” diye cevap verdi Bones neşeyle.

“Sert bir herif olduğunu duydum,” dedi Scratch uzun bir sessizlikten sonra. “Aynı zamanda adil biri olduğunu da duydum. Sert olsa da adil biriyle anlaşabilirim. Kendi başıma kalmaktan, ustasız vampirleri öldürmenin adını duyurmanın en kolay yolu olduğunu düşünen pislikleri püskürtmeye çalışmaktan iyidir.”

Scratch’ın açıksözlü değerlendirmesini duyunca kaşlarını kaldırdım fakat Bones alınmış görünmüyordu. “Ya sen, Ed?”

Ed gözlerini kısarak Bones’a baktı. “Bunu neden teklif ediyorsun?” diye sordu. “Güç seviyelerimizden asla usta olmayacağımızı anlamış olmalısın. Maaşımızdan alacağın yüzde onluk azıcık payla ilgileniyor da olamazsın. Senin kazancın ne olacak?”

Bones, Ed’in bakışlarına dosdoğru karşılık verdi. “Her şeyden önce o gulyabanileri yakalamak istiyorum ve siz bana yardım edebilirsiniz. Ayrıca son zamanlardaki savaşların, soyuma mensup çok sayıda kişinin ölümüne sebep olduğunu duymuşsunuzdur. Ustanız öldükten ve onlara karşı sorumluluğunuz kalmadıktan sonra bile arkadaşlarınıza sadık kalmışsınız. Sonra, destek almadan, potansiyel bir tuzağa kendi ayaklarınızla düşmeyecek kadar akıllıca davrandınız. Bana, karıma ve dengime sorgusuz sualsiz sadakat gösterecek akıllı adamlar her zaman işime yarar.”

Ed dikiz aynasından benimle kısaca göz göze geldikten sonra tekrar Bones’a döndü. Her bir kelimesini ölçüp tartarak “Pekala,” dedi. “Varım.”

Bones gümüş bir bıçak çıkardı. Arabanın içinde sağa sola bakmaktan vazgeçtim ve kaza yapmamak için dikkatimi tekrar yola verdim. Bones'un Ed'le Scratch'i bıçaklamaya kalkmayacağını biliyordum, olayı resmiyete döküyordu sadece.

"Kanım üzerine," diyen Bones avcunda bir kesik açtı, "Ed ve Scratch, ikinizi de soyumun üyesi ilan ediyorum. Bu yemini bozarsam cezamı kanımla ödeyeceğim."

Sonra Bones bıçağı Ed'e verdi. Bones'un avcundaki kesik daha ilk kan damlaları koyu renk pantolonunu lekelemeden kapanmıştı. Ed'in de avcunu kestiğini bilmek için arkama bakmama gerek yoktu çünkü kanın kışkırtıcı kokusu bunu bana bildiriyordu.

"Kanım üzerine seni ustam kabul ediyorum, Bones," dedi Ed kulak tırmalayan bir sesle. "Bu yemini bozarsam cezamı kanımla ödeyeceğim."

Scratch de bu sözleri tekrar ederken sesine yine arabaya dolan ağız sulandırıcı bir koku eşlik etti. Vampir nesline özgü olan bu *usta* olayından duyduğum rahatsızlık yetmiyormuş gibi, şimdi bir de midemdeki sıkışmayı düşünmem gerekiyordu. Dün gecedен beri beslenmemiştim ve kan içmek için Bones'tan başkasını bulmam gerekeceği düşünülürse bir sonraki öğünümü bulmakta güçlük çekebilirdim. İş beslenmeye gelince normal vampirlerin bir sürü seçeneği olurdu. Bakışlarının gücü insanlardan az az beslenebilmelerine, bağıışçılarinsa olanları hatırlamamalarına imkan sağlıyordu. Vampirler bazı insanları kanları karşılığında yanlarında da barındırabiliyordu.

Benim böyle bir şansım yoktu. Akıl kontrolü diğer vampirlere işlemiyordu ve hiçbir ölmeyen meskeninde, beslenmek için kullanılan bir ağıl dolusu vampir olduğunu sanmıyordum. Ayrıca herkesin tuhaf beslenme düzenimi -ve yan etkilerini- öğrenmesine engel olmaya çalışıyorduk. Bu yüzden, önüme çıkan ilk vampire ondan bir ısırık alıp alamayacağımı soramazdım.

Scratch sadakat yeminini bitirdikten sonra kan lekeli bıçağı Bones'a geri verdi.

Bıçağı yalama yönündeki ani dürtüme karşı koydum ve yola odaklanırken içimden olası kan bulma yollarının bir listesini yaptım. Eski ekibimin bir parçası olan Juan daha bir senedir ölmeyendi, bu yüzden bir ihtimal ondan kan içebilirdim. Belki onu bana bir miktar kan göndermeye ikna edebilirdim. Gerçi Juan da kanı neden istediğimi merak ederdi. Tuhaf beslenme alışkanlığımdan henüz hiçbirinin haberi yoktu.

Bones'un en iyi arkadaşı Spade neyle beslendiğini biliyordu ve onun kanını daha önce tatmıştım ama bunu bir alışkanlığa dönüştürmek istemiyordum. Spade bir usta vampirdi, bu da fazla güçlü olduğu anlamına geliyordu. Aslında Bones'un arkadaşlarının çoğu fazla güçlüydü.

Kahretsin. Açlıktan ölmeden Bones'tan kan içmeme sözünü tutmam, sandığımdan daha zor olacaktı.

Bones, Ed'le Scratch'e, "Şimdilik aramızdaki ilişkiden kimseye bahsetmeyin," diyerek dikkatimi yeniden eldeki soruna çekti. "Hiç tanışmamışız gibi işinize gücünüze bakın. Bana bu numaradan ulaşabilirsiniz. O gulyabanileri

bir daha gördüğünüzde beni arayın ama onlarla yüzleşmeyin. Anladınız mı?”

“Anladım,” ve “Tabii,” dediler aynı anda. Durumu gerçekten anlayıp anlamadıklarını merak ettim. Ben anlıyordum ve mutluluktan havaya uçtuğum söylenemezdi.

Vampirleri onlarla buluştuğumuz yerin, Easton’daki süs havuzunun yakınına bıraktım ve Bones’a yan yan bakmadan önce oradan birkaç kilometre uzaklaşmayı bekledim.

“Onları yem olarak kullanıyorsun.”

Bones bana baktığında koyu kahverengi gözlerinin hiçbir şey saklamadığını gördüm. “Evet.”

“Tanrım,” diye mırıldandım. “O gulyabaniler onları kolay av olarak görmeye devam etsin diye ustasız olmaktan çıkıp artık güçlü bir vampire ait olduklarını kimseye söylemelerine izin vermiyorsun. Onları kasten tehlikeye atıyorsun.”

“Kendilerinin de söyledikleri gibi, bu daha önce içinde oldukları tehlikeden daha büyük değil. Ama artık zarar gördükleri takdirde, kanunlarımıza göre bunu araştırma hakkına sahip olacağım,” dedi sinir bozucu bir mantıkla. “Hayatım, inan bana onlara hiçbir şey olmamasını ve bana o gulyabanilerin yerini göstererek yararlı olacaklarını umuyorum. Ama bu saldırıların ardında Apollyon varsa, durduk yere düşmanlık gösteriyormuş gibi gözükmeden ona ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerek. Yoksa...”

Bones’un cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. *Yoksa Apollyon benim bir tür vampir Stalin olmaya çalıştığım söylentilerini daha da rahat yayar,* diye tamamladım içimden.

Evet, ne de olsa her sabah yapılacaklar listeme bunu yazıyorum. *Dişlerini fırçala. Saçını yıka. Ölmeyenler dünyasını demirden bir yumrukla yönet.*

“Gulyabanilerin neden Apollyon’u dinlediklerini, neden benim bir tehdit olduğuma inandıklarını bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Vampir olarak tuhaf bir beslenme tarzım olabilir ama Apollyon artık insanlara, gulyabani ve vampir güçlerini birleştireceğimi söyleyemez. Vampir dönüşüğümde o paranoyakça fikirlerine bir son vermiş oldum.”

Bones’un bakışları anlayışlı ama kararlıydı. “Kedicik, sen vampir olalı daha bir yıl olmadı. O süre içinde de pirokinesis gücünle bir usta vampirin başını kopardın ve telekinesis gücünle bir düzine vampiri dondurup kendinden geçirdin. Yeteneklerinin ve kalbinin arada bir de olsa atmasının bazılarını korkutması şaşırtıcı değil.”

“Onlar benim yeteneklerim değil!” diye patladım. “Tamam, kalbim arada bir atıyor olabilir ama geri kalanların hepsi ödünç aldığım güçler. Artık onlara sahip değilim ve Vlad’la Mencheres’ten kan içmemiş olsaydım o güçleri asla elde edemezdim.”

“Kimse o güçleri nasıl elde ettiğini ya da onları bir süre sonra kaybettiğini bilmiyor,” diye belirtti Bones.

“Belki de onlara söylemeliyiz.” Bunu söylerken bile hata ettiğimi biliyordum.

Bones’tan iç çekişe benzeyen bir ses yükseldi. “Apollyon eğer güçlerinin kaynağını bilirse, sadece o güce sahip olan bir vampirden kan içerek istediğin her türlü yeteneği sergileyebileceğini iddia edebilir. Yalnızca kendi niteliikle-

rinden dolayı olağanüstü yetenekli olduğunu düşünmesi daha iyi.”

Başka bir deyişle, gerçeği ne kadar süslemeye çalışırsak çalışalım, yine de insanların gözüne tehlikeli bir ucube gibi gözükecektim. Bu tanıdık hareketin beni sakinleştireceğini umarak derin bir nefes aldım. Öyle olmadı. Aldığım nefes, kan kokusunu ciğerlerime taşımaktan, midemin neredeyse acı verici bir biçimde sıkışmasına sebep olmaktan başka işe yaramadı.

“Denginin artık geleceği eskisi gibi görememesi çok yazık. Böylece bunun Apollyon’un işi olup olmadığını tahmin etmemize gerek kalmazdı.”

Bones omuz silkerek benimle aynı fikirde olduğunu gösterdi. “Mencheres geleceğe dair birkaç imge daha görmüş ama bununla ilgili hiçbir şey görmemiş ve öngörülerini hala iradesiyle kontrol edemiyor. Şansımız varsa gücü yakında eski haline döner.”

O zamana kadar tek başımızaydık. “Yani kandan nasıl güç aldığımı kimseye söylemeyeceğiz ve Ed’le Scratch’i kullanıp o gulyabanilere ulaşacak, arkalarında Apollyon’un olup olmadığını öğreneceğiz, öyle mi?”

“Öyle aşkım.”

Gözlerimi kapattım. Plan hoşuma gitmese de şu anda en iyi seçeneğimiz buydu.

“Geriye tek bir şey kalıyor,” diyerek gözlerimi açtım ve Bones’a yorgun argın gülümsedim. “Beslenmek için senden başka birini bulmak.”

DÖRT

BEPİMİLE БОПЕС'U, ESKİ PATRONUM VE AMCAM Don Williams'ın yönettiği yerleşkeye götürmek üzere helikopter iniş alanına koşan korumaları tanımıyordum. Zaten buraya en son geçen yıl gelmiştim. Belki de önce telefon etmeliydim. Hava bölgelerine girdiğimde kontrol kulesine gelişimi bildirmek pek de önceden haber vermek sayılmazdı. Fakat Don'u olan biten tatsız şeylerden haberdar etmemiz gerekiyordu ve bana kalırsa bu tür bilgiler yüz yüze verilmeyi hak ediyordu. Ayrıca Juan buradaydı ve ondan biraz kan alabileceğimi umuyordum.

Tamamen dürüst olmam gerekirse, Tennessee'nin doğusuna yaptığımız bu plansız helikopter yolculuğunun bilgiden, hatta beslenmekten öte bir sebebi daha vardı. Don işlerinin yoğunluğundan ötürü son birkaç buluşmamızı iptal etmişti, yani amcamı görmeyeli aylar olmuştu. İlişkimiz biraz çetin başlamış olabilirdi ama onu özlüyordum. Yani

bu yolculukla bir taşla üç kuş vuracaktım, Don da beni kesin takdir edecekti. Amcam bir anda birden çok iş görebilmeye çok önem verirdi.

Çatının çift kanatlı kapısına vardığımızda Bones öyle ani durdu ki korumalardan biri ona çarptı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Bones.

Başımı hızla çevirdim ama korumanın Bones’un sırtına çarptığı için utanmış görünmesinden başka, olağandışı bir şey yoktu. Sonra bilinçaltımda acıma ve kararlılık duyguları belirdi. Gerildim. Bunlar benim duygularım değildi.

“Ne?” diye sordum Bones’a.

Yüzü öyle kontrollü bir ifadeye büründü ki içim korkuyla doldu. Yanımızdaki korumalar şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu, onlar da sorunun ne olduğunu anlamamıştı galiba. O anda kendi düşüncelerimden başka hiçbir şey duyamıyordum.

Bones elimi tuttu. Ağzını açıtsa da daha konuşmadan, çatı kapıları dışa doğru açıldı ve kısa kahverengi saçlı, kaslı bir vampir bize doğru yürüdü.

“Cat, burada ne işin var?” diye sordu Tate sertçe.

Eskiden subayım olan adamın sorusunu duymazlıktan geldim, dikkatimi Bones’tan ayırmadım. “Ne?” diye sordum ikinci kez.

Bones elimi daha sıkı tuttu. “Amcan çok hasta Kedicik.”

Belkemiğimde soğuk bir şey kayar gibi oldu. Tate’e baktım. Adamın omuzlarının gerginliğine bakılacak olursa Bones haklıydı.

“Nerede? Ve neden kimse bana telefon etmedi?”

Tate'in ağızı büküldü. "Don burada, klinikte. Kimse seni aramadı çünkü Don bilmeni istemedi."

Tate bu kararı onaylıyor gibi görünmüyordu, yine de öfkem kabardı.

"Yani plan, bana gitmem gereken bir cenaze düzenlenene dek söylememek miydi? Sağol, Tate!"

Elimi Bones'un elinden çekerek Tate'i ittim, yanından geçip binaya daldım. Klinik eksi ikinci katta, eğitim tesisinin bir kat üstünde, bir zamanlar tutsak vampirleri koyduğumuz yerin iki kat üstündeydi. Asansörün önünde durup aşağı düğmesine sertçe bastım, sabırsızca ayağımı yere vurmaya başladım. Korumalar bana tedirgin bakışlar atıyordu ama gözlerimin yeşil yeşil parlamasını ya da vampir dişlerimin dudaklarıma bastırmasını umursamıyordum. Eğer korumalar, vampirlerin varlığından haberdar değilse, Tate bir şey hatırlamamaları için hafızalarını değiştirebilirdi.

"Don'un durumunu nereden biliyorsun?" diye sordüğünü duyduğum Tate'in Bones'a.

"Don, Cat'e kötü görünmesin diye herkesin etrafta koşuşturmasından," dedi Bones kısaca. "Akıl okuyabiliyorum, unuttun mu?"

Asansörün kapıları açılınca asansöre daldım. İkiyi yağ ve su gibi olduğundan, normalde Bones'u Tate'le yalnız bırakmak istemezdim. Fakat şu anda aklımda yalnızca amcam vardı. Amcamın nesi vardı? Ve neden bana söylenmesini yasaklamıştı?

Asansörün kapıları ikinci katta açıldığında dışarı fırladım, koridorda koştum ve üzerinde KLİNİK yazan kapı-

lardan içeri daldım. Yanlarından geçtiğim çalışanları görmezden geldim, bana amcamın nerede olduğunu söylemelerine ihtiyacım yoktu. Don'un sağdaki son odadan gelen öksürüğü ve biriyle mırıl mırıl konuşması bana onun yerini bildiriyordu.

Kapıya ulaştığımda yavaşladım. Amcam belki giyinik olmayabilir diye içeri dalmak istememiştim.

"Don?" diye seslendim sonunda tereddütle.

"Bir dakika, Cat," dedi. Sesi boğuksa da ölüm döşeginde gibi değildi. İçim derin bir rahatlamayla doldu. Belki de Don domuz gibi ya da aynı derecede kötü bir hastalığa yakalanmıştı ve şimdi iyileşiyordu.

Odasından tanımadığım bir hemşire çıktı ve yorumlamak için akıl okuma yeteneğine sahip olmamı gerektirmeyen bir bakış attı bana.

Kadından sinir bozukluğunun amonyağa benzer kokusu yükseliyordu. "Giyiniyor," dedi sert bir sesle.

"Kalkıp giyinmemesi gerekiyor, değil mi?" diye sordum.

"Evet, ama bu onu durdurmuyor," dedi kadın açık açık.

"Seni duyabiliyorum, Anne," diye çıkıştı amcam.

Kadın bana tekrar dik dik baktıktan sonra sesini alçaltarak fısıldadı. "Kendisini fazla zorlamasına izin vermeyin."

"Seni hala duyabiliyorum," diye mırıldandı amcam yeni bir öksürükten sonra. Kaşlarımı kaldırdım. Don'un ne gibi bir sağlık sorunu olduğunu bilmiyordum fakat kulakları her zamanki gibi keskindi.

İçeriden biraz daha hışırtı geldi, ardından amcam kapıyı açtı. Üzerinde hafifçe kırışık bir tişört ve gözlerinin rengiy-

le uyumlu gri bir pantolon vardı. Bir an yalnızca gözlerimi kırıştıtabildim çünkü Don'u ilk kez saçları dağınık halde, üzerinde takım elbise ve kravattan başka bir şeyle gördüğümü fark etmiştim.

"Cat. Kusura bakma, beni gafil avladın."

Görünüşü bana aşına olmasa da sesindeki alaycılık tanıdıktı. Onu görmediğim aylarda sanki on yıl yaşlanmıştı. Gözleriyle ağzının etrafındaki çizgiler belirginleşmiş, kır saçları neredeyse bembeyaz olmuş ve normalde dimdik tuttuğu bedeni biraz bükülmüştü. Boğazıma sinsice yerleşen yumruyu yuttum.

"Beni bilirsin," demeyi başardım. "Hep insanların başına bela olurum."

Don uzanıp omzumu sıktı. "Hayır, olmazsın. Olmaya çalıştığında bile."

Söyledikleri ile amcamın yüzünde belirip kaybolan üzüntü birleşince neredeyse kendimi kaybedecektim. Hastalığının ölümcül olduğunu asıl o anda anlamıştım. Yoksa Don bana şefkatle de olsa alaycı bir dille, gerçekten büyük bir bela olduğumu ve hep öyle olacağımı söylerdi. Bana gülümsemeye çalışarak titreyen elini omzuma koymazdı.

Daha önce umursamadığım detayları hatırladım. Don'un onunla yaptığım son birkaç telefon konuşmasında öksürüşü ve bunu soğuk algınlığı diye geçiştirishi. Son dakikada iptal edilen, yeniden planlanıp yine iptal edilen uçuşlar...

Kollarımı amcama sardığımda, giysilerinin sakladığı kilo kaybını hissettim. Derin bir nefes aldım ve ciğerlerim

antiseptik, ter, hastalık kokusuyla doldu. Yaşlarla yanan gözlerimi kırıştırdım. *Onun nesi olursa olsun, vampir kanı hastalığını iyileştirir.* Duygularıma hakim olmaya çalıştım. Don ölmeyen kanının akıl almaz iyileştirici etkisini gayet iyi bilmesine rağmen muhtemelen inat ediyor, vampir kanı içmeyi reddediyordu.

Eh, o saçma sapan kararı tekrar düşünmesini sağlayacaktım.

“Eee, duyduğuma göre hasta olduğunu öğrenmemi istemiyormuşsun,” derken isterik bir biçimde endişeli değil hafifçe azarlar bir tavra bürünmeyi başarmıştım. Aferin bana.

“Son zamanlarda yeterince derdin vardı,” diye cevap verdi Don.

Don’u bırakıp odayı gözlerimle taradım. Yatağı, baş ve ayak kısmı yükseltilebilen türdendi ama iki tarafında normal hastane parmaklıkları yoktu. Yatağın yakınındaki tekerlekli bir sehpa da bir dizüstü bilgisayar, birkaç klasör, amcamın cep telefonu, çağrı cihazları ve ofis telefonu duruyordu.

“İki dakika sonra ölecek gibi görünürken bile çalışmaktan vazgeçmemek tam sana göre,” dedim yarı şakacı yarı suçlayıcı bir dille.

Amcam bana kötü kötü baktı. “Ben iki dakika sonra ölecek gibi görünebilirim ama sen zaten ölünün önde gidenisin, unuttun mu?”

Bu şakaya gülümserdim, eğer teninin grimsi rengi ve benden uzaklaşırken gördüğüm ağır, acı dolu hareketleri

beni fazlasıyla endişelendirmiş olmasaydı. Amcam hangi koşullar altında olursa olsun hep ortama hükmederdi, oysa şimdi kırılğan görünüyordu. Bu beni düşman birliklerinin karşısına silahsız çıkmaktan bile çok korkutuyordu.

“Neyin var da bu haldesin?” derken sesimi normalden daha tiz hale getiren korkuyu kontrol ettim.

“Fena halde gribim,” dedi Don yeni bir öksürükle boğuklaşan sesiyle.

“Ona yalan söyleme.”

Odaya önce Bones’un sesi, ardından kendisi girdi. Koyu kahverengi gözlerini Don’a diktiğinde amcam gözle görülür bir biçimde gerildi.

“Buna hakkın yok, sırf yeteneğin var diye...”

“Benim hakkım var, ne de olsa akrabamsın,” diye araya girerek yumruklarımı sıktım. “Sen benim ailemsin. Bu da bilmeye hakkım var demek.” *Ve eğer sen bana söylemezsen hemşireni hipnotize edip ona söyleteceğim*, diye ekledim içimden.

Don uzun bir an sessiz kaldı, bir bana bir Bones’a baktı. Sonunda omzunu kaldırarak belli belirsiz silkti.

“Akciğer kanseriyim.” Tebessümü gerginse de her zamanki mizah anlayışı onu yarı yolda bırakmadı. “Görünüşe bakılırsa sigara paketlerindeki uyarılar doğruymuş.”

Don o *k* ile başlayan kelimeyi söyler söylemez içimdeki her şey gerildi. “Senin hiç sigara içtiğini görmedim ki,” diye karşı çıktım şaşkınlıkla.

“Seninle tanışmadan önce bıraktım. Ondan önce otuz yıl boyunca her gün bir paket sigara içtim.”

Akciğer kanseri. Amcamın görünüşüne ve yerleşkenin kliniğinde kalmaya razı oluşuna bakılırsa hastalığı ilerlemişti. Don'a işkolik demek hafif kalırdı. Onu tanıdığım süre boyunca bırakın hastalık izni almayı, bir kez olsun tatile çıkmamış, bayram ya da doğum günü kutlamamıştı. Bu haberi sersemlemiş halde sindirirken birden bir işadamı zihniyetine büründüm ve bu da kendimi karnımdan vurulmuşum gibi hissetmeme yol açan acının üzerini örttü neyse ki.

"Herhalde doktorların seni ameliyat edecek? Ya da kemoterapi alacaksın? İkisi birden mi? Sana nasıl bir tedavi planı sundular?"

Amcam içini çekti. "Ameliyat ve kemoterapi için fazla ilerlemiş durumda Cat. Tedavi planım, kalan vaktimi iyi değerlendirmek."

Hayır. Bu kelime aklımda daha önceki, istemeden duyduğum konuşmalar kadar gürültülü bir biçimde çınladı. Sonra iki yanımda sıkıca yumruk yapmış olduğum ellerimi açarak son derece soğukkanlı bir sesle konuşmaya çalıştım. Ağlamak, paniğe kapılmak durumu düzeltmezdi, tek şansım sakın ve mantıklı olmaktı.

"Hastalığın geleneksel tıbbın iyileştiremeyeceği kadar ilerlemiş olsa da başka seçeneklerin var. Vampir kanı ciğerlerini iyileştirip daha fazla zarar görmelerini engelleyebilir, hatta kanseri gerileme evresine sokabilir..."

"Hayır," diye sözümü kesti Don.

"Lanet olsun!" diye bağırdım. Anlaşılan sakın ve mantıklı olamayacaktım. "Yobazlığının sağduyunun önüne geçmesine izin veriyorsun. Kardeşin vampir olmadan önce

de iğrenç herifin tekiydi Don. Değişmek beni şeytani birine dönüştürmedi, hastalığını yavaşlatmak için vampir kanı içmek de seni şeytani birine dönüştürmeyecek.”

“Biliyorum,” dedi Don beni şaşırtarak. “Yedi yıl önce, hastalığım ilk kez teşhis edildikten kısa bir süre sonra vampir kanı içmeye başladım. Sen benim için çalışırken, görev dönüşlerinde yanında getirdiğin vampir tutsaklarla bunu mümkün kıldın. Haklısın. Kan gerçekten kanserin gerilemesini sağladı ama ölüm herkese yetişir ve sonunda bana da yetişti.”

Yedi yıl! Aklım sendeler gibi oldu. “Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bunu benden sakladın, öyle mi? Neden?”

Don gırtlığından hırıltılı bir ses çıkararak içini çekti. “Ekibe ilk katıldığında sana güvenmiyordum, hatırlarsın. Sonra da dikkatini işine vermeni istedim. Sen yeğenim olduğunu öğrendikten sonra... Eh. Bazı şeyler oldu. Son iki yıldır bir sürü şeyle, çoğu insanın bütün hayatı boyunca karşılaşmayacağı kadar belayla baş ettin. Sana hastalığımdan bahsedecektim ama önce bazı şeyleri çözmem için kendime zaman vermek istedim.”

Ağzım açık kalakalmıştım, kapatacak irade gücünü toplayamıyordum. Bones yanıma gelip elimi tuttu, hiçbir şey söylemeden sıktı.

“Telefon etmeden geldiğine göre önemli bir sebebin olmalı,” dedi Don. “Neler oluyor?”

Konuyu değiştirmemi beklediğine inanamadım. Sanki yaklaşan ölümü daha fazla tartışmaya değmeyecek bir konuydu.

“Kemoterapi, ameliyat ve vampir kanı sana yardımcı olamayabilir ama ben olabilirim.” Kelimeler ağzımdan pervasızca dökülüyordu. “Artık bir vampirim ve seni de vampire dönüştürebilirim. Bana normal vampirler gibi sadakat borcun falan olmaz ve değişmek her şeyi...”

“Hayır.”

Dudaklarından dökülen bu tek kelime yumuşak ama vurguluydu. Don’un bedeni şiddetli bir öksürükle sarsılırken söylemek üzere olduğum öfkeli şeyler boğazıma takıldı.

“Ama sen... ölemezsin,” diye fısıldadım.

Don öksürüğünü kontrol altına alarak doğruldu. Tanıştığımız gün Tate’e beni vurma emri veren o sertlik hala gri gözlerindeki yerini koruyordu.

“Evet, ölebilirim. Buna insan olmak deniyor.”

Güçlkle yutkundum. Bones’a karşı kullandığım, aramızdaki ilişkinin neden yürümeyeceğine dair savım şimdi yüzüme fırlatılıyordu. Bones’un o zamanlar nasıl hüsrana kapıldığını artık anlıyordum çünkü aniden Don’u, o kör inadını yok edene dek sarsma dürtüsüne kapılmışım.

Bunu yapamayacağıma göre başka bir taktik deneyecektim. “Bu operasyon için hayatı bir önemin var. Ölürsen acı çekecek olan tek kişi ben değilim. Ekibi düşün...”

“Tate burada olacak,” diye sözümü kesti Don. “Son üç aydır bu bölümü yönetiyor ve mükemmel bir iş çıkarıyor.”

Bu yeni bilgiyle sersemlediysem de devam ettim. “Tate’e yönetimde değil sahada ihtiyaç var,” dedim. “Ekipte Tate dışında yalnızca bir vampir ve gulyabani var. Ölmeyenlerin

peşine düştüğümüzde bu kadarı yeterli olmaz. Ayrıca şu anda gulyabanilerle ilgili ciddi meseleler var.”

Öksürüğü Don’un cevap vermeden önce duraksamasına sebep oldu. “Yakında ekibe yeni bir vampir dahil olabilir.”

Cooper olmalıydı. Nabzını kaybetme sırası ondaydı. Görünüşe bakılırsa birçok şey değişmişti. Artık ekibin bir parçası değilsem de arkadaş ve akraba olmanın *birilerinin* beni olup bitenlerden haberdar edeceği anlamına geldiğini sanmıştım. Yanılmışım.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Bones.

Don ona bir bakış attı. “Bunu sonra konuşuruz. Şimdi bana şu gulyabanilerle ilgili meseleyi anlat Cat.”

Amcamın yüz ifadesinden, hayatını kurtarmamız gerekmesinin bariz sebeplerini tartışmaya devam etmenin şu anda anlamsız olacağı anlaşıyordu. Kendimi geliş sebebimize odaklanacak kadar toplamaya çalıştım ama zemin ayaklarımın altında yarılmış gibiydi.

“Geçen yıl bir gulyabani lideri olan Apollyon’un, bir vampir-gulyabani melezeine dönüşme ihtimalim olduğu için ortalığı velveleye verdiğini hatırlıyorsun, değil mi? Eh, görünüşe bakılırsa sakinleşmemiş...”

Birkaç dakika sonra Don’a bildiğimiz kadarıyla bütün ayrıntıları aktarmıştım. Don dinlerken kaşını çekiştirdi. Sözüm bittiğindeyse derin derin göğüs geçirdi.

“O vampirlerin size bilgi vermesini sağlamakla iyi bir başlangıç yapmışsınız ama bunun yeterli olduğunu sanmıyorum. Vampirlerle gulyabaniler arasındaki düşmanlık artarsa bunun sonucuna insanlar katlanacak. Birisinin

Apollyon'un grubuna gizlice girmesi gerek. Şu anda ancak tahmin edebildiğimiz her şeyi kesin olarak öğrenmek için."

Homurdandım. "Şahane olurdu. Fakat bir sorun var. Casus olarak gönderecek kadar güvendiğimiz bütün gulyabanilerin Bones'la ilişkisi biliniyor ve görüldükleri anda öldürülürler. Apollyon'un tanımayacağı, sert ve güvenilir birini bulmak zor olacak..."

Bones tek kaşını kaldırırken sesim alçalarak kesildi. Don bana kısaca başını salladı.

"Dave."

Arkadaşımı böyle bir duruma sokma düşüncesi hiç hoşuma gitmediği için gözlerimi kapattım ama Don haklıydı. Dave zeki, sert, deneyimli ve zaten ölüydü. İki yıl önce bir görevde öldürüldüğünde Bones tarafından diriltilmiş olsa da ölmeyenler dünyasından çok az kişi onunla tanışmıştı. Dave, Don'un ekibinin bir parçası olduğundan, vampir ya da et yiyici partilerinde takılamayacak kadar meşguldü.

"Ona sorarız," diye razı oldum. "Bunu yapmak isteyip istemediğine kendisi karar versin. Gizli göreve çıkmak her zaman tehlikelidir. Gözünü kan bürümüş, fanatik, ölmeyen yaratıklardan oluşan bir gruba gizlice sızmaya çalışmak ise birini buna zorlayamayacağımız kadar riskli."

"Git getir onu," dedi Don. "Enkaz Odası'nda."

Amcamın duygularını belli etmeyen bakışına aynı dercede inatçı bir bakışla karşılık verdim. "Onu getireceğim ve gulyabani sorununu halledeceğiz. Bu arada senden de umudu kesmeyeceğim. Teklifimi düşün. Hala *hayatta* ol-

duğun takdirde dünyayı nasıl olumlu yönde değiştirebileceğini düşün.”

Amcam bana solgun bir tebessümle baktı. “Sonuçta ölecektim zaten Cat. Birkaç ay içinde ya da birkaç yıl içinde olması ne fark eder. Bunu çoktan kabul etmeliydin, sen kabul etmemekte direndin sadece. Tanıştığımız günden beri bir vampir gibi düşünüyorsun. Vampir dişlerin yeni ama vampire dönüştüğünden beri sende gördüğüm tek değişiklik de bu.”

Dudağımı ısırdım, onun haklı olabileceğini kabullenmeyi reddettim. “Gidip Dave’i getireyim.”

BEŞ

PEŞİMDE BONES'LA BİRLİKTE DON'UN ODASINDAN çıkarken amcamın hüznünlü, inatçı bakışları dışında bir şeye yoğunlaşmaya çalıştım. Ayakkabılarım karo zeminde tıklar tıklar sesler çıkarıyordu. *Akciğer kanseri*. Tıklar tıklar. Asansöre yaklaşıyordum. *Ameliyatın, kemoterapinin ya da vampir kanının yararı olmayacak kadar ilerlemiş*. Tıklar tıklar. *Yedi yıldır biliniyor*.

Ne var ki asansöre bindiğimde kontrolü kaybettim ve gözyaşları görüşümü bulandırdı. Annemi saymazsak Don hala hayatta olan tek gerçek akrabamdı. Büyükanmemle büyükbabam birkaç yıl önce öldürülmüştü ve babam beni birçok kez öldürmeye çalıştığından, *müebbet hapis* de denebileceği bir cezaya çarptırılmıştı. İlişkimiz pek normal olmasa da Don son birkaç yıldır benim için bir babaya en yakın şey olmuştu.

Ve yakında ölecekti. Onu ebediyen kaybedecektim.

Bones beni kollarına aldı. Boyunun uzunluğu, yüzümün köprücük kemiğine yaslanmasına sebep oldu. Eliyle saçımı okşarken yanağıma değen deri ceketinin serinliğini hissettim. Ben de Bones'a sarılarak kendimi onun kollarının vahasına bıraktım. Onun gücünü yalnızca duvar gibi, kaslı bedeninde değil, aurasının etrafındaki kalkanları indirdiğinde beni yoğun bir bulut gibi saran enerjisinde de hissettim.

Sonra onu itip kendimden uzaklaştırdım, gözlerimi birkaç kez kırıştırarak görüşümdeki bulanıklığı yok ettim. Eğer kendime bunu kafaya takma izni veririm, önümüzdeki çok önemli görevlerle baş edemezdim. Don'dan umudu kesecek değildim ama kendimi bir an evvel toplamam ve yapılması gerekenlere yoğunlaşmam gerekiyordu. Paramparça olmanın hiç sırası değildi.

"Ben iyiyim," dedim ve Bones tam konuşacakken tek elimi kaldırdım. "Hadi Dave'i bulalım. Sorunları teker teker, sırayla çözmeliyiz, değil mi?"

Asansör kapısı açıldı ve saçları gevşek bir atkuyruğu şeklinde bağlanmış, normalde sahip olduğu neşeli ifadeyi kaybetmiş, esmer ve yakışıklı bir vampir göründü.

"Hey, Juan," dedim gülümsemeye çalışarak.

"*Querida*," dedi adam kollarını açıp. Ona kızgın olsam da kollarının arasına girerek kısaca kucakladım.

"*Lo siento*," diye fısıldadı Juan onu bıraktığımda.

"Evet, ben de üzgünüm," diye cevap verdim kasvetli bir sesle. "Sen, Tate, Dave... Bana söylemeliydiniz!"

"Don söylemeyeceğimize dair söz verdirdi. Seni endişelendirmek istemiyordu."

Bu sözlerdeki ironiye gülemeyecek kadar üzgündüm. “Artık çok geç.”

“Bones, *mi amigo, cómo es usted?*” dedi Juan bu kez. Bones da aynı dilde cevap verdi ama Enkaz Odası’na doğru yürürken konuşmalarını tercüme etmeye zahmet edemeyecek kadar dalgındım. Don’un hastalığını düşünmemeye yemin etmiş olsam da bir parçam hala onu kurtarma planları yapıyordu. *Belki de Don’un kanserini tedavi etmek için kullandığı vampir kanı yeterince güçlü değil. Bir usta vampirin, mesela Bones ya da Mencheres gibi birinin kanını içmeye başladığı takdirde farklı sonuçlar alabilir.*

Koridorun ilerisindeki alıştıurma odasının çift kanatlı kapısı açıldı ve Tate dışarı çıktı. Doğruca bana doğru geldi, bense koridorda, çıktığı odaya doğru yürürken ona bakmadım bile.

Birbirimizle yan yanayken Tate kolumu tuttu. “Cat, sana söylemem gereken...”

“Boşuna nefesini harcama,” diyerek elini ittim. “Geçen yıl Bones’un beni aldattığını sandığında bunu söylemek için koşa koşa geldin ama iş Don’a ve *gerçekten* doğru olan bir şeye geldiğinde birden saygılı sessizlik taraftarı mı oldun?”

Bones birden, yoktan var olmuş olsa bile sahip olamayacağı bir hızla yanımızda belirdi, Tate tenime dokunmadan önce onun elini tuttu.

“Kolun sende kalsın istiyorsan,” dedi kolunu tutan parmaklarını iyice sıkarken hırlarcasına, “ona bir daha dokunmaya kalkma.”

Başka zaman olsa Bones'un asla blöf yapmadığını, Tate'in kolunu gerçekten koparacağını bildiğimden itiraz ederdim. Fakat bugün hiçbir şeyi umursamıyordum. Amcamın sağlığı konusunda herkesin sessiz kalması bir yana, en çok Tate'in sessizliği canımı yakmıştı. Evet, Bones hayatıma yeniden girdiğinden beri aramız gergindi, yine de Tate çok uzun zaman boyunca en yakın dostum olmuştu. Sayısız görevde birlikte ölümle yüzleşmek aramızda güçlü bir bağ kurmuştu. Fakat bu ihaneti benim için bardağı taşıran son damlaydı.

"Daha da iyisi, bana bir daha dokunursan senin kolunu *ben* koparacağım," diye çıktıktan sonra, yanından dolaşarak koridorda yürümeyi sürdürdüm. "Bones'a düşmanca davranmana, ikimizin arasında asla dostluktan fazlasının olmayacağını kabul etmeye yanaşmamana rağmen birçok hareketine katlandım. Şimdi aramızda hiçbir şey kalmadı, bu yüzden benden uzak dur."

Arkamda duran Juan boğazını temizledi. "Ah, *querida...*"

"Onu savunmaya zahmet etme," dedim ve eğitim seansları çok yoğun geçtiği için Enkaz Odası adını taktığımız odanın ağır kapılarını çekip açtım. "Ben..."

Kelimeler boğazımda takılıp kaldı, gözlerim yuvalarından uğradı. İçeride, odanın ortasında, yeni bir engel parkuruna benzeyen bir şeyde koşan, kendisine doğru savrulan çimento bloklarından kolaylıkla kaçan kumral bir vampir vardı.

"Ne!" diye içimi çektim.

Vampir beni duymadı. Tate kulağıma, “Seni uyarmaya çalıştım,” gibi gelen bir şeyler mırıldandıysa da arkamı dönmedim. *Üzerinde üniforma var*, diye düşündüm dalgın dalgın. *Üzerinde NEDEN üniforma var*, sorusu izledi bunu.

“Anne!” diye bağırdım. “Burada ne işin var?”

Kadın aniden başını çevirince bir sonraki çimento bloğuyla ayakları yerden kesildi. Annemin ayağa fırlarken bana attığı tedirgin bakışı uzaktan bile görebildim.

“Dikkat et, Crawfield!” diye bağırdı engel parkurunu gözlèmekte olan Cooper havlarcasına.

“Catherine gelmiş,” dedi annem beni işaret edip.

Cooper sütlü kahverengi yüzünde suçlu bir ifadeyle döndü.

Şokum, sert adımlarla içeri dalacak kadar hafiflemişti. Bones’un, öfkem artık kendisini ateşle dışa vurmadığı için hepsinin çok şanslı olduğunu mırıldandığını hayal meyal duydum.

Kocam haklıydı. Daha altı ay önce olsa, zaten dengesiz olan duygularıma bir de bu yeni şok eklendiğinde ellerimden ateş fişkırdı. Üç ay önce olsa, sırf aklımı kullanarak Enkaz Odası’ndaki bütün faaliyetlere son verebilirdim. Fakat ödünç aldığım o yetenekleri artık kaybettiğimden şu anda yapabileceğim tek şey onlara sesimle saldırmaktı.

“Dalga geçiyor olmalısınız!” diye bağırdım odanın genelini. “Kimsenin bana Don’un hastalığını haber vermemesine kızmıştım. Bu yetmezmiş gibi, görünüşe bakılırsa benden başka sırlar da saklıyormuşsunuz!”

“Millet, on dakika ara,” diye seslendi Dave. Düzine-lerce ekip üyesi, yaptıkları zorlayıcı aktiviteleri bir kenara bırakarak odayı boşalttı. Odadan, benim yakınında durduğum kapının karşısındaki kapıyı kullanarak çıktıklarını fark ettim.

Birkaç dakika içinde eğitim odası Cooper, Dave, Tate, Bones, Juan ve -Bones’un dışında yüzünde utanç dolu bir ifade olmayan tek kişi olan- annem dışında boşalmıştı.

“Catherine, aşırı tepki vermeyi kes,” dedi annem bana doğru yürürken paylarcasına. “Sonuçta senin on yıldır yaptığın şeyi yapıyorum sadece.”

“Sayısız kez öldürülmeme ramak kaldı,” diye cevap verirken annemi sarsma dürtüsüne karşı koydum.

Annemin mavi gözlerindeki bakış sertleşti. “Ben zaten öldürüldüm,” dedi dümdüz bir sesle. “Bu dünyadaki kötülüklerden saklanmak hiçbir işime yaramadı. Ne o zaman ne de ondan önceki seferlerde.”

Annemin söylediklerini duyunca içim suçlulukla sızladı, öfkem azaldı. Babamla tanıştığı o tek gece dışında, annemin vampirlerden ve gulyabanilerden defalarca kötü muamele görmesinin sebebi bendim. Canavarlar adil dövüşmezdi ve benim peşime düştüklerinde, aynı zamanda bana en yakın olanların da peşine düşmüşlerdi. Sürtüşme yaşadığım son vampir, annemi zorla değiştirerek bana bir ders vermek istemişti. O pisliği birden çok kez öldüremediğim için gerçekten üzgündüm.

“Tehlikeden saklanmakla içine balıklama atlamak arasında fark var,” dedi Bones benimkinden daha makul bir

tonda. “Boyundan büyük işlere kalkışarak sana yapılan yanlış düzeltilemezsin, Justina.”

“Haklısın, benim düzeltilecek bir yanımda kalmadı,” dedi annem. Kırk altı yaşında değil de otuzlarında görünen yüzüne kasvetli bir ifade yayıldı. “Fakat diğer insanlar öyle değil,” diye devam etti. “Ben olduğum şeyi değiştiremem ama aylar önce o vampiri öldürmek bana en azından diğerlerinin benim durumuma düşmesini engelleyebileceğimi gösterdi.”

Sanki gençlik halimi dinliyorum, diye düşündüm inanmayarak. Çok uzun zaman boyunca böyle olmaktan nefret etmiş, cahilliğimin ve nefretim acısını diğer vampirlerden çıkarmıştım çünkü bunun teraziyi babama karşı dengeleyebileceğini düşünmüştüm. Bones bana kötülüğün türe bağlı olmadığını, bir seçim olduğunu göstermemiş olsaydı hala o kısırdöngüye takılmış olabilir, kendi yıkımına yol açabilirdim.

Bir zamanlar bizzat kullandığım inatçı savlar bugün ikinci kez bana karşı kullanılıyordu. Yukarı doğru, çabucak, yakarış dolu bir bakış attım. *Tanrım, bana ders vermeyi bırak artık.*

“Yüzlerce cani vampir ve gulyabani öldürsen de acın yine de dinmez,” dedim sonunda. Bones’un o zamanlar bana söylediği şeyleri tekrar ederken de ya hissim şiddetlendi. “İnan bana, biliyorum. Acının azalmasını yalnızca kendini kabul etmek sağlar. Bunun yolu, sevmediğin ya da kendin seçmediğin bölümlerini bile kabullenmekten geçiyor.”

Annem gözlerinde beliren pembe gözyaşlarını yok etmek için gözlerini kırıştırıp başka tarafa baktı. “Gerçekten mi? Rodney beni kabul etti. Bak mükafatını nasıl aldı.”

“Rodney seni yalnızca kabul etmedi, aynı zamanda sevdi,” dedi Bones alçak sesle. “Yoksa seni kurtarmak için canını vermezdi.”

Annem aniden sırtını döndü. Belkemiğini dik tutsa da omuzlarının titrediğini gördüm. Ona sarılmak istiyordum ama bunun yarasına tuz basmaktan farksız olacağını da biliyordum. Bir kucaklama, annemin gerçek bir ilişki kurabildiği tek erkeği geri getirmeyecekti.

“Bulduğum bütün leş kan emicilerin peşine düşeceğim,” dedi annem uzun bir duraksamanın ardından. *Leş kan emici* derken kendisine de hakaret ettiğinin farkında değil gibiydi. Bize döndüğünde gözlerinde pembelik yoktu, bunun yerine vampirlere özgü o yeşil parıltıları saçmaya başlamıştı. “Bunu kontrol edemezsin. Kontrol edebileceğin tek şey bunu eski ekibinin yardımıyla mı -tabii temel eğitim dedikleri şeyden sağ çıkabilirsem- yoksa tek başıma mı yapacağım.”

“Sana destek verseler bile muhtemelen öldürüleceksin. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun.” Sıkıntıyla içimi çektim. “Lütfen yapma, anne.”

Annem çenesini gıcırdayıncaya dek kastı. “Yapacağım.”

“Tanrım, sen de Don kadar inatçısın!” dedim usanmış halde.

“Tanıdığım başka biri de bu kadar inatçı,” diye mırıldandı Tate.

“Kes sesini, Tate!” diye çıkıştım ona.

“Kedicik.” Bones bir elini koluma koydu. Bilinçaltım dalga dalga bir sükunetle yıkanır gibi oldu. Birbirine girmiş duygularım, bir yanığa merhem sürülmüşçesine yatıştı. “Bazı şeyler öğretilemez ancak öğrenilebilir. Ama değiştirebileceğimiz bir şey var: O radikal gulyabanileri durdurabiliriz. Sayıları artarsa annen de dahil tanıdığımız bütün vampirler tehlikeye girecek zaten.”

Doğru. Bu sorun benim mantıksız davranan, inatçı ailemi akıllandırmaya çalışmamı beklemezdi. Önceliklere odaklanmam gerekiyordu. Birinci adım: *Gulyabani toplumdaki, ardında şimdiden bir sürü ustasız vampir cesedi bırakan faşist propagandaya son ver.* Canlarına susadıkları ortaya çıkan annemle amcama daha sonra akıl verebilirdim belki.

Benliğimin şüpheli bir parçası fanatik gulyabanilerle baş etmenin daha kolay olabileceğini düşünüyordu.

Eski ekip arkadaşlarıma baktım. “Hepiniz kara listemdesiniz. Hem bunu hem de Don’un hastalığını benden sakladınız. Fakat şimdi daha önemli sorunlarım var. Benimle gelin de size her şeyi anlatayım. Anne.” Başımı iki yana salladım. “Seninle sonra konuşuruz.”

Annem uzaklaşırken koyu renk saçlarını toplayarak sıkı bir atkuyruğu yaptı. “Çok sonra. Önümüzdeki saatlerde sürekli eğitimde olacağım.”

ALTI

DON YATAKTA OTURUYOR, YANIPDAKİ MASA-
da bir oksijen maskesi duruyordu. Yüzündeki belli belirsiz çizgilere bakılacak olursa biz içeri girmeden önce maskeyi kullanıyordu. Ona maskeyi kullanmaya devam etmesini söylemeyi düşündüysem de nasılsa beni umursamayacaktı. Altımız birden içeri girince kapıyı kapattım, sonra gulyabanilerle olan sorunu bildiğimiz kadarıyla özetledim.

Sözüm bittiğinde Don, “Cat’e söylediğim gibi, içeride bir adama ihtiyacımız var,” dedi. “Bu çok önemli, o kadar ki fanatiklerin arasına sızman için ekipten bir süreliğine ayrılmanı istiyorum, Dave. Ülkemizin insan teröristlerle yeterince sorunu var. Bir de ölmeyen teröristlerin güçlerini artırmasına izin veremeyiz. Sonuçlar feci olabilir.”

Dave bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Haklısınız. Tabii ki istediğinizi yapacağım.”

Cevabının böyle olacağını biliyordum. Dave şimdiye kadar hiçbir tehlikeli görevden kaçmamıştı. O görevlerden birinde öldürüldükten sonra bile.

Bir an bilinçaltımda bir tatmin hissi belirdi, sonra derhal kayboldu. Bones'a baktım, gülümsemesinin son salisesini yakaladım. Ve gerçek kafama dank etti.

Bones'un niyeti baştan beri buydu. Kocam, Don'a gulyabanilerden bahsettiğimde Don'un ne yapacağını ve Dave'in gizli göreve çıkmasını öneren kişi kendisi olduğu takdirde bu fikri anında kestirip atacağını biliyordu. Lanet olsun, Scratch'le Ed'in bile yem olarak kullanılması hoşuma gitmemişti, üstelik onlarla daha yeni tanışmıştık.

Amcama uğramayı teklif ettiğimde Bones'un buraya gelmek için neden o kadar heveslendiğini şimdi anlıyordum. Ben yarına dek beklemek istediğim halde Bones hemen gelmemizin daha iyi olacağını söylemişti. O zaman bunun, Scratch'le Ed gulyabanilerle bu gece karşılaşabilir diye bir an önce Ohio'ya dönmek istemesinden kaynaklandığını sanmıştım. Oysa sevgili kocamın tabii ki bambaşka bir planı vardı.

Alçak, ölçülü bir sesle Bones'a, "İkimiz daha sonra konuşacağız," dedim.

Bones koyu renk kaşlarından birini kaldırırsa da konunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmadı en azından.

"Bu gulyabani neden kafayı tekrar sana taktı, Cat?" diye sordu Tate. Çivit mavisi gözleri benimle Bones arasında gidip geliyordu. "Apollyon'un seninle ilgili paranoyasının sen tamamen vampire dönüştüğünde bittiğini sanıyordum."

Yerimde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Bu konudan kaçınmayı umuyordum. Fakat Dave bu uğurda hayatını tehlikeye atacaksa ve eski ekibim üyelerinden birini uzun bir göreve göndererek eksik kalacaksa, gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı.

“Şey, bende bir tür beslenme bozukluğu var...” diye söze başladım ve olağandışı beslenme düzenim ile yan etkilerinin ayrıntılarını açıkladım.

Odaya sessizlik çöktü. Geri kalanlar bana çeşitli derecelerde hayret dolu gözlerle bakarken amcam öksüremeyecek kadar şoka uğramış göründü.

“*Vampir* kanı içip onların güçlerini mi alıyorsun?” diye patladı Juan. “*Madre de Dios!*”

“Ben melez olarak ucubelik ödülünü aldığını sanıyordum, kumandan,” diye mırıldandı Cooper. Sonra Bones’a bir bakış attı. “Ama herhalde kocan seni iyi besliyordur.”

Dave başını yavaşça salladı. “Her zaman ille her şeyi farklı yapacaksın Cat. Herhalde bu da istisna değil.”

Tate hala bir şey söylememişse de beni bakışlarıyla pataklıyordu. “Görünüşe bakılırsa sır saklayan sadece biz değiliz,” dedi sonunda.

“Bunun sizin yaptığınızla hiç alakası yok,” dedim sertçe.

“Tabii yok,” dedi ama ses tonu aynı fikirde değildi.

“Yeteneklerimi nereden aldığımı gizli tuttuk çünkü Apollyon’a paranoya yaratması için başka bir araç daha vermek istemedik,” dedim öfkeyle. “Normal koşullar altında kimsenin insan kanıyla değil ölmeyen kanıyla beslendiğini umursayacağını sanmam. Ama belli ki bazı

gulyabaniler şu anda normal düşünmüyor. Ateşi neden körükleyelim?”

Sorum sessizlikle karşılandı, zaten cevabını beklediğim bir soru da değildi.

“Şimdi hepimiz planı bildiğimize göre Bones’la ikimiz gidiyoruz,” diye devam ettim. “Vampir casuslarımız araya-bilir diye dönmemiz gerek, ayrıca kedimi bir mağarada bıraktım ve bir hayaletten başka ona göz kulak olacak kimse yok.”

“Henüz gidemeyiz,” dedi Bones.

Kocama ihtiyatlı bir bakış attım. Başka ne gibi gizli planları vardı? “Nedenmiş o?”

Dudakları kıvrıldı. “Çünkü hala açsın Kedicik.”

Ah, doğru ya. Son iki saattir o kadar çok şey olup bitmişti ki açlığımı unutmuştum. Ortama rahatsız edici bir hava çökünce boğazımı temizledim. Bir arkadaşına *kanımı* içip içemeyeceğimi sormamın en kibar yolu neydi?

“İı, Juan, acaba...”

“Benden iç,” diye araya girdi Tate. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu. “Ondan bunu istemek üzereydin, değil mi?”

Bones saldırmak üzere olan bir çingiraklı yılan gibi dikildi. “Senden olmaz,” dedim hemen. “Sana daha önce de söyledim. Sabrımı taşırdın.”

Tate alaycı bir kahkaha attı. “Bunu kişisel sebeplerden ötürü önermiyorum. Bones’un seni aldattığını düşündüğünde bile beni seçmeyip Karanlıklar Prensi’yle gittiğinde bunu nihayet anladım. Beni istemiyorsun, hiçbir zaman da istemeyeceksin. Bones olmasa bile.”

“Hiç anlamayacaksın sandım,” diye mırıldandı Bones. Cooper’la Juan birden sağır olmuş gibi davranıyorlardı ama amcam düşünceli bir ifadeyle Tate’e bakıyordu.

“O zaman neden Cat’in kanını içmesini istiyorsun?” diye sordu Don.

Tate yüzünde gururlu bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi. “Çünkü bu ekibin lideri benim ve birinin kanı dökülecekse o kişi ben olacağım.”

Birden içim tuhaf bir nostaljiyle doldu. Birkaç yıl önce ekibe ilk katıldığımda, soğuk ilgisizliğimi kıran Tate buydu işte. Arkadaşları ve birimi için kendini öne atmaktan çekinmeyen, güçlü lider. Defalarca Bones’la aramızı bozmaya çalışan, dik başlı, iğneleyici insan değil. Aramızdaki, öldüğüne yemin ettiğim dostluk hafifçe nefes alır, canlanır gibi oldu.

“Seni ısırmayacağım. Bunu bir iğne ve kan torbasıyla yapacağız,” dedim sonunda.

Tate omuz silkti. “Nasıl istersen.”

Don bir düğmeye basıp hemşireye seslendi. “Anne, bir sıringa, bir kateter ve boş bir torba getirebilir misin?”

Hemşire istenen her şeyi iki dakika içinde getirdi.

Tate, Anne’e elini sallayarak kadını yolladıktan sonra iğneyi koluna sapladı ve plastik torba çok geçmeden kızıl sıvıyla dolmaya başladı.

Midemden, odadaki herkesin duyabildiğine emin olduğum bir gurultu yükselip beni utandırdı.

“Ondan neden kan içmediğini bize söyleyecek misin?” diye sordu Tate başıyla Bones’u işaret ederek.

“Fazla güçlü. Baş edemeyeceğim kadar fazla yetenek alıyorum,” diye cevap verdim. Bir yandan da, yarısı dolmuş olan kan torbasına hipnotize olmuş gibi bakmamaya çalışıyordum.

“Ben tam dişine göreyim, ha? Zayıf.” Tate burnundan alaycı alaycı soludu.

Tate son iki yıldır yaptığı onca boktan şeyden sonra azarlanmayı hak etse de yarasına tuz basmaya içim el vermedi. “Zayıf değilsin, yalnızca genç bir vampirsin. Bones’un yanında olsan, senin de kanını içemeyeceğim kadar kuvvetli olacağından eminim.”

Bilinçaltımdaki kısırtı bana Bones’un eğlendiğini söylerken Tate, “Bilgin olsun diye söylüyorum, acıma dolu sözler durumu daha da kötüleştiriyor, yani bir dahaki sefere beni neşelendirmeye çalışma,” diye mırıldandı.

Ellerimi havaya kaldırdım. Erkekler. Onlarla mantıklı konuşulamazdı.

Bones, Don’a, “Dave’in gizli görevdeyken bizimle nasıl iletişime geçmesini planlıyorsun?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

Amcam kaşlarını çatı. “Her zamanki gibi. Fırsat bulduğunda güvenli bir biçimde telefon edecek.”

“Çok riskli olur,” dedi Bones. “Cep telefonu dinlenebilir, mesajlar ve e-postalar kopyalanabilir... Dave henüz onların güvenini kazanmaya çalışırken, gulyabanileri şüphelendirmeyecek bir iletişim yolu lazım.”

“Nasıl bir yolmuş o?” diye sordu Don sesinde ağır bir kuşkuyla.

Bones sinsice gülümsedi. “Hayalet kurye.”

“Tabii ya!” diye bağırdım. Birden Dave’in şansının arttığını hissetmiştim. “Diğer gulyabaniler, Fabian’ı fark etseler bile görmezden gelirler. Hem Ohio güç çizgileriyle dolu. Bu yüzden, bir sorun çıktığı ve Dave’in kurtarılması gerektiği takdirde Fabian hızla seyahat edebilir.”

Don’un ilgisi uyanmış gibiydi. “Hayalet buna razı olacak mı?”

“Ona sorarız ama evet diyeceğine bahse girerim.” Bunu düşündükçe neşem daha da yerine geliyordu. “Fabian bana her şeyden çok, yararlı olmayı öğlediğini söyledi. Cisminin olmaması, yapabileceği şeyleri hayli sınırlı hale getiriyor çünkü.”

Fabian birileriyle dost olmayı da çok özlüyordu. Bones’la ikimizin yanına da bu yüzden yerleşmişti. Sonuçta yalnızlık sadece yaşayanlara özgü değildi.

“Dave’i oraya gönderip Fabian vasıtasıyla iletişim kurmasını istemektense neden Fabian’ı gulyabanilerin arasında casusluk yapmaya göndermiyoruz?” diye sordu Cooper.

Dudaklarımı büzdüm. Bu seçenek en az tehlikeyi içerdiği için bana çok çekici gelse de pratik değildi.

“Hayaletler genelde görmezden gelinir ama Fabian’ın Dave’in yeni bir üyeymiş gibi davranarak topladığı kadar bilgi toplayabilmesi için o gulyabanilerin sırtında dolaşması gerekir. Hep aynı hayaletin etrafta olduğunu fark ederlerse bize yanlış bilgi aktarmasını sağlayabilirler.”

Daha fazla risk anlamına gelse bile bazen eski usul en iyi seçenek olabiliyordu.

Tate iğneyi kolundan çıkardı. Kolundaki ufak delik, Tate tamamen dolu torbayı bana uzatırken iyileşti.

“Bu operasyona yararı dokunabilecek biri daha var,” dedi yavaşça. “Gizli, paranormal bilgileri kamuya açıklayıp duran, bağımsız çalışan bir muhabir.”

“Bir muhabir o fanatik gulyabani grubunun izini sürmemize nasıl yardımcı olacak? Vampir karşıtı gösterilerini gazeteye ilan vererek duyuracaklarından şüpheliyim.”

“Bu adamın içgüdüleri çok kuvvetli,” dedi Tate. “O kadar ki, adamın Çirkin Gerçek adlı internet dergisi, kamunun bilmeye hazır olmadığı şeyleri açıklayıp durduğundan, tek işi onu gözden düşürmek olan bir çalışanımız bile var.”

Bir muhabirin bize yararlı olabileceğine ikna olmamıştım. Özellikle de doğaüstü hassasiyete sahip bilgilerle interneti bombardımana tutan birinin. Yine de hemen kestirip atmadım.

“Yani bu modern Morfeus’u yakalayıp onu davamıza yardım etmeye mi ikna edeceksin?”

Tate’in dudakları kıvrıldı. “Hayır Cat. Bunu sen yapacaksın. Çünkü her şeyden önce adam Ohio’da.”

YEDİ

ÖNÜMÜZDEKİ DAR YOLA BAKTIM. YOLUN İKİ tarafındaki sık ağaçlar burayı doğal bir biçimde korunaklı kılıyordu.

“Onca yer varken burayı seçmesine hiç şaşırmadım,” diye mırıldandım. “Bizi kapıdan içeri alırlarsa bile hayret edeceğim.”

Bones arabayı anayoldan çakıllı bir araba yoluna sokarken bana yan yan gülümsedi. Bir kilometre kadar ötedeki açık kapı, bu yolun bizi çıkmaz bir sokaktan başka bir şeye götürdüğüne dair tek işaretti.

“İçeri gireceğiz. Güven bana.”

Telörgü kapıdan girdiğimizde, ileride büyük bir depo gördük. Dışarıdan terk edilmiş gibi görünüyordu, pencereleri tahtalarla kapatılmıştı ve boş otoparkta yalnızca birkaç çöp parçası vardı. Doğaüstü işitme yetimiz olmasa ses yalıtımlı duvarların ardından gelen müziği duyamazdım ama

göremediğimiz kapılar arka arkaya açılırken hafif bir esinti şarkıları kulağımıza taşıyordu.

Bones arabayı arka tarafa sürdü. Deponun arkasına geçtiğimizde, bu kez araba dolu olan bir başka park yeriyle karşılaştık. Olağandışı müşterilerden dolayı kulübün asıl girişi buradaydı ve öndeki eski püskü depo görüntüsü tesadüfen buradan geçen motosikletçileri içeri girmekten alıkoyuyordu.

“Neden adam kulüpten çıkana kadar burada beklemiyoruz?” diye sordum. “İçeri girersek tanınabiliriz.”

Yüzüğümü yerleştigimiz otelde bırakmıştım ama görünüşümü değiştirmek için saçımı boyamamış ya da başka bir şey yapmamıştım. Ve Bones’un görünüşü, saç ne renk olursa olsun, göze çarpmasına sebep olurdu.

Kocam omuz silkti. “Tanınmamız daha iyi olur. Ohio’da yalnızca birkaç gün daha kalacağız ve birahanelere gittiğimiz görülürse o gulyabanilerin peşine düştüğümüzü düşünme ihtimalleri azalır. Öyle olsa, gizlenmemizi beklerlerdi.”

Bones haklıydı. Sonuçta *ben* bile gizlenmemizi bekliyordum.

“Ayrıca...” Bones’un sesi ağırlaşmasa da gözlerinde soğuk bir parıltı belirdi. “Tehlikeden habersiz olduğumuzu düşünürlerse belki bazıları bize saldıracak kadar budala bile olabilir. Bu saldırıların ardında Apollyon’un olduğunu doğrulamak için yalnızca bir tanesini sağ bırakmam yeter.”

Koltuğumda kıpırdandım. Beni yüz yüze bir dövüşe soktuğunuzda birini öldürmekten çekinmezdim ama sıra

Bones'un bahsettiği sorgulama metoduna geldiğinde, hep daha iyi bir yol olmasını dilerdim. Konu ölmeyenler olunca daha iyi bir yol yoktu tabii ve potansiyel bir gulyabani ayaklanmasını durdurmak için işlerin çirkinleşmesi gerekiyorsa... Eh, bana Hannibal Lecter deyin. Göğüsleri olan türden.

Bir başka araba park yerine girerken dikiz aynasında farlar parladı. Tiny ve Band-Aid burada nöbet tutacaktı. Böylece kulüpten çıkarken bir pusuyla karşılaşmayacaktık.

Bones arabayı park etti. Arabadan indim, kömür rengi eteğimdeki birkaç iplik parçasını çekip çıkardım. Etek hoşuma gitmeyecek kadar dardı, ayrıca yarım bluzumdan ötürü göbek deliğimi ve karnımın birkaç santimini ortaya çıkaracak kadar düşük belliydi, ki zaten amacımız da dövüşmekten çok eğlenmekle ilgileniyor gibi görünmekti. Dizime kadar çıkan çizmelerimin içinde bir-iki hançer sakladığımı düşünülebilirdi belki, fakat topuklarımın dokusunun ahşaptan başka bir şey olduğunu ancak çok dikkatli biri fark edebilirdi. Ya da sırtımda, bluzumun altında görülen belli belirsiz çizgilerin, askısız bir sutyenden fazlası olduğunu.

Bones da buraya yalnızca eğlenmek için gelmiş gibi giyinmişti. Uzun kollu kazağı tamamen siyah örgülerden oluşuyordu ve kristal berraklığındaki teninin büyük bir kısmı gözler önündeydi. Deri pantolonu kalçalarına kadar inmişti ve altındakinin varlığını ima edecek kadar dar, hareketlerine engel olmayacak kadar boldu. Koyu renk saçları tamamen siyah olan giysileriyle birleşerek solgun tenini

daha da çarpıcı gösteriyor, örgü kazağın yüzlerce minicik deliğinin ortaya serdiği kaslarına dikkat çekiyordu.

Gözlerimi, tenini açıkça gösteren röntgen gösterisinin bittiği, pantolonunun ön kısmının başladığı yere diktiğimi görünce bana şeytani bir gülümseme çıktı.

“Ne düşündüğünü unutma aşkım. Şansımız varsa şafak çökmeden odamıza döner, jakuziyi deneriz.”

Hala insan olsam yüzüm kızarabilirdi. Mantık, artık kendi *kocamı* aklımdan soyduğumun ve taciz ettiğimin belli olmayacağı bir aşamaya gelmiş olmam gerektiğini söyleyebilirdi. Sonuçta ilişkimizin en başlarında değildik. Fakat Bones koyu renk gözleri yeşil ışıltılarla parlayarak bana yaklaştığında tüylerim sanki onunla ilk kez buluşuyormuşum gibi diken diken oldu. Sonra Bones bana dokunmaksızın yaklaşıldığı kadar yaklaştığında, kulağımın dibinde konuşup yalnızca nefesiyle tenimi okşadığında içimdeki her şey gerildi.

“Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?”

Bilinçaltım bir ısı dalgasıyla yıkandı, sinir uçlarım sıcak bir dokunuşla okşanıyor gibiydi. Kocama dokunma dürtüsüne direnir, aramızda büyüyen gerilimin tadını çıkarırken ellerimi yavaşça yumruk yaptım. Evet, bu ona karşı hissettiğim ilk baş döndürücü çekimden farklıydı ama üzerimdeki etkisini azaltmıyordu. Hatta şu anda hissettiğim arzu daha yoğun, daha güçlü ve Bones’a bütün kalbimle bağlı olduğum için daha sarhoş ediciydi.

Bones’un yanık şekerle misk karışımı kokusu derinleşerek onun da benimle aynı hisleri paylaştığını belli etti ve

beni iyice kışkırttı. Dün gece yerleşkeden ayrıldıktan sonra, Don'un hastalığından ve annemin yeni ölümcül heveslerinden dolayı pek de şehvetli bir ruh halinde değildim. Ayrıca Fabian'a bilgi vermemiz, mağaradan ayrılmamız ve hayaleti Tennessee'deki Dave'e götürdükten sonra Ohio'ya dönmemiz gerekmişti. Onun için de bu geceki faaliyetlere koyulmadan önce ancak birkaç saat uyuyacak vaktimiz olmuştu.

Keşke bu kulübe gelmeden önce otel odamızda bir iki saat geçirmiş olsaydık. Bones'un jakuziyle ilgili sözleri aklımda birtakım açık saçık sahnelerin belirmesine sebep olmuştu. Mesela Bones'un, üzerinde yalnızca köpüklerle -sonra da yalnızca benim vücudumla- ne kadar muhteşem görüneceği gibi.

Aklımda bir başka kışkırtıcı fikir belirdi.

Neden bekliyoruz ki? Arabamızın arka koltuğu birkaç metre ötede.

"Biliyor musun, zihin okuma yeteneğine ek olarak kanından senin sürtüklüğünün bir kısmını da almış olabilirim," dedim başımı iki yana sallayarak. Öyle olmalıydı. Normalde, yalnızca birkaç metre ötemizde iki ölmeyen dostumuz ve kaçırmamız gereken bir muhabir varken bir park yerinde iş pişirmeyi düşünmezdim.

Bones'un aurasının görünmez dokunuşu yoğunlaşırken yumuşak kahkahası boynumu gıdıkladı. "Yavaşla hadi, atmayan kalbim."

Sesindeki günahkar davet, ben arka koltuk seçeneğini önerdiğim takdirde kulübe girişimizi ertelemeyi -ve

Tiny'yle Band-Aid'in kulaklarına feci zararlar vermeyi- hevesle karşılayacağına işaretti. Güven içinde kulübe girene dek Bones'a dokunmamanın, hızla kaybettiğim kontrolüm için en iyisi olacağına karar vererek bir adım uzaklaştım.

Ama orada da ihtimaller vardı...

"Hadi, ııı, gidip muhabir arkadaşımızı bulalım," derken Bones'un şehvet dolu kokusu bir esintiyle dalga dalga üzerime geldi ve kekeledim. Kendime hakim olamayıp arabaya uzun, özlem dolu bir bakış attıktan sonra içimden kendi kendimi tokatladım. İyice abarttın ha, seni sürtük! Görmeniz gereken insanlar, durdurmanız gereken gulyabaniler var, unuttun mu?

Bones derin bir nefes aldı. Benim şehvetimin kokusunu mu içine çekiyordu acaba? Muhtemelen öyleydi. Kokular vampirler için, insanlar için olduğundan daha bariz bir göstergeydi.

"Tamam," dedi Bones hafif boğuk bir sesle. Sonra aurasını etrafına topladı, çevresindeki görünmez enerji azalarak ortalama bir vampirin yarattığı belli belirsiz titreşimlere dönüştü. Aynı anda duygularıyla olan bağım da bir cep telefonu hattı gibi aniden kesildi. Yalnızca çok yaşlı vampirlerin ya da ustaların güç seviyelerini kamufle etme yeteneği olurdu ve bu da onları daha bile tehlikeli kılardı. Bones sonunda tanınmamızı istiyor olsa da anlaşılan içeri önemsiz kişiler gibi girecektik.

Isırık adlı kulübün girişine yürüdük.

İçeri girmek için bekleyen insan sırası fazla uzun değildi, bunu haftasonunda değil çarşamba gecesinde olmamı-

za bağladım. Nabzımızın atmaması burada VIP listesinde olmamız anlamına geldiğinden arka tarafta beklemedik. Ama uzun boylu, kaslı fedaiye bizi fark edeceği kadar yaklaştığımızda kadın elini kaldırdı.

“Burada kalın. Verses ikinize çok kızgın.”

Bones vampire en çekici tebessümüyle gülümsedi. “Hadi ama, Trixie. O önemsiz olaydan dolayı hala öfkeli olamaz.”

Kadının ağzı şaşkınlıkla açılarak altın kaplı kesici dişlerini ortaya çıkardı, “Önemsiz mi? Siz ikiniz otoparkı yerle bir ettiniz!”

“En azından onu çağır. Madem öyle, kendisi bize defolup gitmemizi söylesin,” dedi Bones rahat bir tavırla gülümseyerek.

Trixie sinirli bir ses çıkardıysa da arkasına dönüp görmediğim birine, hemen kulübün sahibini buraya çağırması emrini verdi. Birkaç saniye sonra yüzünde hiç de davetkar bir ifade olmayan, iriyarı, siyahi bir gulyabani kapıda belirdi.

“Buraya tekrar gelmekle nasıl bir yüzüzlük yaptığınızı...” diye söze başladı Verses.

“Hadi ama, dostum, bizim suçumuz değildi, biliyorsun,” diye araya girdi Bones ve adamın sırtına pat pat vurdu. “Herkesin başına gelebilirdi. Hem bu sefer sadece biraz içmek ve dans etmek için geldik.”

Gulyabaninin sütlü kahverengi yüzü daha da karardı. “Seksen yıldır arkadaşız diye buna inanacak kadar aptal olduğumu sanma. Burası türümüze mensup herkes için bir

eğlence yeri. Mülkümde şiddet uygulanması yasak ve park yeri de mülküme dahil!”

“Daha önce olanlar için gerçekten çok üzgünüm ama bu kez bir pipeti bile yanlış yöne bükmeyeceğiz,” diye araya girdim ve Verses’a sevimli sevimli gülümsedim.

“Kesinlikle,” dedi Bones daha geniş bir gülümsemeyle. “Şerefim üzerine yemin ederim, dostum.”

“Kredi kartının üzerine de etmiş olacaksın. Bir şeyde bir çukur bile açılırsa sorumlusu sensin,” diye homurdandı Verses. “Pekala. İçeri girin ama beni izin verdiğime pişman etmeyin.”

Ölmeyen müşterilerden yayılan titreşimleri hissedemeyen insanlar bile Isırık’ın tipik bir kulüp olmadığını fark ederdi.

Her şeyden önce, tavanda boylu boyunca görülen rasgele ışık patlamaları normal kulüplerdekinden çok daha sönüktü ve kulübün içi yasaların izin verdiğinden daha karanlıktı. Müzik de kulaklarıma acı vermeyecek kadar alçaktı. Bu, vampirlerle gulyabanilerin keskin duyuları düşünümlere yapılmış bir değişiklikti.

Ama en belirgin fark, müşterilerin içki alabileceği tek yerin barlar olmamasıydı. Çiftler bölmelerde, dans pistinde, hatta köşelerde, daha yakından bakıldığı takdirde tutkulu değil yırtıcı olduğu görülecek olan bir samimiyetle birbirine sarılmıştı. Kan kokusu havaya belli belirsiz, bakırımı bir aroma yayıyor ve muhtemelen Bones’un içini gıcıkliyordu. Vampirlere değil insanlara ait olduğundan beni etkilemiyordu.

“Ayrılmadan önce ne kadar beklemek istiyorsun?” diye sordum Bones’a, Verses’tan uzaklaştığımızda. Isırık’ın sahibi bizi izlemeye devam ederse, buraya yalnızca eğlenmek için geldiğimizi söyledikten hemen sonra ayrılıp adamı kuşkulandıramazdık.

“Önce bir şeyler içelim. Sonra sen burnunu pudralamaya gidip uzun yoldan dönebilirsin. Ardından ben ısırarak birini ararım ve fazlasıyla seçici davranırım,” dedi Bones yumuşak bir sesle.

Planımız oluşmuştu. Eğer buradaysa, ikimiz de muhabiri görür görmez tanıyacaktık nasılsa. Bones’un beni bara sürüklemesine izin verdim. Şu ana kadar aklımda yalnızca kendi düşüncelerim fırtınası döndüğü için memnundum. Bu kulüpteki müşterilerin çoğu ölmeyen olduğundan, başıboş düşünceleri kafamda duymaya başlasam bile, alışveriş merkezindeki kadar sersemlemeyeceğimi umuyordum. Sanırım etrafımda çoğunlukla insanlar olması yerine, kendi türümün müdavimi olduğu yerlere gitmenin böyle yararları vardı.

Kendi türümün. Artık böyle hissetmem ne garipti. Hayatımın ilk on altı yılını karışık mirasımdan habersiz geçirmiştım, sonraki altı yılınısa Bones’la tanışana dek vampirlerden nefret etmekle geçmişti. Şimdi yirmi dokuz yaşındaydım ve bir yıldan az zamandır bütünüyle vampirdim ama kendimi insan olarak düşünmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse hiç hatırlayamıyordum. Annem bana neden diğer herkesten farklı olduğumu ilk anlattığından beri kendimi insan gibi hissetmemiştim.

“Cin tonik, bir de sek viski,” dedi Bones, barmene.

Bones’un siparişı gülümsememe sebep oldu. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

SEKİZ

TUVALETE YAPTIĞIM ÜÇÜNCÜ YOLCULUKTAN dönüyor, burnumun daha az parlak olamayacağını ve artık pis kamu tuvaletlerini kullanmam gerekmediği için ne kadar memnun olduğumu düşünüyordum ki bir bağırıtı duyup başımı çevirdim.

“Bırakın beni!”

Bu kelimeleri, müziğe ve diğer gürültülere rağmen belirgin bir biçimde duydum. Sesin uzak köşedeki bölmelerden geldiğini fark ederek yön değiştirdim ve çılgının kaynağına doğru yürüdüm. Bir grup vampir daire şeklinde toplanmıştı, sırtları bana dönüktü. Ortalarında biri vardı ve seslere bakılacak olursa pek de mutlu değildi.

“Çekin ellerinizi üstümden!” diye başka bir çılgılık duyuldu.

Ses, sahibinin kim olduğunu anlayamayacağım kadar tizdi.

“Kuralları biliyorsunuz. Mülkten çıkın,” diye gürledi DJ. Sonrasında ne olacağını hiç umursamıyor gibiydi.

Vampirlerle, çılgılık atan adamı göremeyeceğim bir yere ittiklerinde ulaştım. Göğsündeki çılgınca gümbürtü seslerine bakılacak olursa bir insandı.

“Neler oluyor, çocuklar?” Sesim sakindi ve sırtıma bantladığım gümüş bıçaklardan ellerimi uzak tutuyordum. Sonuçta Verses’a bu kez kurallarını çiğnemeyeceğimize söz vermiştik.

Vampirlerden biri bana düşmanca baktı. “Seni ilgilenmez, kızıl.”

Bones gürültüyü ve benim olaya karıştığımı duymuş olacak ki bulunduğum yere geldi. Vampir grubuna gülümsedi ama hepsinin durup dikkatlerini ona vermelerine sebep olan şey bu değildi. Onları durduran, Bones’un kalkanlarını indirdiğinde etrafına yaydığı güç ve aurasının bir volkan gibi fışkıran, etrafında görünmez akıntılar gibi fırdönen ağırlığıydı.

“Yanılmıyorsam karım size bir soru sordu,” dedi sahte bir neşeyle.

Bunun hiç feministçe olmadığını biliyorum, yine de yüzlerine yayılan temkinli ifadeyi görünce gülmek için yanaklarımın içini ısırdım.

Sırf arkadaşlarınız yanınızda diye üstünlük sizde mi sandınız, çocuklar?

“O insan bir casus,” dedi bana çıkışan vampir, Bones’a çok daha saygılı bir biçimde. “Buraya geldiğini daha önce de gördüm, türümüzle ilgili sorular soruyordu. Şimdi de

onu fotoğraf çekerken yakaladık. Buna izin veremeyiz, biliyorsunuz.”

Vampir duvarının ardındaki adamı hala göremiyordum ama onun aradığımız muhabir olduğuna bahse girebilirdim. Ve vampirler onu mülkten çıkarır çıkarmaz başı büyük belaya girecekti. Vampirlerle gulyabanilerin, birkaç seçme insan dışındaki herkesin, dünyalarını efsane olması gereken yaratıklarla paylaştıklarından habersiz, mutlu mesut yaşamasını garanti altına almak için yapmayacakları şey yoktu.

“Onu bana verin,” dedim hızla düşünerek. “Hafızasını silip aletlerini yok ederim. Kimseye zarar gelmemiş olur.”

“Ama ben açım,” diye karşı çıktı içlerinden biri.

Ah, evet, onların yapmayı planladığı hasar kontrolü çok daha kalıcıydı. “Buradaki birçok kişi sana bu konuda memnuniyetle yardım eder ama *onu* almayacaksın,” dedim. Sesim yumuşak ama kararlıydı.

Grubun lideri olduğu belli olan vampir beni duymazlıktan gelerek cebinden bir sigara çıkardı, dişlerinin arasına sıkıştırdı.

“Kavgaya gerek yok. Onu istiyorsun, öyle mi? Pazarlık yapabiliriz,” dedi Bones’a.

Vampirlerin Bones’a odaklanmaları, bana görünmezmişim gibi davranmaları artık canımı sıkmaya başlamıştı. Hem Bones tanınmamızın daha iyi olacağını söylememiş miydi? Eh, ben de kendimi tanıtmaya niyetliydim.

“Bir fikrim var. Bilek güreşi yapmaya ne dersin? Kazanan, insanı alır.”

Bunun üzerine bana döndüler. Gruptan bir kahkaha koptu, hatta liderin gözleri gülmekten pembe yaşlarla doldu.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” demeyi başardı.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. “Hiç de değil.”

Adam gözlerini Bones’a çevirdi. “Bunu yapmasına izin vermeyeceksin, değil mi?”

Bones alaycı bir tavırla burnundan soludu. “İzin vermek mi? Dostum, bir kadını kontrol edebileceğini sanıyorsan kesinlikle bekarsın demektir. Ayrıca bin sterlinine bahse girerim ki karım kışına tekmeyi basar.”

“Bunu kullanabiliriz,” diye söze devam ederek, bölmeli alanı dans pistinden ayıran yarım duvara yaslanmış olan yüksek masaya doğru yürüdüm. “Hadi ama. Ay eninde sonunda batacak.”

Etrafımızda ufak bir kalabalık toplanmaya başladı. İnsanlara bakmayarak dikkatimi grubun liderine verdim ve tek kaşımı davetkar bir biçimde kaldırdım. Bunu mülkün dışında yapmamızı önerebilirdim. İddiayı basit bir güç sınavı yerine bir dövüşe yükseltebilirdim. Fakat bir erkeğin kolundaki aksesuar olarak yok sayılmaya niyetim olmasa da yeni düşmanlar edinmek de istemiyordum.

Vampir, sigarasını arkadaşlarından birine verdikten sonra yanıma yaklaştı. Son derece ortalama olan cüsseme güvenle bakarak gömleğinin sağ kolunu sıvadı. Güç seviyemi belirlemek için aurasını ölçüyorsa bile, o bakımdan da göz korkutucu bir şeyle karşılaşmayacaktı. Bones bana yeni bir vampir hissi verdiğimi söylemişti. Yarı insanken

atan kalbim ne olduğumu nasıl saklıyorsa, şimdi de saklıyordu. Karşımdaki vampirse neredeyse Bones kadar uzun boyluydu, saçları siyahtı ve sıkı yağlarının altında kalın kaslar olduğunu belli eden iri bir cüsseye sahipti. Dikkatimi asıl çeken onun görünüşü değil, elli yaşlarında olduğunu belli eden aurasıydı ve adam iri cüssesini rahat bir zarafetle taşıyordu.

Yenilmez bir rakip değilse de hiç çaba göstermeden alt edebileceğim biri de sayılmazdı. Dirseğimi masaya koydum ve başka hazırlık yapmama gerek kalmadı çünkü sırtı açık bluzumun kolları yoktu. Etrafımızda vampirler birbirleriyle bahse giriyordu. Bana ne kadar az şans verdiklerini duyunca eğlendim.

Vampir kolunu masaya koyarak elini benimkine doladı, boyu daha uzun olduğu için hafifçe eğilmek zorunda kalmıştı. Elimi sıkı tutuyordu ama beni cezalandırmaya çalışıyor gibi değildi. Bu onunla ilgili görüşlerimi biraz olsun değiştirdi. Herif hıyarın teki olsaydı gücünü kanıtlamak için parmaklarımı ezmeye çalışırdı.

Gözümün kenarıyla Verses'in diğer izleyicilere omuz atarak ön tarafa geldiğini gördüm. Muhtemelen bizi hiç içeri almamış olmayı diliyordu.

“Üç kadar sayınca başlayalım mı?” dedim vampire.

Zümrüt ışıltılar saçan mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Neden olmasın?”

Gözlerimi rakibimden hiç ayırmadan saymaya başladığımda, “Ona haddini bildir Nitro!” ve “Güzel kıcına tek-meyi bas!” tezahüratları yükseldi. Üç kelimesi ağzımdan

çkar çıkmaz, adamın az önce sabit olan kavrayışı sıkılaştı ve Nitro elini öne iterek bir insanüstü kuvvet patlamasıyla çabucak kazanmaya çalıştı.

Kollarımız aynı dikey pozisyonda kaldı ama Nitro tüm çabasına rağmen kolumu bir santim bile kıpırdatamayınca, kasları -yuvalarından fırlayan gözleri gibi- şişip kabardı. Pozisyonumu korurken ona gülümsedim ve aklımdan ona kadar saydıktan sonra kolunu ağır ağır, sürekli bir biçimde aşağı itmeye başladım. Adam daha ne olduğunu fark edemedi elini masaya yapıştırıp onu utandırmak istemiyordum. Olağandışı bir güçle doğduğumu ya da Bones'un gücünün -kanını içtiğim için- hala damarlarımda dolaştığını bilmemesi Nitro'nun suçu değildi. Zavallı iriyarı vampirin bana karşı en ufak bir şansı yoktu.

Nitro'nun kolu masaya yaklaştıkça yaklaşıırken kalabalıktan yükselen mırıltılar müziği bile boğdu. Adamın yüzünde çizgiler oluştu ve beni engellemek için çabalarırken dudaklarının arasından bir homurtu yükseldi. Kolunu birkaç santim kaldırmasına izin verdim -sonuçta erkek egosu son derece hassas bir şeydir. Fakat sonra elini, formika yüzeyi çatlatacak bir güçle masaya yapıştırdım.

Gitmeden önce bunun bedelini ödememiz gerekecek, diye düşündüm, etrafımızdaki seyircilerden yükselen şaşkınlık dolu seslerin arasında.

Nitro inanamayarak koluna baktı. Ben elimi onunkinden çözüp geçici uyuşukluğu geçsin diye sallarken gözlerini tekrar bana çevirdi. Son birkaç saniyede gerçekten bütün gücünü kullanmıştı.

“Nasıl bu kadar güçlendin sen?” diye sordu. “Öleli en fazla bir yıl olmuştur!”

“İyi tahmin,” dedim. “Aslında bu sonbaharda bir yıl olacak ama sana bir sır vereyim: Ölmeden çok önce bile vampir gücüne sahiptim.”

Adam kaşlarını çatı. Sonra birden gerçeği anladı ve güldü. “Kızıl saçlı, güzel ve sert. Sen Azrail olmalısın.”

Sırıttım. “Bana Cat de.”

Nitro onun kim olması gerektiğini nihayet anlayarak Bones’a baktı. Bones bunu fark etmedi, kazandığı parayı toplamakla meşguldü. “Ah, şahane be,” ve “Belki bir dahaki sefere şansınız yaver gider, çocuklar,” gibi yorumlarda bulunuyordu. Yanımıza geldiğinde ellerinde kalın bir para tomarı vardı. Çoğu vampir, *yeni* olarak gördükleri kredi kartı akımına ayak uydurmakta ağır davranıyor, hala yollarında nakit taşıyordu.

“Bundan kar elde etmek de sana kaldı bakıyorum,” dedim eğlenerek.

Kocamın dudakları kıvrıldı. “Talih cesurlara güler.”

Nitro başını sallayarak tekrar bize baktı. “Herhalde benim de ödeme yapma vaktim geldi.” Sonra arkadaşlarının durduğu yere yürüdü, muhabiri vampir duvarının ardından çekip çıkardı. Adamı hafifçe itti ama muhabir gene de zariflikten uzak bir biçimde ayaklarının dibine kapaklandı.

“Adam senindir, Azrail,” dedi kelimeleri uzata uzata.

Elimi sallayarak ona neşeli bir selam verdim. “Seninle alışveriş yapmak zevkti, Nitro.”

Adam buna güldü. “Bir dahaki sefere o masum, ufak tefek kadın numaranı yutmayacağım.”

“Kendini kötü hissetme, dostum,” diye cevap verdi Bones. “İlk tanıştığımızda beni de böyle kandırdı. Kendisinden yedi kat yaşlı bir vampiri öldürdüğünü görünceye dek numara yaptığını anlamamıştım.”

Ardından Bones en yakındaki bara gitti ve tezgaha bir tomar para attı. “Para bitene kadar içkiler benden,” diye duyuruda bulununca etraftan bir alkış koptu. Bones’un Verses’a göz kırptığını, gulyabaninin de başını alaycı alaycı salladığını gördüm. Bu jest, buraya son gelişimizde yol açtığımız hasarı telafi etmemiştir muhtemelen ama bu da bir başlangıçtı.

Nitro ve grubu da bara gidip içki siparişlerini verdiler. Etrafımızdaki izleyiciler bir bir uzaklaşarak dans etmeye, içki içmeye ya da bütün bunlar başlamadan önce her ne yapıyorlarsa tekrar onu yapmaya koyuldu. Yerden ağır ağır kalkan, kum rengi saçları daha önceki debelenişinden dolayı dağılmış olan adama baktım.

Evet, buraya bu adam için gelmiştik.

“Merhaba, Timmie,” dedim alçak sesle.

Adam başını kaldırdığında, çenesindeki kısa sakallar ve gözleriyle ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgiler ortaya çıktı. Yedi yıl önce, üniversitede okuyup gündüzleri öğrencilik, geceleri vampir avcılığı yaparken komşum olan o cılız çocuktan farklı görünüyordu. Yüzündeki sakala, gülümsemekten kaynaklanan kırışıklara ve daha uzun saçına ek olarak, cıızlığı da yerini daha tıknaz, kaslı bir gövdeye bırakmıştı. *Yaşlanmak ona iyi gelmiş*, diye düşündüm.

“Sen nasıl...” diye söze başladı. Sonra gözleri irileşti ve sesi alçalarak kesildi.

“Cathy?” demeyi başardı. Beni tepeden tırnağa süzdü ve yüzündeki şok ifadesi yerini hatlarını kırıştıran bir tebessüm bıraktı. “Cathy, ölmediğini biliyordum!”

DOKUZ

TIMMIE BANA MUTLULUK VE ŞAŞKINLIK KARŞIMI bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. Karşımdaki erkekte gördüğüm ifadelerin arasında, bir zamanlar dost olduğum çocuğun izlerini gördüğüme sevinerek gülümse-dim. Tate bana o baş belası muhabirin Timmie olduğunu söylediğinde afallamıştım ama onu tekrar görme düşüncesi hoşuma gitmişti.

“Buna inanamıyorum,” dedi Timmie hayretle. “Hiç değişmemişsin ama... Şey... Eskiden böyle giyinmezdin,” diye ekledi kıyafetime ağız açık bakarak. Sonra beni kucaklamaya yeltendi, derken yanıma yürüyen adamı fark ettiğinde durdu.

“Sen!” derken Timmie’nin yüzü soldu, tebessümü kayboldu. “Tanrım, Cathy, hala onunla mısın?”

Timmie’nin sesindeki şaşkınlığa gülmemek için kendimi zor tuttum. “Evet. Üstelik onunla evlendim.”

Bones, Timmie'ye dişlerini göstermemesine rağmen, yırtıcı olmayı başaran bir tebessümle gülümsedi. "Gerçekten de çok çekici görünüyor ama kafandakileri düşünmeyi sürdürürsen seni bu kez gerçekten hadım ederim."

Timmie'nin yanakları kızardı. "Be... Ben öyle... Yani ben asla..." Sonra gözleri kısıldı. "Dur bir dakika. Sen de hiç farklı görünmüyorsun, hatta saçlarının rengi koyulaşmış. İkinci de sizi son gördüğümünden beri hiç yaşlanmamışsınız."

Timmie bana, Bones'a, sonra tekrar bana bakıp bu kulp hakkında öğrendikleriyle şu anki durumu kafasında birleştirirken korku kokusu yaymaya başladı. Onu dikkatle izleyerek bekledim. Benim tanıdığım Timmie -diğer herkes gibi ölmeyenlerden habersiz olmakla birlikte- açık fikirli ve iyi yürekliydi. Karşımdaki insanın içinde, tanıdığım o çocuktan ne kadar büyük bir parça kalmıştı? Yıllar yalnızca görünüşünü değil hoşgörüsüne de değiştirmiş miydi?

"Her şeyi doğru tahmin etmişim, değil mi?" dedi sonunda yumuşak bir sesle. "Bu insanların bir kısmı... İnsan değil."

"Hayır, değiller," dedim sakince.

En yakın barın yanındaki insanlara bakan Timmie'nin yüzü biraz daha soldu. Yüzeyde, diğer barların etrafında toplanmış olan müşterilerden hiçbir farkları yoktu. Özellikle de Timmie soldaki son koltuğun etrafında daireler çizen birkaç hayaleti göremediği için. Ama arada bir müşterilerden birinin gözleri zümrüt rengi parıltılar saçıyordu. Ya da birisi, Timmie'nin gözlerinin takip edemeyeceği ama bilinçaltının kaydedeceği bir hızla hareket ediyordu.

Nihayet omuzlarını dikleştirerek bana ve Bones'a dikkatle bir daha baktı. "Siz ikiniz de insan değilsiniz." Bu bir soru değildi.

"Hayır," dedim nazikçe. "Değiliz."

Timmie düşüncelerini netleştirmek istercesine başını salladı. "Beni yakalayan o adamlar... Beni yiyecekler miydi?"

Bu konuda da yalan söylememin yararı yoktu. "Ah, evet. Kesinlikle."

Timmie, Bones'a baktı. "Ama sen yemeyeceksin."

Bones buna karşı çıkarmış gibi tek kaşını kaldırdı. "Hayır, Timmie, yemeyecek. İkimiz de sana zarar vermeyeceğiz," dedim kocama dirsek atarak.

"Tim," dedi Timmie bana alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Yıllardır kimse bana Timmie demiyor."

Ben de ona gülümsedim. "Tamam. Bu arada sen de bana Cat de."

"Cat." Yüzündeki alaycı tebessüm kaybolmadı. "Sanırım sana Cathy'den daha çok uyuyor."

"Hayır," dedi Bones.

Timmie'nin -*Tim*'in- tebessümü soldu.

Kafam karışarak Bones'a baktım. "Hayır, ne? Sence Cathy adında biri gibi mi görünüyorum?"

"Sana sormak üzere olduğu şeye hayır," dedi Bones. "Seni diğer vampirlerden kurtardığı için karıma zaten borçlusun. Ondan başka bir iyilik daha isteme."

Tim ellerini başının iki yanına koydu. "Tanrım, gerçekten de düşüncelerimi... Eh, kes şunu!"

Bones açıkça güldü. Başını tutarken Timmie'nin komik göründüğünü itiraf etmeliyim, yine de Bones'un kahkahalarına katılmadım.

"Bir dahaki sefere senin takozu alüminyum folyoyla sar, bakalım işine yarayacak mı?" dedi şeytani bir tavırla.

Bones'a sertçe baktım. Keşke *benim* aklımı da okuyabilse ve içimden onu nasıl azarladığımı duysaydı. "Kes şunu. Malum kişilerin kafamın içindekileri gizlice dinlediğini bilirken benim de aklımdan aynı şeyi yapmak geçebilirdi."

Tim kollarını indirdi. "Onun ne dediği umrumda değil, bana yardım etmen gerek," dedi aceleyle.

Bones gözlerini devirdi, sonra da Tim'e, çoğu insanın korkudan dilinin tutulmasına sebep olacak türden bir bakış attı. "Bayağı aptalsın galiba? Bakalım sana durumu dışarıda daha iyi açıklayabilecek miyim?"

Kulüp mülkünün dışında, şiddet kullanmanın serbest olduğu yerde mi? "Aklından bile geçirme," diye kocamı uyardım.

"Onun için değil," dedi Bones ama dudakları bu düşüncenin aklından geçtiğini gösteren bir biçimde seğirdi. "İnan bana Kedicik, diğerleri sana sormak üzere olduğu şeyi duyarsa, onu kurtarmakla zamanını boşa harcamış olursun."

Söyledikleri kulağa pek hoş gelmiyordu. Fakat benim de Timmie'ye -kahretsin, Tim'e!- bir şey için ihtiyacım vardı, bu yüzden ricasını dinleyecektim. İsteddiği şeye razı olacağımı garanti etmiyordum, sadece dinleyecektim.

"Tamam. Dışarı çıkıp konuşalım."

Timmie, Bones'la ikimize şüpheyle baktı. "Gitmeden önce şunu bilmem gerek: Zihin okuma yeteneğiniz gerçekse, kitaplarla filmlerin vampirler konusunda doğru tahmin edip etmediğini merak ettiğim bir şey daha var..."

"Parıltılar saçıp saçmadığımı sorarsan seni şuracıkta geberdirim," diye sözünü kesti Bones büyük bir ciddiyetle.

"O değil." Timmie'nin dudakları kıpırdadı, sonra yüzü ciddileşti. Ve ne tuhaftır ki yüzünde umut belirdi. "Daireme döndüğümde... Şey, içeri giremeyeceğiniz doğru mu?"

Timmie'nin güvenlik hissini yok etmek istemezdim fakat buna inanmak onun için tehlikeli olurdu.

"Üzgünüm, o bir efsane. Vampirlerin istedikleri yere girmek için davet edilmelerine gerek yok." Onun dairesine çoktan girdiğimizi, Timmie'nin bu gece nerede olacağını ev arkadaşından öğrendiğimizi eklemedim. Genç adamı hipnotize etmiştik ve Bones'la benim onu sorguladığımızı çoktan unutmuştu tabii. Şimdilik Timmie'nin de bunu bilmesine gerek yoktu, bir defada bu kadar bilgiyi kaldıramayabilirdi.

Timmie bir an sustu, sonra, "Kahretsin," dedi tüm içtenliğiyle.

Başımla onayladım. Bazen bu kelime, durumu benim hiçbir zaman özetleyemeyeceğim kadar iyi özetliyordu.

"İnsanlar ne konuda gevezelik ettiğimizi merak etmeye başlamadan önce gidelim," diyen Bones başını kapıya doğru eğdi.

Kalabalık park yerinin yanından geçerek ilerideki boş otoparka gittik. Orası Isırık'ın gerçek girişinden yeterin-

ce uzaktaydı, hala arabada nöbet tutmakta olan Tiny ve Band-Aid dışında hiç kimse konuşmamıza kulak misafiri olamayacaktı. Timmie'nin düşüncelerini duyamıyordum ama kokusu heyecan, korku ve kararlılık karışımıydı. Benden her ne isteyecekse o şey Timmie için çok önemliydi.

“Bak, kız arkadaşın vampirlerle ilgili kanıtlar bulmaya çalışırken yok olduysa, büyük olasılıkla ölmüştür,” dedi Bones telörgü kapıya ulaştığımızda.

Açıksözlülüğü yüzümü buruşturmama sebep oldu. Timmie de sarsılmış görünüyordu, derken çenesini kaldırdı. “Nadia kız arkadaşım değil ve öldüğüne inanmıyorum. Siz onu tanımıyorsunuz. O benim en iyi bağımsız muhabirim çünkü sevimliliğiyle *herkesi* istediği her şeyi yapmaya ikna edebilir.”

Bones alaycı bir tavırla burnundan soludu. “İsterse Truvalı Helen’le Şehrazat’ın birleşimi olsun, belli ki birisi onu yakalamış ve burnunu oraya buraya sokmasından hoşnut kalmamış. Hafızası silinmiş halde, muhabirliği bırakmak istediğini söylemek için sana geri gönderilmemiş olması, onun için iyiye işaret değil.”

Yine yüzümü buruşturdum. Bones muhtemelen haklıydı. Dünyanın geri kalanının ölmeyenlerden habersiz olmasının bir sebebi vardı. O sebep de vampirlerle gulyabani-lerin varlıklarını sır olarak saklama konusunda son derece özenli olmalarıydı. Bazıları -mesela az evvel Timmie’yi geceyarısı atıştırtması olarak kullanmak üzere olan vampirler-fazla özenliydi.

“Etrafa bakınabiliriz,” dedim ve Bones itiraz etmek üzereyken ona hafifçe başımı salladım. Evet, halletmemiz gereken bir sürü acil iş vardı ama Timmie’nin yüzündeki yalvaran ifadeye hayır diyemezdin.

“Tabii gizlice,” diye ekledim. “Önce Verses’a kızı gördüğünü hatırlayıp hatırlamadığını soralım, sonra kızın resmini senin insanlarına, Mencheres’e, müttefiklerinden birkaçına gösterelim... Belki içlerinden biri kızın nerede olduğunu biliyordur.”

Nadia’nın yaşadığına dair pek umudum yoktu. Fakat bu kadarını yapabiliydik ve böylece Timmie de sevdiği birini kaderine terk ettiğini hissetmezdi en azından. Timmie’nin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, Nadia’nın kız arkadaşı olmaması, kendi ilgisizliğinden kaynaklanmıyordu.

“Gerçekten mi?” dedi Timmie. Sonra bana sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim, Cathy!”

Birbirimizin ismini *asla* doğru söyleyemeyecektik.

“Onu bulacağımıza söz veremem,” dedim ben de ona sarılarak. “Elimizden geleni yapacağız.”

Timmie beni bıraktı, Bones’a çarpık bir gülümseme attı. “Bunun için beni hayalarımı çekip koparmakla tehdit etmeyecek misin?”

Bones koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Şu anda değil.”

“Cathy, yedi yıl önce ne oldu?” diye sordu Timmie. “Federal polisler neden valiyi ve bütün aileni öldürdükten sonra kaçmaya çalışırken vurulduğunu iddia etti? Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Sen kimseyi öldüremezsin.”

Bones'tan kahkahayla burnundan soluma arası bir ses çıktı. Rahatsızca kıpırdandım. Umarım Timmie'ye, lakabımın niye Kızıl Azrail olduğunu açıklamak zorunda kalmazdım.

"Eh, valiyi öldürme kısmı... O kısım doğrudu. Adam bunu kesinlikle hak etmişti. Boktan işlere karışmıştı ve büyükannemle büyükbabam onun yüzünden öldü. Sonra devletin gizli bir birimi beni işe aldı, onlar için çalışmaya başladım..."

"Siyah Giyen Adamlar!" diye araya girdi Timmie muzafer bir tavırla. "Gerçekten var olduklarını biliyordum! O aşağılık herifler yıllardır paranormal olaylarla ilgili hikayelerimi sabote ediyor!"

Gözlerimi devirmeden önce kendimi durdurdum. "Ah, evet, ama buna neden şaşıyorsun ki? Sen insanlara duyurmayaya hazır olmadıkları şeyler anlatıp onların ödünü koparıırken boş boş bakacak değillerdi herhalde?"

Timmie yerinde dikleşti. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Halkın olan bitenleri bilmeye..."

"Saçmalamayayı kes," diye araya girdi Bones sertçe. "Hükümetler çoğu zaman halklarına bencilce sebeplerden yalan söylüyor olabilir fakat bu konuda en iyisini yapıyorlar. İnsanlar gezegenlerini, gece yatmadan önce dinledikleri hikayelerdeki yaratıklarla paylaştıklarını öğrenseler dünya çapında bir histeri yaşanmaz mı sence? Bir nükleer bomba bile daha az yıkıma sebep olur."

"Bu bilgiyle baş edebiliriz," dedi Timmie çenesini iyice öne çıkararak.

Bones küçümseyici bir ses çıkardı. “Türünüz birbirini ten renginden ya da dua ettikleri Tanrı yüzünden öldürmeyi bıraktığı gün belki buna inanabilirim.”

Boğazımı temizledim, eskiden mensup olduğum türü savunma dürtüsüne kapılmıştım. “Şu anda vampirlerle gulyabanilerin arasındaki sorunlar düşünülürse, ölümcül yobazlığın insanların tekelinde olmadığını söyleyebilirim.”

“Evet, ama türümüz bu tip konularda son kez çatıştığın-dan beri altı yüz yıl geçti,” diye mırıldandı Bones.

“Gerçekten mi? Altı yüz yıl önce ne oldu?” diye sordu Timmie. Bunu ben de merak etmiştim.

Bones’un yüzündeki ifade dümdüz, okunamaz bir şeye dönüştü. Bu tepkinin, ağzından istemediği bir şey kaçırdığı anlamına geldiğini bilecek kadar onu tanıyordum. Fakat ağzından kaçırdığı şeyin önemini anlayamamıştım. Altı yüz yıl çok uzun bir zaman dilimiydi. O zamanlar her ne olduysa, bugün vampirlerle gulyabaniler arasındaki potansiyel çatışmayı etkilememeliydi...

Belkemiğim bir önseziyle ürperdi. Son birkaç gündür annemle amcamın benim bir zamanlar kullandığım temelsiz savları papağan gibi tekrarladığını duymak, Bones’la ilk tanışmamızı hatırlayıp durmama sebep olmuştu. O günlerden kalma bir şey kafamı kurcalıyordu. Bones’un, tanışmamızın ikinci gecesinde, melez olduğuma inanmadığı ve bir başka vampirin beni onun peşine taktığını sandığı zaman söylediği şeyin çoktan unutulmuş anısı...

Diyelim ki insanla vampirin çocuğu olduğuna inandım. Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey ama buna döneceğiz...

“Bones, diğer meleze ne oldu? Sen bir keresinde melezerin *neredeyse hiç duyulmamış* bir şey olduğunu söylemiştin ve Gregor da benden önce en az bir melezin sözünü etmişti, değil mi?”

Bones yavaşça tısladı. Bunu yalnızca üzüldüğünde veya tahrik olduğunda yapardı ve şu anda tahrik olmadığı kesindi.

“Kedicik, şimdi gerçekten bunun zamanı...”

“Hadi canım!” diye araya girdim. Kuşkularım doğrulandığı için sesim sertleşmişti. “Konuş.”

Timmie ilgiyle bizi izliyordu. Bones bir elini hüsrarla saçlarının arasından geçirdikten sonra gözlerime baktı.

“Hadi arabaya binelim. Zaten arkadaşını eve götürmemiz gerek.”

Sözlerimize kimsenin kulak misafiri olmamasına *fazlasıyla* dikkat ediyordu. Doğrudan Timmie’nin dairesine gitmemizin, gulyabaniler konusunda yardımına ihtiyacımızın olduğunu açıklamadan onu bırakmamızın imkanı yoktu. Bones’a kısaca başımı salladıktan sonra Timmie’ye işaret ettim.

“Hadi gel, arabamız şurada.”

“Kendi arabamla geldim...” diye söze başladı Timmie, derken Bones’un ona nasıl baktığını görünce sustu. “Sonradan dönüp alabilirim tabii,” dedi kekeleyerek.

“Akıllıca bir karar,” dedi Bones. “Önden buyur, dostum.”

Оп

BONES TEKRAR KOPUŞTUĞUNDA KÜLÜPTEN BİR-
kaç kilometre uzaklaşmış, Bones'un her zamanki gibi
hız sınırını umursamadan kullandığı arabayla 70 no'lu oto-
banda ilerliyorduk.

"1400'lerde bir kadının yarı vampir olduğu hemen her-
kesçe biliniyordu. Tarihte başka melezler varsa bile onlar ad-
sız kalmayı başarmış olmalı. Fakat o kadın adsız kalamadı.
Adı Jeanne d'Arc'tı. Siz onu Jan Dark olarak tanıyorsunuz."

Bones saçma sapan şakalar yapacak türden biri olma-
sa da bir an Bones'un bizimle dalga geçtiğini düşündüm.
Sonra beynimin o sersemlemiş kısmı, Bones'un yüzünde
son derece ciddi bir ifadeyle önüne, yola baktığını fark etti.
Demek bu bir şaka değildi.

"Jan Dark mı?" diye tekrarladım. "Aziz Jan mı? Bilinen
diğer tek melez o mu?" *Onun başardıklarını başarmam ba-
yağı zor olacak!*

“Bu benim zamanımdan önceydi, size Mencheres’in bana anlattığı hikayeyi tekrarlayacağım. Jan o günlerde dövüş yeteneği ve kararlılığı sayesinde insanlar tarafından iyi tanınıyordu. Vampirlerden biri onun muharebe alanında neler yaptığını gördükten sonra onu melez olarak mimlemişti. Apollyon kadının olağandışı durumunu kullanarak Avrupa’daki gulyabanileri kışkırttı, ayaklanmalarını sağladı. Jan’ın vampir yetenekleri bir gulyabaninin yetenekleriyle birleştiği takdirde kadının dünyadaki en güçlü ölmeyen olabileceğini ve Jan’ın bütün vampirleri gulyabanilere karşı birleştirebileceğini iddia etti.”

“Başka bir deyişle, benim hakkımdaki zırvalarının aynısı.” İlk şaşkınlığım bir öfke dalgasının altında kayboldu. “Herhalde Jan da öyle şeyler yapmayı planlamıyordu.”

“Apollyon’un elinde o zamanlar bir kanıt kııntısı bile yoktu. Ve o zamandan beri de kanıt bulunmadı. Yine de korku içindeki ve ona inanacak kadar saf olan gulyabanileri yanına çekmeyi başardı. Gulyabaniler kendilerini ölmeyenler toplumundan çekmeye, ustasız vampirlere saldırmaya başladı. Sonra daha küçük vampir soylarına açık açık saldırdılar. Başta en zayıf ve bağları en güçsüz olanları hakladılar. Bütün vampirlere karşı kapsamlı bir saldırı yapmak için ordu topladıkları söylentileri yayılmaya başladı. Türler arası bir çatışma kaçınılmaz görünüyordu. Kilise Jan’ı idam ettiğinde vampirlerle gulyabaniler ateşkes yaptı. Apollyon o zamandan beri nispeten sakin kaldı... Yakın zamana dek.”

Evet, soykırım yapma hevesi uğruna günah keçisi olarak kullanabileceği bir başka melez ortaya çıkana dek. Ve

şimdi, son zamanlarda ustasız vampirlere yapılan saldırılara bakılırsa, aynı senaryo tekrar gerçekleşiyor gibiydi.

Timmie'nin ağzı neredeyse komik denebilecek bir biçimde açık kalmıştı, bense içimde fırtına gibi dolaşan öfkeyi hissediyordum sadece. "Jan'ın kazığa bağlanıp yakılmasını tek isteyen Kilise değildi, değil mi?"

Bones gözlerini kısa bir an için kapattı. "Hayır aşkım. Ölümünden sonra bile Apollyon'un gulyabanilerinden bazıları Jan'dan korkuyordu. Jan'ın hiçbir zaman geri getirilemeyeceğinden emin olmak için mezarını kazıp kemiklerini çıkardılar ve öğütüp toza dönüştürdüler."

"Vampirler de onun yanmasına izin verdi," dedim. Sesim yükseldi. "Jan onların kurbanı, ölümüyse ateşkeslerinin bedeliydi."

Bones'un gözleri öyle karanlık, öyle dipsizdi ki o kahverengi kürelerin neredeyse beni yuttuğunu hissediyordum. "Evet ve hayır. Jan'a, kazığa bağlanmak yerine tamamen vampire dönüşme seçeneği verildi. Jan ölmeyi yeğledi."

İçimde son derece tuhaf bir üzüntü belirdi. Jan ben doğmadan asırlar önce ölmüş olsa da kendimi bir dostumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Benim yaşadığım gibi yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek insandı o. Biz ne insan dünyasına ne vampir dünyasına tamamen aittik. Jan da benim gibi, istenmeyen eşsizliğinden dolayı cezalandırılmıştı. Ölmek yerine vampir olmayı seçmiş olsa bile Apollyon onu cezalandırmaya çalışmayı sürdürebilirdi. Vampire dönüşen bütün melezler benim kadar garip bir yaratığa dönüşüyorsa öyle olacağı kesindi. Ben dönüşebi-

leceğim kadar vampire dönüşmüştüm ama gulyabani lideri tuhafıkları yüzünden beni hala savaş ateşini körüklemek için çıra olarak kullanmaya çalışıyordu.

O anda Apollyon'u öldürmeye karar verdim. Onu bir şehide dönüştürerek davasını kuvvetlendirmemek için öldürmek istememiştik. Şimdiyse, bunu son derece ıstırap verici bir kaza gibi göstermem gerekse de o gulyabanıyı haklamaya kararlıydım. Onu durdurmak ya da iddialarını çürütmek yeterli olmayacaktı. Çünkü bir başka melezin ortaya çıkmasını bekleyecek, sonra diğer gulyabanileri korkutup güç arayışını desteklemelerini sağlamak için o insanı afişe edecekti. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Bu son saldırıların ardında Apollyon'un olmasının senin canını bu kadar sıkmasına şaşmamak gerek," dedim alçak sesle. "Ve bunları bana daha önce anlatmalıydın."

"O pislik hala hayatta mı?" diye sordu Timmie hayretle.

"Sana söyleyecektim Kedicik." Bones'un ağzı büküldü. "Ama senin de hayal edebileceğin gibi, bu konu bana büyük bir dehşet veriyor."

Kesinlikle hayal edebiliyordum. Apollyon'un eski numaralarına dönmesi halinde riskin ne kadar büyük olduğunu anlamıştım ve her şey de durumun böyle olduğuna işaret ediyordu. Adamı işler iyice ayyuka çıkmadan durdurmadığımız takdirde vampirler Apollyon'a, daha önce savaşa engel olan anlaşmayı önerebilirdi: Melezin canını.

Ya da benim durumumda, arada bir kalbi atan ve çok tuhaf bir beslenme biçimi olan, çoğunlukla ölü, ucube vampirin canını. Zaten değiştiğim için bana Jan'a verilen

seçme hakkı da verilmeyecekti. Eğer vampir milleti böyle bir anlaşma yaparsa dünyanın hiçbir yerinde saklanamazdım. Vampirlerin yüzde doksan beşi türler arası bir çarpışmayı önlemek için kellemin alınmasını isterken kaçacak bir yerim olmazdı.

Durumum umutsuz da olsa Bones beni türüne karşı korumak uğruna canını verecekti. Öyle olacağını biliyordum çünkü ben de onun için aynısını yapardım. Şimdi Bones'un Ed'le Scratch'e, hatta arkadaşı olarak gördüğü Dave'e gösterdiği merhametsizlik bir anlam kazanmıştı. Apollyon'u türler arası bir savaş çıkarmaktan alıkoymak yeterli değildi. Onu işler o noktaya yaklaşımadan durdurmamız gerekiyordu. Bunu yapmazsak işim bitikti ve Bones da benimle birlikte dibi boylayacaktı.

"Eh, tamam." Sesim çok sakindi. Durum o kadar ciddiydi ki her zamanki gerginliğimin dinmesine sebep olmuştu. "O halde çok hızlı çalışmamız gerekecek, değil mi?"

"Yardım etmek için benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Timmie'nin sesi boğuktu ve karga ötüşünü andırıyordu. Yüzümde biraz zorlama da olsa minnet dolu bir tebessümle ona döndüm.

"Sorduğuna sevindim."

Bones otobanda hızla ilerlerken şehir ışıkları bulanıklaştı. Kollarımı beline sıkıca sarmıştım ama bunu motosikletten düşme korkusundan çok, rahat etmek için yapmıştım. Artık binmekten korkmasam da -ölmek birçok fobiyi yok

ediyordu- motosikleti hiçbir zaman Bones'un sevdiği kadar seveceğimi sanmıyordum. Ayrıca beni kimse Bones gibi kasksız motosiklete binerken yakalayamazdı. Ne de olsa sıcak yaz havası böcek kaynıyordu. İyy.

Son on günü, karmaşa yaratmayı seven gulyabanilerin, her şeyden habersiz görüldüğümüz için bize saldırma fikrine karşı koyamayacakları ümidiyle kulüp kulüp gezerek geçirmiştik. Ne yazık ki şansımız yaver gitmemişti. Ed'le Scratch son zamanlarda o gulyabanilerin hiçbirini görmemişti. Bize yardım etmeye razı olan Timmie kaynaklarından umut vaat eden ipuçları alamamıştı. Ed'le Scratch'in gulyabanilerin sıklıkla gittiğini söyledikleri yerlerde dolaşan Dave, birlikte takılabileceği birkaç yobaz arayan bir gulyabani rolüyle henüz bir yere varamamıştı. Şimdiye kadar Apollyon bir sıfır öndeydi.

Mantıklı yanımda bunun beklenmedik bir şey olmadığını biliyordu. Apollyon kolayca tuzağa düşmeyecek kadar akıllıydı. Yine de hüsrana kapılmıştım. O fanatiğin ayak işlerini yapan gulyabanileri kovalayarak geçirdiğim her gün, amcamla annemi, ölüme davetiye çıkarmakla eşdeğer bir şey yapmamaları için ikna edebileceğim gün sayısı azalıyordu. Kötü adamlar bir kez olsun biraz anlayışlı olamaz mıydı?

Belli ki olamazlardı, bu yüzden taktik değiştirme vakti gelmişti. Belki Bones'la ikimizin Ohio'da olması, Apollyon'un gulyabanilerinin başka bir şehre geçmelerine sebep olmuştu. Belki daha fazla kuvvet toplayana kadar bekleyecek, bize öyle saldıracaklardı. Kesin olan tek şey, şu

anki stratejimizin işe yaramadığı ve aynı şekilde davranıp daha iyi sonuçlar almayı umarak on gün daha bekleyemeyeceğimizdi.

Kafamda potansiyel bir B planı oluşuyordu: Yanımda Bones olmadan insan içine çıkacaktım. Mencheres uydurma, acil bir iş için dengine ihtiyaç duyduğunu iddia edebilirdi, böylece Bones'un buradan gitmek için bir bahanesi olurdu. Fakat Bones bu fikri doğrudan reddetmiş, çok tehlikeli olduğunu söylemişti. Benim de konuyu kapatmaktan ya da bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yapmaktan, Bones'un arkasından iş çevirip risk almaktan başka çarem kalmamıştı.

Bunu geçmişte birçok kez yapmıştım ama şu anda sorunu halletmenin tek yolu bu gibi gözükse de planım hep geri tepmişti. Benliğimin isyankar parçası, karısı olmadığı takdirde Bones'un beni yem olarak kullanmanın en iyi seçenek olduğunu kabul edeceğini biliyordu. Yine de birimizin -o kişi genelde ben olurdum- diğerini ardında bırakarak belaya balıklama dalmayacağına, savaşlarımızı birlikte vereceğimize söz vermiştik ve o sözü tutmaya niyetliydim.

Kötü adamları durdurmak zor olacaktı ama bazen iki inatçı insan arasındaki ilişkiyi sürdürmek de aynı derecede çetin bir hedef gibi görünüyordu. Gerçi Bones uysal bir kişiliğe sahip olsaydı ve ben onu kolayca ezip geçebilseydim onu şimdiki gibi sevmezdim muhtemelen. Şimdi beni öfkeliendiren o yıkılmaz kararlılık en başta beni Bones'a çeken şeydi. Bones da bir zamanlar benim için

aynı şeyi söylemişti. Anlaşılan ikimiz de hem inatçı hem mazoşisttik.

Bones otobandan çıkınca aniden düşüncelerimden sıyrıldım. O kadar hızlı sürüyordu ki Chicago banliyösüne, Mencheres'le kız arkadaşının, kızın ailesine yakın olabilmek için yaşadıkları yere varmamız uzun sürmemişti. Mega usta Mencheres'in bir ilişkisi olduğunu düşünmek bana hala tuhaf geliyordu ama Mencheres atmayan kalbini Kira'ya kaptırmıştı. Kira, Mencheres'in gözünü kan bürümüş, kaltak eski karısının aksine iyi birine benziyordu. Yoksa dünya korkudan gözünü kırpamazdı. Mencheres bir kadına aşık olduğunda deli divane olur, Kira doğum günü hediyesi olarak kendisine ait bir kıta istese Mencheres muhtemelen kadın daha mumları söndüremeden kıtayı onun için fethederdi.

Birkaç rüzgarlı sokaktan geçtikten ve kapıdaki güvenlik kamerasına gelişimizi bildirdikten sonra motosikleti Mencheres'in evinin önüne çektik. Üç katlı ev, Mencheres'in diğer mülklerinden çok daha gösterişsizdi, burada elli yerine sadece on beş kişi kalabiliyordu. Bu görece gösterişsiz ev de Kira'nın etkisiyle alınmıştı.

Mencheres'in ilk seçtiği evi gördüğünde Kira, "Burası bir ev değil, bir otel," demişti ve eski firavun da gıkını çıkarmadan, daha ufak bir yerde yaşama fikrine razı olmuştu.

"Gördün mü?" diye fısıldadım sırtıarak ve kocamı dürttüm. "Kadınla hiç tartışmıyor. Çok tatlı, değil mi?"

Bones cevap vermeden önce burnundan alaycı alaycı soludu. "Rüyada görürsün, yavrum."

Bones, Ducati'yi park konumuna alırken ön kapı açıldı ve Batman rolünü oynayan Mencheres'in, İskandinav Alfred'i olan Gorgon dışarı çıktı. Kaskımı ve iPod'umun kulaklıklarını -hey, ben yolcuydum, trafiğe dikkat etmeme gerek yoktu- aynı anda çıkardığımda, Norah Jones'un son CD'sinden farklı bir şey kulaklarıma saldırdı.

Gorgon'un yüzünde, arkasındaki evin üst katındaki odalardan birinden inilti ve homurtulardan oluşan bir senfoni gelmiyormuş gibi son derece soğukkanlı bir ifade vardı.

"Bones, Cat. Mencheres maalesef şu anda meşgul. Lütfen buyurun, içeri girin."

Kendimi gülmekten alıkoymamı mümkün kılan tek şey, vampirlere özgü yeni kontrolümdü. Bones ise vampir kontrolünü kullanmak yerine kahkahayı basıverdi.

"Anlaşılan yatak odasına henüz ses yalıtımı yapamamış, o yüzden meşguliyetinin *maaleseflik* bir yanı olmadığını gayet iyi biliyoruz."

Bir çarpma sesinin ardından uzun, kadınsı bir ciyaklama duyulunca başımı kaldırıp hayretle eve baktım. *Kadına ne yapıyor?*

Gorgon gözlerini kırptıştırırken Bones bir kahkaha daha attı. "Bilmiyorum, ama sonra ona soracağım kesinlikle."

Hay aksi. Farkında olmadan, sorumu yüksek sesle sormuştum galiba. Boğazımı temizledim, ayrıntılarıyla duyabildiğimiz seslere rağmen soğukkanlı görünmeye çabaladım.

"İıı, arkadaki bahçeler ne hoş," diye kekeledim. "Yanılmıyorsam buraya son gelişimizde o bahçelere bakma fırsatımız olmamıştı Bones."

Bones, sarışın vampir dışındakiler de onu duyabilsin diye sesini yükselterek Gorgon'a, "Bir saat sonra döneriz," dedi. Yukarıdan gelmeye devam eden seslere bakılacak olursa Mencheres'in mesajı aldığından şüpheliydim ama bunu öğrenmek için orada bekleyecek değildim. iPod'umun kulaklıklarını yeniden takarak evin arkasındaki araziye yürüdüm. Hızlı adımlar atmaya başlayıp müziğin sesini iyice açınca, genç kan ve evine dönen hayaletlerle ilgili şarkı söyleyen Norah'nın sesinden başka bir şey duyamaz oldum. Bones'un dengi ile kız arkadaşının keyif çatmalarını dinlemekten daha iyiydi.

Bones birkaç uzun adım atarak bana yetişti. Tek kelime etmemesine rağmen kıpırdayan dudaklarına bakıldığında, rahatsızlığımın onu nasıl eğlendirdiğiyle ilgili kitaplar yazılabilirdi. Elbette onu hiçbir şey utandırmıyordu. Londra'nın varlıklı, canı sıkılan evli kadınlarına jigolo olarak hizmet etmek, vampire dönüşmenin insanlığını öldürmesinden çok önce, içindeki bütün utancı yok etmişti. İnsanların seks yaptığını ilk kez duymuyordum, ne de olsa çocukluğumdan beri gelişmiş bir işitme yeteneğim vardı. Ama bu defaki, muazzam gücü onunla ilk tanıştığımdan beri beni huzursuz eden o vakur ve biraz korkutucu vampir, Mencheres'ti. Yani onun... normal bir insan gibi ahlayıp ohladığını duymak olaya farklı bir tuhafılık katıyordu.

"En azından sonunda onunla konuştuğumuzda iyi bir ruh halinde olacak," dedim Bones'a, kulaklıklarımı çıkarmadan.

Bones cevap olarak beni kendine çekti, tek kelime edemedi ağzıyla ağzımı örttü. Uzun, açlık dolu bir öpücükle sinir uçlarımı ateşe verdi. Dili benimkini derin darbeler ve kışkırtıcı, küçük hareketlerle okşadı. Duyularım anında şehvetle alev aldı. Vücudumu ona yasladım.

“Biz de iyi bir ruh halinde olacağız,” dedi Bones kulaklıklarımı çıkardıktan sonra ve ağzını kışkırtıcı bir biçimde boynumda dolaştırırken kotumu sıyırmaya başladı.

Aceleyle itiraz etmeye çalışırken başım arkaya düştü. “Ciddi olamazsın. Biri bizi görebilir.”

Ev, durduğumuz yerden yalnızca yüz metre kadar ötedeydi. Tamam, hava karanlık ve etrafımızdaki otlar uzun olabiliyordu ama o kadar da değildi! Bu yöne bakan bütün ölmeyenler ne yaptığımızı görebilir, tabii aynı zamanda sesimizi de duyabilirdi.

Bones’un kahkahası karanlık ve vahşiydi. “Tabii ki ciddi-yim. Neden bir saat sonra döneceğimizi söyledim sandın?”

Dudakları yeniden benimkileri buldu, kotumu içeri uzanabilecek kadar indirirken beni daha da büyük bir tutkuyla öptü. Beni çok iyi tanıyan o yetenekli parmakların birkaç dokunuşu, etrafımızda neler olduğunu unutup Bones’la birlikte yere uzanmama, neredeyse telaşla pantolonunu çekştirmeme sebep oldu.

Bahçeleri görmeyi zaten o kadar istemiyordum.

ON BİR

BİR BUÇUK SAAT SONRA OTURMA ODASINDAKİ kanepede oturuyor, yerinin ayaklarımın dibi değil de kucağım olduğunu sanan bir çoban köpeğini okşuyordum. Köpek yirmi beş kilo hafif olsa kucağıma oturmasına izin verirdim ama bu hayvan benden daha iriydi.

Kehribar rengi saçları muhtemelen aceleyle aldığı duştan dolayı hala ıslak olan Kira birkaç dakika sonra odaya girdi.

İlk geldiğimizde onları bizi karşılamaktan alıkoyan şey yüzünden kızarmadı çünkü o da artık bir vampirdi ve yüzüne o şekilde kan hücum edemiyordu. Fakat bize içecek bir şeyler önerirken hali tavrı, sesinin tonu utancını ele verdi. Bones bir kadeh viski istedi, ben bıyık altından gülümseyerek teklifi kibarca reddettim. Vampirlerin seks konusundaki aldırmaçlığına sahip olmayan tek vampirin ben olmadığını öğrendiğime memnundum.

“Mencheres hemen inecek,” dedi Kira ikinci kez ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken tedirgin bir şekilde merdivenlere baktı.

“Yürütücü eğitimi nasıl gidiyor?” diye sordum.

Kira’nın yüzü aydınlandı. Onu sonunda bir polisin vampir versiyonuna dönüştürecek olan süreç, Kira’nın en sevdiği konuydu.

“İyi.” Sonra güldü. “Gerçi Mencheres telekinezi gücüyle, beni biraz fazla sert yumruklayan herkesi duvardan duvara fırlatmasa daha iyi olurdu. Gücünün kazara elinden kaçtığını iddia ediyor ama ya onu dövüş derslerime gelmekten men edeceğim ya da ilk aşamayı asla geçemeyeceğim.”

O zavallı herifler başları hala omuzlarının üzerinde olduğu için şanslılar, diye düşündüm Kira’nın tebessümüne karşılık verirken. Duvardan duvara fırlatılmak, Mencheres’in gerçekten Kira’nın öğretmenleri tarafından fazla hırpalandığını düşündüğü takdirde yapacaklarının yanında sevgi dolu bir dokunuş kalırdı.

“Bones, Cat. Sizi beklettiğim için özür dilerim.”

Mencheres de siyah saçları ıslak halde odaya girdi. Üzerinde, bir kadında görsem şekilsiz bir elbise diyeceğim ama onda her nasılsa erkeksi bir gündelik kıyafet gibi duran, uzun ve beyaz bir giysi vardı. Ayrıca, hiç de üzgün olmadığını bilsem de bizi beklettiği için özür dilerken içten konuşmayı başarmıştı. İşin aslı bu benim de pek umrumda değildi. Sonucunu düşünecek olursak bizi karşılamakta geciktikleri için gayet mutluydum.

“Büyük atam.”

Bones ayağa kalktı, Mencheres'i kucaklayarak selam verdi. Kocamdan daha az sevgiyle olsa da ben de aynı şeyi yaptım. Son olaylar Bones'un Mencheres'i geçmişimle ilgili sakladığı şeylerden dolayı affetmesini sağlamıştı ama ben hala Mencheres'e beslediğim kini *tamamen* unutmuş değildim.

Dürüst olmam gerekirse, Mencheres'e kinimi unutsam bile onun beni biraz ürküteceğini kabullenmem gerekirdi. Mencheres, Bones'u vampir yapan kişiyi vampire dönüştürmüştü, Bones bu yüzden ona "büyük atam" diyordu. Oysa Mencheres'in dış görünüşüne bakıldığında, yirmili yaşların başında gibiydi. Gelgelelim görünüş yanıltıcı olabiliyordu. Mencheres çoğu medeniyet yıkıldıktan sonra bile varlığını sürdürmüştü ve yetenekleri gerçekten korkutucuydu. Bunu gayet iyi biliyordum çünkü bir dövüşte arkadaşlarıma yardım etmek için onun kanını içmiş ve yeteneklerinin bir kısmını ödünç almıştım. Sonra da bir hafta kendime gelememiştim çünkü vücudum fazla güç yüklemesinden dolayı iflas etmişti. Yani Mencheres'in yanıdayken biraz temkinli olmamda mantıksız bir yan yoktu.

"Lütfen oturun." Mencheres zarif ev sahibi rolüne uygun bir biçimde, az önce kalktığımız kanepeyi işaret etti. Ben oturur oturmaz köpeği bana yanaşarak kendisini daha kolay okşayabileyim diye başını kucağıma koydu. Mencheres, Kira'nın yanına oturdu, dikkatini bize vermeden önce elini kadının kolunda gezdirdi.

"Anladığım kadarıyla elinizde Apollyon'la ilgili yeni bilgiler olduğu için buradasınız."

Benliğimin bir parçası o anda ne kadar vakur ve terbiyeli görüldüğümüzü düşünerek durumu komik buldu, yüzümüzde son derece ciddi ifadelerle karşı karşıya kanepelerde oturuyorduk. Az önce cinsel hazlarımıza boyun eğmiş olmamıza rağmen, doğaüstü ve tehlikeli bir durumu layık olduğu ürkütücü azametle tartışan bir grup vampir...

“Yeni olan tek şey yeni bir şey olmaması,” diye homurdandı Bones. Söze devam etmeden önce viskisinden uzun bir yudum aldı. “Marie’yle konuşmak için New Orleans’a gidiyoruz. Şansımız yaver giderse onu, Apollyon’un bizim kadar gulyabani milletin mantıklı üyelerine karşı da tehdit oluşturduğuna ikna edebiliriz.”

Mencheres düşünceli düşünceli başını salladı. “Marie Laveau, onu yanına çekmeyi başaran kişi için gerçekten de güçlü bir müttefik olur.”

Aslında bu hafif bir tabirdi. Vudu kraliçesi yalnızca geniş bir gulyabani soyunun ustası değildi, aynı zamanda koca bir şehre hükmediyordu ve tanıdığım hiçbir ölmeyen böyle bir şeyi başaramamıştı. Birinin Marie’yi *yanına çekebileceğini* düşünmek, alaycı bir tavırla gülmeme sebep oldu.

“Marie yalnızca kendisinin yanındandır ve bahse girmeyi seven biri olsaydım onun Apollyon’u destekleyip desteklemeyeceğine çoktan karar verdiğini söylerdim. Tek şansımız, savaşın yalnızca vampirler için değil bu olaya karışan herkes için kötü olacağı gerçeği. Marie daima yüz yüze görüşmekte ısrarcı olmasa, ona kararını telefonla sorarak vakit kazanabilirdik. Ya da mesajla.”

Sonra Marie'den, "Sizi öldür'cem," diye bir mesaj aldığımızı hayalimde canlandırdım ve bir kahkaha patlattım. Marie nasıl hareket edeceğine karar verdikten sonra konuşarak vakit kaybetmezdi, bu yüzden ondan böyle bir şey beklemediğimi söyleyemezdim.

Bones bana soran bir bakış atınca elimi sallayıp savuşturdum.

"Boşver. Çarpık mizah anlayışım işte. Eh, Mencheres, herhalde imgelerinde Apollyon'un karargahının nerede olduğunu görmemiştir, değil mi? Ya da gulyabanileri yine gaza getirerek histeriye kapılmalarına sebep olup olmaya çağını?"

Mencheres ağzını açtı ama Kira ondan önce davrandı. Kadının aurası kıvılcımlar saçıyor, gözleri yeşil yeşil parlıyordu. "Ona baskı yapma. Zaten bu konuda hiçbir şey göremediği için kendisini suçlu hissediyor."

Boğazıma kadar yükselen kahkahayı bastırmak için dudaklarımı ısırdım ve yüz ifadesi hiç değişmese de Bones'un da bu durumu komik bulduğunu hissettim. Kira'nın hepimizi koltuğundan bile kalkmadan öldürebilecek bir vampiri korumak için tüylerini kabartması cidden komikti. Benimkini bilmem ama Bones'un durumu komik bulduğunu güç bağlarından sezdiği belli olan Mencheres'in bize yatıştırıcı bir bakış attıktan sonra Kira'ya bir şeyler mırıldanması daha da komikti.

"Haklısın Kira. Mencheres, özür dilerim," derken kavgalarım bastırdığım kahkahalardan ağrıyordu, yine de sesime pişmanlık tınısı vermeyi becerdim. "Şey, neyse, size

nereye ve neden gittiğimizi bildirmek istedik. Bilirsiniz işte, bizden bir daha haber alınamazsa falan diye.”

Son kısmı şakayla karışık söylemiştim ama maalesef gerçek de olabilirdi. Marie Laveau normalde onunla görüşmeye güvenle gidebileceğinizi ve yanından güvenle ayrılacağınızı garanti ederdi. Fakat Apollyon’la olan sorunlarımız, New Orleans’ın gulyabani kraliçesiyle de işleri her an değiştirebilirdi. Kadın bu kez sözünü tutmamanın türü için daha iyi olduğuna karar verebilir ve New Orleans’a yaptığımız yolculuğun dönüşü olmamasını sağlayabilirdi.

“Biz de sizinle geleceğiz,” dedi Mencheres.

“Hayır,” dedi Bones yumuşak bir sesle. “Sen bir şey olması ihtimaline karşı burada kalacak, soyumuzu koruyacaksın. Böylece insanlarımız güvende olacak.”

Mencheres’in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Bones, Mısırlı vampirin iki ay önce, tehlikeli bir durumda olan ve yardımı reddeden kendisiyken ona söylediği şeyi tekrarlamıştı.

“Pekala,” dedi Mencheres başını zarıfçe eğerek. “Burada kalacağım. Belki de benim yerime Spade size eşlik edebilir.”

“Bunun da sakıncaları var,” dedim. “Her şeyden önce, Bones’un en iyi arkadaşını iyi tanırım ve Spade durum tehlikeliyse Denise’in gelmesini istemez, ki tehlikeli olacak. İkincisi, en iyi arkadaşımı iyi tanırım ve Denise’in geride kalmaya razı olmasının imkanı yok. Ayrıca Apollyon’un kafayı iyice yemesi için gereken tek şey, Denise’in artık bir şekil-değiştirici olduğunu öğrenmesi.”

Denise'in iblis gücüyle değiştirilmiş kanından herhangi birinin haberi olduğu takdirde onun sağ kalma ihtimalinin, vampirlerin beni Apollyon'a sunması halinde benim sağ kalma ihtimalimden bile daha düşük olduğunu eklemedim. Mencheres bunu zaten biliyordu.

"Ya Vlad?" diye sordu Kira. "O çok sert ve ürkütücü."

"Şov köpeğine gerek yok," diye mırıldandı Bones, bense aynı anda, "İyi fikir," dedim.

Bones kaşlarını kaldırarak bana döndü. Boğazımı temizledim ve o dik bakışın altında rahatsızca kıpırdandım.

"Eh, öyle ama," dedim sonunda dikilerek. "Onu sevmiyor olman, Vlad'ı yanımıza aldığımız takdirde şansımızın artacağı gerçeğini değiştirmez. Vlad sen yalnız gidiyor ol-san belki gelmeye yanaşmayabilirdi ama ben de orada olacağım için muhtemelen evet diyecektir."

Bones'un dudakları, bunun kullanabileceğim en iyi sav olmadığını fark etmeme sebep olan bir şekilde büküldü. "Çünkü arkadaşız," diye ekledim çabucak. "Vlad arkadaşlarının yanında olmaya çok önem verir."

"Tepesh seni arkadaşısı olarak gördüğü için ağzının tadını bildiğinden şüphem yok. Gerçi sen de onun için aynı şeyleri hissediyorsan zevkinden şüphe duyarım," diye mırıldandı Bones.

Hafifçe sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Belki de bana aşık olduğum birini hatırlattığı için öyle hissediyorumdur."

Bones burnundan soluyarak itiraz ederken gözümün ucuyla bir şey gördüm: Mencheres bana göz kırptıyordu. Öyle irkildim ki başımı birden çevirip adama baktım ama

ben bunu yapana dek vampirin yüzündeki ifade, geceyarısı görülen bir göl kadar pürüzsüz ve okunmaz bir hal almıştı bile.

“Tepesh’in bizimle gelmesine gerek yok,” dedi Bones sonunda. “Marie birbirimizden hoşlanmadığımızı gayet iyi bildiği için varlığını bir tehdit olarak algılayabilir. Ama çevredeki bir şehirde olursa, gerek duyduğumuz takdirde bize yardım edebilecek kadar yakında olur.”

Vlad’ın uçabildiği düşünüldüğünde, bu da yeterince yakın değilse, o zaman her halükarda mahvolmuşuz demektir. Bunu yüksek sesle söylemedim. Buradaki herkes bunu biliyordu zaten.

On İki

Ritz-Carlton Otelİ, Fransız Mahallesi'ni en kenarındaydı ve Kanal Caddesi'ne bakıyordu. Dış cephesi modern mimariyle eski tarz Güney etkisinin hoş bir karışımıydı. Binayı beyaz alçıdan, oymalı aslan heykelleri süslüyordu. Kaydımızı yaptıırken personel bize dalkavukluk derecesinde kibar davranmış, onlara rahatlamalarını söylemek istememe sebep olmuştu. Beni memnun etmek zor değildi. Şimdiye kadar kıcım sadece Vlad'ın evinde kaldığımda böyle öpülmüştü ve buradaki yönetimin, insanlarına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu onları uzun, ahşap kazıklara oturtarak göstermek gibi bir ünü yoktu. En azından bildiğim kadarıyla.

Çalışanların aşırı kibarlığının sebebini, katımıza giden asansöre bindiğimde anladım. Yanımdaki kürklü kadın eğer burnunu biraz daha havaya dikerse kesin irtifa hastalığına yakalanacaktı. Hem cidden, kim yazın ortasında

ayaklarına dek inen bir kürk palto giyerdi? Birbirinin eşi olan yüzüklerinden anlaşıldığı kadarıyla yanındaki adam kocasıydı ve o da kıçına kalıcı olarak bir sopa yerleşmiş gibi görünüyordu. Kadın bana soğuk soğuk baktı, rüzgar-dan dağılmış saçlarımı ve biraz paspal olan kıyafetlerimi küçümseyici bakışlarla süzdü. O bakışlar beni küçük bir şehirden gelen, dışlanmış biri olarak geçirdiğim günlere geri götürdü. Hey, Chicago'dan New Orleans'a motosikletle gelmiş birine göre gayet iyi görünüyordum. Dişlerimin arasında böcek bile yoktu.

Kadın hafifçe burnunu çekerek kocasına döndü ve doğaüstü işitme yeteneğim olmasa bile duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Buradaki müşteri kitlesi değişmiş galiba," diye fısıldadı. Dişlerimi gıcırdattım ve kadını hipnotize edip kıcının beş beden büyüdüğüne inandırmanın çok çocukça olacağını kendime hatırlattım.

Bir saniye sonra asansör kapıları açıldı, neyse ki çiftin katına varmıştık. Onlar asansörden inerken Bones kadının kocasına kibarca gülümsedi.

"Her perşembe, sen kulüpteysen muslukçuyu beceriyor. Klozetin son bir ayda dört kez tamir edilmesi gerektiğine gerçekten inandın mı?"

Kocasının yüzü leke leke kızarıırken kadın şokla irkildi.

"Bana adamın boru yerleştirdiğini söylemiştin, Lucinda!" Bones homurdandı. "Aynen öyle, dostum."

Kadın aceleyle, öfke dolu ama ikna edicilikten uzak inkar sözleri sarf etmek üzereyken kapılar kapandı. Ben de ağzım açık kalakalmıştım.

"Bones!" demeyi başardım sonunda.

"Seninle ilgili düşüncelerinden dolayı bunu hak etti, ayrıca adamın da ondan farkı yoktu," dedi Bones zerre pişmanlık barındırmayan bir sesle. "Şimdi insanlara tepeden bakmaktan başka bir işleri olacak."

Benliğimin bir yanı Bones'un yaptığı şeyi dehşetle karşılarırken, daha az merhametli olan yanımla utanmaz kahkahalar atıyordu. Tanrım, kadının yüzünde beliren o ifade! Daha önceki mağrur ifadesi nasıl da yerle bir olmuştu.

"Zavallı, masum bir adamın kalbini kırmış değilim," diye devam etti Bones. "Adam da avukatıyla yatıyor. O ikisi birbirine layık."

"Bu da zihin okuma gücü istemediğime dair kararımı güçlendiriyor," diyerek başımı salladım. "İnsanların akıllarından geçen bu tür şeyleri duymama hiç gerek yok."

Asansör kapısı yine, bu kez bizim katımızda açıldı. Bones odamıza doğru yürürken elini hafifçe sırtıma bastırmaya devam etti.

İçeri girdiğimizde ağızım yine açık kaldı. Burası bir otel odası değildi, içerisi bir ev kadar genişti. Yavaşça ahşap zemine, Doğu halılarına, zarif antika mobilyalara, kristal avizesi bile eksik olmayan yemek odasına, yaldızlı şöminesi olan süslü püslü oturma odasına, Mississippi Nehri manzarasına ve terasa açılan devasa cam kapılara baktım. Daha yatak odasına bile varmamıştım. Bundan önce New Orleans'a gelişimizde Bones'un müstakil evinde kalmıştık. Bu defa, bizi arayan birinin ilk oraya gideceğini bildiğimizden otelde kalmaya karar vermiştik.

Fakat etrafımdaki güzelliklere bakılacak olursa bu bize çok pahalıya patlayacaktı.

“Lotoyu kazandık da bana söylemeyi mi unuttun?”

Bones bana gülümsedi ve ceketini yakındaki bir sandalyenin üzerine attı. “Eskiden geleceği düzenli olarak gören bir vampirle dost olmanın avantajı nedir, biliyor musun? İki kelime aşkım. Yatırım tavsiyeleri.”

Gülerken kendi deri ceketimi çıkardım. “Şimdi Mencheres’in öngörülerinin eski gücüne kavuşmasını ummak için bir sebebim daha var.”

“Orası muhakkak...” Bones bana yaklaşarak saçlarımı yüzümden geriye attı. “Yıkanacak ve üzerimizi değiştirecek vaktimiz var ama fazla yayılma. Dışarı çıkacağız.”

Alnımı kırıştırdım. “Marie’yle yarın gece görüşeceğiz sanıyordum.”

“Öyle zaten.” Bones dudaklarıma son derece hafif bir öpücük kondurdu. “Bu gece başka planlarımız var.”

Aşağıdaki nehre bakarken bunun bir tür şaka olup olmadığını merak ettim. Üzerinde durduğum köprü -tamir ediliyordu ve bu yüzden üzerinde araba yoktu- esintide hafifçe sallanıyordu ya da bunun sebebi sütuna fazla sıkı tutunmamdı.

“Anlamadım?” diye seslendim Bones’a. Kocam köprüünün dibinde duruyordu. Beni, yanlış anlamış olmam gereken tek kelimelik bir açıklamayla köprüünün üzerinde bıraktıktan sonra aşağı uçmuştu.

“Atla,” diye tekrarladı Bones. Hayır, demin onu yanlış duymamıştım.

Aşağıdaki Mississippi'nin çalkalanan sularına baktım. "Boşanmak istediğini söylemeye çalışıyorsan..."

"İstesen bile boğulamazsın," dedi Bones eğlenerek. "Neredeyse bir senedir nefes almıyorsun. Şimdi tereddüt etmeyi bırak da atla. Uçmayı öğrenmenin en iyi yolu bu."

"Daha ziyade, çılgınlık atarken düşmeyi öğrenmemin iyi bir yolu gibi görünüyor."

Bones benim durduğum bölümün altındaki iki metal destek kirişini tuttu ve sarstı. Bunu takip eden titreşimler öyle güçlüydü ki ciyakladım ve yanımdaki çubuğa gıcırdatacak kadar sıkı tutundum. Bones yüksekte olmaktan hoşlanmadığımı biliyordu.

"Gulyabaniler uçamaz, bu da vampirlere onlara karşı üstünlük verir," diye seslendi kocam. "Yarın gece Marie'yle buluşmadan önce uçmayı öğrenmeni istiyorum çünkü çabucak kaçmamız gerekebilir. Daha önce iki kez uçtun, bu da yeteneğin olduğu anlamına geliyor. Yalnızca bu yeteneği geliştirmen gerek."

"Uçmadım, yalnızca çok yükseğe sıçradım," diye sözlerini düzeltirken, olmayan canımı kurtarmak için hala çubuğa tutunuyordum. "Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum."

"Baskı altındayken içgüdülerin devreye girdi. Bu yükseklikten düşmek de benzeri bir baskı yaşamana sebep olacak ve o içgüdülerinin yeniden işi ele almasını sağlayacak," diye cevap verdi Bones. Sesi fazla sakindi. "Hadi Kedicik, atla. Yoksa ben seni aşağı atarım."

"Beni bu köprüden aşağı atarsan geleceğinde bol bol bekarlık var demektir, Bones!"

Bones'un dudakları hiç de endişeli olmadığını gösteren bir biçimde kıvrıldı. "Fikrini değiştirmek için daha çok çabalamam gerekir, o kadar. Çabalamayı ne kadar sevdiğimi bilirsin. Şimdi beni oyalamayı bırak. Beş dakika sonra hala yukarıda olursan gelip seni aşağı düşüreceğim."

Can korkusuyla sütuna sardığım ellerimi yavaşça çözdüm. Bones söylediğini yapardı ve onu biraz olsun tanıyorsam çoktan geriye saymaya başlamıştı. Uçmamı istemesinin haklı sebepleri olsa da -ayrıca evet, gerçekten Mississippi'ye karın üstü çakılsam da o düşüş beni öldürmezdi- sütundan uzaklaşırken ona küfretmekten kendimi alamadım.

"Sinsi, hilekar, acımasız kan emici..."

Aşağıdan bir kıkırdama geldi. "Şimdiden yastık muhabbetine mi başladın? Daha odamıza dönmeden sertleşmeme sebep olacaksın."

"Eh, umarım o sert halin bu gece çavuşu tokatlarken keyif alır!" diye çıktım.

Bones'un kahkahası daha da şiddetlendi. "Cidden, aşkım, bayağı etkilendim. O terbiyesiz tabiri nereden öğrendin bakayım?"

Az önce tutunduğum sütundan bir-iki metre ötedeydim ve artık yakınımda tutabileceğim bir şey yoktu, beni aşağıdaki karanlık sulara yuvarlanmaktan alıkoyan tek şey dengemdi. Tanrım, gerçekten çok yüksekteydim!

"Spade'den. Denise'in İngiliz aksanına alışmasına yardımcı ediyordu."

"Ah, tabii ya. Üç dakikan kaldı Kedicik."

Köprünün diğer tarafından bana göz kırpan şehir ışıklarına bakarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Karanlıkta bile suyun kenarındaki binaları açıkça görebiliyordum. Arada bir gözüme hayaletimsi şekiller çarpıyordu, ki zaten bunlar o binalara ve diğerlerine pürüzsüzce girip çıkan hayaletlerdi. New Orleans gerçekten dünyanın en hayaletli yerlerinden biriydi. Burada başka hiçbir yerde görmediğim kadar duyarlı hayaletler vardı. Fabian'ı da burada evlat edinmiştik zaten.

"Bir dakikan var aşkım. Artık oyalanma," dedi Bones gaddarca.

Piç kurusu. Omuzlarımı dikleştirdim, cesaretlenmek için derin bir nefes aldım, sonra da tramplendeymişim gibi köprünün pervazından atladım. Gözlerim bana çarpan havanın etkisiyle anında yanmaya başlayıp yaşırdı. Beni öldürmeyeceğini bilsem de, nehre doğru daha hızlı düşmekten başka bir şey yapamayınca içim bir panik dalgasıyla doldu. Neredeyse çılgınca bir telaşla kollarımı sallamaya başladım. Sanki kollarımdan tüyler çıkacak ve kanatlarım beni kurtaracaktı. Bones'un stratejisi işe yaramıyordu. Uçmuyordum, atılan bir tuğla gibi düşüyordum. Tanrım, her an suya çarpabiliirdim...

Tam bütün bedenimle darbeye hazırlanmıştım ki bir hışırtı hissettim ve nehirle aramdaki mesafe birden artmaya başladı. Bir an Bones'un son dakikada suya çarpmama izin vermekten vazgeçerek beni yakaladığını sandım. Ama aynı hızla, kocamın kollarının sert baskısını hissetmediğimi fark ettim. Hayır, havanın bana yastuk olduğu yönündeki o çok

tuhaf histen başka bir şey duyumsamıyordum. Sanki altımda, mucizevi bir biçimde görünmez jet motorları belirmiş, beni yukarı itiyordu. Aşağı baktığımda, şimdi nehirden metrelerce yukarıda olduğumu, her an daha da yükseldiğimi ve o nabız gibi atan hava akımları dışında beni hiçbir şeyin desteklemediğini gördüm.

Yüzüme kocaman bir sırtış yayıldı. *Lanet olsun, başardım! Gerçekten uçuyorum!* Az önceki paniğim yerini neşeye bıraktı. Uçuyordum ve bu harikulade bir histi. Arada bir gördüğüm, açıklanamayan bir biçimde, hiç alıştırma yapmadan havada süzülebildiğim rüyalarından kat kat üstündü. Hava farklı bir his veriyordu. Sanki istediğim gibi eğip bükebileceğim bir şekli vardı. Artık boşluktan ibaret değil, fırsatlar ve heyecanla dolu bir tuvaldi.

Etrafa bakınıp Bones'un nerede olduğunu görmeye çalıştığım anda, yükseldiğim kadar ani bir biçimde düşmeye başladım. Yine çılgınca kollarımı salladım. Bu kez hiçbir şey olmadı.

Nehirle aramdaki mesafenin kaybolduğunu gördüğümde içimde uyuşukluk ile teslim olma arası bir his belirdi. *Neyse ki deri ceketim Bones'ta*, diye düşündükten sonra, her yere su fışkırtarak nehre çakıldım.

Suyun soğukluğu vücudumun bir tekme yemiş gibi sarılsmasına yol açtı. Hızım beni suyun birkaç metre altına gönderdi ve yüzeye çıktığımda, yanlışlıkla yuttuğum ağız dolusu suyu tükürdüm ve ilk gördüğüm şey Bones'un yüzü oldu. Bir-iki metre yukarıda güzel bir hayalet gibi süzülüyor, bana sırtarak bakıyordu.

“O köprüden atlamanın içgüdülerini uçmana yetecek kadar tetikleyeceğini söylemiştim.”

İçinde sürüklendiğim, pek de hoş kokmayan nehre dik dik baktım. “Evet, ama yine de suya düştüm, yani planın sandığın kadar iyi işlemedi.”

Bones’un sırtışı genişledi. “Düşmemeyi öğrenene kadar alıştırma yapman gerekmeyeceğini söylemedim.”

Onu da suya, yanıma çekmeye niyetlenerek üzerine atıldım, Bones kıs kıs gülererek benden kaçtı. Sonra beni omuzlarımdan tutup nehirden çıkardı. Maharetli bir biçimde kontrol ettiği bir hareketle bizi kaydırды -*gösterişçi*- ve kendimi yine köprüünün tepesinde, metal pervazı sıırıslıkla giysilerimle ıslatırken buldum.

“Tamam. Bir daha dene,” dedi Bones.

Aşağıdaki nehre, sonra tekrar kocama baktım ve onu yine yakalamaya çalışabilirim diye benden uzakta durduğunu fark ettim. *Bu gece işimiz bitmeden önce*, diye söz verdim içimden, *sen de o suya benimle birlikte dılacaksın*. Uçma dersi konusundaki ısrarının sebebi mecburiyet olsa da, yüzündeki alaycı tebessüme bakılırsa, vampir kanatlarımı bulmaya çalışırken nehre çakılışımı izlemek onu bayağı eğlendirmişti.

“Beni eğitirken aynı zamanda işkence etmekten ne kadar hoşlandığını unutmuşum. En aşağılık yolları kullanmaya, belden aşağıya vurmaya hazırsın, değil mi?”

Bones’un sırtışı daha da şeytanileşerek tahminimi doğruladı. “Bir kere atladın ya, şimdi seni strese sokup uçmanı sağlamak daha zor olacak. Bu kez yeterince heyecanlanman için seni aşağı atmam gerekebilir.”

“Aklından bile geçirme,” diye uyardım.

Tek kaşını kaldırdı. “Bana meydan mı okuyorsun Kedici?”

Her nasılsa birden diğer tarafımda belirerek yıldırım hızıyla hareket etti, kendimi savunmama imkan bırakmadı. Bir an kuvvetli bir kavrayış hissettim, sonra da itildim. Birden kendimi yine nehre doğru yuvarlanırken buldum. Rüzgarın ve bana yaklaşan suyun hızıyla küfürleri sıraladım.

“Kahretsin, bunun bedelini ödeyeceksin! Seni elime bir geçireyim de gör!”

“Lafla peynir gemisi yürümez, aşkım,” diye seslendiğini duydum ve daha fazla bağırıp çağıramadan nehre çakıldım. Yine sular tükürerek yüzeye çıktığımda Bones’un tepemde süzüldüğünü, bu kez kahkahasına engel olmaya bile çalışmadığını gördüm.

“Islak bir sıçana benziyorsun. Belki de bir dahaki sefere, kollarını çırpacağına uçmaya yoğunlaşsan daha iyi edersin.”

“Bunu ödeyeceksin,” diye üzerine atıldım.

Ben ona doğru yüzünce Bones ulaşamayacağım bir noktaya uçtu. “İntikam istiyorsan gel de al,” diye dalga geçti.

Gözlerimi kısıtım. Demek kocam oyun oynamak istiyordu. Eh, ben onun sert öğretmeni oynamaktan ne kadar hoşlandığını unutmuş olabilirdim ama o da benim ne kadar hızlı öğrendiğimi unutmuştu. *Daha önce iki kez uçtun, demek ki yeteneğin var. Yalnızca yeteneğini geliştirmen gerek,* demişti az önce.

Ah, geliştirecektim tabii. Hem de hemen.

Bütün intikam planlarımı, yukarıdaki havayı, aklımda cisimleştirebildiğim takdirde tırmanabileceğim bir merdiven olarak resmetmeye odakladım. Bones tepemde ufak daireler çizerek uçmaya devam ediyor, akşam banyomun hoşuma gidip gitmediğini soruyor, kedilerin suyu sevmediği sözünün doğru olmayabileceğini düşündüğünü söylüyordu. Esprilerini duymazlıktan geldim, havayı eğilip bükülebilir bir şey olarak resmetmeyi sürdürdüm.

Etrafımda bir enerji oluşmaya başladı ve bir zamanlar canlı olan kalbimin atışları gibi düzenli bir biçimde titreşene dek arttı. *Daha önce hava sana nasıl bir his vermişti, hatırla. Önünde boşluk yok. Hava, şekil verebileceğin bir şey, yeterince yoğunlaşırsan seni kaldırıp Bones'a ulaşmanı sağlayacak...*

Tepemdeki havanın vücudumdaki enerjiyle uyumlu bir biçimde titreştiğini hissettiğimde sudan fırlayıverdim. Bones yine üzerimden geçmekle meşguldü ve son anda kendini geriye çekse de ona çarpmama engel olamadı. Havanın irademe boyun eğdiğini, bana kocamı ikimizin de dönmesine sebep olan bir sertlikle yakalayabileceğim kadar hız ve destek verdiğini hissettiğimde, o heyecan ve neşe hissi, vücuduma verilen bir adrenalin şoku gibi geri döndü.

Sonra muzaffer bir biçimde kıs kıs gülerek kollarımı iyice sıktım ve ikimizi birden nehre yuvarladım. Sular etrafımızı sarmadan önce duyduğum son şey, Bones'un benimkine cevap veren kahkahası oldu.

ON ÜÇ

“ŞİMDİ PEDEP ÇATIDA BİR ODA SEÇTİĞİNİ AN-ladım,” dedim, Bones ikimizi zarif bir biçimde sü-itimizin terasına indirirken. Birkaç saat alıştırma yaptığım için muhtemelen kendim de iniş yapabilirdim ama bunu yaparken dökme demirden mobilyaların bir kısmını yerle bir de edebilirdim.

“Şimdi işimize yaradı,” derken yırtılmış pantolonuyla gömleğine imalı imalı baktı. Giysileri onu havada yakalayışımın kurbanı olmuştu. Otele normal yoldan, lobiden geçerek girsek, ıslak kıyafetlerimizden yerlere damlayan sular, otelin küstah müşterilerine kalp krizi geçirtmeye yeterdi.

Dudak büktüm. “Ödeşeceğimizi söylemiştim.”

Kocamın kahkahası bile duyularımı harekete geçirmeye yetti. Bones ıslakken, leş gibi nehir kokarken bile beni kışkırtmayı başarıyordu. Kıyafetleri yırtılmış, deri ceketi sıırıksıklamdı, yine de seksi görünmeyi başarıyordu. Islak

pantolonuyla gömleği vücuduna sımsıkı yapışmış, zarif kaslarını vurgulamıştı.

Bones hafifçe eğildi. “O intikamın diğer ödeme yemini unutmama yeterli olduğunu umabilir miyim?”

Ellerimi göğsünde gezdirdim, ıslak giysilerinden dolayı -ya da dokunulmak arzusuyla- sertleşen o küçücük göğüs uçlarına yaklaştığımda duraksadım, bilinçsizce dudaklarımı yaladım.

“Bunu yaparsam, fikrimi değiştirmek için çabalayacağına dair sözünü tutmamış olursun.” Sesimdeki şehvetli boğukluğa engel olamamıştım. “Bu akıllıca bir hareket olmaz, değil mi?”

Bones bana yaklaşıp göğüslerini ellerime sıkıca bastırdı. Kollarını bana sarmak için kaldırdığında oynayan kaslarını tek tek hissettim.

“Hayır, hiç de akıllıca olmaz,” diye mırıldandığında nefesi kulağımın yanındaki o hassas noktayı okşadı.

Gözlerimi yumdum, içimdeki ürpertinin tadını çıkardım. Sonra Bones’u itip kendimden uzaklaştırdım ve pantolonumun cebini karıştırmaya başladım. Yatak odası biraz ilerideydi. Orada olmamız gerekiyordu ve ne kadar çabuk gidersek o kadar iyiydi.

“Umarım oda kartı düşmemiştir... Ah, düğmeli cepler için Tanrı’ya şükürler olsun,” diyerek kartımı çıkardım. Terras kapısı da kartla açılıyordu ama bu kapının odaya girmek için ilk yol olarak kullanılmadığına bahse girebilirdim.

Peşimde, beni enerjisini sırtımda hissetmeme sebep olacak kadar yakından takip eden Bones’la birlikte kapıya

vardığımızda kartı deliğe soktum... Ve hiçbir şey olmadı. Okun doğru yönü gösterip göstermediğini kontrol ettikten sonra tekrar denedim. Ok doğru yöndeydi ama yeşil ışık yanmıyordu.

“Seninkini denesene,” dedim kaşlarımı çatarak.

Bones birkaç saniye içinde kartını çıkarıp deliğe soktu. Birkaç kez denemesine rağmen kapı yine açılmadı.

“Islandıkları için manyetik şeritleri bozulmuştur,” dedi sonunda omuz silkip. “Burada bekle, ben tekrar lobiye gidip yeni kart alayım. Sonra da seni odaya sokarım.”

“Bu kıyafetlerle mi?” dedim gülerek. “İnsanların yüzle-
rindeki ifadeleri hayal bile edemiyorum. Bari ben gideyim. Ben de ıslağım ama en azından giysilerim yırtık pırtık değil. Hem ceketimi ben seni nehre çekmeden önce köprü-
nün yanında bıraktığın için en azından o kuru.”

“O züppelerin ne düşündüğü umrumda bile değil,” dedi Bones aldırılmazca.

Son aylarda çok daha garip şeyler yapmış olsam bile, katı yetiştiriliş tarzımın kalıntıları, insanların giysilerinde uygunsuz deliklerle mümkünse ortalıkta dolaşmaması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Başka bir taktik denedim.

“Hadi ama... Lobide yaşlı kadınlar olabilir, onlara merhamet göster. Mallarını görürlerse kalp krizi geçirmelerini istemezsin.” Parmaklarımı Bones’un yırtık pantolonunun ön kısmında dolaştırdım.

Elini elime dolayarak söz konusu mallara sıkıca yasladı. Vücudumun alt kısımları buna cevaben sıkışır gibi oldu ve kısaca inlememe yol açtı. Tanrım, kocamın elimin altında

sertleşmesini hissetmek neredeyse kontrolü oracıkta kaybetmeme sebep olacaktı. Dizlerimin üzerine çöküp elimini yerine ağzımı koymamak için bütün gücümle direnmek zorunda kaldım.

“Gidiyorum.” Elimi çekmek için kullandığım irade gücü sesimi boğuklaştırmıştı. “Hemen dönerim.”

Bones’un gözleri parlak yeşile dönmüştü bile ve yüzündeki aç bir ifade vardı. Vampir dişleri, o kusursuz, bir heykeltıraş elinden çıkma gibi görünen dudaklarının altından beni kışkırtıyordu.

“Acele et.”

Zemine ulaşmama bir-iki saniye kalana dek altımda kimsenin olup olmadığına bakmaya bile tenezzül etmeden çatıdan atladım. Neyse ki saat sabahın dördüydü ve bu şehrin sakinlerinin bile büyük kısmı için bayağı geçti.

Sonra köşeyi döndüm, kapıcıya başımı kısaca sallayarak otele girdim. Kısa bir asansör yolculuğunun ardından lobiye ulaştım, çalışanların ıslak saçlarımla ayakkabılarıma attığı şaşkın bakışları görmezlikten geldim. Ehliyetimi çıkardım -sahteydi ama üzerinde yazan ad, Bones’un bu oda için verdiği soyadıyla aynıydı- ve oda anahtarımın nedense işlemediğini açıkladım. Yeni kartlarımı beklerken, bir kolda küçük bir kız çocuğu uyuyan, diğer eliyle beceriksizce form doldurmaya çalışan bir adam geldi. Adamın alçak sesle konuşmasına bakılacak olursa belli ki kızı uyandırmadan yatırmayı umuyordu. Uçak rötarlarıyla ilgili bıkkın yorumunu duyduğumda, onun da en az kız kadar yorgun olduğunu fark etmekte gecikmedim.

Resepsiyon görevlisi, adamın kaydını bitirirken ben de yeni kartlarımı aldım, bu yüzden asansörü birlikte bekledik. Asansöre bindiğimizde ayağımın dibinde göllenmiş suları gördüğünde gözlerini kırıştırdıysa da bir şey söylemedi.

“Ayağım takıldı, büyük bir su birikintisine düştüm,” diye fısıldadım.

“Ah,” dedi adam alçak sesle. En azından, muslukçuyu beceren o kürklü kadın gibi bana tepeden bakmıyordu.

On kat kadar çıkmıştık ki birden bir gümbürtü duyuldu ve asansör deprem oluyormuş gibi sarsılmaya başladı. Adam tökezleyince küçük kızı düşürmemesi için onu tuttum, kız da haykırarak uyandı. Bir an kafa karışıklığıyla mücadele ettim, sonra belkemiğim dehşetle ürperdi. Hava, asansörün tepesinden gelen doğaüstü enerjiyle doluydu, birkaç saniye önce oraya kocaman bir kaya düşmüş gibi bir ses gelmişti.

Ama böyle güzel otellerde asansörlere kayalar düşmez ve tekinsiz hırıltılar çıkarmazdı.

Kahretsin, diye düşünmeme kalmadı, ilk kablonun koptuğunu duydum.

“Köşeye geçin!” diye emir verdim adamı kenara iterek.

“Neler oluyor?” diye bağırdı ve kızı da ağlamaya başladı. Asansör tekrar sarsıldı, bu kez sarsıntıya, bir başka kablo-
nun koparıldığını düşünmeme sebep olan o iğrenç, kırbacı andıran ses eşlik etti. Aynı anda da asansörün tepesine güm güm yuruluyordu. Bunu duymazlıktan gelerek ellerimi asansör kapılarının arasındaki çizgiye, parmaklarımın ka-

namasına sebep olacak kadar sertçe daldırdım ve kapıları itip birbirinden ayırdım. Gözlerim bir beton ve çelik sütunuyla karşılaştı. Kaçabileceğimiz bir boşluk yoktu. Asansör katlar arasında asılı kalmıştı ama son kopma sesine bakılacak olursa bu durum pek uzun sürmeyecekti.

“Ah, Tanrım, o da ne?” diye haykırdı adam.

Tavanda az önce orada olmayan bir delik belirirken üzerimize metal, alçı ve cam yağdı.

Orada bir gulyabaninin yüzü belirdi. Ve beni gördüğünde, yüzü vahşice bir tebessümle aydınlandı. “Azrail,” diye tısladı.

Adamı tam zamanında iterek gulyabaninin bana uzanan ellerinin ona ulaşmasına engel oldum.

“Yat aşağı!” diye bağırdım ve gulyabaninin açtığı deliğin altında durup onu püskürtmeye çalıştım.

Gulyabani içeri girdiği takdirde babayla kızı birkaç saniye içinde öldürdü, tabii eğer asansör daha önce düşmezse.

Kollarımla yüzümde ani bir acı duydum ve görüşüm hemen kırmızılaştı. *Bıçağı var, gümüş bir bıçağı,* diye düşündüm tenimin yandığını fark edince. Gulyabaniyi asansöre girmekten alıkoymaya çalışırken bir yandan da o parlayan bıçaktan uzak durmaya çabaladım. Yine bir kopma sesi duyuldu ve asansör birkaç metre düştükten sonra aniden durdu. Asansörü yukarıda tutmak için son fren de devreye girdiğinde, üzerine binen yükte metal inledi.

Ama asansörün düşüşünün bir yararı olmuştu. Parlak çelik kapıların bir kısmı, önündeki beton ve metal duva-

rından kurtulmuştu. Asansör bir katın yarısını görebileceğimiz kadar düşmüştü.

Kanlanan gözlerimle, adamın az önceki noktada, kucağında kızıyla oturduğunu ve ağzı açık bir şekilde bizi izlediğini gördüm. “Kapıyı açıp hemen dışarı çıkın!” diye bağırdım ona.

Adam gözlerini bizden ayıramıyor gibiydi. Lanet olsun, şoktaydı ve gulyabaninin asansöre girmesi ya da iki doğaüstü varlığın dövüşünün, son acil durum frenine fazla gelmesi uzun sürmezdi. Kollarımı asansörün kenarlarındaki destek raylarına sararak kaldırıp kuvveti almak için kullandım, sonra da ters dönerek gulyabaniyi bütün gücümle tekmeledim. Raylar kırıldı ve asansörün yine tehlikeli bir biçimde sarsılmasına sebep olacak kadar sert bir biçimde kıkımın üzerine düştüm ama en azından o an için gulyabani tavandan uzaklaşmıştı.

Kapıları çekip açtım, ağlayan kızı babasının kollarının arasından alıp o boşluktan dışarı ittim. Kız içimi mutlulukla dolduran bir haykırıyla koridora düştü. Bir yerleri berelenmiş olsa da artık güvendeydi. Ne yazık ki ben daha babasını aynı boşluktan itmeden hava bir kükreme sesiyle doldu ve gulyabani tavandaki delikten atlayarak asansöre, yanımıza indi.

Asansör öyle bir sarsıldı ki düşmemesi mucizeydi. Silahlarımı almak için ceketimin iç cebine uzanacak vaktim yoktu, gulyabaniye vurarak onu adamdan uzaklaştırdım. Metal gıcırtiları, adamın çığlıkları, ölümüne dövüşen gulyabaniyle benim ayaklarımızın gümbürtüleri derken

başka bir şey daha duydum. İngiliz aksanlı, öfke dolu bir bağırtı.

“Buraya gelin, aşağılık herifler!”

Bir an içim baş döndürücü bir rahatlamayla doldu. Bones gelmişti. Kızın babası ve ben bu asansörden sağ çıkacaktık. Gulyabaniyi, yerde büzülmüş olan adamdan -et yiyicinin dikkatsiz bir adımı ya da darbesi zavallı adamın boynunu incecik bir dal gibi kırabilirdi- uzak tutmaya çalışmıyor olsam silahlarıma uzanabilir ve şansımı biraz daha artırabilirdim.

Neyse ki Bones yetişmişti. Derken duyduğum rahatlama, yüksek bir çatırtıyla zemin ayaklarımın altından düşmeye başladığında birden kayboldu.

Ah, Tanrım. Asansör düşüyordu!

Asansörün hızı bizi birkaç santim kaldırıp sonra da yerçekimi ayaklarımı yeniden yere çekerken etrafımdaki her şey korkunç bir biçimde titreşip sarsıldı. Gulyabani bana nefretle sıırttı, adam öyle yüksek sesle çığlık attı ki çığlığı serbest düşüşe geçmiş olan asansörün sesini bir an için bastırdı. Gulyabaniyle ikimiz düşüşten sağ çıkabilirdik ama ondan sonra çok uzun süre sağ kalmamam için gulyabaninin elinden geleni ardına koymayacağı kesindi. Kızın babasıysa birkaç saniye içinde can verecekti.

Gulyabani üzerime atılarak gümüş bıçağını kalbime savurdu. Darbeyi engellemek için kollarımı kaldırmadım, son anda sola kaydım. Bıçak göğsüme saplanarak etimi kavurucu bir acıyla dağladıysa da kalbimi delmedi. Aynı anda gulyabaniyi aşağı ve yana ittim. Şimdi daha da hızlı düşen

asansörün kısmen açık kapılarından görünen ışık parlamalarını hedef almıştım.

Hızla geçtiğimiz katlar ve dar boşluk kaba saba bir giyotin görevi görünce, bir çatırtı duyuldu ve gulyabaninin bedeni tamamen gevşedi. Zaferimin tadını çıkarmakla bir saniye bile harcamadan bıçağı göğsümden çekip çıkardım, adamın başını tutup kanlı göğsüme bastırabildiğim kadar bastırdım. Sonra onun üzerine eğilmiş halde kendimi bütün gücümle yukarı fırlattım.

Bedenimi kor gibi kavuran acı, hareketimi takip eden sesleri hayal meyal fark etmeme sebep oldu. Gözlerim toz, cam ve kanla dolmuştu, neredeyse hiçbir şey göremiyordum. *Yukarı*, diye düşündüm. *Sakin adamı bırakma!* Birkaç sert nesneye çarpınca gözlerimi öfkeyle kırıştırdım ve adamı sıkı sıkı tutmaya devam ederken görüşümü netleştirmeye çalıştım. Kemiklerimi sızlatan o darbeler, beni öldürmeye çalışan başka gulyabanilerden de kaynaklanıyor olabilirdi, asansör zemine çarptığında yaşanan moloz patlamasından adamla ikimizi körlemesine uzaklaştırmaya çalışırken çarptığım asansör parçalarından da.

“Kedicik!”

Bones’un bağirtısı nerede olduğumu anlamamı sağladı. Sonra görüşüm nosferatu hızıyla berraklaştı ve gölgeler katılaştı. Hala kırmızı görüyordum ama asansörden muhtemelen bir saniyemiz kalmışken çıkmamızı sağladığımı fark etmek için başka renklerde görmeme gerek yoktu. Sırtım iyileşirken alev alev yandı. Belkemiğim az önce buldozerle düzeltilmiş gibi hissetsem de artık doğrulabiliyordum en azından.

Bones'u göremiyordum. Yukarıdan gelen seslere bakılırsa dövüşüyor olmalıydı. "Ben iyiyim," diye seslendim ona. Asansör düşünce hapı yuttuğumu düşünüp dikkatinin dağılmasını istemiyordum. Adamı koyacak güvenli bir yer ararken yukarı çıkış hızım azalmaya başladı.

İşte. Katlar arasındaki, asansörün -tabii aşağıda paramparça olmasa- nerede duracağını işaretleyen bir çıkıntı. Adamı tek koluma aktararak diğeriyle o minicik çıkıntıya uzandım. Çıkıntıyı tutarak ikimizi asansörün enkazının iki kat yukarısında sallandırdım. Adamın vücudu gevşekti, neyse ki kalbi hala atıyordu. Adamla birlikte dar pervazı da tutmaya devam ederek bir bacağımlı yukarı savurdum, ayağımı asansör bekleyenleri diğer taraftaki boşluğa düşmekten koruyan kapıların arasındaki boşluğa soktum. Sonra rahatsız bir konumda olduğum için dişlerimi sıkarak bir tekme savurdum ve o çelik duvarları itip açtım.

Adamın gövdesinin gireceği kadar boşluk açıldığında, onu yukarı sallayarak baş aşağı duran bedenini nazikçe kapidan ittim.

Etrafta kimse yoktu ama birileri çok geçmeden onu bulurdu. Asansörün düşerken çıkardığı o gök gürültüsünü andıran sestten sonra oteldekiler birilerinin yaralanıp yaralanmadığını görmek için hemen harekete geçmiş olmalıydı. Darbenin çoğunu benim vücudum almış olsa da asansörün tavanından yukarı fırladığı için adamın da kemikleri kırılmış, orasında burasında kesikler açılmıştı. Ama yaşıyordu ve küçük kızının da bir şeyi yoktu. İkisi için elimden geleni yapmıştım.

Parmak uçlarımda durarak kapıyı tekrar kapanmaya zorladım. Kapılar kapanır kapanmaz dar pervazdan boşlukta sallanan asansör kablosunun kalıntılarına atladım, yanımda korumam gereken biri olmadığı ve yaralarım iyileştiği için daha çevik hareket edebiliyordum.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye tısladı Bones, sonra asansör boşluğunda yine gümbürtüler duyuldu ve üzerime hafif molozlar yağdı. Ardından bir beden, kopmuş kafasını iki-üç metre arkadan takip ederek üzerime düştü. İki parça da Bones’a ait değildi. Çabucak bir dua mırıldanıp parçaların bana çarpmasına engel olmak için sôla sallandım. Asansör boşluğunda bekliyor olabilecek başka gulyabaniler varlığımdan haberdar olmasın diye Bones’a seslenmiyordum. Kocamın muazzam enerjisi boşluğu doldurmuşken burada başka bir ölmeyenin olup olmadığını anlamak zordu.

Şimdilik tekrar uçmayı denemek istemiyordum, o yüzden hızla yukarı tırmandım. İyileşmiş olabilirdim ama bir asansörün acil durum kapağının iki kişiyi alacak kadar genişletmek için bedenimi kullanmam beni zayıflatmıştı ve uçarken bir yere çakılmama sanatında henüz uzmanlaşmış değildim. Bones bir dövüşün ortasındaiken ona çarparsam korkunç olurdu. Dövüş sesleri duymasam bile -ki duyuyordum- Bones’un bütün gücüyle savaştığını anlardım. Bilinçaltım öfke ve ölümcül bir amaçla doluydu, buna bir de heyecanın yakından takip ettiği acı parıltıları eklenmişti. Her ne oluyorsa, Bones kazanıyor olmalıydı, çünkü ondan korku yayıldığını hissetmiyordum.

Birkaç yüksek gümbürtünün ardından Bones'un sesi asansör boşluğunun tepesinden bana ulaştı.

"Kedicik?"

"Varmak üzereyim," diye seslenerek hızlandım. Bir dakika geçmeden Bones'un yanına, en üst kata ulaştım ve etrafında kan lekeleri olan, duvardaki insan şeklindeki delikten içeri tırmandım. Deliği açan, asansör boşluğunda serbest düşüşe geçen başsız gulyabaniydi muhtemelen. Bedeni üzerime düşmeden önce duyduğum gümbürtü o olmalıydı.

Bones'un sırtı bana dönüktü. Ceketi yoktu, bu yüzden giysilerinin onu son gördüğümdekinden bile daha yırtık pırtık olduğunu görebildim. Dizlerinin üzerindeydi, altındaki gulyabaniyi tutuyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı ama adamın bacakları Bones'un kalçalarının iki tarafında, gülünç bir tutku parodisiyle çırpınıyordu. Son birkaç dakikanın stresine rağmen -ya da belki o yüzden- bir kahkaha patlattım.

"İkinizi birkaç dakikalığına yalnız bırakayım mı?" demeyi başardım.

"Ah, çok yakında baş başa kalacağız. Değil mi, dostum?" Bones bunları tehdit dolu bir sesle söylemişti. "Kedicik, bu adamı tutmak için iki elimi birden kullanmam gerek, o yüzden kollarını boynuma dola ve bana tutun.

Söylediğini yaparak kollarımı çenesinin altında sıkıca kilitledim. Bones başını eğerek kollarımı bir kez öptü, sonra etrafımızdaki hava enerjiyle yoğunlaştı ve kocam kendisini yukarı fırlatarak bizi hasar görmüş servis koridorundan otelin dışına uçurdu.

Otuz dakika geçmemiştir ki anayolun bir mil kadar uzatındaki, yoğun bir bataklık kenarındaki iki katlı bir eve yaklaşıyorduk. Bones'un bu evi nasıl bulduğunu bilmiyordum ama oraya giderken bir kez olsun tereddüt etmemiştir. Evin dışında yarım düzine kadar insanın nöbet tuttuğunu görebiliyordum. Biz yaklaşıırken hepsi başını kaldırıp bize baktı.

Bones her zamanki gibi zarif bir iniş yapmaya zahmet etmedi. Bizi yere, araba yolunda bir çatlak açacak kadar sertçe indirdi. Korumalar etrafımızda gevşek bir daire oluşturdu. Silahlarını çekmişlerdi ama ateş etmiyorlardı. Talimat bekledikleri belliydi. Bu talimat da ön kapının açılması ve sakallı bir vampirin dışarı çıkmasıyla geldi. Adamın uzun, kahverengi saçları hızlı adımlarına uyumlu bir biçimde sallanıyor, bu sırada kollarının etrafında mavi alevler dönüyor ama her nasılsa giysilerinin tek bir dikişini bile yakmıyordu.

Sonra vampir bizi görüp durdu.

“Bones. Cat.” Vlad Tepesh, Bones'un yarı giyinik halini, ellerini gulyabaninin gırtlığına sarmış olduğunu ve benim kan lekeli giysilerimi görünce dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. “Uğramanız ne kadar hoş.”

ON DÖRT

BOPES'U BIRAKTIM, BÖYLECE GULYABANIYI TUV-
tabilmesi için ona daha büyük bir hareket alanı sağ-
ladım. Nefes almasına gerek olmasa da onu artık boğazla-
mıyor olmam muhtemelen hoşuna gitmişti.

Bones gulyabaniyi yüzüstü beton araba yoluna fırlatır-
ken, “Bu pislikte istediğim cevaplar var,” dedi Vlad’a sertçe.
Gulyabani daha kalkıp kaçmaya teşebbüs edemeden de ya-
ratığının sırtına atladı.

Kocam gulyabaninin yüzünü kullanarak araba yolun-
da başka çukurlar açmaya koyulurken ben Vlad’a hafif-
çe el salladım, “Biz, ııı, otelde gulyabanilerin saldırısına
uğradık ve hayatta kalan tek gulyabani de işte o,” diye
açıkladım.

“Size şehrin içinde mi saldırdılar?” Vlad gulyabaniye
ilgiyle baktı. Çoktan aklıma ona bir çek yazmayı not et-
miştim ama Vlad araba yoluna verilen hasardan rahatsız

olmuş görünmüyordu. “Marie güvenli geçiş sözünü bozmadı, değil mi?”

“İlk sorum buydu,” dedi Bones ve gulyabaninin yüzünü betonun tırtıklı kenarına sürttü. “Sizi New Orleans Kraliçesi mi gönderdi?”

“Siktir git,” dedi gulyabani tükürürcesine.

Bunu söylemek zorunda mıydı sanki? Şimdi işler iyice tatsızlaşacaktı.

“Bunu kanlı yoldan mı yapmak istersin, yoksa hızlı yoldan mı?” diye sordu Vlad ikisine soğuk bir ilgisizlikle bakarak. Bu arada Bones araba yolunda gulyabaninin suratıyla delik açma işini sürdürdü.

“Cevaplarımı eninde sonunda aldığım sürece nasıl aldığımı pek aldırıldığını söyleyemem,” diye cevap verdi Bones sertçe ve sözlerini vurgulamak için gulyabaninin yüzünü yine yere bastırdı.

“Hım. Onu tut ama çok yakından değil.”

Bones gulyabaninin kolunu çeliğin bile kıramayacağı bir kavrayışla tuttu ve sırtından kalktı. Vlad gulyabaninin yanına giderek yarattığın saçlarını neredeyse dostça bir hareketle karıştırdı. Sonra benim yanıma döndü. Bunu yapmak için attığı birkaç kısa adımda, alevler gulyabaninin bacaklarını yalamaya, giysilerini ve tenini karartmaya başlamıştı. Gulyabani bir çığlık attı.

Hatıraların yüzümü buruşturmama sebep olmasını engelleyemedim. Daha önce yakılmışım ve bunun insanın canını gümüşle bıçaklanmaktan bile daha çok yaktığını biliyordum.

“Şimdi kendini daha konuşkan hissediyor musun?” dedi Vlad. Gulyabaninin feryatlarının arasından sesi zar zor duyuluyordu. “Sessiz kalmaya devam edersen birazdan senin sosisle nohutları da yakarım.”

Gulyabani çılgınca bir telaşla kolunu çekiştirdiyse de Bones’un kavrayışı bir milim bile gevşemedi. Beni asıl şaşırtan, gulyabaninin bedenini diğer tarafa büyük bir şiddetle çekişi oldu. Öyle ki adamın, gömleğinden fazlası yırtıldı.

Benim aksime Bones kendini birden, bir bedene bağlı olmayan bir kol tutarken bulmaktan rahatsız olmuş görünmüyordu. Gulyabaniyi diğer kolundan tutup elinde kalan uzvuyla başına vurmaya başladı. Bones’un daha önce birilerini, kendi kollarını koparıp onları o kolla pataklamakla tehdit ettiğini duymuştum ama bunu lafın gelişi söylediğini sanırdım. Belli ki kocam boş konuşmuyordu.

“Sizi Marie mi yolladı?” diye sordu Bones. Gulyabaninin bacaklarından yukarı çıkan alevlerden uzak duruyordu. *Sosisle nohutlar da gitti işte*, diye düşünerek yüzümü buruşturdum.

“Majesteleri bu konuda hiçbir şey... Aaaaaah!”

“İşbirliği yapıyor, alevleri biraz geri çek,” dedim Vlad’a.

Geçmiş, dünyanın en ünlü vampir romanına konu olan adam bana bıkkınca baktı.

“Sen buna işbirliği mi diyorsun? Bence daha dikkatini bile çekemedik.”

“Vlad...” dedim.

“Oyunbozan,” diye mırıldandı Vlad.

Alevler gulyabaninin bedeninin alt bölümünden çekilirken Vlad'ın ellerinden de aynı hızla yok oldu. Vlad'ın kanını içtikten sonra bu güce ben de sahip olmuştum ve bu güçle kendimi nasıl hissettirdiğini hatırlayınca ürperdim. Dürüst olmam gerekirse hem kışkırtıcı hem dehşet vericiydi. Bütün öfkemin bedenimden ateş dalgaları halinde fıskırması duyularıma, en az yeni edindiğim uçma yeteneğim kadar ağır gelmişti. Sorun şuydu: Kanla ödünç aldığım bütün güçler gibi o gücü de kontrol edememiştim. Bir orduyu kavurup paramparça etmiş olabilirdim ama yanlışlıkla Bones'u da yakmıştım.

Vlad gulyabaniyle öyle umursamaz bir tavırla, “Beni bir daha seni yakmaya mecbur bırakırsan Cat'in görüşlerine değer verdiğimi unutturum,” dedi ki hava durumuyla ilgili yorum yaptığını sanırdınız.

Bones gulyabaniye kopuk koluyla son bir kez vurduktan sonra büzüşüp kuruyan uzvu bir kenara attı. “Sizi Cat'in peşine Marie takmadı mı?” diye sordu.

Gulyabaninin mavi gözleri benimkilerle buluştu. İnsan yaşı bakımından benden büyük durmuyordu. Fakat Bones onun üzerinde çalışmaya başlar başlamaz adını, rütbesini ve seri numarasını sıralamadığına göre bayağı yaşlı olmalıydı.

“Majesteleri niyetimizden haberdar değildi,” dedi gulyabani, Marie'nin tercih ettiği gösterişli hitabı kullanarak.

Bones gökyüzüne baktı. “Birazdan şafak sökecek. Hava aydınlandığında, hala değersiz kışınla uğraştığım için karımla birlikte yatağında olmazsam iyice huysuzlaşacağım.

O yüzden, bana yalan söylemeden önce iki kez düşünsen iyi olur. Yoksa karımı içeri gönderir, sana hayatta kalıp da hatırlamak istemeyeceğin kadar korkunç şeyler yaparım.”

Karımı içeri gönderirim, kısmı bir yana, Bones’un sesinin soğukluğu betimin benzimin atmasına sebep olmuştu. Vlad’ın dudakları, Bones’u takdir ettiğini gösteren bir biçimde kıvrıldı.

“Majesteleri bilmiyordu,” diye tekrarladı gulyabani bu kez daha vurgulu bir biçimde. “Bir konuğa izni olmadan saldırdığımız için gazabına uğrayacağımızı bildiğimizden, hemen şehri terk etmeyi planlıyorduk.”

“Ah, doğruyu söylüyorsan size çok kızacağı kesin,” dedi Bones. Sonra gulyabanii tekinsiz bir biçimde daha sıkı tuttu. “Hala ikna olmuş değilim. Onun emirlerini yerine getirmiyorsanız sizi kim gönderdi?”

“Kendimiz geldik,” dedi gulyabani kulak tırmalayan bir sesle.

“Kedicik.” Bones’un sesi öyle düzdü ki dehşete kapıldım. “İçeri gir.”

“Dur bir dakika,” dedim, aynı anda gulyabani de, “Doğru söylüyorum! Apollyon’un türümüzü savaşa sürüklemesine izin veremeyiz!” diye bağırdı.

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Onu eğer Marie göndermediyse, Apollyon’un gulyabanilerinden biri olduğunu düşünmüştüm. Fakat Apollyon’a da pek hayran görünmüyordu.

“Biz dediğin kim?” diye sordu Bones. Parmaklarını gulyabaninin teninde, Vlad’ın yaktığı yerlerde neredeyse na-

zikçe dolaştırdı. Bu hafif dokunuş bile, et yiyicinin konuşmadan önce sertçe içini çekmesine sebep oldu.

“Benim gibi, Apollyon’un türümüze faydası olacağından değil kendi kazancı için savaş çıkarmaya çalıştığını bil-enler.” Gulyabani benim olduğum yöne sert bir bakış attı. “Asırlar önce diğer melez öldürüldüğünde Apollyon’un darbe yapma şansı da elinden alındı, bu yüzden şimdi destekçilerinin kadına zarar vermesini yasakladı. Bu çılgınlık insanlarımızı iyice etkilemeden önce onu durdurmak istiyor-sak bu kadın ölmeli.”

Bones gulyabaninin başını araba yoluna öyle sert vurdu ki adamın kafatasının bir parçası yerinden fırlayarak kanlı, minicik bir frizbi gibi ayaklarımın yakınına düştü. Başımı çevirdim ve yaklaşan şafakla hiçbir ilgisi olmayan bir bitkinlikle mücadele etmek için şakağımı ovdum. Savaştan kaçmak için ölmemi isteyenlerin sadece vampirler olmadığını öğrenmek beni şaşırtmamalıydı ama işlerin bu kadar kısa zamanda böylesine ilerleyeceğini tahmin etmemiştim. Ayrıca Apollyon’un ölmemi istediğini varsaymışım. Bu kadar aptal olmasam, ölümümün, türlere egemen olma yönündeki büyük planına uymayacağını fark ederdim. Gulyabanilerinin Ohio’da kol gezerken Bones’a ve bana yaklaşmamasında şaşılacak bir şey yoktu. Apollyon eğer in-sanlarını bana zarar vermekten men ettiyse, ülkede bizden daha güvende olan vampir yok demektir.

“Apollyon neden gulyabanilerin vampirlere karşı ver-dikleri savaşı kazanacaklarından bu kadar emin?” diye so-rarken şakağımı ovmaya devam ettim. “Kusura bakma ama

gördüğüm kadarıyla vampirlerin et yiyicilere karşı bariz üstünlükleri var.”

Gulyabani başına aldığı darbeden ötürü biraz sersemlemiş görünüyordu, yine de cevap vermeyi başardı.

“Siz gümüşe karşı hassassınız. Oysa gulyabanileri öldürmek vampirleri öldürmekten daha zor. Ama en önemlisi, artık atası öldüğüne göre Majesteleri de vampirlere sadakat göstermek zorunda değil. Gulyabaniler savaş ilan ettiği takdirde, Majesteleri de vampirlerin değil kendi insanların tarafında olacak.”

Vlad kısa bir kahkaha attı. “Tek bir gulyabaninin bu savaş kazanabileceğini sanıyorsan beynin henüz tam olarak iyileşmemiş olmalı.”

“Majesteleri yardım ederse kazanır mıyız bilmiyorum,” diye cevap verdi gulyabani. Sesi en az benim kadar bitkindi. “Apollyon öyle olacağına inanıyor. Ama biz savaş çıktığı takdirde iki tarafın da akıl almaz kayıplara uğrayacağına inanıyoruz. Böyle bir savaştan sonra kim muzaffer sayılabilir ki?”

Benliğimin bir parçası onun hislerini anlıyordu. Adam çoğu insanın anlamadığı bir şeyi, bir savaş kazanmak için her iki taraftan hemen herkesin ölmesi gerektiğinde kimse aslında zafer kazanmayacağını anlamıştı. Apollyon gibi gözünü hırs bürümemişti. Bu gulyabani ve oteldeki arkadaşları beni öldürmeye çalışmış olsalar da bunu daha çok hayat kurtarmak için yapmışlardı aslında. Stratejileri hoşuma gitmeyebilirdi ama peşime takılan diğer bütün kiralık katillerden daha yüce bir amaçları vardı.

Buna rağmen Bones'un yüzündeki ifade zerre yumuşamadı. "Sizin bu örgütte, otelde ölen arkadaşların dışında kaç kişi var?" diye sordu. Vlad'a baktığımda onun yüzünün de aynı derecede soğuk olduğunu gördüm. Görünüşe bakılırsa, müstakbel suikastçıma acıyan tek kişi bendim.

Gulyabani gülümsedi. Bu tebessüm, başındaki henüz iyileşmemiş oyukla birleşince ortaya pek de hoş bir manzara çıkmamıştı. "Birimiz yakalandığımızda kardeşlerimizi ele veremeyelim diye ufak gruplara bölündük ve kendi bölümümüz dışında kimseyle tanıştırılmadık."

Şahane. Kellemin peşine düşen bu katil heyetinin başında çok akıllı biri vardı. Belki de yapılacaklar listeme, mezar taşı almayı da eklemeliydim. Bir suikastçı, hedefini öldürmek için canını vermeye razı olduğunda, insanın kendisini savunmasına imkan olmadığını söyleyen Kennedy miydi? Öyleyse, maalesef kendi teorisini kanıtlamıştı.

"Nerede olduğumuzu nereden bildiniz?" diye devam etti Bones.

Gulyabaninin bakışları tekrar bana kaydı. "Majesteleri ile buluşacağınızı duyduk. Havaalanını, rıhtımı, tren istasyonunu ve köprüleri gözledik. New Orleans'ın girişleri sınırlı. Geldiğinizde sizi otele kadar takip ettik. Kadını tanıyamasak da kask takmadığın için seni tanıdık."

"Sana kaskların daha güvenli olduğunu söylemiştim," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Bones bana bir göz attıktan sonra, ayaklarının dibindeki gulyabaniyi kaldırdı. "Peki o zaman. Bana söyleyebileceğin başka bir şey yoksa..."

Bones gulyabaniyi öldürme niyetiyle kolunu onun boyuna dolamıştı ki seslendim. “Bırak gitsin. Onu öldürmek için bir sebep yok.”

Bones kolunu sıkıştırmayı bıraktı, kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.” İkisine yaklaşıp gulyabaniye ölçülü bir bakış attım. “Biz de savaşmak istemiyoruz. Bu yüzden Apollyon’u işler o noktaya varmadan öldüreceğiz. Ve bunu, kellemi kimseye sunmadan yapacağız. Belki diğer grupları bulup onlara aynı tarafta olduğumuzu söyleyebilirsin.”

Sonra dikkatimi tekrar Bones’a verdim. “Onu öldürmenin kimseye yararı yok. Onu bir daha görmezsem memnun olurum. Fakat diğer yandan, kendi çapında insanların korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.”

“Kıpırdarsan ölürsün,” diye mırıldandı Bones ve gulyabaniyi bıraktı. Sonra aramızdaki bir-iki metrelik mesafeyi aştı, ellerini nazikçe omuzlarıma koydu.

“Bak, aşkı, bu pisliğin sebeplerine istediğin kadar anlayış gösterebilirsin ama gerçek şu ki...”

Bir fişegın patlama sesini andıran *pıt* sesini duymadan hemen önce duman kokusu aldım. Arkamda bir gümbürtü yankılandı ve yoğun, sıvımsı bir şeyin parçaları sırtıma yapıştı. Arkamı dönüp de gulyabaniden geriye kalanları gördüğümde ağzım açık kaldı. Bedeni araba yolunda, biraz ilerideydi ve başının olduğu yerde yalnızca dumanı tüten, paramparça bir şey vardı.

Çok daha ağır hareketlerle döndüğümde, Vlad’ın, elleri hala birkaç saniye önce gulyabaninin başını patlatan

alevlerle kaplı değilmişçesine tırnaklarını incelediğini gördüm.

“O da neydi öyle?” dedim nefes nefese.

“Erken patlama,” diye cevap verdi. “Arada bir olur. Utanç verici bir şey. Bu konuda konuşmak hoşuma gitmiyor.”

Sağımdan alaycı bir kahkaha yükseldi. O yöne baktığımda, Bones’un Vlad’a, şimdiye kadar hiç görmediğim kadar takdirle baktığını gördüm. Sonra benimle göz göze geldi ve yüzü ciddileşti.

“Siz ikiniz için bu bir tür şaka falan mı?” diye sordum gulyabaninin hala dumanı tüten cesedine doğru elimi sallayarak. “Apollyon’dan bizim kadar nefret eden insanların fikrini değiştirme şansımız vardı. Hani bilirsiniz, düşmanımın düşmanı dostumdur falan? Ama hayır, siz erkekler barbekü yapmanın daha iyi bir yol olduğunu düşünüyorsunuz!”

“Gitmesine izin verseydin, cömertliğiyle ilgili övgü dolu hikayeler anlatmazdı,” diye cevap verdi Vlad. Bakırımı yeşil gözlerinde pişmanlıktan eser yoktu. “Fanatik arkadaşlarının yanına koşup senin yufka yürekli budalanın teki olduğuna dair iyi haberler verir, seni öldürme çabalarını artırmalarına sebep olurdu. Ölmeyenlerin güç oyunlarına insan kuralları uygulamaya çalışıp durma Cat. Sonuçlar hoşuna gitmez.”

Bones bir şey söylemediyse de yüzündeki ifade açıktı. Vlad’la tamamen aynı fikirdeydi. İçimde öfkeyle karışık bir umutsuzluk büyürken yumruklarımı sıktım. Kahretsin, neden hep ya en kanlı yolu seçmek ya da ölüm ve yenilgiyi

göze almak zorunda kalıyorduk? Sorunlar bir kez olsun, kimin en çok düşman öldürdüğüne bakılmaksızın, *pazarlıkla* çözülemez miydi?

“Hep böyle olmayacak,” dedi Bones öfkemin kaynağını sezerek. “Bu dünyada daha çok yenisin. Ama Apollyon gibi pislikler seni yıldıramayacaklarını gördüklerinde, er geç daha kolay avların peşine düşecekler.”

Vlad da omuz silkerek bunu onayladı. “Bir sürü düşmanım olmasına rağmen artık bana nadiren meydan okuyorlar. İlk birkaç kez yeterince sert cevap verdiğinde, diğer düşmanların senin sabrını denemeye daha az hevesli oluyor.”

İçimi çektim ve muhtemelen cevabını bilmedikleri soruyu yuttum: *Geri kalanların bana saldırmaya değmeyeceğini düşünmesi için daha kaç düşman öldürmem gerek?* Bundan daha korkutucu sorular da vardı. O noktaya ulaştığımda nasıl birine dönüşmüş olacaktım? Kendimi tanıyabilecek miydim? Hayatta kalmak, ruhumun bu kadar çok parçasından vazgeçmeye gerçekten değer miydi?

Bones bana yaklaşarak yüzümü güçlü ellerinin arasına aldı ve etrafta ikimizden başka hiç kimse yokmuş gibi bana baktı.

“Sence ben kötü bir adam mıyım? Hiç tanımasam daha iyi olurdu diyeceğin türden, iğrenç biri miyim?”

“Tabii ki değilsin,” dedim hemen. Böyle bir şeyi merak etmesi bile beni incitmişti. “Seni seviyorum Bones. Başıma gelen en iyi şeysin. Ben senin yarın kadar bile şerefli değilim.”

Arkamdan hafif, küçümseme dolu bir ses geldi. Bunu duymazlıktan gelerek gözlerimin ta içine bakan koyu kah-verengi gözlere yoğunlaştım.

“Ama bir katil olduğumu biliyorsun. Yani buna rağmen iyi bir adam olduğuma inanıyorsan, bazen koşullar istemediğin kadar sert davranmanı gerektirirse de iyi bir insan olabileceğini biliyorsun demektir.”

“Eh, ben içeri giriyorum,” dedi Vlad yine alaycı bir tavırla burnundan soluyarak. “Birden içimden *Ajan 47*’yi, üzerine de *Bay ve Bayan Smith*’i izlemek geldi.”

Onu duymazlıktan gelerek Bones’un gözlerine bakmayı, ellerinden gelen düzenli güç titreşimini hissetmeyi sürdürdüm. Evet, Bones bir katildi ama ona baktığımda bunu görmüyordum.

Ben, başka kimse bunu istemezken, kendimi nasıl kabul edeceğimi öğreten insanı görüyordum. İlişkimize koyduğum koşullara aldırmadan beni seven ve benim, annemin, arkadaşlarımla canını ve bir beyaz köle çetesiyle dövüşürken hiç tanımadığı bir sürü insanın canını kurtarmak için sayısız kez hayatını tehlikeye atan kişiyi... Üstelik bütün bunlar yalnızca son on yıl içinde yaşananlardı. Bones’un benimle tanışmadan önce ya da benim daha dünyada bile olmadığım asırlarda insanlar için neler yaptığını muhtemelen hiç bilemeyecektim.

Katildi, evet, ama bu onun ufak bir parçasıydı sadece. Ben de bir katildim ve Bones bana bunu -yaşamayı seçtiğim dünyada gerekli olsa da- ufak bir parçam haline getirebileceğim yönünde umut veriyordu.

“Sen benimle olduğun sürece bununla baş edebilirim,” deyip yüzüne dokunmak için uzandım. “Seninleyken her şeyle baş edebilirim.”

“Hep yanında olacağım Kedicik. Daima.” Bones dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Evin içinden Vlad’ın alaycı sesi yükseldi. “İhtiyacım olduğunda neden ortalıkta mendil olmuyor?”

Birkaç saniye sonra yüzümü Bones’unkinden uzaklaştırarak öpücüğümüze son verdim. “*Ajan 47*’yi izlemekle fazla meşgul değilsen, *Dracula 2000*’in iyi bir film olduğunu duydum,” diye seslendim.

“Hain,” dedi Vlad eğlendiğini açıkça belli eden bir sesle. “Apollyon’u yenene kadar, o acımasız tavrı elden bırakmaya çalış, *Catherine*.”

Doğduğumda bana verilmiş olan ama artık nadiren kullandığım ismi vurgulayışına sırıtmadan edemedim. Bones gözlerini devirdi, kolunu belime doladı ve birlikte eve girdik.

“Zahmet olmazsa yeni giysilere, kana ve uyuyacak bir yere ihtiyacımız var, Tepesh. Bu gulyabaninin arkadaşları hala ortalıkta olabilir, o yüzden Marie’yle buluşma vakti gelinceye dek New Orleans’a dönmek istemiyorum.”

Vlad koridorun ilerisindeki bir odadan çıktı. “Daha dün geldim, o yüzden bu evde fazla bir şey yok. Neyse ki az önce saydıkların çocuk oyuncağı, Maximus.”

Vlad’ın Romanya’daki evinde kaldığım günlerden hatırladığım sarımsı kahverengi saçlı vampir bir odadan çıktı, Vlad’ın önünde eğildikten sonra Bones’la bana işaret etti.

“Lütfen benimle gelin.”

ON BEŞ

AZİZ LOUIS MEZARLIĞI BİR PUMARA'NIN içindeki lahitlerde dolaşan puslu şekilleri görmek Fabian'ı özlememe sebep oldu. Bir hayalete bu kadar bağlanacağım kimin aklına gelirdi? Ama Fabian'ın şeffaf olması, aynı zamanda harikulade bir arkadaş olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu mezarlıktaki çoğu hayalet onun gibi duygulu değildi, eski hallerinin gölgelerinden ibarettiler. Düşünceleri, hisleri yoktu, yalnızca bir Mobius şeridindeki fotoğraf gibi aynı hareketleri tekrarlayıp duruyorlardı. Arada bir, Fabian gibi, kafalarının yerinde olduğu belli olan hortlaklar da görüyordum. Bones'la ikimiz mezarlık kapılarının dışında beklerken bize kimi meraklı kimi küçümseyici bakışlar attı. Orada hapis kalmışlardı, ölümler ve ölmek isteyenler dışında kimsenin gece mezarlık duvarlarının ötesine geçmemesi konusunda uyarı görevi görüyorlardı.

Marie Laveau'nun seçtiği buluşma yerine bu kadar yakınken gulyabani saldırısına uğrayacağımızdan şüpheliydim ama Bones çok gergindi.

"Zavallı kedim yine ortadan kaybolduğum için ben-den nefret edecek," dedim sırf gerilimi kırmak için. Onu kutuya kapatıp Ducati'nin arkasında getirmek hayvanlara zulüm kategorisine gireceğinden Helsing'i Ohio'da bırakmıştık. Ben onu güzel bir hayvan pansiyonuna bırakmak istemişim ama Ed'le Scratch nedense ona bakmakta ısrarcı olmuşlardı. Görünüşe bakılırsa Helsing'e kedi bakıcılığı etmenin, yeni ustaları Bones'a sadakatlerini göstermenin yollarından biri olduğunu düşünüyorlardı. Ritz'te yaşananları düşündüğümde, kedimi New Orleans'a getirmediğimize memnun oldum. Otel yönetimi dünkü asansör kazasının bir parçası olduğumuzu öğrense, bizden intikam almak için Helsing'i yakalayıp hayvan barınağına gönderebilirdi.

Tate asansör boşluğundan çıkarılan gulyabani cesetlerinin yerel bir morga değil de kendisine gönderilmesi için gerekli telefonları etmişti bile. Polisler bir olay mahallinde yüz, hatta daha da fazla yıllık cesetler bulduğunda bir sürü soru sorardı. Tate her şeyi büyük bir maharetle halletmişti. Fakat suç mahallinin temizlenmesini Don'la değil de onunla konuşmak bana amcamın durumunun ne kadar ciddi olduğunu hatırlatmıştı.

Yerimde sabırsızca kıpırdandım. Apollyon'la ilgili sorun çözüme kavuşana dek amcamla vakit geçiremezdim ve Don'un pek vakti kalmamıştı. Bir de annemin ekibe katı-

larak alınının orta yerine hedef tahtası yerleştirmeyi içeren parlak fikri vardı. *Aile*. Kötü adamlar bana ailemin yaşattığı stresin yarısını bile yaşatamazdı.

Konu buraya gelmişken, Marie'nin konuklarını onunla görüşmeleri için mezarlığa buyur eden gulyabani neredeydi? On dakika önce burada olmalıydı.

Tanıdık, esmer tenli gulyabani onu çağırmışım gibi karşı köşeyi döndü ve bizi kapının yanında beklerken görünce neredeyse gafil avlanmış gözüktü.

"Jacques," diye selamladı Bones onu ve cep telefonunun saatine imalı imalı baktı. "Seni biraz eğlenmekten alıkoyuyoruz, değil mi?"

Bones konuşmasını bitirene dek gulyabaninin yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboldu. Yüzü, cilalanmış obsidyen kadar pürüzsüz bir hal aldı.

"Majesteleri şehre döndüğünüzü bilmiyordu. Yokluğunuzun bu geceki görüşmeyi iptal ettiğiniz anlamına geldiğini düşündü."

Bones'un dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm uçtu. "Daha birkaç dakika önce geldik."

Evet, üstelik uçakla, gemiyle, trenle ya da otomobille gelmemiştik. Şimdi başsız olan o gulyabani bize arkadaşlarının her yeri gözlediğini söylediği için bundan kaçınmıştık. Bones on dakika kadar önce kendi gücüyle bizi buraya uçurmuş, Jackson Meydanı'ndaki Aziz Louis Katedrali'ne indirmişti. Sonra da mezarlığa kadar birkaç blok yürümüştük. Bones şehre uçarken kanatlarımı tekrar denememi istememişti. Enerjimi sonrası için saklamam gerektiği-

le ilgili bir şeyler söylemişti. Normal şartlar altında bunu müstehcen anlamda söylediğini düşünürdüm ama kocamın, sonradan işler ters gittiği takdirde canımızı kurtarmak için dövüşmemiz gerekebileceğini söylediğini biliyordum. Hayatımın kontrolü bende olsa enerjimi hangi aktivite için saklamak istediğimi biliyordum. Gerçi son zamanlarda böyle bir fırsatım pek olmuyordu.

“Majesteleri’ne haber vereyim,” dedi sokağın diğer tarafında kalan Jacques. Cep telefonunu çıkarıp alçak sesle konuştu. Fransız Mahallesi’nden gelen diğer sesler yüzünden söyledikleri duyulmuyordu. Caz Festivali ertesi gün başlayacaktı ama turist sayısındaki artışa bakılırsa şehir çoktan parti havasına girmişti.

“Burada olacağımızı düşünmüyorsa neden geldi ki?” diye fısıldadım Bones’a.

“Çünkü Marie hiçbir şeyi şansa bırakmaz,” dedi Bones aynı derecede alçak bir sesle.

Bu tam da ünlü vudu kraliçesinin yapacağı türden bir şeydi. Marie Laveau, Bayan Butterworth’le Angela Bassett karışımı biri gibi görünebilir, ruh haline göre anaç veya acımasız davranabilirdi ama her şeyden önce titiz biriydi. Onu daha önce de yine aynı koşullar altında, pisliğin tekinin benim hakkımdaki iddialarını destekleyip desteklemeyeceğini öğrenmeye çalışırken görmüştüm.

Fakat bu kez risk, vampir kanununa göre kiminle evli olduğumu belirlemekten çok daha yüksekti. O zaman, eski kocamın kellesini uçurarak konuyu bayağı etkili bir biçimde kapatmıştım. Keşke Apollyon’a da aynısını yapabilsey-

dim, böylece Marie'yle yapılan görüşmelere şans alameti olarak bakmam gerekmezdi.

“Yirmi dakika içinde burada olacak,” diye bildirdi Jacques yanımıza dönüp. Bones, burnundan alaycı alaycı soludu.

“Onunla konuşmak için çektiğimiz bunca zahmetten sonra gelmeli de zaten.”

Jacques buna cevap vermedi. Onu son gördüğümde de pek konuşkan değildi. Söylediği gibi, yirmi dakika bekle-dikten sonra mezarlık kapılarını açtı. İçeri girdim. Nereye gittiğimizi biliyordum ama onun bize öncülük etmesini istiyordum. Gulyabani benim ardımdan kapıyı kapatmaya çalıştıysa da Bones elini hızla uzatarak onu durdurdu.

“Ben de onunla gideceğim.”

Jacques kaşlarını çatı. “Majesteleri önce Azrail’le, sonra seninle görüşeceğini söyledi.”

Bones dudaklarını rahatça kıvrarak yüzünü daha da ürkütücü biçimde yakışıklı gösteren bir tebessümle gülüm-sedi. Fakat sesi o playboy yakışıklılığıyla uyumlu değildi.

“Belki de beni yanlış duymuşsundur. *Onunla gideceğim* ve beni durdurmaya çalışırsan bu kapıların demirlerinden birini senin kellenle süslerim.”

Jacques, Bones’un iki katı genişliğinde ve en az onun kadar uzun boyluydu, bu yüzden onları tanımadan izleyen biri, dövüşükleri takdirde kimin kazanacağını belli olduğunu düşünürdü. Fakat gulyabani, kalkanlarını indiren Bones’tan yayılan güçle boy ölçüşemezdi. Bu güç kocamın içinden akıyor, dağılarak bütün mezarlığı sarıyordu.

“Bu taraftan,” dedi Jacques sonunda ve bize sırtını döndü.

Yıkık dökük mahzenler ve yenilenmiş mezar taşlarının arasından geçerek bizi Marie Laveau’nun mahzenine götüren Jacques’ı takip ettik. İçinden geçtiğimiz mezarlığa turistlerin büyük ilgi gösterdiğini biliyordum ama ben buraya yalnızca eğlence için geldiğimi hayal edemiyordum. Hava hayaletlerin enerji kalıntılarıyla ağırlaşmıştı ve her adımda kendimi görünmez örümcek ağlarının arasında yürüyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu. Mezarlık büyük olmayabilirdi ama New Orleans’ın geçmişteki gömme yerleriyle kıyaslandığında çok daha fazla olan ölü sayısından dolayı, yanından geçtiğimiz her bir mahzen, yüzlerce olmasa da düzinelerce ceset içeriyordu. Ve bazıları geçerken bizi izliyordu.

Ayrıca burada, Fransız Mahallesi’nin verdiği zaman kapsülü hissinden farklı bir titreşim vardı. Orada, arabalardan çok atlara uygun olan sokaklar ve kaldırımları aydınlatan gaz lambalarıyla, başka bir yüzyıldan kalma giysilere bürünmüş şeffaf birinin, şehrin yaşayan sakinlerinin arasında dolaştığını görmek her nedense insana tuhaf gelmiyordu. Ama burada, neredeyse elle tutulur dalgalar halinde üzerimize gelen bir melankoli vardı ve yanından geçtiğim her mezar, üzerinde yürüdüğüm toprağın her santimi, bir daha tecrübe edilemeyecek olan bir hayatın pişmanlığıyla iç çekiyor gibiydi.

Jacques, üzerinde Marie Laveau’nun adı, sözde ölüm tarihi ve okuyamadığım, belli belirsiz Fransızca bir cüm-

le yazan beyaz dikdörtgen mezarın yanında durdu. Creole diline benzeyen bir dilde bir şeyler söyledi ve mezarın dibinden, vudu kraliçesine birçok adağın bırakıldığı yerden, sürtünmeye benzer bir ses yükseldi. Sonra eski, kırılmak üzereymiş gibi görünen taşlardan birkaçı rahatça geriye kayarak altlarındaki karanlık deliği ortaya çıkardı.

Marie kurnaz ve titiz olduğu kadar da espriliydi. Onunla görüşmek isteyenleri kendi mezarının altından geçiriyordu.

Jacques hiç tereddüt etmeden kara deliğe atladı. Bones bana şöyle bir baktıktan sonra aynısını yaptı. Üzerine inmemek için bir-iki saniye verdikten sonra Bones'u takip ettim ve iki-üç santim yüksekliğinde, tuz kokan suyun içine indim. Burası etkileyici bir mekanik saklanma yeri idi ama New Orleans'ta yeraltında hiçbir şey tamamen kuru kalmazdı ve bu bölgeyi sıklıkla sel basardı. Marie'nin sıhhi tesisatı, Mühendisler Kolordusu'nunkinden bile sağlam olmalıydı.

Tepemizdeki taşlar yeniden kapanırken gıcırdadı ve doğaüstü görüş yeteneği olmayan biri için tüneli zifiri karanlığa boğdu. Bir şeyin üzerimize görünmeden atlamasından endişeli değildim. Ayrıca ikimizin ayağında da çizme vardı, yani tünelde yürürken ayak parmaklarımla arasına iğrenç şeylerin girmesinden de kaygılanmıyordum. Yine de etrafımızdaki duvarlara baktığımda ürpermekten kendimi alamadım. Marie'nin bu tünele bubi tuzağı olarak ne kurduğunu görmüştüm ve şu kadarını söyleyeyim, tuzakta buraya izinsiz giren birini kırmızı soslu lahana salatasına çevirecek kadar çok bıçak vardı.

Kırk metre kadar yürüdükten sonra Jacques tünelin sonundaki metal kapıyı açtı ve ardında dar bir merdiven boşluğu gördük. Bones yine önce çıktı, ben de peşinden gittim. Merdivenlerin en üstünde, yakındaki bir evde olabilecek ufak, penceresiz bir oda vardı ya da mezarlıktaki daha büyük mahzen mezarlardan birinin içindeydik. Hiçbir fikrim yoktu ve Marie'nin tam da böyle olmasını istediğinden emindim.

Bones, yumuşak görünen ve arkaya yatabilen bir koltukta oturan kadını başını saygıyla eğerek "Majesteleri," diye selamladı.

Ben kocamın arkasından çıkıp da Marie'yi daha net gördüğümde, niyetlendiğim gibi kibarca selam vermek yerine bir kahkaha patlattım. Yerde, kadının şık, topuklu ayakbıplarının dibinde, içinde plastiğe sarılmış bir kümes hayvanı olan soluk renkli bir kap vardı ve hayvanın hangi türde olduğunu anlamam için etikete bakmama gerek yoktu.

"Başsız bir tavuk," dedim kahkahamı kontrol etmeyi başarinca. "Süper."

Bones bana bakıp kaşını kaldırdı, New Orleans'ın gul-yabani kraliçesiyle ilk görüşmemde ona, korku verici vudu namı yüzünden, beni elinde başsız bir tavukla karşılayacağından emin olduğumu söylediğimden haberi yoktu. Belli ki kadın bunu unutmamıştı ve bu da onun lanetliler kraliçesi tavırlarının altında sinsî bir mizah anlayışının yattığını gösteren bir başka kanıtı.

"Bu kadar kısa zamanda bundan iyisini yapamadım," dedi Marie zarifçe omuz silkerek. Sesi akustik karamel gi-

biydi, Güney Creole aksanı her kelimesini tatlandırıyordu. Marie doğrulurken şalı yerinden oynadı, mürekkep karası bukleleri omuzlarına sürtündü. Sonra gözlerini Bones'a dikti.

"Jacques sana önce Cat'le görüşeceğimi, senin bekleme-ni istediğimi iletmedi mi?"

Bones o rahat duruşunu bozmadı ama içimde bana ait olmayan bir gerilim hissettim.

"Dün Ritz'te olanları duyduğunuzdan eminim, ayrıca saldırının Cat'e yönelik olduğunu bildiğinizden de emi-nim. Bu yüzden şu anda karımın güvenliği beni fazlasıyla endişelendiriyorsa bağışlayın Majesteleri."

"Evet, duydum." Kadının yüzünde en ufak bir duygu belirmedi. "Otelden alınan cesetlerin saldırganlara ait ol-duğunu tahmin ediyorum."

"Yalnızca biri eksikti," diye cevap verdi Bones. "Gider-ken onu da yanımıza aldık."

Şimdi Marie'nin bütün dikkati üzerimizdeydi. Koyu renk gözlerinde yoğun bakışlarla öne eğildi. "O kişiyi de buraya getirdiğinizi söyleyin."

"Kusura bakmayın, öldü," dedi Bones dümdüz bir sesle.

"Onu öldürdünüz mü?" Marie hoşnut görünmüyordu ve bunun sebebinin o gulyabaninin uzun ve mutlu bir ha-yat sürmesini istemesi olduğunu sanmıyordum. Aslında, adam hala hayatta olsa, Marie'nin ona yapacaklarından kurtardığı için Vlad'a minnet bile duyabilirdi. Namına ba-kılacak olursa Marie güvenli geçiş kurallarını çiğneyenlere merhamet göstermiyordu.

“Vlad öldürdü,” dedim Bones cevap veremedi. “Bütün ayrıntıları bilmiyordu.” Söylediğim en azından kısmen doğrudu.

“Onunla bu konuyu daha sonra konuşacağım,” diye mırıldandı Marie neredeyse kendi kendine konuşur gibi.

Marie’nin karşısında duran odadaki tek boş koltuğa baktım. “İzin verirsiniz.”

Kadın elini salladı. “Lütfen.”

“Bones?” dedim kocamın kucığına oturacağımı varsa-
yarak.

“Ben ayakta dururum Kedicik.”

Koltuğa yerleştim. Şimdiye kadar işler beklediğimden iyi gitmişti. Marie, Bones burada diye ya da gulyabani öldüğü için öfke krizine girmemişti. Belki o da bizim gibi, Apollyon’un bir tehdit olduğunu düşünüyordu.

Marie, Bones’a, itiraz etmesi için meydan okuyan bir tonda, “Kalabilirsin ama Cat’le konuşurken sessiz kalacaksın, yoksa seni odadan çıkarırım,” dedi.

Umutlarım tek bir cümleyle yerle bir olmuştu. Bones kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. Tamamen gevşemiş gibi görünüyordu. Duygularını hissedemiyordum -onları tünele girer girmez yıkılmaz duvarların ardına saklamıştı- ama yarım tebessümünün Marie’ye yönelik sayısız kötü niyetli düşünce sakladığından emindim. Onun bu ilgisiz görünüşüne hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Ben öfkeliyken soğukkanlıymış gibi yapamazdım hiç.

Odaya aniden çöken huzursuz edici sessizliği bozmak için boğazımı temizledim. “Eee, o azizlere ne demeli, ha?”

Marie'nin keskin gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Seni son gördüğümde hala melezdin. Söyle bakalım, Cat, tamamıyla vampir olmak hoşuna gitti mi?"

Öylesine soruyormuş gibi davransa da bununla bir yere varmayı planladığını bildiğimden, "Şahane," dedim. "Regl olmayı hiç mi hiç özlemiyorum ve artık kalori saymak da yok. Sevimyecek ne var, değil mi?"

Marie bana gülümsediğinde, mat kırmızı rujuyla güzel bir tezat oluşturan şekilli, beyaz dişleri göründü. "İlk kocanı bir ateş topuyla öldürmeyi başarmandan bahsetmeyi unuttun."

Marie'ninkine karşılık olarak yüzüme yerleştirdiğim tebessüm donakaldı. Gregor'dan değil Apollyon'dan bahsetmeyi bekliyordum. Gregor, kanı, Marie'yi neredeyse yüz elli yıl önce diriltmek için kullanılan gulyabani kalbiyle karıştırılan vampirdi ama Marie de onun ölmesini istemişti. Bu yüzden onu öldürdüğüm için azarlanmayı beklemiyordum.

Marie değerli bir müttetik, öfkeye kapılıp ona Apollyon'un tarafına geçmesi için bahane verme, dedim kendi kendime. Bones'a bak. Marie, Gregor konusunu açtığı için en az senin kadar öfkeli olmalı ama sadece canı sıkılmış gibi görünüyor.

"Çünkü Bones'la yaptığı düelloda hileye başvurdu ve Vampir Gardiyan Konseyi beni bütün suçlardan akladı," dedim. Sesim son derece sakın çıktığı için kendimle gurur duyuyordum.

Marie koltuğunda geriye yaslanarak kumaşı dalgın dalgın okşadı. Bir parçam bu odadaki gizli kapının nerede olduğunu merak etti. O koltuk odanın kalıcı bir parçası ol-

saydı rutubetli havadan dolayı küflenirdi, ayrıca Marie'nin alternatif bir kaçış yolu olmayan bir odaya gireceğine inanmıyordum.

"Hile yapması beni şaşırtmadı," dedi kadın. "Gregor'un kibri her zaman en zayıf noktası olmuştur. Daha on altı yaşındayken seni Paris'e götürmesi gibi. Ona seni buraya getirmesini söylemiştim. Yaptıkları öğrenildiği takdirde, memleketinin onu arayanların ilk bakacağı yer olduğunu söylemiştim. Beni dinlemedi."

İçimdeki her şey dondu. Bones'a tekrar bakmaya cesaret edemedim. Bones duygularını tekrar örtmeden önce bilinçaltımda bir an belirip kaybolan öfke parıltısı bana kocamın kendisini kaybetmesine ramak kaldığını anlatmaya yetmişti.

"Eh." Hayatım buna bağlı olsa da sesimdeki sertliği engelleyemezdim. "Gregor size o zamanlar beni kaçırmayı planladığını da söylemiş miydi?"

Kadın, odadaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğunlaşmamış gibi, koltuğun kolçağını okşamayı sürdürdü. "Gregor bana birçok şey söyledi. Yaşayan tek atam olarak ona sadık kalacağıma inanıyordu. Ben sadakat yemini ettiğim kişiye ihanet etmem. Bu seni şaşırtmamalı. Sana geçen yıl Gregor'un seninle evli olduğuna dair iddiaları kanıtlandığı takdirde onun tarafında olacağımı söylemiştim."

"Bana, sabrınızı taşırdığında kocanızı nasıl öldürdüğünüzle ilgili güzel bir hikaye anlatmıştınız," dedim sertçe. "Eh, yeniyetme bir kızken beni kandırıp onunla evlenmemi sağlamak, arkadaşımı öldürmek, annemi zorla vampire

dönüştürmek ve Bones'u düelloda hile yaparak öldürmeye çalışmak benim için *sabrı taşınan* şeyler kategorisine giriyor. Gregor'un, ben on altı yaşındayken geleceği gördüğünde, kontrol etmek istediği bütün o kullanışlı güçleri onu öldürmek için kullanacağımı görmemiş olması çok yazık."

"Gregor seni azımsamakla hata etti." Marie tek bir kassını bile kıpırdatmadı ama birden kendimi aç bir baykuşa bakan fare gibi hissettim. "Ben öyle bir hata yapmayacağım. Ama," diye omuz silktilti, "kimse ölümden sonsuza dek saklanamaz. *Kimse*. Bizim türümüz bile. Ölüm dünyada dolaşır ve kendimizi korumak için diktiğimiz en kalın duvarlardan bile geçer. Bunu hiç unutma."

Bu bir tehdit miydi? "Kabalık etmek istemem ama bana sizinleyken sırtımı kollamamı söylüyor gibisiniz Majesteleri."

Marie homurdandı. "Bunun gerçekten ne anlama geldiğini çözdiğünde, Apollyon'u nasıl yeneceğini bileceksin."

Sonunda sadede geliyorduk. Gulyabaniyi durdurmak için onu öldürmem gerekeceğini zaten anlamıştım. Marie bu tavsiyeyi verirken havalı ve gizemli görünmek istiyorsa ben de ona uyacaktım.

"Tamam, unutmayacağım."

Kadın gülümserken aynı anda hem neşeli hem de dehşet verici görünmeyi her nasılsa başardı. "Unutmamalısın. Unutursan o kazanır."

"Ne demek istediğini açıkça söyleyip zaman kaybetmemize engel olabilirsin," derken sesimdeki öfkeyi bütünüyle saklamayı başaramadım. Bir asırdan fazla zamandır ölü ol-

mak herkesi, kastettikleri şeyi söyleyebilen insanlara değil bilmece ustalarına mı dönüştürüyordu ne?

“Apollyon’la savaşınıza katılmayacağım. Geçen yıl atam bunu yapmamı emredebilirdi belki. Fakat artık Gregor öldüğünden, yalnızca kendi insanlarıma sadakat borcum var.”

İçimdeki öfke kabardı. “Binlerce insan kimin sivri, kimin küt dişleri olduğu kadar saçma sapan sebeplerden ötürü ölecek olsa bile mi?” Kadının sütlü kahverengi tenine dik dik baktım. “Mantıksız bir fanatiğin tarafında olmayacak kadar akıllı olduğunu sanmışım.”

“Bunun fanatiklikle bir ilgisi yok,” dedi Marie. “Ama Apollyon’un gücü iyice arttı. Ona açıkça muhalefet olursam ırkımıza ihanet eden biri gibi görülürüm. Apollyon’la hemfikir olmayan gulyabaniler bile, türlerine sadık kalmak için onun yanında savaşabilir. İç savaş çıkacak. Bu savaş sırasında, biz aramızda dövüştüğümüz için zayıflamışken, vampir milletin gelip bizi ezmeyeceğine mi inanmamı bekliyorsun?” Marie bana incecik bir tebessümle gülümse-di. “O kadar saf değilim.”

“Ah, hadi ama,” dedim. “Vampirlerin, gulyabanileri köleleştirmek gibi bir hayalleri yok. Bunun Apollyon’un kullandığı bir saçmalıktan ibaret olduğunu biliyorsun.”

“İrkinize mensup bazı kimseler, Apollyon vampirlerden nasıl acımasızca yararlanmak istiyorsa, gulyabanilerden aynı şekilde yararlanır. Sözlerime kulak verip de Apollyon’u kendi zekanla yenecek kadar akıllı değilsen kaybetmeyi hak ediyorsun demektir,” dedi Marie gaddar bir açıksözlülükle. Öne eğilip koltuğunun altına uzandı.

Bütün kaslarım gerildi, çizmelerimin içine sakladığım bıçaklara uzanmaya hazırlandım. Derken Marie boş bir şarap kadehi çıkardı ve az önceki gerilim hafifledi. Jacques buraya son gelişimde de bize içki ikram etmişti, o zaman da onun bu nemli yeraltı bölgesinde soğuk bir cin toniği nasıl bulduğuna akıl sır erdirememiştim. Bu defa Marie adama seslenmek yerine kadehi tek kelime etmeden koltuğunun kolçağının üzerine koydu, sonra parmağındaki bir yüzüğün kapağını açınca minicik, sivri bir uç ortaya çıktı. Marie bu sivri cisimle bileğini kesti ve şarap kadehini kesiğin altına tuttu.

Ah, kahretsin, olamaz! İçimdeki irade gücünü son damlasına dek kullanarak kendimi koltuğumdan fırlamaktan alıkoydum.

Marie koyu morumsu sıvı kadehi doldurmaya başlarken gözlerini benimkilere dikti.

“Azrail,” dedi soğuk soğuk. “Bir şey içmek ister misin?”

ON ALTI

BOPES'UN DA BENİM KADAR DEHŞETE KAPILIP kapılmadığını görmek için kocama bakma riskini alamadım. *Soğukkanlılığını koru, kadın blöf yapıyor olabilir*, dedim kendi kendime ve Marie yarı dolu kadehi bana uzattığında irkilmemeyi başardım.

“Sıradışı bir teklif, cin toniği yeğlediğimi biliyorsun,” dedim ve kalbimin yaşadığım panik yüzünden tekrar atmaya başlamaması için dua ettim. Bu kadın benim çarpık beslenme düzenimden nasıl haberdar olmuştu? Bunu ona kim söylemişti? Ve o insan bir şekilde gerçeği çarpıtıp beslenmek için vampir kanı değil *gulyabani* kanı içtiğimi mi söylemişti?

“On bir-on iki yıl önce Gregor bana bir gün pirokinesis gücüne sahip olacak genç bir melezle ilgili bir öngörüsünden söz etmişti,” dedi Marie. “Atası Tenoch öldükten sonra, ateş yaratıp onu iradesiyle yönetebilecek tek bir vampir kalmıştı ve senin de bildiğin gibi, Vlad Tepesh, Gregor’un

dostu değildi. Gregor senin vampir olduktan sonra, bir asır kadar zaman geçince bu güce kavuşacağını tahmin ediyordu ve seni bundan çok önce kontrol altına almaya niyetliydi. Ama onu, vampir oluşunun üzerinden bir ay bile geçmeden, ateşle öldürdün.”

En ufak bir hareketin bile hislerimi ele vereceğinden korkarak kıpırdamadım. “Bunu herkes biliyor,” dedim elimden geldiğince sakince. “Acemi şanssı.”

Marie sert bir kahkaha attı. “Sonra ne ilginçtir, çaresiz kaldığın başka durumlarda bile, bir daha ateş kullandığın bildirilmedi. Gelgelelim birkaç ay önce Monaco’da bir grup vampire karşı telekinezi kullandığın bildirildi. Daha değişiminin üzerinden bir yıl geçmeden sergilediğin her iki güç de inanılmaz. Yine mi acemi şanssı?”

“Şanslı bir kızsım,” derken. Hala kısmen insan olsam o anda stresten kusardım muhtemelen.

Marie elindeki kan dolu kadehe baktıktan sonra benimle göz göze geldi. “Görelim bakalım,” derken Güney aksanı değişerek ağzından yüzlerce ses çıkıyormuş gibi olmasına sebep oldu ve bu seslerden hiçbirisi dost canlısı değildi.

Bones da benimle aynı anda hareket etti ama buz gibi bir güç patlaması beni koltuğuma öyle sertçe itti ki arkaya devrildim. İki elime iki bıçak almış halde kalktığımda, bıçaklar elimden jilet gibi keskin pençelerle çekilip alındı. Bones’un havada asılı olduğunu, etrafında fır dönen gölgeler olduğunu, kocamın ağzının odayı dolduran korkunç feryatları boğamayan bir kükreyişle açıldığını gördüğümde gözlerime inanamadım.

Marie hiç kıpırdamamıştı, kadeh hala koltuğunun kenarında duruyordu. Tekrar kadına doğru gittiğimde yerden fırlayan bir hayalet duvarıyla karşılaştım. O kadar çoklardı ki yüzleri seçilmiyordu. Onları itip geçmeye çalıştığım da, bedenim binlerce jiletle doğranmış gibi hissettim kendimi ama daha da beteri, enerjim vampire ilk dönüştüğüm şafakta olduğu gibi birden tükendi. Çizmelerimden kaşlarıma dek her yerim acıyordu. Kanla kaplı olmayı bekleyerek aşağı baktım, oysa giysilerimin ön kısmında yalnızca soluk çamur lekeleri vardı. Bayılacak gibi hissediyordum.

“Dur,” dedim Marie’ye nefes nefese.

Kadın omuz silkti. “Hadi durdur beni. Ateş yarat ya da bu içeceği aklını kullanarak elimden düşür, o zaman dururum.”

Kaltak! O kötü niyetli gölgeler Bones’u duvara çarparken içim öfkeyle doldu. Kocam artık bağırıyordu. Korku verici bir biçimde, konuşmaya çalışıyormuş ama konuşmıyormuş gibi görünüyordu. Bones debelenirken yüzü çarpıldı ve içim yine kavurucu bir acıyla doldu ama bu kez acı bana ait değildi. O hayaletler bize nasıl bu kadar zarar verebiliyorlardı? Fabian gevşekçe el sıkışmayı bile başaramıyordu!

Marie’ye bakarken gözlerimi kısıtım. Hayaletlerin bunu yapmasına imkan tanıyan onun gücü olmalıydı çünkü sesi adeta mezarın sesini aktaran bir mikrofon gibiydi ve buz gibi titreşim dalgaları yayıyordu. Yakın zamanda bir kıvılcım bile yaratamamış olsam da Marie’yi, kadının yumuşak koltuğunun, hatta ayağının dibindeki tavuk paketinin bile

patlayıp yandığını hayal ederek öfkemi alevlere dönüştürmeye çalıştım. *Yan. Yan.*

Hiçbir şey olmadı. Bırakın alevi, ellerimden duman bile çıkmadı. Sonra şarap kadehine odaklanmaya, onun parçalandığını ve kadının kanının her yere saçıldığını resmetmeye çalıştım. Solumdan yine sert çarpma sesleri geldi. Sesler, hayaletlerden gelen o korkunç, tiz iniltilere rağmen duyulabiliyordu. O tarafa baktığımda Bones'un kollarıyla bacaklarını uzatmış olduğunu, o gölgelerin, teninde belirip kaybolduğunu gördüm. Bilincim ısırap parçalarıyla yarılrı gibi oldu, aralarındaki kısa boşluklar acıyı daha da yoğunlaştırıyordu. Kahretsin, o ucube hayaletler onu içten dışa püreye çevirirken bile Bones beni acısından korumaya çalışıyordu.

Başımı çevirip yeniden kanla dolu o kadehe odaklanmaya çalışırken gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. Mencheres'in kanını içişimin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. Gücünün *bir kısmı* hala içimde olmalıydı! *Kırıl kadeh, kırıl!* Ya da en azından kadının elinden düş.

Duygularımın arasına yine o yıldırım hızında acı parlamaları girdi, aralarındaki boşluklar kısalmıştı. Tekrar Bones'a bakmaktan kendimi alamadım. Kocam sırtını bükmüş, gözlerini kapamıştı ve o gölgelerden biri içine her girdiğinde kasları geriliyordu. Ondan bana doğru sızan ısırap, onu öyle gördüğüm için kalbimi parçalayan kavurucu acının yanında hiçbir şeydi.

Gözlerimi zorla ondan ayırdım ve kadehe öyle bir nefretle baktım ki patlayıp kuma dönüşmeliydi. Öyle olmadı.

Kadeh yerinden zerre kıpırdamadı. Belki de bunun sebebi Mencheres'ten, Vlad'dan içtiğim kadar kan içmemiş olmamdı. Belki de Bones'un kanını da içmeyi bıraktığım için daha zayıftım ve içimde kalan telekinezi gücünü çağırmam mümkün değildi. Sonuçta, sebebin bir önemi yoktu. Bildiğim tek şey, aşık olduğum adamın işkence gördüğüydü ve onunla *aynı kahrolası odadaydım* ama yardım edemiyordum.

Göğsümde boğuk bir tempo başlayınca hiç şaşırmadım. Marie kaşlarını kaldırdı. İrkilmekten ziyade meraklanmışa benziyordu. Marie'nin orada sakin sakin oturduğunu, bu kıyımı bir kukla gösterisiymiş gibi yönettiğini görünce içim nefretle doldu. Ona çizmemden çıkardığım iki bıçağı daha hareketimi planlamadan fırlattım. Ama bıçaklar hayalet duvarına çarpıp düşünce ve Marie bir çizik bile almayınca, öfkeyle haykırmaktan başka bir şey yapamadım.

Sonra o hayalet bariyerine kendimi fırlattım -Marie'ye yaptıklarını ödetmeye kararlıydım- ama dünya dışı korumalardan oluşan, debelenen duvara kaç kez çarparsam çarpayım, içinden geçemedim. Daha da beteri, duvar beni zayıflattı ve öfkemin yerini, Bones'un beni değiştirmek için bütün kanımı emdiği günden beri hissetmediğim baş dönürücü bir uyuşukluğun almasına sebep oldu. Bana saatler gibi gelen, muhtemelen yalnızca dakikalardan ibaret olan bir süre sonra, ayakta bile duramayacak hale geldim. Dizlerim çözülürken çaresizlik beni boğar gibi oldu. Odadaki o dünya dışı feryatlar zaferle yükselmiş gibiydi.

"Onları yenemezsin," diyen Marie'nin sesi yine ürkütücü bir biçimde yankılandı. "Bunlar hayalet değil. Onlar *Kalıntı*.

Biri öbür tarafa geçtikten sonra ardında kalan en ilkel duygu parçaları. Onlara her dokunduğunda, bir vampirin kanla beslendiği gibi, enerjinle, acıyla besleniyor ve güçleniyorlar.”

Neredeyse sersemlemiş halde beton zemine baktım. Betonda çatlaklar ve küf izleri dışında hiçbir şey yoktu ama Mencheres kendisine karşı uygulanan hain büyüye misilleme yapmak için hortlakları dirilttiğinde, bu Kalıntılar’a benzer bir şey görmüştüm. Onlar da hayalete benzemelerine rağmen son derece öldürücüydüler ve düzinelerce vampiri tereyağını kesen sıcak bir bıçak gibi doğramışlardı.

Bu Kalıntılar da en az onlar kadar güçlü görünüyordu.

Konuşmak, içimdeki son güç damlalarını da harcamamı gerektirirse de kendimi, “Büyüyü biz buraya gelmeden önce mi yaptın?” diye sormaya zorladım. “Sembolleri nereye sakladın?”

Kadının kahkahası odada yankılandı. “Benim büyüye ihtiyacım yok. Kara büyü yapmıyorum, *ben* kendim kara büyüyüm.”

Normalde, insanları mahvedenin gururları olduğuyla ilgili alaycı bir laf ederdim ama yerde yatan ve bilincini kaybetmek üzere olan kişi kendimken, hakaretin aynı etkiyi yaratacağını sanmıyordum.

“Ne bekliyorsun, Azrail?” dedi Marie, Bones’a bakarak sakince. “Ondan daha fazla beslenirlerse sonunda öldürecekler. Kocanın Kalıntılar’dan kurtulmasını istiyorsan, o muhteşem yeteneklerini kullan. Bana ateş göster ya da bu kadehi iki santim bile olsa yerinden oynat, ben de onları mezarlarına geri göndereyim.”

Kadına bakarken kalbim hissettiğim korku ve öfkeden dolayı hala düzensiz bir biçimde atıyordu. Kadının görünüşünün her bir zerresini, ayrıntılar onu yenmeme yardım edebilecekmış gibi kaydettim. O iri, koyu renk gözler, pürüzsüz ve hiç yaşlanmayan ten, geniş, dolgun dudaklı ağız, yüzünü çerçeveleyen, terzi elinden çıkmış olan lacivert elbisesinin üzerindeki dantel şala ancak ulaşabilen siyah saçlar. Marie'nin alçak topuklu ama şık ayakkabılarına kadar her şeyi modern ve normal görünüyordu ama bu kadın karşıma çıkan en tehlikeli düşmandı. Bones'la ikimizi koltuğundan bile kalkmadan haklayabilecek kadar güçlü olan tek kişinin Mencheres olduğunu sanıyordum, oysa Marie şimdi tam olarak bunu yapıyordu. Kadının Kalıntılar'ı kontrol etme yeteneği, Apollyon'un, gulyabanilerle vampirler arasında çıkacak bir savaşta fark yaratacağını umduğu şey olmalıydı ve itiraf etmek gerekirse, karşımdaki son derece korkutucu bir manzaraydı.

Bones'a baktım. Yüzü hala allak bullaktı. Acısı bilinçaltımda bir makineli tüfek gibi patlıyordu ama ağzı kıpırdamasına rağmen kocamdan hiç ses çıkmıyordu. Marie, Kalıntılar'ın onu duvara yapıştırmasını sağlamakla kalmıyor, Bones'un konuşmasına engel olmalarını da beceriyordu. Öfke tüm uzuvlarımın bir enerji dalgasıyla dolmasına sebep oldu, sürüklenerek ayağa kalkıp kadının yüzüne baktım.

"İkimiz de, eğer içimde o yeteneklerden zerre kadar kalmış olsa, bu duvarları senin kanlı, dumanı tüten kalıntılarla süsleyeceğimi biliyoruz," derken daha enerjik olmayı,

sözlerimin kulağa daha tehditkar gelmesini diliyordum. “O güçleri Vlad’la Mencheres’in kanını içtikten sonra, kısa bir süreliğine kullanabildim.”

Kadının yüzünde bir tatmin ifadesi belirip kayboldu ve yüzü yeniden pürüzsüzleşti. “Bir Mambo gibi,” derken bana tanıdık gelmeyen o kelimeyi uzattı. “Vudu kabilemde bazı seçilmiş Mambolar, Vudu Tanrısı Zombi özüyle tatlandırılmış kan içerek Tanrı’nın ölümler üzerindeki gücüne sahip olur. Geçici olarak. Gulyabaniye dönüştüğümde o güçler kalıcı oldu ve kimsenin hayal edemeyeceği kadar arttı.”

“O şeyleri Bones’un üzerinden çek, sonra bana istediğini anlatabilirsin,” dedim dişlerimin arasından. Marie’nin gücümün kaynağıyla ilgili kuşkuları doğrulanmıştı ama hala hayattaydık. Demek ki kadın bizden bir şey istiyordu. Ölmemizi istediği takdirde çoktan bu kir pas içindeki odada, büzüşmüş, kurumuş yığınlar dönüşmüş olacağımızı bilmek için sihirli bir küreye ihtiyacım yoktu.

Kadının açık kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Marie kanıyla dolu kadehi bana uzatırken bu gözlerin derinliklerinde en ufak bir merhamet göremedim. “Bunu iç, yoksa kocan ölür.”

Kadının gözlerine baktığımda, iliklerime dek işleyen bir kesinlikle onun blöf yapmadığını anladım. O kadehten içtiğim takdirde neler olacağından korksam da Bones’u kurtarmak için kanı son damlasına kadar içecektim.

Elimi sallayarak aramızdaki Kalıntılar duvarını işaret ettim. “Bırak geçeyim.”

Kadın kaşlarını kaldırdı, sonra şeffaf bedenlerden oluşan yığının arasında bir yol belirdi. O yarıktan geçerken, bir hareket ya da mimikle bana yapmak üzere olduğum şeyi yapmamamı söylemeye çalışır diye Bones'a bakmayı reddettim. Kadehi Marie'nin bana uzanan elinden alıp sonra ağzıma götürerek içindekileri yutarken kendi kendime dua eder gibi tekrarlıyordum: *Seni etkilemeyecek, seni etkilemeyecek...*

O acı, iğrenç tadı alınca içim biraz rahatladı. Vampir kanından çok farklıydı. Hoşuma gitmediğine göre demek ki üzerimde vampir kanı gibi bir etkisi olmayacaktı. Çünkü vampir kanı bana dünyanın en lezzetli şeyi gibi geliyordu. Kadeh boşalınca elimden bıraktım, yere çarpıp kırıldığında ufak, önemsiz bir tatmin hissettim. Marie'ye onu da yerde minicik parçalar halinde görmeyi isteyecek kadar kızgındım ama şu anda parlayan kristal parçalarının kadının cesedinin parçaları olduğunu hayal etmekle yetinecektim.

"İstediyini aldın. Şimdi onları kocamın üzerinden çek," dedim. Bu arada giderek kuvvetlendiğimi hissettim. Kalıntılar'la temas ettiğimde enerjimi tüketen etki azalıyor olmalıydı. Güzel. Bones'ta da kalıcı bir hasar olmayacağı anlamına geliyordu bu. Hayalet dayağının bir vampirin doğal iyileşme yetisini bir şekilde etkileyip etkileyemeyeceğini bilmiyordum ama etkilemeyeceğini tahmin ediyordum. Yani Bones o enerji yiyicilerden kurtulur kurtulmaz iyileşecekti.

Başımı çevirip Bones'un bedeninden boşanan gölgele-re dik dik baktım. Öldüğümde tamamen ölü kalmam için

dua etseler iyi olurdu, yoksa geri dönüp yaptıklarından dolayı onların kışlarını...

Gölgeler Bones'un üzerinden öyle ani düştüler ki kocam kendisini kontrol edemedi yere yığıldı. Yanma koşarak onu kollarıma aldım. Bones'un ne kadar yavaş doğrulduğunu görünce öfkeden dudağımı öyle sert ısırđım ki kan çıktı. Sonra gözlerimi Marie'ye diktim. Kadın bizi yüzünde çok garip bir ifadeyle izliyordu ve az önce Bones'a işkence eden Kalıntılar etrafında yeniden belirliyordu.

"Küçük arkadaşlarını mezarlarına geri gönderebilir ya da istersen onlarla bütün gece oynayabilirsin, umrumda değil. Biz gidiyoruz," dedim kadına sertçe. Derken Bones'un öfkeyle karışık bir inanmazlıkla bir bana bir Marie'ye baktığını gördüm. Kalıntı duvarı Marie'ye doğru ilerledi ve o kıvrılıp bükülen, yarı saydam sürü, kadının etrafını üstten, alttan, her yandan sardı. *Hala gücüyle gösteriş yapıyor,* diye düşündüm hor görüyle, *sanki mesajını çoktan almadık.*

"Onları bıraktığım anda mezarlarına gitmelerini de emrettim," dedi Marie. Şimdi her bir kelimesinde mezarın yankılanan tınıları değil, yalnızca kendi aksanının şekerli tadı vardı.

İçimde önce yeni bir öfke dalgası, ardından neredeyse sersemletici bir açlık hissederek "Saçmalık," diye çıkıştım. "Hala buradalar, değil mi?"

"Kedicik, sesin..." dedi Bones hayretle.

Bir şey bana öyle sert çarptı ki gözlerim karardı. Kendimi acıya hazırladım ama ne tuhaftır ki hiç acı hissetmedim. Sesler boğuklaşıp anlamsızlaştı. Bones'un bağırdığını duy-

duğumu sandım. Fakat onun ne söylediğine, hatta nerede olduğuna bile odaklanamıyordum. Etrafımda hızlı hava akımları oluştu ve köprüden düşerken neler hissettiğimi hatırladım. Hayır, düşüyor olamazdım. Hala mezarlığın altındaki odadaydım, değil mi?

Gözlerimin önüne birtakım görüntüler geldi. Beyaz ve gümüş rengindeki bir şeyler öyle hızlı parlayıp kayboluyordu ki neredeyse ayırt edilemezlerdi. Arkalarını hayal meyal görebiliyordum ama sanki her şeyi çok uzaktan izler gibiydim. Ağzımdan bir inilti koptu ve bir parçam bu sesin kulağa onlarca, yüzlerce, hatta binlerce yıl önce ölmüş insanların sesiyle dolu gibi geldiğini fark etti. Bones'un beni nazikçe beton zemine yatırışını ve sonra Marie'yi, kadını odanın uzak köşesine savrulup duvara çarpacak kadar sertçe yumruklayışını rüyadaymışım gibi seyrettim.

"Bu darbeyi hoş göreceğim," dediğinde Marie'nin sözleri kafamda yankılanır gibi oldu, "ama yalnızca tek bir darbe. Şimdi ona yardım etmek için ne yapman gerekeceğini dinleyecek misin, yoksa seni öldürmemi ve karını mezarın insafına bırakmamı mı istersin?"

Bones'un cevap verdiği, Marie'nin de buna karşılık bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama sözleri her nasılsa sayısız hayaletin feryadıyla boğulmuştu. Bu sesler insan düşüncelerini istemeden duyduğum zamankinden çok daha yüksekti. Neyse ki Bones yanımda dizüstü çöküp beni kollarına aldığı anda dokunuşunu fark ettim. Tenime değen teni beni hakimiyeti altına alan fırtına gibi, kaosta tutunmaya çalıştığım tek can simidiydi.

Çok üşüyorum. İçim bomboş. ÇOK AÇIM.

Bones beni odadan çıkarırken Marie onu durdurdu ve ağzını kulağıma bastırdı. Bir şeyler mırıldandı. Sesi binlerce sesin arasında tek bir sesti ve kadının sorusunu tam olarak anlayamadan kafamdaki kükreyiş sözlerini boğdu. Bones beni çekip uzaklaştırdı ama kadının tenime değen dudaklarının yakıcı izini hala hissedebiliyordum. Bones uzun adımlarla beni karanlık tünele çıkardı, Jacques'ın yanından, gulyabani orada değilmişçesine geçip gitti. Geçerken parmaklarım nemli duvarlara sürtündü ve bıraktıkları ışıklığı izi şaşkınlıkla izledim. O ışık artarak duvarlardan bana doğru uzandı ama ben korkmuyordum. Üzgündüm. O zavallı şeyler o kadar çoktular ki... Ve çok açılar.

İleriden metalin sürtünme sesi geldi, sonra tünelin ucunda daha kalın, gümüş rengi bir ışık huzmesi belirdi. Bones adımlarını hızlandırdı ve ışığa doğru sıçradı. Işığın parıltısıyla yıkandık ve etrafımdaki her şey patladı. Sesler sağır edici, akıl uyuşturucu, açlıksa doyumsuz bir hal aldı. O hisler öyle arttı ki kendimi devasa, ipeksi bir ağdan kurtulmaya çalışıyormuşum gibi hissettim ama çabalarım yalnızca etrafımdaki kafesin daha da daralmasına yol açıyordu.

ON YEDİ

FARK ETTİĞİM İLK ŞEY DUMAN KOKUSU OLDU. Koku onu içime çekmem için yalvarırcasına burun deliklerimin etrafında kıvrıldı. Hemen ardından kollarımın tutulduğunu ve bileklerimin ağrıdığını fark ettim. Gözlerimi panikle açtığımda tepemdeki gri, boş beton duvarı ve sağımda duran Bones'un soluk renkli, çıplak tenini gördüm.

"Ne?" diye söze başlayarak doğrulmaya çalıştığımda bir şey kollarımı çekti. Başımı geriye attım ve bir duvara kelepçelenmiş olduğumu görünce şoka uğradım. Tekrar baktım ve Bones'la ikimizin dar bir yatakta yattığımızı gördüm. Gözlerim bir kez daha kocama çevrildi ve onun uzun, beyaz bir duman şeridi üfledikten sonra elindeki sigarayı bıraktığını gördüm.

"Ben duvara zincirlenmişken sen neden orada yatmış sigara içiyorsun?" diye sordum sertçe.

Bones bana rahatlamayla kuşku arası bir bakış attı. “Son iki günde olan hiçbir şeyi hatırlamıyor gibisin. Seni temin ederim aşkım, bir sigarayı hak ettim.”

İki gün mü? Net bir biçimde hatırladığım tek şey, Bones’un beni Marie’yle görüştüğümüz yeraltındaki odadan çıkarışıydı. Bu iki gün önceydi, öyle mi? O süre zarfında her nasılsa duvara kelepçelenmem mi gerekmişti?

Cehennemin giriş kapısı gibi çıkan sesimin anısı aklımda yankılanınca, “Ah, kahretsin,” diye fısıldadım. “Marie’nin kanı... Onun güçlerini aldım, değil mi?”

Bones homurdanarak yatağın altından bir anahtar çıkardı. “Kedicik, en hafif tabirle öyle yaptın.”

Başımı birkaç kez yatağa vurdum. Korku değil öfke hissediyordum. Kahrolası Marie. Ne halt yemeye kanını içmemde ısrar etmişti? Yeteneklerimi nereden edindiğimi öğrenmesi yeterli değil miydi? Herhalde değildi. Beni kanını içmeye zorlayarak sorunlarıma bir yenisini eklemesi şarttı. Şimdi, beslenerek vampir güçleri edinebildiğim öğrenildiğinde insanları korkutacak olmam yetmiyormuş gibi, Marie aynı şeyi gulyabanilerle de yapabildiğime dair kanıt elde etmişti. Bu küçük bilgi parçaları ortaya çıktığında insanlar Apollyon’un yanına hücum edecekti.

“Savaş istiyor olmalı,” dedim ve Bones kelepçeleri çıkardığında bileklerimi ovuşturdum. “İstemiyor olsa bizi öldürürdü. Olanlar öğrenildiğinde, ancak herkesin ortasında infaz edilmem gulyabanileri yatıştırır.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Bones soğukkanlı bir tavırla.

Homurdandım. “Ben de ölme taraftarı değilim ama insanlar bunu duyduklarında Apollyon istemediği kadar çok yandaş bulacak...”

“Marie kimseye bir şey söylemeyecek demek istedim. Gerçi o yobazın adamlarının sana dokunmasına izin vermeyeceğim konusunda da haklısın.”

Tamamen doğruldum ve altımdaki ıslaklığın ne olduğunu kısaca merak etmekle birlikte Bones’un sözlerine odaklandım.

“Marie kimseye söylemeyecek mi?” diye tekrarladım. “Hiç mantıklı değil. Bundan bir şekilde yararlanabileceğini düşünmese neden o kadar uğraşıp beni kanını içmeye zorlasın ki? Herkese hem vampirlerden hem de *gulyabanilerden* güç alabildiğimi söylemek dışında nasıl bir niyeti olabilir? Bunu yeni vudu arkadaşı olayım diye yaptığını hiç sanmıyorum.”

Bones’un dudakları kıvrıldı. “Ben de sanmıyorum ama bana söylediği son şey, gulyabanilerden güç emebildiğini ya da Marie’nin kanını içtiğini birilerine söylediğimiz takdirde ikimizi de öldüreceğiydi. Birine söylersek haberinin olacağını söyledi. Bu da şimdiden peşimize hayalet casuslar taktığına alamet olsa gerek. İçimden, karşıma çıkan her zar tenli hayaleti kovmak için bir uzman tutmak geliyor. Kallıtlar için de bunun iki katı geçerli.”

“Öyle deme.” Neyse ki Fabian, Dave’le birlikteydi. Eğer Bones’un onun türünden böyle soğukça bahsettiğini duysaydı çok üzülmüzdü. “Fabian ya da diğer hayaletler gibi değiller,” diye söze devam ederken olanları hatırladım ve

sesim çatladı. “Marie öyle dedi ama onları hissedebildim. Doğrunun, yanlışın, ne yaptıklarının farkında değiller. O Kalıntılar yalnızca... yollandıkları enerji kaynağına doğru çekilen devasa ihtiyaç çukurları gibiler. Sana yaptıkları şeyi isteyerek yapmadılar...”

“Tanrı aşkına,” diye araya girdi Bones. “Bunun seni Ha-yaletlere Fısıldayan Kadın’a dönüştürmesine izin verme, olur mu? Fabian’ı evlat edinmene bir şey demiyorum ama şimdiden, hortlakları geri çevirmekten anamız ağladı. Başka bir ev hayvanı istiyorsan sana birkaç kedi daha alırsın.”

“Kedi demişken,” diye söze başladım.

“Burada,” dedi Bones ve yataktan kalktı. “Anlayabileceğin sebeplerden dolayı bu odada değil ama Ed dün onu getirdi.”

Gözlerimin çıplak vücudunda dolaşmasına izin verdim. Kim vermezdi ki? Ayrıca yataktan her kalktığında ona hayranlıkla bakmak benim için neredeyse bir alışkanlığa dönüşmüştü. Ama kaslı bacaklarına bakarken gözüme bir şey takıldı ve içimin inanmazlıkla dolmasına sebep oldu. Yana kayıp altımdaki ıslaklığa baktığımda kuşkularım doğrulandı.

Üstelik kendi bacaklarımda da aynı pembe lekelerden vardı.

“Bones, ciddi misin sen?” diye solum. “Benimle sevişmek için *bilincimi kazanana* dek bekleyemedin mi?” Evet, kocam sevişmeyi çok severdi. Bazıları onun doyumsuz olduğunu bile iddia edebilirdi, ben de onlarla hemfikirdim ama artık sınırı...

Bones eğlenmekten ziyade benimle alay ettiğini belli eden bir şekilde gülmeye başladı. “Bu konuşmayı daha az... tedirginken yapmak isteyebilirsin,” dedi. Sözlerini özenle seçiyor gibiydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ayağımı yere de vuracaktım ama hala yatakta olduğumdan bunu yapamadım.

“Erkeklerle özgü o saçma sapan ‘yapmam gerekti, yoksa patlayacaktım’ bahanesini kullanmayacaksın, değil mi? Çünkü bunun insanlar için bile palavra olmasının yanı sıra, bir vampirin, özellikle senin kadar yaşlı olan birinin öyle bir derdi olacağını hiç sanmıyorum.”

Bones meydan okurcasına kaşını kaldırdı. “Sen kendinde değilken seninle sevişeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten? Bunu çok önce, daha çıkmaya bile başlamadan konuşmamış mıydık?”

Yataktaki, vampirlerin vücudundaki kan-su oranından kaynaklanan, Bones’un orgazm olduğunu ispatlayan pembe lekelerle dik dik baktım. “Yani onları... kendin mi yaptın?” *Ne olur ne olmaz diye benim üzerime de mi sürdün,* diye ekledim içimden ama düşüncemi dile getirmedi.

“Hayır, aşkım, o lekelerde kesinlikle senin de payın var ama baygın değildin,” dedi Bones sakince. “Marie’nin kanının etkisiyle açlık krizine girdin. Ve *açlık* kelimesini kullanırken beslenmeyi kastetmiyorum.”

Ah. Yanaklarım kızarma dürtüsüyle karıncalandı. Bu aklıma bile gelmemişti, oysa net bir biçimde hatırladığım son şeylerden biri akıl almaz bir açlık duyduğumdu. Herhalde bunun ne tür bir açlık olduğu konusunda yanılmıştım.

Kafamı daha da zorlayarak mezarlıktaki o andan sonra olanları düşünmeye çalıştım. Kısa bir bekleyişten sonra aklımda birtakım bölük pörçük görüntüler belirdi. *Bones'un solgun bedeni benimkinin üzerinde yükseliyor, ağzı bir iniltiyle açılmış... Teninde, onu tekrar ısırmadan önce yaladığım kızıl kan damlaları var... Bacaklarımın arasına indirdiği başındaki koyu renk saçları daha da karanlık görünüyor... İçimdeki zevk ve ihtiyaç dalgalarıyla sarsılırken kelepçeler bileklerime batıyor...*

Evet, gerçekten de olaya dahil olmuşum. Görünüşe bakılırsa epeyce de dışlıydim. “Şey... Seni şeyle suçladığım için özür dilerim...”

“Karım kendinde değilken ondan yararlanmakla mı?” diye yardımcı oldu Bones.

Yüzümü buruşturdum. “Olanları ufaktan ufağa hatırlamaya başladım. Peki beni neden duvara zincirledin? Marie'nin kanının beni geçici olarak bağlanma fetişi olan birine dönüştürdüğünü söyleme.”

Öyleyse -*bunu* da Marie'den aldıysam- vudu kraliçesinin eğlenmek için neler yapmaktan hoşlandığını merak etmeye başlayacaktım...

Bones konuşmadan önce gerçekten nefes aldı. “Kedicik, şimdi bunları boşver. Yalnızca sinirlenirsin, hem olanlar senin suçun değildi.”

“Ne?” O şehvetli görüntülerin yarattığı sıcaklığın yerini aniden soğuk bir dehşet almıştı.

Bones oturdu, elimi tuttu ve parmaklarıyla eklemlerimi okşamaya başladı. Beni teselli ediyor olması, söyle-

yeceklerini daha da gergin bir biçimde beklememe sebep oldu.

“Marie on sekizinci yüzyılda yaparak ünlendiği ritüellerde, müritlerini Pontchartrain Gölü’nün yakınındaki ormana götürürdü,” diye başladı Bones kelimelerini özenle seçerek. “Orada dualar okur, Marie’nin evcil yılanıyla numaralar yapışını izler ve içine Marie’nin kanı eklenmiş olan bir fiçidan şarap içerlerdi. Marie, Vudu Tanrısı Zombi’nin rahibelerinden biriydi. Onun için de kanının ritüele katılanlara Zombi’nin ölümler üzerindeki gücünden bir parça verdiği düşünülürdü ve yapılan sefahat alemlerine bakılacak olursa bunun yan etkisi de kontrol edilemeyen bir şehvetti.”

İçim rahatladı. “Ama bu şahane bir haber! O halde vampir güçlerini aldığım gibi gulyabani güçlerini alma yeteneğim yok demektir çünkü Marie’nin kanı herkesi o şekilde...”

“O ritüeller bir aldatmacadan ibaretti,” diye sözümü kesti Bones. “İnsanlara yaptıkları taşkınlıklardan kendilerinin sorumlu olmadığı bahanesini veriyorlardı ama hiçbiri Marie’nin kanından Zombi’nin ölümler üzerindeki gücünü emmiyordu. Oysa sana olan şey gerçektir. Marie bunu daha önce nadiren başka vudu rahibelerinde gördüğünü, onun dışında hiç görmediğini söyledi.”

“Mambolar,” diye geveledim karamsarlığa kapılarak. Marie’nin ettiği sözleri hatırlayınca hissettiğim rahatlama yerle bir olmuştu. Kadın bir Mambo’dan bir gulyabaniye dönüşmesi konusunda, “*Ben* kara büyüyüm,” demişti ve

anlaşıldığı kadarıyla kanı da güçlü bir büyüydü. “Beni o yüzden mi zincirlemen gerekti? Marie’nin güçlerini emmek beni vahşi bir sürtüğe dönüştürdüğü için mi? O sigarayı içmeyi hak ettiğini söylemene şaşmadım.”

Buna kıyasla Vlad’la Mencheres’ten aldığım güçler yalnızca hafifçe rahatsızlık veren sorunlar gibi görünüyordu. Kızdığımda ellerimden alev fışkırtmak mı? Önemli bir şey değildi, üstelik arada sırada işe yarıyordu. Telekinezi gücümle evimizdeki mobilyaların birkaçını kazara kırıp parçalamak mı? Eh, zaten yeni bir kanepeye ve televizyona ihtiyacımız vardı, hem bu güç de çok kritik bir anda kötü adamlara karşı işe yaramıştı. Peki ya bu? Bones’un gizli bir sado-mazoşist yanı yoksa bu gücün ikimize de bir yararı yoktu.

“İyi haber, Marie’nin bir daha o tür kör bir açlığa yakalanmayacağını söylemesi,” dedi Bones. “Bu yalnızca seninle ölümler arasındaki kapının açılmasına verdiğin, tek seferlik, sersemlemeden kaynaklanan bir tepkiymiş. Yeni vampirlerin yaşadığı kan krizine benziyor ama kendine geldiğinde daha sonraki dürtülerini kontrol edebilecekmişsin. Ve kendine geldiğin belli.”

Bu gerçekten de iyi bir haberdi ama Bones’un sorumu yanıtlamaktan kaçındığını fark etmiştim. Tekrar, “Zincirler?” derken, kocam konuyu kapatmaya niyetimin olmadığını anlasın diye sesimi sertleştirdim.

“Pekala, aşkım, madem konuyu kapatmayacaksın,” dedi Bones kelimeleri uzata uzata. “Dediğim gibi, açlık krizine girmiştin ve normalde olduğundan çok daha güçlüydün.

Ayrıca kimseyi tanımıyor gibiydin, bu da o açlığı kiminle giderdiğini pek umursamayacağın anlamına geliyordu. Seni zincirlemem gerekti çünkü aksi takdirde ben sana hizmet vermediğimde ihtiyacını gidermek için başkasını bulmaya çalışacaktın ve benim beslenmek için birkaç kez durmam gerekti.”

“Pek umursamayacaktın,” sözlerinden sonra ağzım açık kaldı ve onu takip eden her kelimeyle daha da açıldı, öyle ki Bones sözlerini bitirdiğinde çenemi kucağımda bulduğuma şaşırdım. Birden yakıcı bir utanç hissederek çarşafı tuttum, üzerime çektim.

“Aman Tanrım. Lütfen bana şey yapmadığımı söyle...”

“Yapmadın,” dedi Bones gaddar bir tebessümle. “Ama mezarlıkta benden kaçtın ve seni bulmadan önce mahalledeki şanslı bir herifi güzelce okşadın. O noktada hala ne olduğundan yüzde yüz emin değildim ve o kadar güçlü olmanı beklemiyordum. Beslendikten sonra seninle birlikte Tepesh’in evine uçmayı başardım ama sen o sırada açlıktan kendini tamamen kaybetmiştin. Marie bana öyle olacağını söylemişti ve itiraf etmeliyim ki hiç abartmamış.”

Bir *turisti* taciz etmeme engel olmak için beni sürükleyip götürmesi mi gerekmişti? Bones bana bu konuyu kapatmamı söylediğinde neden onu dinlememiştim? Ama şimdi bu kadarını öğrenmişken geri kalanını da bilmem gerekiyordu.

“Yani bir turiste tecavüz etmeye kalkıştım ve seni iki günlüğüne seks kölem yaptım.” Sesim ifadesizdi çünkü utancım öyle derindi ki tepki veremeyecek hale gelmiştim.

“Şimdiden bilmem gereken başka bir şey var mı? Kimin ona yaklaşmamam için mahkeme kararı çıkartacağı gibi? Hala Vlad’ın evinde miyiz? Bana onun üzerine de saldırdığımı söyleme sakın!”

Bones nazik bir öksürüğe benzer bir ses çıkardı. “Hayır, artık Tepesh’in evinde değiliz. Marie bizi evine almayı teklif etti ama tahmin edebileceğin gibi ondan uzak olmak istedim. Mencheres’in Batı Virginia’da vampir hücresi olan bir evi vardı. Louisiana’ya bir uçak gönderdi ve ikimiz buraya gelirken seni hareketsiz tutmama yardım etti.”

Bones *hareketsiz tutmak* derken sesi çok hafifçe değişince neredeyse ciyaklayarak “Mencheres tam olarak ne yaptı?” diye sormama sebep oldu.

Sen sordun, dercesine omuz silkti Bones ve açıkça, “Ben seni uçağın arka tarafında becerirken seni gücüyle hareketsiz kıldı,” dedi. “Özgür kalıp uçağın kaza yapmasına sebep olmana izin veremezdik ve seni o durumda Batı Virginia’ya arabayla götürmeye çalışmak akıllıca olmazdı.”

Mencheres. Bones’un dengi, atası, akıl almaz bir güce sahip olan usta vampir ve beni en çok huzursuz eden mütefikimiz, Bones beni hapsedeceği hücreye götürürken becerip uysallaştırabilsin diye beni telekinetik olarak hareketsiz tutmuştu, öyle mi? Tanrım, lütfen bunu duyduğumu hayal etmiş olayım!

“Bana gümüş bul,” demeyi başardım karga gibi bir sesle. “Kendimi öldüreceğim.”

“Endişelenme, olay sırasında öbür tarafa bakıyordu,” dedi Bones umursamazca. “Senin, onun bizi izlemesinden

rahatsız olacağını biliyordum, üstelik bundan Kira da pek hoşlanmazdı.”

“Kira da mı oradaydı?” Aman Tanrım, kadını doğru dürüst tanıımıyordum bile. Bütün bunlar yaşanırken o da ön sıralardan mı izlemişti? Hala öyle bir yeteneğim olsa utançtan baygınlık geçirirdim.

“Ayrıntıları bilmezsen kendini daha iyi hissedeceğini sana söylemiştim,” dedi Bones bana dik dik bakarak.

“Bir daha sözünden şüphe etmeyeceğim.” *Mencheres’le Kira hala buradaysa bu odadan asla dışarı adımımı atmayacağım.*

Utançtan kaskatı kesilmiş olmama rağmen Bones beni zorla kollarına çekti.

“Bu kadar utanmana gerek yok. Yaptığın tek şey kocanla sevişmekti, kim buna bir şey diyebilir ki? Bunun tekrar yaşamak istediğim bir tecrübe olduğunu söyleyemem ama olanların tek sebebi o sırada kendinde olmaman.” Dudakları kulağıma sürtündü. “Yoksa seni bir buçuk gün hiç durmadan sevişmek için bir duvara zincirleme fikri bana fena halde çekici geliyor.”

Kocamın beni neşelendirmeye çalıştığını biliyordum ama bir turisti taciz ettiğimi, Bones beni becermeyi bıraktığı anda çılgına döndüğümü ve en önemlisi, Mencheres’in -bir bakıma- Bones’la sevişmemizin bir parçası olduğunu duyduğum için hala sersem gibiydim.

Hiç üçlü yapmayacağıma yemin etmiştim oysa ki, diye düşündüm, bir yandan duyduklarımı hazmetmeye çalışırken.

Nihayet Bones'un söylediklerinin son kısmı kafama dank etti ve, "İki gün olduğunu söylememiş miydin?" diye mırıldandım.

"Neredeyse dokuz saattir uyuyorsun. Uyandığında hala aynı açlığın pençesinde olup olmayacağını bilmediğim için zincirlerini çözmedim."

Onu suçlayamazdım. Tanrım, Bones bana bir vibratör bantlayıp bu kabusu öyle halletmiş olsa bile kocamı suçlamazdım.

"Ne dilediğine dikkat et derler ya? Bir zamanlar senin daha önce yapmadığın, birlikte yapabileceğimiz mahrem bir şey olmasını dilerdim ama bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim." Ona gevşekçe gülümsedim. "Ama daha önce, ölmeyenlere özgü vudu afrodizyağıyla kafayı yemiş bir kadını hiç durmadan becermeye zorlandığını sanmıyorum, haksız mıyım?"

Bones yumuşak bir sesle güldü. "Haksızsın diyemem Kedidik."

"Eh, beni orijinal bir şey olarak görürsün artık."

Bu kez dudaklarını tenime sürttüğünde dokunuşu bir saniyeden fazla sürdü.

"Hep öyle gördüm zaten."

Art arda bu kadar çok seviştikten hemen sonra bana nasıl böyle şefkat gösterdiğini aklım almıyordu. Bu senaryo benim sapıklık ölçeğimde on üzerinden on bir puan alacak türden olsa da Bones'un, jigolo olarak sürdürdüğü eski insan hayatı ve bir vampir olarak sahip olduğu bol sevişmeli geçmiş sebebiyle bu olaya muhtemelen ancak üç vereceği

için şükretmeliydim. Ayrıca Tanrı'ya şükür yanımdaydı. Bones etrafta değilken Marie'nin kanından kaynaklanan sürtüklük krizine kapılsam ve onu aldatmış olsam dehşete düşerdim.

Düşündüğüm şey ürpermeme sebep oldu. Kalıntılar'ı Bones'un üzerine saldığı için Marie'ye zaten çok kızgındım, bir de evliliğimize zarar vermiş olsaydı -ve Bones o koşullar altında bunu neden yaptığını anlasa da hiçbir zaman unutmazdı- Marie'den gerçekten nefret ederdim.

Son iki gündür sergilediğim davranışlardan kaynaklanan, içimi yakıp kavuran utancı bile gölgeleyen soru, Marie'nin neden beni kanını içmeye zorladığıydı. Apollyon'un savaş propagandasını güçlendirmek için değilse, neden *onun* güçlerini emip ememeyeceğimi görmek istemişti? Marie sırf gulyabani kanının beni vampir kanı gibi etkileyip etkilemeyeceğini merak ettiği için bunu yapmaya zorlamayacak kadar kurnazdı. Aynı kanıtı elde etmek için kendisinin değil, başka bir gulyabaninin kanını içmemi sağlayabilirdi.

Neyin peşindeydi? Ve bu bizi Apollyon'un yaptıklarından daha çok mu endişelendirmeliydi?

"Sen... Şey, son iki günün büyük bir kısmında benimle ilgilendiysen, bazı gelişmeler olmuş olabilir," diyerek bacaklarımı yataktan aşağı sallandırdım. "Umarım gelişme vardır ve iyi haberler alırız."

ON SERİZ

YUKARI ÇIKTIĞIMDA GÖRDÜĞÜM İLK KİŞİLER maalesef Mencheres ve Kira oldu. Oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yerde yan yana oturuyorlardı, kelim de uysalca Kira'nın kucağına kıvrılmıştı.

İkisi de başlarını kaldırıp baktılar, yani kaçmak için çok geçti. İlk kez Mencheres'in okunmaz yüz ifadesini gördüğümde ona özgü soğukkanlılığa minnet duydum. Mencheres her şeyi bildiğini belli eden bir tavırla kaşlarını oynatsa ya da bileklerini bağlanmış gibi birbirinin üzerine koysa, en yakındaki pencereden aşağı atlayabilirdim.

"Hemen söyleyeyim, önümüzdeki on yıl boyunca ikinizden kaçma imkanım olsa bunu yapardım," dedim aceleyle. "Fakat şu anda utançla saklanacak kadar vaktim olmadı için, en içten özürlerimi sunacağım ve olanlardan bir daha bahsetmeyeceğimizi umacağım. Aslında, on altı yaşındayken bana yaptığın hafıza kaybettirme büyüsü var

ya Mencheres? Onu tekrar yapsan gerçekten çok hoşuma gider.”

“Gencecik bir kızken onun hafızasını mı sildin?” diye sordu Kira şaşkınlıkla.

“O hikayeyi sonra anlatırım,” dedi Mencheres istifini bozmadan ve kömür karası gözlerini bana çevirdi. “Maalesef hafızanı silebilme yetim daha önceki yarı insan haline bağlıydı Cat. Vampirlerin hafızaları silinemez. En azından benim bildiğim kadarıyla.”

“Şansa bak,” diye mırıldandım. “O zaman A planına sadık kalalım: Olanlar hiç olmamış gibi davranalım.”

“Ne hiç olmamış gibi davranalım?” dedi Kira bana kasten boş boş bakıp kelimeleri tek tek vurgulayarak.

Ona minnet dolu bir tebessümle gülümsedim. “Aynen.”

Gözümün ucuyla bulanık bir şey gördüm. Döndüğümde Fabian’ın kapının eşiğinde süzüldüğünü, beni mutlulukla temkin karışımı bir ifadeyle izlediğini fark ettim.

“Hey,” dedim şaşkın şaşkın. “Senin Dave’le olman gerekmiyor mu? O da burada mı yoksa?”

“O hala Ohio’da.” Fabian heyecan ve tedirginlikle titrer gibi bana yaklaştı. “Sen iyi misin Cat? Senin için... yapabileceğim bir şey var mı?”

Fabian’ın bu soruyla herhangi bir şey ima ediyor olmayacağını kendime hatırlatamadan yanaklarım yine hafiften karıncalanmaya başladı. Fabian *katı* değildi ve bu daha önce ihtiyacım olan şey için kesin bir gereklilikti. Her ne kadar ihtiyacımı kimin giderdiğini umursamamış olsam da...

İçimde kalan utancı ciddi bir tavra bürünerek örtmeye çalıştım ve, “Ben iyiyim,” dedim. “Peki sen Dave’in yanından neden ayrıldın? Bir şey mi oldu?” Belki de Don’la ya da ekiple ilgili bir şey olmuştu ve Dave, Apollyon’un gulyabanilerinin arasına sızma çabalarından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Fabian ayakları yere dokunmasa da yerinde rahatsızca kıpırdanır gibi göründü. “Bana ihtiyacın olduğunu sandım,” diye geveledi. “O yüzden seni buldum. Dave hala gulyabanilerle karşılaşmamıştı ve ondan ayrılmamın sakıncası yok gibiydi...”

“Ne demek beni buldun?” diye araya girerken sesimin suçlayıcı değil sakın çıkmasına özen gösterdim. Fabian zaten her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Tabii hayaletler ağlayabilseydi. Yine de Fabian yanında yokken Dave’in başına bir şey geldiyse...

“Artık bir hortlak mıknaısına dönüştüğünü söylüyor,” diye ona yardımcı oldu Bones odaya girip. “Düzinelerce hayalet seni New Orleans’tan Tepesh’in evine, hatta buraya kadar takip etti. Mencheres’in son zamanlarda onları kovduğundan kuşkulaniyorum, yoksa aşağıdaki hücrende uyandığında birkaç tanesi yanına tünemiş olurdu.”

Mencheres bunu onaylayan bir tavırla omuz silkerken Fabian daha da sefil göründü. “Yani sen... Kimse nerede olduğumu söylemese de yerimi buldun, öyle mi?” diye sordum hayalete hayretle.

Fabian başını salladı. Öldüğünde kırk beş yaşında olsa da kederi onu bir oğlana benzetiyordu. “Lütfen kızma.

Dave size telefon etmeye çalıştı ama telesekreter çıktı, ben de beni çağırdığını hissettim. Nereye gittiğimden emin olmadığım için birkaç güç çizgisini takip ettim ama her nasılsa kendimi burada buldum.”

Güç çizgileri. Bones bir keresinde onlara hortlak otobanları demişti. Nasıl işlediklerini hala tam olarak anlayamıyordum ama hayaletlerin onları bir yerlere çok hızlı varmak için kullandıklarını biliyordum. Bu çizgilerde, hayaletlerin üzerinde ilerleyebileceği bir tür manyetik enerji vardı. Ölümler için hız trenleri gibiydiler ama görünmezdiler.

Bu güç çizgileri Fabian’ı bana getirmişti çünkü Fabian onu çağırdığını hissetmişti. O ve Bones’un dediğine bakılacak olursa başka bir sürü hayalet. Görünüşe bakılırsa Marie’nin hediyesi hiç bitmiyordu. Ve hediyein ortaya çıkan her yeni etkisi başımı daha da derde sokuyordu.

Eğer bir hayalet miknatısıysam, hayaletlerden fazlasının da beni bulması uzun sürmez, diye düşündüm üzüntüyle. Bazıları Marie’nin casusları olabilirdi ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu ama sorun bununla bitmiyordu. Gerilim kopma noktasına ulaşmadan önce beni öldürerek Apollyon’u durdurmak isteyen ölümcül gulyabani çetesi için de çok daha kolay bir hedef olacaktım. Hiçbir şey, nereye gidersem beni takip eden hayaletlerden daha iyi, “Kadın burada işte!” diyemezdi.

“Fabian, sana kızgın değilim,” dedim yatıştırıcı bir biçimde çünkü hayalet bariz bir tedirginlikle ortalıkta uçuşuyordu ve olanlar onun suçu değildi. Şimdi damarlarımda, köpek düdüğünün hayaletlere hitap eden bir çeşitlemesiyle

dolaştığımı nereden bilecekti? “Ama yardımına ihtiyacım olacak. Diğer hayaletler hala yakınlardalar mı?”

Fabian pencerelere baktı. İçerideki ışıklar ve dışarıdaki karanlık benim dışarıyı görmemi zorlaştırıyordu. Özellikle de zaten şeffaf olan insanları aradığım için.

“Evet.”

Bu kadar yakındayken söylediğim her şeyi duyabilirlerdi. Fabian’dan mesajımı iletmesini istememe gerek yoktu.

“Tamam, o zaman...” İçimi çekerek odadan ayrıldım, ön kapıyı aradım. Bir seneden fazla zamandır Fabian’la yaşadığım için hayaletlere, yaşayanlara -ya da ölmeyenlere- gösterdiğim saygıyı göstermenin, hemen her zaman görmezlikten gelinen bu türün kalbini kazanmama yardım edeceğini biliyordum.

Bones da peşimden gelerek yüzünde pes ettiğini gösteren bir ifadeyle solu işaret etti. En azından yapacağımı tahmin ettiği belli olan şeye itiraz etmiyordu. Ön kapıdan çıktım ve araba yolunun sonundaki ağaçların etrafında dönen birçok şeffaf şekil gördüm.

Yakınlarda başka ev göremiyordum ama Mencheres’in evlerinden birkaçında bulunduğum için, buranın onun sevdiği türden, büyük, bakımsız bir yolu takip ederek ulaşılan meskenlerden biri olduğunu anlayabiliyordum. Aslında o yalçın tepeler, toprağın orasından burasından çıkıntı yapan kayalar ve yakındaki ormanlar bana Blue Ridge’teki evimi hatırlatıyordu. Mencheres de Bones’la ikimiz gibi meraklı komşuların işine burnunu sokması riskini almak istememişti.

“Merhaba,” dedim gruba. En az iki düzine bulanık şekil, yaptığı şeye ara vererek ön verandaya süzülüp gördüğüm en şahane Cadılar Bayramı süsleri gibi uçuşurken bir hareketlilik yaşandı. Hayaletlerin ne kadar farklı çağlardan geldiğini görüp şaşırdım. Sanki tarihin fotoğrafiydılar. Tanıyabildiğim giysiler arasında, Birlik Ordusu üniformasına benzeyen bir şey vardı ve bir başka hayalet de üzerine Güney Ordusu’nun gri ve safran rengi üniformasını giymişti. İçlerinden birinin gömleği yoktu ama güderi taytı vardı, diğeryse tamamen Victoria Dönemi giysilerine bürünmüş bir kadındı. İki hayaletin üzerinde denizci giysileri vardı. Biri, yirmilerde son moda olan bir elbise giymişti ve birkaçı da bir elliler filminden fırlamış gibi görünüyordu. Birkaçı kovboy olabilirdi. Giysilerinin kesimlerine ve tarzlarına bakılacak olursa yalnızca iki tanesi benim zamanımdan gibiydi.

İhtiyacımız olan tek şey ürkütücü bir müzik, dolunay ve birkaç yarasa, diye düşündüm saygısızca.

“Merhaba,” diye tekrarladım ve hepsi kendilerini konuşmama dahil hissetsinler diye her bir hayaletle bir kez olsun göz göze gelmeye çalıştım. “Arkadaşım Fabian aranızdan bazılarının neden ya da nasıl olduğundan emin olmasanız da kendinizi burada bulmuş olabileceğinizi söylüyor,” diye devam ettim. “Normalde bunun sakıncası yok derdim. Ne kadar kalabalıksak o kadar eğleniriz ama başımda bir bela var ve bu da sizlerin etrafta olmasını... benim için bir sorun haline getirebilir.”

Birkaç hayaletin kafaları karışmış halde birbirine baktığını görünce bu fikrin pek akıllıca olmadığından kuşkulan-

maya başladım. Fabian elini benimkinin üzerine koydu ve cesaretlendirici bir dokunuş olduğunu sandığım bir şey, var olmayan teninin dış hatlarının benim tenime karışmasına sebep oldu. Omuzlarımı dikleştirdim. Bu kadarını yapmıştım, artık kelleği koltuğa alıp Marie'den istemeden aldığım gücün bana şimdi yardım edip edemeyeceğini görmem gerekiyordu.

“Yani hepinizi gelecekte tekrar görmek istesem de şu anda *gitmeniz* gerek,” derken, sözlerimi bir ricadan fazlası haline getirmek için gücümü kullandım. “Öyle yapmanız gerektiğini hissetseniz de beni takip etmeyin lütfen. Ayrıca az önce söylediğim ya da daha önce kulak misafiri olmuş olabileceğiniz sözleri de kimseye tekrarlamamanız gerek. Benim için bunu yapacağınızı biliyorum çünkü hayaletler şerefli bir türdür ve...” Kahretsin, saçmalamaya başlamıştım ve planım işe yaramıyordu. Hiçbiri kıpırdamıyordu bile. “...ve bana gerçekten yardım etmiş olursunuz,” dedim boş boş.

Hayaletlere Fısıldayan Kadın ha! Yok daha neler, diye iç sesim benimle alay ediyordu.

Hayaletler sessiz kaldı. Hem sessiz hem de tamamen hareketsiz. Umutlarım yerle bir olmuştu. Marie'nin ölümler üzerindeki gücünün hangi kısmını emdiysem, o güç, hayaletleri istemedikleri takdirde bir yerden gönderme yetisini içermiyordu galiba. Ya ben Kalıntılardan farklı olan hortlaklar üzerinde Marie'nin gücünü nasıl kullanacağımı bilmiyordum ya da onun bildiği ama benim bilmediğim özel bir...

Hayaletler aniden hep birlikte ortadan kayboldu. Fabian'ın bunu yaptığını birkaç kez görmüştüm ama bir anda düzinelercesi eşzamanlı bir biçimde cismini kaybettiğinde tekinsiz bir manzara ortaya çıkıyordu. Enerjileri bile havayı terk ederek artlarında yalnızca tenimi okşayan akşam esintisinin yumuşak dokunuşunu bıraktı.

On Dokuz

“**B**AYAĞI ETKİLEYİCİ,” DEDİ BOPES ARKAMDAN. İşe yaradığı için rahatlayarak ona gülümsemek için arkamı döndüm ama Fabian’ın da gitmiş olduğunu fark ettim.

“Fabian!” diye bağırdım.

Hayalet birkaç saniye sonra yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle önümde belirdi.

“Senin için ne yapabilirim?”

İçim suçlulukla sızladı. Teklifi kendi özgür iradesiyle yapıyorsa iyiydi ama Marie’nin kanı aramızdaki dengeyi değiştirmişti.

Arkadaşlar arkadaşlarını, isteseler de istemeseler de bir şeyler yapmaya zorlayamamalıydı.

“Fabian, benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin,” dedim ona. “Ne yapmak isteyip istemediğine kendin karar verebilirsin.”

“Sen ne dersen o,” dedi Fabian bana beklentiyle bakmaya devam ederek.

Bones alaycı kahkahasını bastırmaya çalıştı. Tamam, demek bu görüldüğü kadar kolay değildi. Marie’ye vudu büyülü kanını bana içirdiği için lanet okudum.

“Sana yalnızca istediğini yapma emri veriyorum,” dedim bu kez daha güçlü bir sesle.

Fabian kaşlarını hafifçe çattı. “Seni öfkeliendirdim. Bana seni tekrar mutlu edebilmek için ne yapacağımı söyle.”

Bones burnundan solumayı bırakıp kahkahayı patlatırken ellerimi havaya kaldırdım. “Kedicik, gelecekte bunu düzeltmenin bir çaresini bulacağımızdan eminim ama şu an daha öncelikli sorunlarımız var,” dedi Bones kahkahasını kontrol altına almayı başardığında. “Dostumuza hayaletleri senden neyin uzak tutacağını sor. Birkaç saatte bir durup aynı konuşmayı yapamazsın, ayrıca New Orleans dünyanın en ünlü hayaletli şehirlerinden biri olabilir ama gezegendeki bütün hortlakların evi de değil.”

Fabian’ın iradesini birden kaybetmesinden doğan suçluluğumu ve hüsrانımı, Bones’un ne demek istediğini anlayacak kadar üzerimden attım. New Orleans’ta gerçekten olağandışı bir hayalet nüfusu vardı, bense bunu her zaman şehrin hastalıklar, savaşlar, sıtma, doğal afet ve yerel yırtıcılarla dolu olan tarihine bağlamıştım. Ama Bones haklıydı. Marie’nin kanı hayaletleri çağırıyorsa -ölüler arasında birden popülerleştiğime bakılacak olursa öyleydi- New Orleans’ta, olduğundan tonlarca fazla hortlak olması gerekiyordu. Marie’nin hayaletleri çağırان şarkısının yalnızca,

fazla timsah bulunan yerlerdeki gibi doğal bir coğrafik olay olmadığını umuyordum. Bu, her yere peşimden gelen kocaman bir hayalet grubundan bile fazla ilgi çekerti.

Fabian, Bones'u duymuş olmalıydı ama bize bu konuda bilgi vermeye yeltenmedi. Bana hevesli bir ifadeyle bakmayı sürdürüyordu. Şimdiki yeni durumumda bana Hayaletlere Fısıldayan Kadın değil, Hayaletlerin Efendisi dense daha uygun olacağını düşünerek içimi çektim.

"Fabian, hayaletlerin sürekli beni takip etmesini engellemek için ne kullanabilirim?"

Fabian endişelenmiş göründü. "Benden kurtulmak mı istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki istemiyorum," derken, içimden Marie'ye bir kez daha küfttim. "Senin evin hep bizim yanımız olacak, bunu sana söylemiştim. Bu yalnızca, Apollyon'la olan sorunu çözünceye kadar, kısa bir süre için. Bu arada Dave'in yanına dönmen gerek. Sensiz tehlikede olur."

Fabian'ın daha önce, kendi hareketlerini kontrol edebilirken Dave'e eşlik etmeyi kabul ettiğini kendime hatırlatarak vicdanımı rahatlatım. Ona iradesi dışında bir şey yapma emri vermiyordum, yalnızca baştaki plana bağlı kalıyordum.

Yine de kendimi aşağılığın teki gibi hissediyordum.

"Ah, anlıyorum," dedi Fabian favorilerinden birini düşünceli düşünceli sıvazlarken gülümseyerek. "Birleştiginde hayaletlerin yakınında olmakta zorlanacağı iki şey biliyorum çünkü bu şeyler havayı kötüleştiriyor. Bunlardan biri sarımsak. Birkaç diş değil, çok sayıda sarımsak."

Durumun ironisini fark edince ağızım açık kaldı. Vampirleri kaçırdığı iddia edilen bitki aslında hayaletlerden kurtulma yollarından biriydi, öyle mi?

“Diğeryse bazı insanların sigara yapıp içtiği bitki,” diye söze devam etti Fabian. “O şey ve sarımsak büyük miktarlarda yakında bulundurulduğunda çoğu hayalet oraya yaklaşmaya katlanamaz.”

“Tütün mü demek istiyorsun?” Vay be, anlaşılan sigara ölümler için de sağlıklı değildi.

“O bitki değil,” dedi Fabian kaşlarını çatarak. “İçtiklerinde insanların saçma sapan davranmasına sebep olan.”

“Ot mu?” diye patladım. “Bana *esrarın* hayaletleri kaçıran formülün ikinci bölümü olduğunu mu söylüyorsun?”

İstesem de bundan çok şaşırıamazdım ama Fabian sakince başını salladı. “Evet, yanında her zaman bol miktarda sarımsak ve esrar bulundurursan çoğu hayalet senden uzak duracaktır. Ama ben bunlara dayanacak kadar güçlüyüm,” dedi gururla.

Başımı iki yana sallamaktan kendimi alamıyordum. Sarımsakla otun birleşiminin hayalet-savar olduğunu kim tahmin ederdi ki? Aslında düşündüğümde, New Orleans’tayken bol bol ot ve sarımsak kokusu aldığımı hatırladım ama ikincisi, Cajun ve Creole mutfağının bir parçası, ilkiyse şehrin parti atmosferinin bir yansımasından ibaretti. Bunun Marie’nin hayalet nüfusunun vampirlerle gulyabanilerin bir şeyler döndüğünü fark edeceği kadar artmaması için kullandığı yol olduğu kimin aklına gelirdi? Marie’nin evi her nedeyse, etrafı bir ot ve sarımsak tarlasıyla çevrili olmalıydı.

“Şahane, hemen gidip ikisinden de bulayım,” diyen Bones. Bu fikri hiç de şaşırtıcı bulmuş gibi görünmüyordu. “Kedicik, söyle ona, bundan sonra Mencheres’e rapor verecek. Yakında yanında taşımaya başlayacağın bitkiler düşünüldüğünde bize yaklaşmamalı. Yeterince güçlü olduğunu söylüyor ama ondan gelecek önemli bir mesajın bize ulaşmakta gecikmesini göze alamayız.”

Bunu Fabian’a tekrarlarlarken, hayalet de tepki vermeden önce aynı şeyi söylememi bekler gibi görüldüğü için kendimi yine garip hissettim. Şimdi Sigourney Weaver’ın *Galaxy Quest*’teki karakterinin neler hissettiğini anlıyordum. “Bilgisayar, gemide bir berilyum küresi var mı?” dedim alçak sesle mırıldanarak.

“Ne dedin?” diye sordu Bones.

“Hiç.”

“Dave’in yanına döneceğim. Onu bulmakta zorlanmayacağımı sanıyorum. Ben dönene kadar otel değiştirmeyeceğini söyledi,” dedi Fabian.

Hayalete uzun uzun bakarken ona sarılarak veda edebilmeyi diledim ve her şey Fabian’ı iradesi dışında davranmaya ittiğime işaret ettiği için bir kez daha üzüldüm.

“Bu kesinlikle çok uzun sürmeyecek Fabian,” diyerek elimle yüzüne dokundum ama elim tabii ki içinden geçiverdi.

Işıklar saçan bir avuç elimin üzerini örttü. Bu harekette hiçbir ağırlık ya da baskı yoktu.

“Seni hayalkırıklığına uğratmayacağım,” dedi Fabian ve gözden kayboldu.

Fabian'ın az önce durduğu yere amansız bir kararlılıkla baktım. Ben de onu hayalkırıklığına uğratmayacaktım. Fabian'a özgür iradesini geri vermenin, Apollyon'u kendimi şehit etmeden yenmenin -bu aynı zamanda kiralık gulyabani katillerin de peşimi bırakması anlamına gelecekti-, sonra da mantıksız ve inatçı ailemi yola getirmenin bir yolunu bulacaktım.

Gerçi bütün bunları nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Endişelenme Kedicik," dedi Bones alçak sesle. "Çoğu hayaleti senden nasıl uzak tutacağımızı bilmenin yanı sıra şansımız yine yaver gitmiş olabilir. Cep telefonuma baktım, Timmie bu sabah bana mesaj atmış. Apollyon'un çok sayıda gulyabanisinin Memphis'te toplanmış olabileceğini düşünüyor. Kaynakları ona ilginç olaylar bildirmiş."

Bu gerçekten de iyi bir haberdirdi. Şimdi Apollyon'un hizmetçilerinden birini yakalamaya her zamankinden çok ihtiyacımız olması tatsızdı ama otelde bize saldıran başsız gulyabaniye bakılacak olursa, onun türündekiler beni görür görmez toz olacaktı. Keşke kendimi klonlayıp başka bir yerde yem olarak kullanabileceğim sahte bir Cat'e sahip olsaydım, gulyabanilerin kendilerini güvende hissetmesini sağlayıp gerçek benliğimle onlara sinsice saldırabilseydim. Bu birçok sorunu çözerdi ama klonlama bilimsel olarak yalnızca koyunlarda kullanıldığı için bildiğim kadarıyla hiç şansım yoktu.

Yine de aynı şeyin bir başka versiyonu o kadar da ulaşılmaz değildi. Belki Don'un bilimadamlarından biri yüzü-

mün bir kopyasını tasarlayabilirdi, biz de o yüzü benimle aynı boyda ve cüssedeki bir kadına yapıştırabilirdik. Sonuçta bu plan filmlerde işe yarıyordu...

“Tabii ya!” dedim aklıma başka bir fikir gelince ani bir iyimserlikle. “Dave’i arayıp ona Timmie’nin gulyabanilerin nerede olduğunu düşündüğünü söyleriz, ayrıca ona Fabian’ın döndüğünü de söylemem gerek. Ed’le Scratch’i de Memphis’e yollarız. Üçünden biri, çok geçmeden o pisliğin adamlarıyla karşılaşır. Sonra bu sarımsak ve ot kombinasyonunu sinamalı, hayaletlerin çoğunun benden uzak durmasını sağladığından emin olmalıyız. Bunu kesin olarak öğrendiğimizde biz de Memphis’e gideceğiz.”

Bones kaşını kaldırdı. “Bir planın var herhalde aşkım.”

“Evet, var,” derken aklımdaki çarklar dönmeye devam ediyordu. “Planın ilk bölümü yine kanını içmemi gerektiriyor. Mümkün olduğunca güçlü olmalıyım. İkinci bölümse... Eh, bir-iki yere telefon etmem gerekecek.”

Yirmi

TUTUKLUYKEN BİR GARDİYANIN OPA KULLANMA görevini verdiği küreği, o zamanları unutmamak için isim olarak kullanan Spade', yani Baron Charles DeMortimer, Bones'un en iyi arkadaşıydı. Birbirlerini iki asırdan fazla zamandır, ikisi birlikte bir Yeni Güney Galler ceza sömürgesinde tutsak olduklarından beri tanıyorlardı. Şimdi, Spade'in beni görür görmez boğazıma sarılmamasının tek sebebinin ikisinin uzun geçmişi olduğundan bayağı emindim.

Bones başka yere baktığında Spade'in bana attığı bakış, beni boğazlamakla ilgili fanteziler kurduğunu açıkça belli etmişti.

"Aradığına çok sevindim!" dedi en iyi arkadaşım Denise bana sarılırken. "Sonunda bir kez olsun ben sana yardım edebileceğim için çok mutluyum."

Bones yanlarında başka valiz getirip getirmediğine bakmak için arkasını döndüğünde Spade, Denise'in omzunun üzerinden bana yine kötü kötü baktı. Adamın bakışını görmezlikten gelerek Denise'i kollarımda sıktım, bir yandan da yeni gücüne hayret ediyordum. Denise'in gücü, bunun en iyi hareket planımız olduğu düşüncemi güçlendiriyordu. Gerçi bunu önerdiğim için Spade'in beni affetmesi birkaç yıl sürecekti. Denise'le kısa süre önce evlenmişlerdi ve Spade ona karşı fazlasıyla korumacıydı.

Ben de arkadaşımı koruyup kolluyordum ve Denise insan olsaydı şu anda burada olmazdı. Fakat artık tamamen insan değildi. Bir iblis, Denise'i birkaç ay önce kendi özülüyle damgalayarak bunu garanti altına almıştı. O iblis öldüğü için, Denise'e yaptığı şey hiçbir zaman geri alınamayacaktı ve bu da Denise'i belki de gezegendeki en tahrip edilemez insan haline getiriyordu. Hemen şimdi arkadaşımın başını kessem, tek sonuç, yerlerin fena halde pislenmesi olacak ve Denise'in başının yerini birkaç dakika içinde yenisi alacaktı.

Denise'in yapabildiği tek akıl almaz şey bu değildi, ben de onun için gelmelerini istemiştim. Denise'in koluna girdim, ikimiz birlikte oturma odasına girerken Denise, "Cat, hemen kabalık etmek istemem ama... Neden sarımsakla banyo yapmış gibi kokuyorsun?" deyince küçük bir kahkaha attım.

"Burnunun otun da kokusunu alacak kadar güçlü olmadığına memnun oldum," dedim alaycı bir tavırla. "Bu, eee, istemediğim şeyleri benden uzak tutmak için kullandığım bir ev reçetesi."

“Bu kokuyla birçok şeyi kendinden uzak tutabileceğin kesin,” dedi Spade ve burnunu öyle zarif bir tiksintiyle kırıştırdı ki on sekizinci yüzyıl soylularından biriyken neye benzediğini görür gibi oldum.

“Eh, evet, neyse ki bu iğrenç parfümümle artık vampir tavlamaya çalışmıyorum,” derken tebessümümü gizledim. Spade bana gerçekten öfkeli olmalıydı. Normalde doğuştan gelen kibarlığı, sarımsağın yeni parfümlerde çok kullanıldığını ya da benden yayılan ot kokusu bulutunun saçlarımın parlaklığını ortaya çıkardığını iddia etmesine falan sebep olurdu.

Bones ona, Spade’in bana pek sıcak davranmadığı gerçeğinin gözünden kaçmadığını belli eden bir bakış attı. Büfenin üzerindeki şişeden iki kadeh viski doldurdu, kadehlerden birini normaldekinden daha az zarif bir hareketle Spade’e uzattı.

“Yanılıyorsam bağışla ama karımın sırf bu yıl senin için hayatını iki kez tehlikeye attığını hatırlar gibiyim, dostum. Bu yüzden karım, karından onu hiç de tehlikeye sokmayacak bir iyilik istedi diye bozulmaman gerek, değil mi?”

“Tabii ki tehlikeye girecek,” dedi Spade derhal. “Denise’in kanının bir damlası bile, başka vampirlerin tadabileceği bir yerde dökülürse...”

“Kahretsin, Spade, bu konuyu konuşmuştuk,” diye araya girdi Denise. Ela gözleri, Spade’i hareketlerinin sonuçları konusunda uyaran bir bakışla küçüldü. “Çok ama çok uzun zaman yaşayacağım ve o hayatı daha önceki gibi korku içinde sürdürmeyi reddediyorum. Bu plan işe yararsa

-ki yaramayabilir- sürekli yanımda olacaksın, değil mi? Bu çılgın gulyabani liderini fazla sayıda insanı gaza getirmeden önce durdurmak herkesin daha güvende olmasını sağlamak anlamına geliyor, değil mi? Bu yüzden beni koruma işini abartma. Benim sana öyle davranmamı istemezdin.”

“Bu sözler kulağa tanıdık geliyor,” diye fısıldadım Bones’a.

Bones homurdandı. “Aynen öyle.”

“Denise’in tehlikede olacağını düşünsem ondan böyle bir şey istemezdim,” dedim Spade’e. Arkadaşım damgalanmıştı, ancak gözüne saplanan bir iblis kemiği Denise’i öldürebilirdi ve bu da cehennemdeki bir kartopu kadar nadir rastlanan bir şeydi. “Onu korumak istiyorsun,” dedim. “Ben de bunu istiyorum. Bu yüzden Apollyon durdurulmalı. Yarın kalbime gümüş saplansa da Apollyon’un savaş arzusunun birden yok olacağını sanmıyorum. Bu güç darbesini gerçekleştirmek için altı yüz senedir bekliyor ve bahse girerim ki başka bir melez ortaya çıkana dek, bir altı yüz sene daha ya da daha uzun süre beklemek istemeyecektir.”

Spade birkaç saniye boyunca bir şey söylemeden kaplan renkli gözlerini sırayla Denise’in, Bones’un ve benim üzerimizde gezdirdi. Sonunda ellerini iki yana açtı.

“Tabii ki hepiniz haklısınız. Özür dilerim. Görünüşe bakılırsa konu karımın güvenliği olduğunda mantıklı düşünemiyorum.”

Bones alaycı bir ses çıkardı. “Ne hissettiğini biliyorum. Ama endişelenme. Denise’in sana mantığındaki kusurları

karımın bana hatırlattığı kadar sıklıkla hatırlatacağından eminim.”

Kocamın sesinin kuruluşuna gülmekten kendimi alamadım. “Sen de öylesin, canım. Hareketlerimi beynim değil korkularım yönerttiğinde bunu bana hemen söylüyorsun. Yani sanırım hepimiz kabahatliyiz.”

Odadaki gerilim yok oldu ve birkaç saniyelik dostça bir sessizliğe yol açtı. Sonra Denise boğazını temizledi.

“Eh, hadi başlayalım. Plana hazırlanmak için bütün gün bir şey yemedim, yani açlıktan ölüyorum. Plan işe yararsa kendimi bir atı boğacak kadar yiyeceklerle ödüllendireceğim.”

Bunu dedikten sonra ayağa kalkıp kanepeden biraz uzakta durdu. Ben de yanına gittim. Bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden ve bunun Denise’in konsantrasyonunu bozup bozmayacağından emin değildim. Mencheres’le Kira gitmişlerdi, bu yüzden evde bizden başka kimse yoktu. Benim üzerimdeki ve evdeki esrar kokusu sayesinde etrafta hayalet de yoktu. En yakındaki komşu iki blok ötede olsa da perdeler çekilmişti. Birinin bizi gözetlemesi riskini almak istemiyorduk. Tabii kendisini yalarken arada bir bizim olduğumuz yöne bakan kedimi saymazsak.

Denise beni tepeden tırnağa süzdü, yoğunlaşmaktan alnı kırıışmıştı. Sonra kokusu değişerek ekşidi ve doğal yasemin kokusundan, endişeden kaynaklanan daha sert bir aromaya dönüştü. Nabızı hızlandı, nefesleri sıkışıp sertleşti. Şimdi belli belirsiz bir sülfür kokusuyla karışan aroması daha da değişirken etrafındaki hava yoğunlaştı. Bu tepkiyi daha önce görmeme rağmen, Denise’in ela gözleri yavaş ya-

vaş koyu kırmızıya dönüşürken içimde bir huzursuzluğun belirmesine engel olamadım.

Sonra Denise sert, yüksek bir sesle bağırdı. Teni ateşe fazla yaklaştırılan balmumu gibi, bedeninin üzerinde şekilsizce, erimişçesine dalgalanır gibi oldu. Denise'ten daha fazla inilti yükseldi. Sesinin yoğunluğu neredeyse hayvansıydı. Eğilirken bedeni öyle şiddetle titredi ki kasları yerinden koparılıyormuş gibi göründü. Elimi istemeden ağzıma götürerek kendimi içimi çekmekten alıkoydum. Spade haklıydı. Denise'ten bunu yapmasını istememeliydim. Akıldan neler geçiyordu?

Denise dizlerinin üzerine çöktü, ağzından korkunç bir çığlık koparken saçları yüzüne düştü. Spade benden önce karısının yanına vardı, onu kollarına alarak kulağına fısıldamaya başladı. Ben de kendimi suçlamaya devam ederek Denise'in omzuna dokundum.

“Dur, Denise, buna değmez. Başka bir yol buluruz...”

Denise başını birden kaldırıncı sesim kesiliverdi. Gözleri artık kızıl ya da ela değil, metalik griydi. Koyu kahverengi saçları da kızıl olmuş, aynadan bana baktığını gördüğüm yüzü çerçeveliyordu.

“Gözlerime inanamıyorum, başardın,” diye ıslık çaldı Bones.

Denise'in yüzüne ağır ağır bir sırtış yayıldı ama o artık onun yüzü değildi, benimkiydi.

“Son denememden çok daha kolay oldu!” dedi Denise ve Spade'i çabucak öptükten sonra ayağa fırladı. Bedeninin bile benimkiyle tıpatıp aynı göründüğünü fark ettim

şaşkınlıkla. Denise üç dakika içinde uzamış, kalçaları ve göğüsleri dolgunlaşmıştı.

“Sevgilim, iyi misin?” diye sordu Spade. Ayağa kalktı ve Denise’e benim hissettiğimden çok daha tarafsızca baktı. Gerçekleşmesini umduğumuz şey buydu, yine de en iyi arkadaşımın aynadaki görüntüme bürünmüş haline bakmak... tuhaftı. Denise’in içindeki iblis özü onu yalnızca öldürülmez kılmamıştı. Arkadaşımı aynı zamanda iblisin olduğu gibi bir şekil-değiştiriciye dönüştürmüştü.

Denise elini Spade’in göğsüne sürttü. “Endişelenme, iyiyim. Aslında olduğundan çok daha zor görünüyor ve korkunç sesler çıkıyor. Şimdi, mutfak nerede? Açlıktan ölmek üzere olduğumu söylemiş miydin?”

Duştan henüz çıkmıştım ki Bones yüzünde ciddi bir ifadeyle yatak odası kapısını arkasından kapattı. Denise kendini yalnız hissetmesin diye hep birlikte yediğimiz akşam yemeğinden sonra, planımızın ayrıntılarını konuşmuştuk. Herkes Apollyon’un yolunu kesmenin en iyi seçenek olduğunda hemfikirdi ama eşinin güvenliği konusunda endişeleri olan tek kişi Spade değildi. Kocam benim için nasıl endişeleniyorsa ben de onun için endişeleniyordum ama ikimiz de harekete *geçmemenin* daha tehlikeli olduğunu biliyorduk. Yine de nihayet yalnız kaldığımızda Bones’un huzursuzluğunun duygularıma karıştığını hissettim. Kocamın o doğal, sarhoş edici yanık şeker kokusu, şu anda krem karamelden ziyade bir mutfak kazasını andırıyordu.

Saçlarımı havluyla kurutma işine ara verip yanına gittim, kollarımı boynuna dolayarak başımı göğsüne yasladım. Çok geçmeden o sarımsak ve ot paketlerini yeniden üzerime yapıştırmam gerekecekse de şu anda kocama o pis kokular bana eşlik etmeden sarılabılırdim.

“Her şey yolunda gidecek,” derken nefesim gömleğinin kumaşını dalgalandırdı. “İşe yarayacak.”

Bones sert kollarını sırtıma sararak beni kendine çekti. “Biliyorum. Yine de senden ayrılmak hoşuma gitmiyor.”

Hafifçe burnumdan soludum. “Benim de gitmiyor ama Denise çok uygun bir yem. Onu gördün. Göğüslerinin büyüklüğüne kadar, ikizim gibi. Onu bir barda görsen sen bile ben olduğuna yemin edersin.”

“Ona yaklaşıncı sen olmadığını anlarım,” dedi Bones başını eğerek dudaklarını çeneme sürterek. “Kalp atışlarını bir kenara bıraksak bile senin gibi kokmuyor, sesiniz farklı, duruşunuz aynı değil ve insanlara senin gibi bakmıyor.”

“Ben insanlara nasıl bakıyorum?” diye sordum şaşkınlıkla. Kocamın sıraladığı diğer her şey mantıklıydı, diğer yandan Bones dışında çok az kişi beni bu değişikliklerin farkına varacak kadar iyi tanıyordu. Denise’in kalp atışları en büyük sorundu ama arkadaşımın dibinde duran biri dışında herkesi kandıracak bir yol bulmuştuk. Ve Spade’in kimsenin Denise’e o kadar yaklaşmasına izin vereceğini sanmıyordum.

Bones geri çekildi, parmaklarıyla yüzümü okşarken gözlerimin içine baktı. “Sende bir savaşçının bakışları var. Bunu seninle tanışır tanışmaz fark etmiştim. Bana bak-

mıştın... Ve her şeyden önce güçlü ve zayıf noktalarımı değerlendirdiğini anlamıştım. O zamanlar bunun garip olduğunu düşünmüştüm çünkü o bakışlar bana sevişmek isteyip istemediğimi sorarken sesi titreyen acemi kıza uymuyordu.”

Gırtlığımdan bir kahkaha koptu. “Seni öldürebilmek için dışarı çekmeye çalışıyordum ve o zamana kadar tanıştığım bütün vampirlerin aksine sen işbirliği yapmıyordun. Daha o anda senin başıma dert açacağını anlamalıydım.”

Bones’un dudakları kıvrıldı, gözlerinde yeşil bir parıltı belirdi. “Ah, ama bu beni daha çekici bulmanı sağladı. Karşındaki güçlüğü aşma fikri aklını çeldi. Bu yüzden ertesi gece de beni aramaya geldin ve o ilk birkaç hafta, hala beni öldürmeyi planlamana rağmen seni eğitmeme izin verdin.”

Kocam haklıydı. O zamanlar bütün vampirlerin şeytani kan emiciler olduğuna inanıyordum ve benden çok daha güçlü olduğu gerçeğine rağmen Bones’u öldürmeye kararlıydım. Ayrıca, o kadar güçlü bir vampiri yenme arzusunun aklımı çeldiği konusunda da yanılmıyordum. Ya da bu, kime sorduğunuza bağlı olarak, pervasız yanıma da çekici gelmiş olabilirdi.

“Ya sen?” diye fısıldadım ve parmak uçlarımda dikilerek dudaklarımı dudaklarına sürttüm. “Karşılaştığın bütün kadınlar gibi sırtüstü yatıp bacaklarımı açsam bana hayatımın en güzel gecesini yaşatır, sonra daha kahvaltı etmeden adımı unutturdu. Ama senin çekiciliğine ve güzelliğine bağışıklığım vardı. Şoka girmiş olmalısın.” Kocamın alt dudaklarını hafifçe ısırırken sırtımdan kendimi

alamadım. “Yani zorlu bir göreve karşı koyamayan tek kişi ben değilim.”

“Yanlış hatırlamıyorsam çekiciliğime karşı bağışıklığın pek uzun sürmemiştii,” dedi kocam. Kaşını günahkar bir imayla kaldırdı.

“Çekimine direnme konusunda inatçılık ettiğimi kabul ediyorum.” Bunu havlumu çözüp yere düşmesine izin verirken söylemişim. “Seni istememek için, tamamen ölü olmam gerekirdi.”

Bones’un gözleri şimdi yemyeşildi ve üst dişlerinin arasından vampir dişleri fırlamıştı. Gözlerini bedenimde doluşturmasına bayılıyordum. Sanki beni ilk kez böyle görüyor ve bana uzun uzun bakmaktan kendini alamıyordu. Bedenimi tanıyordum ve kusurlarının farkındaydım ama Bones bana baktığında onları unutmamı sağlıyordu. Bakışlarındaki açlığın ve bilinçaltımda yer eden şehvetinin etkisiyle kendimi güzel, güçlü ve seksi hissediyordum. Korku ya da utanç duymadan, istediğim her şeyi yapmakta özgürdüm.

Ellerini çıplak tenimde kaydırırken gücü de aynı anda duyularımı okşadı. Bones başını eğerken ağzımı açtım, öpücüğüyle içimdeki kıvılcımların canlandığını hissettim. Dili benimkini kararlı, mahrem bir biçimde, eksiksizce okşarken bu kıvılcımlar arttı. Aynı yavaş, derin darbeleri ağzı başka yerdeyken de kullanacaktı ve bu düşünce kasıklarımın beklentiyle sıkışmasına sebep oldu. Bones benimle ancak ben istediğimde aceleyle sevişirdi; sabırsızlık ihtiyacımı onun ön sevişmeyi leziz bir biçimde uzatışına dayanamayacağım kadar keskinleştirdiğinde. Ama bu gece

kendini tutkudan uyuşturulmuş gibi hissedenin o olmasını istiyordum ve beni öpmeye devam etmesine izin verdiğim takdirde çok geçmeden bunu yapamayacak kadar kendimden geçecektim.

“Yatağa,” dedim ağzımı onunkinden güçlkle ayırarak.

Bones beni yatağa taşıırken boynuma baş döndürücü öpücükler kondurmayı sürdürdü ama yatağa yatırmaya kalkışınca ona karşı koydum.

“Sadece sen,” diyerek kollarından kurtuldum.

Bones pantolonundaki iri kabarıklığa anlamlı bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. “Beni boşuna tahrik etmiyorsun, değil mi?”

Vampir dişlerimin dilime sürtündüğünü hissettim. Bunlar içimde yükselen ısıyı hatırlatan iki sivri şeydi ama arzumu o an için geriye ittim. Bones dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, bacaklarını aldırılmazca ama davetkar bir biçimde açmış, siyah gömleğinin önü koyu renk kumaşla göz alıcı bir tezat yaratan kristalimsi tenini V şeklinde gösterecek şekilde açılmışken bunu yapmak zordu. Bir dakika boyunca ona baktım, güzelliğinin gözlerimi doldurmasına izin verdim.

“Melekler senin kadar güzel olabilmeyi diliyordur,” derken buna içtenlikle inanıyordum.

“Melek olmaktan çok uzağım, yine de iltifatın için teşekkürler.”

Sözleri neşeliyse de yüzünde ciddi bir ifade vardı. Zümrüt parıltılar saçan gözlerine yoğun bir ifade yerleşmişti ve bacaklarının arasındaki o kabarıklık içimin dalga dalga bir

şehvetle dolmasına sebep oluyordu. Ona bakmayı sürdürdüğüm, aklımın kocamın görüldüğünden bile şahane bir his verdiği gerçeğine takılmasına izin verdiğim takdirde, üzerine abanacak ve Bones içime girerken mutluluktan hiçbir şey düşünemez hale gelecektim.

Ama bir amacım vardı ve o anda planım onun üzerine atlamayı içermiyordu. Son zamanlarda hayatımız stres, tehlike ve şiddetle doluydu. Üstelik yakında daha fazlasıyla karşılaşacaktık. Bu yüzden hayatımızda romantizme pek yer kalmamıştı ama bunu umursamıyordum. Elbette oturabilir, savaş stratejimizin üzerinden bir kez daha geçebilir ya da birbirimizi dikkatli olma öğütleriyle boğabilirdik. Ancak son birkaç yılda bir şey öğrendiysem o da fırsat olduğunda mutluluk anlarını elden kaçırmamak gerektiği idi.

Ya da içinde bulunduğumuz koşullar önüme böyle bir fırsat çıkarmıyorsa o anları bizzat yaratmam gerektiği.

“Yarından sonra birbirimizi bir süreliğine göremeyeceğiz,” dedim alçak, gırtlaktan gelen bir sesle. “Bu yüzden sana beni hatırlatacak bir şey yaşatmak istiyorum.”

YİRMİ BİR

BONES'A KAŞTEN YAVAŞ YAVAŞ UZANDIM VE BENİ yine aşağı çekmeye çalıştığında ellerini kendimden uzaklaştırdım.

“Hayır,” diyerek kocamı sertçe itip yatağa iyice yapıştırdım. “Bu gece kontrol bende. Senin tek işin yatmak, gevşemek ve...” Bir zamanlar onun bana söylediği sözleri hatırlayınca hafifçe güldüm. “...benim işimi yapmama izin vermek.”

Dudaklarında şeytani bir tebessüm belirdi, bir kaşını kaldırdı. “Sana nazik davranmanı söyledim ama içten olmadığımı ikimiz de bilirdik.”

Hayır, bunu içtenlikle söylemezdi ve öyle olduğunu bilmek arzumu daha da arttırdı. Bones bir kontrol ustası olabilirdi ama sınırlarını aşmaya itildiğinde dövüştüğü gibi sevişirdi: Şiddetle, kendini hiç tutmadan, yorulmadan. Birlikte olduğumuz süre boyunca kaç karyola kırdığımızı ha-

tırlayamıyordum ve geleceğimizde kırılacak birçok karyola olduğunu umuyordum.

“Gözlerini kapat,” dedim ona. Bones söylediğimi yaptı, ben de söyleyeceklerimi vurgulamak için gözkapaklarına hafifçe bastırdım. “Gözlerini ben aç diyene kadar kapalı tut.”

Bones dediğimi yaparken dudaklarındaki o hafif tebesüm kaybolmadı. “*Sahibem*, dememi ister misin? Unutup sana Kedicik dersem beni cezalandırabilirsin.”

“*Sahibe* de yok, daha fazla konuşmak da,” dedim ve Bones beni göremese de sırtıtmamak için kendimi tuttum.

Sonra normalden çok daha ağır hareketlerle gömleğinin düğmelerini çözdüm, eklemlerimin kocamın tenine sürtünmesine izin verdim. Gömleğini çıkardıktan sonra pantolonuna geçtim. Pantolonunun içine uzanma dürtümü bastırarak fermuarını da aynı ağır hareketlerle indirdim ve ayaklarından kurtuluncaya dek santim santim aşağı çektim. Ardından nihayet kendime ona bakma izni verdim. Bones’un bedeni soluk, pürüzsüz bir güzellik vadisi gibiydi ve bu solgunluğu bozan tek şey, karnındaki, aşağı indikçe daha gür ve kıvrırcık kıllara dönüşen, vücudundaki tek kalın şeyi çerçeveleyen tüylerdi. Kocamın teni vampirlere özgü doğal ışıkla parlıyor, bu parıltı sert kasların ve ince hatlarını vurguluyordu. Bütün bedeni beni dokunmaya davet ediyordu. Ben de bu daveti kabul ettim.

Parmaklarımı göğsüne sürttüm ve derinleşen kokusundan, havadaki güç titreşiminden tepkisini ölçtüm. Bones gözlerini kapalı tuttu, rahat etmek için -veya belki de bu-

nun göğsünü iyice ortaya çıkardığını bildiği için- başının altına koyduğu kollarını kıpırdatmadı. Sebep muhtemelen ikincisiydi. Bones daha bu ülke ilk başkanını seçmeden, kadınları baştan çıkarma sanatında ustalaşmıştı. Parmaklarımı göğsünden aşağı kaydırmaya, parmak uçlarımin altındaki teninin tadını çıkarmaya devam ettim. Bones birisini zayıf düşecek kadar tahrik etme konusunda daha deneyimli olabilirdi ama benim de bir üstünlüğüm vardı. Kocamın sevdiği her şeyi biliyordum ve bu bilgiyi sonuna kadar kullanacaktım.

Ellerimi açıp kaburgalarının üzerine koydum ve onları yavaşça, kaldırdığı kollarına doğru kaydardım. Gücü avuçlarımı karıncalandırıyor, vücuduma hoş titreşimler gönderiyordu. Sonra iki elimi de göğsüne koydum ve başparmaklarım ile göğüs uçlarını okşadım. Onlar da vücudunun geri kalanıyla uyumlu bir biçimde sertleşti.

“Ellerine bayılıyorum,” diye içini çekti Bones. “Meleğe benzediğimi mi düşünüyorsun? Eh Kedicik, ellerin cennetim, gözlerin de yuvam.”

Sözleri beni ısıttı ama sesi o pürüzsüz İngiliz aksanı ve şehvetli tınısıyla tek başına bile beni cezbetmeye yeterdi. Konuşmaya devam ederse, beni planladığım şey yerine ne istiyorsa onu yapmaya razı edecekti.

“Şşt...” dedim. Bones gülümsediğimi görmüyor olabilirdi ama ağzımı onunkine dokundurarak tüy gibi bir öpücük verdiğimde bunu hissetmiş olmalıydı.

“Hım, pardon,” diye mırıldandı ve kaslarının dalga dalga kıpırdamasına sebep olan bir hareketle gerindi.

Dudaklarımı yaladım ve o dalgaları dilimle takip etme dürtümü bastırdım. Onun yerine, ellerimin istediği gibi dolaşmasına, kocamı yüzünden ayaklarına dek, sonra tekrar yüzüne dek okşamasına izin verdim. Dürüst olmak gerekirse daha önce onu ellerimle keşfederek vakit geçirmemiştım. Genelde şehvetim uzun bir keşfi yarıda bölerdi çünkü bende Bones'un sabrı ve kontrolü yoktu. Fakat bu gece farklıydı. Ona bu şekilde dokunmak, vücudunun kıvrımlarına teker teker ilgi göstermek ve çıkardığı alçak zevk seslerinin tadına varmak, kışkırtıcıdan da öte onaylayıcıydı. Bones benimdi ve gelecek önümüze ne çıkarırsa çıkar-sın, başımız nasıl bir derde girerse girsın, sorunları birlikte göğüsleyecektik.

Bones ona talimat verdiğimde yüzüstü döndü ve o geniş omuzları, belinin dar kıvrımı, poposunun top gibi sert iki yanağı ortaya çıktı. Artık onu okşamak bana yetmedi. Üzerine eğilerek ağızımı belkemiğinden aşağı kaydurdım ve Bones'un dudaklarımın altında titrediğini hissettim.

Teninin tadı ve kokusu afrodizyak gibiydi. Yatağa tırmandım, saçlarımın tenine sürtünmesine izin vererek dudaklarımı bedeninde gezdirmeyi sürdürdüm, her yerini yalayıp dişledim. Ben onun sırtının, kıcının ve bacaklarının her santimine aynı derecede ilgi gösterirken kocam da alçak, gırtlaktan gelen sesler çıkarmaya başladı.

"Yüce Tanrım, bu şahane bir fikirdi aşkım."

Sesi güçlkle çıkıyordu ve ellerini sıkıp yumruk yapmıştı. Konuşmasıyla ilgili bir yorum yapmadım ama kaslı poposunu nazikçe, tenini delmeden, yalnızca baskı uygula-

yarak ısırdım. Sonra göğüslerimi bacaklarının arkasına yaslayarak onu uzun uzun yaladım. Bones ağzımın altında ve bilinçaltımda titredi, elleri olduğu yerde kalmasına rağmen şehveti bana dokundu.

“Durma.”

Bu sözü neredeyse sert bir coşkuyla söylemişti. Bacaklarının üzerinde daha aşağı inerken tenine değen dudaklarıyla gülümsedim.

“Merak etme, işim daha bitmedi.”

Onu tekrar sırtüstü döndürdüm, dudaklarımı kalçalarından yukarı, dümdüz karnına kaydırdım. Kasları ağzımın altında beklentiyle kıpırdadı ama ben yalnızca göbeğine bastıran sertliğe şöyle bir üfleyip onu deli ettikten sonra doğrulup oturdum. Oda, komodinin ve şifonyerin üzerindeki mumlarla aydınlanıyordu çünkü doğal ışık vampirlerin gözünü elektrik ampullerinden gelen sert ışıktan daha az yoruyordu. Gerçi mumlar şimdi farklı bir amaca hizmet edecekti.

Yataktan kalktım, gözlerini açmamış olmasına rağmen Bones’un eli koluma yapışınca durdum.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Gırtlaktan gelen bir kahkahayla elini ittim. *“İtaat etmekte zorluk çekiyorsun, değil mi? Uslu olmazsan niyetlendiğim şeyi yapmam ve inan bana, sonradan yapmış olmamı dilersin.”*

Bones yüzünde yine o şeytani tebessümle kolunu çekti. *“Utanç verici itaatsizliğim için en içten özürlerimi sunuyorum, sahibem. Lütfedip de devam ederseniz size tamamen boyun eğeceğime yemin ediyorum.”*

Ukala. Verdiği söze rağmen Bones'un ancak Cengiz Han kadar uysal olduğunu biliyordum ama bunun sakıncası yoktu. Bana yalnızca geçici olarak boyun eğdiğini bilsem de bunu kullanacaktım.

Komodindeki mumlardan birini aldım ve göz kırpan alevin ışığı altında Bones'u inceledim. Bedeni esnemişti, kollarını yeniden başının altına koymuştu ve son derece dikkat çekici bir yeri hala bir beysbol sopası kadar sert olsa da vücudunun geri kalanı gevşekti. *Bütün bu ganimetlerin tadını yalnızca ben çıkaracağım.* Dudaklarımı yaladım. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu hiç bilmiyordum ama bu başka zaman yanıtlanacak bir soruydu. Şimdi düşünme değil harekete geçme vaktiydi.

Bacaklarım yatağın yan tarafına yaslanacak kadar kocama yaklaştım. Parmağımı sert, ufacık göğüs ucunda dolaştırarak "İlk kez buramı ısırдыңın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet." Bu tek kelimeyi, duyguları vasıtasıyla hissedebildiğim arzusunun bütün ağırlığıyla, tıslayarak söylemişti.

"Vampir dişlerinin beni yaktığını hissetmiştim." O anı hatırlayıp ürperdiğim için sesim bir fısıltıdan ibaretti, mumu titrek bir nefesle söndürdüm. "İnsan olmadığın için sana aynı hissi veremem," diye devam ettim. "Vampir dişlerimdeki sıvı sana aynı hissi vermez ama belki bu hissettiklerime yaklaşabilir." Sonra mumun dibinde toplanan sıcak balmumunu doğruca Bones'un göğüs ucuna döktüm.

Gırtlığından boğuk bir inilti koparken bütün bedeni gerildi. Mumun sertleşmesini beklemeden göğüs ucunu

ağızıma aldım, hem tenini ısırdım hem de o kavurucu karışımı yaladım. Bones'un sırtı yine büküldü, güçlü ellerini saçlarıma dolayarak vampir dişlerimin daha derine saplanmasına sebep olacak bir güçle beni kendisine çekti. Bilinçaltımda bir zevk patlaması yaşayarak onu tekrar ısırdım, baş döndürücü, leziz kanını yutmak için ağızımdaki balmumunu kenara ittim.

Sonra, mum fazla soğumadan balmumunun geri kalanını diğer göğüs ucuna döktüm ve yine gırtlaktan gelen bir iniltiyle ödüllendirildim. Bir saniye bekledikten sonra vampir dişlerimi bu kez oraya batırdım, o sert ve sıcak tepeyi bir yaladım bir emdim. Bones'un o leziz kanından bir ağız dolusu daha -ve muhtemelen birkaç mum parçası-yuttuktan sonra doğrulup oturdum, dudaklarımı sildim ve kocamın kavurucu yeşil gözlerine baktım.

Bones'un gücü ellerimin altında nabız gibi atıyordu ve şehvetinin kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Kokusu, duman ve benim kendi uyarılışımın kokusuyla birleşiyor, erotik bir ambiyans yaratıyordu. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan öne eğildim, göğüslerimi kocamın vücudunun yan tarafına sürterek söndürdüğüm mumu tekrar komodine koydum... Ve yanan diğer mumu aldım.

Çok yavaş hareketlerle boş elimi bedeninde gezdirdim, göğsünde kalan mum parçalarını süpürdükten sonra kasıklarında genişleyen o ince kıl çizgisini takip ettim. Elim erkeklğine sararken Bones'un dudakları aralandı ve o sipsivri vampir dişleri görüldü. Elimdeki o sert et parçasına bakarken kendi dudaklarımı nemlendirdim. Erkekliği elime sığ-

mıyor, başka tür bir güçle nabız gibi atıyordu ve onu sıkı, kesintisiz hareketlerle sıvazlarken ucu da görülmeyecek kadar soluk pembe bir sıvı damlasıyla ıslanmıştı. Sonra diğer elimdeki muma, ardından Bones'un kırpmadığı gözlerine baktım.

"Yap," dedi neredeyse tanıyamayacağım kadar boğuk bir sesle.

Mumu, tütmeye devam etmesine yetecek kadar yumuşak bir üfleyle söndürdüm, sonra bütün o yakıcı sıvıyı elimdeki sert organına döktüm.

Acı ve zevk patlamaları bilinçaltıma saldırırken Bones'un bütün bedeni sarsıldı. Mumun tepesini, söndüğünden emin olmak için elimdeki hafif yanma hissine aldırmadan birbirine bastırdım. Ardından mumu bir kenara attım. Muma soğuma fırsatı vermeden, dudaklarımı erkekliğinin tepesine sardım. Onu daha derine çekip tenini yaladığımda, arada iki sivri vampir dişi varken, ağzıma alabildiğim kadar aldığımda boğazından ilkel bir inilti koptu. Bones'un erkekliği şekil verilmiş mermer gibiydi ve teni, parmaklarımin arasına takılan balmumuyla temas ettiği için ısınmıştı. Onu bütününüle ağzıma almaya devam ederken bir yandan da okşadım, derisini yüzmek istiyormuş gibi emdim.

Elleri kasılarak yumruk haline geldi ve duyduğum yırtılma seslerine bakılacak olursa çarşafı parçaladı. Bakmak için durmadım, dilimi teninde gezdirmeye, mum parçalarını süpürmeye devam ettim. Bones balmumuyla aralarındaki ilk temasın etkisinden kurtulduğu için artık aramızdaki bağ bana yalnızca bir zevk seli getiriyordu. Bunu onun

duygularından anlamasam bile ellerim artık acımadığı için anlardım. Ayrıca Bones'un arada bir, tutkusunu azıcık acıyla karıştırmayı sevdiğini biliyordum. Vampir olduktan sonra da bu acıyı ona en sevdiği biçimde nasıl çektireceğimi öğrenmiştim.

Onu ağzıma alabildiğim kadar alırken gözlerimi kaldırıp baktım. Vampir dişlerim altlarındaki damarlı sertliğe bastırıyordu. Bones gözlerini kapatarak sırtını büktü, ben de davetini geri çevirmedi.

Dişlerimi ona sapladım ve bedenini sarsan ürpertiden, boğazından yükselen çığlıktan mest oldum. Ben büyük bir dikkatle ağzımı kaydırıp üzerinde açtığım delikleri genişletmeden penisinin daha fazlasını ağzıma alırken o enfes kanı dilimi kışkırttı.

Bunda ustalaşmak için çok alıştırmaya yapmam gerekmişti.

O heyecan ve acının bileşkesi yeniden duygularıma karıştı. Bones inledi, kalçasını ağzımın hareketleriyle uyumlu bir biçimde kaldırdı. Dişlerimi çektim ve bu kez kasıklarının dibine sapladım. Onu tamamen ağzıma almama imkan sağlayan şey vampirlerde öğürme refleksinin olmamasıydı. Sonra onu bir kez daha emdim, dilimi bütün erkekliğinde dolaştırırken deliklerden akan, dişlerimin arasından geçen kan damlalarını yuttum.

"Dön," dedi Bones elleri beni kendine doğru çekerken boğuk bir sesle.

Ne yapmak istediğini ve bunu yapmasına izin verdiğim takdirde kendimi tamamen kaybedeceğimi bildiğim için direndim.

“Hayır, ya yalnızca seninle ilgileneceğim ya duracağım,” dedim. Bu sözler biraz anlaşılmazdı ama onları vampir dişlerimi yeniden etine batırarak vurguladım.

Bones yan tarafına yaslanacak şekilde dönerek bedenini benimkine doğru kıvrıdı, elini bacaklarımın arasına uzattı. O yarığımı ovar, başparmağıyla klitorisime dokunur, bir yandan da parmaklarını derinliklerime sokarken benden boğuk bir inilti koptu.

“Sırılsıklamsın,” diye mırıldandı Bones. “Tadında boğulmak, etrafımı kokunla sarmak istiyorum.”

Bu sözlerle aklımda beliren manzara, içimdeki her şeyin iyice gerilmesine sebep oldu ama o anda hatırlayamasam da beni yalamasını istemememin bir sebebi vardı.

“Hayır,” dedim tekrar ve onu yeniden ağzıma alarak erkekliğini dişlerimle boylu boyunca okşadım.

Bones inledi. “Birazdan. Durma Kedicik. Daha çok al. Daha fazla.”

Onu yeniden köküne dek ağzıma alarak daha güçlü bir şekilde emdim. Elleri olduğu yerde kaldı ve parmakları daha da ısrarcı bir biçimde tenimde dolaştı, her bir okşayışı kalçamı bükmeme yol açtı. İçimde bir acı, gidermeyi reddedemeyeceğim ihtiyaçlara işaret eden tanıdık bir gerilim belirdi. Her ovalayışı beni daha da gerginleştirip ateşlendiriyordu. O uzun, sert erkekliğini emmeye devam ettim, sevdiğini bildiğim noktaları yalayıp ısırıdım ve kanıyla şölen yapma dürtüsüne teslim olmamaya çalıştım. Bones’un elleri daha hızlı hareket etmeye başladığında, ağzımdan onun etinin boğduğu haykırımlar dökülmeye başladı.

“Daha fazla bekleyemem,” dedi hırıltıyı andıran bir sesle.

Vampir dişlerimi teninden ancak çekebilmiştim ki kocam beni yukarı çekti ve aynı anda aşağı kaydı. Kollarını belime dolayıp beni mengene gibi tuttu. Ağzı bacaklarımın arasındaki yumuşak, karıncalanan bölgeyi buldu.

İçim, yıkılan bir barajdan boşanmışçasına sel olan bir hazla doldu. Kocam parmaklarını kalçalarımın batırarak beni daha yakına çekti. Dili, vampir dişleri ve dudakları beni mest eden bulanık bir haz karışımına dönüştü ve o selin getirdiği kaos bütün düşüncelerimi yok etti. Kıpırdıkça daha yükseklerle çıktığımdan.

Beni daha fazlasını istemeye iten bir milyon sinir ucu, nefesimin yerini sert çığlıkların almasına sebep oldu. Bones beni tutuyor olmasa, içimde beliren sarsıntılar düşme yol açardı. O sarsıntılar, içimin parçalandığını hissetme yol açacak bir orgazma dönüştü.

Aklımı biraz olsun başıma topladım ve Bones’un başının şilteye birkaç santim gömüldüğünü görüp hafifçe utandım. Kocam sonunda beni bıraktı, ben de sırtüstü yatağa düştüm. Üzerime çömeldiğinde, alev alev, yemyeşil parlayan gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Ağzının etrafındaki kan izlerini gördüğümde kesik bir nefes verdim. *Benim kanım mı? Yoksa onun mu?*

“Bones...”

“Sakin.” Ses tonunda beni titreten bir şey vardı. “Bir şey söyleme, sakın dur deme. Artık benimsin.”

Beni kaldırıp kendine çekti, dizlerimin üzerinde durmamı sağlayarak arkaya döndürdü. Soluk renkli kollarından

biriyle belimi sararak beni sıkıca tuttu. Bir saniye sonra, tek, sert bir darbeye içime girdi.

Bu darbe de bir sonraki ve bir sonraki gibi haykırmama sebep oldu. İçime öyle hızlı girip çıkıyordu ki gözlerimden yaşlar sızdığını hissettim. Ağzını sırtımda dolaştırdıktan sonra kulağıma yaklaştırdı.

“Kendini tutma.” Hareket etmesine, içime dayanabileceğimi sanmadığım bir güçle girmesine rağmen sakın bir sesle konuşuyordu. “Benim için çılgık at.”

“Çok fazla.” Hareketlerinin hızı nefes nefese konuşmama yol açmıştı.

“Hadi oradan,” diye hırlayıp dudaklarımı yaladı. “Vampir dişlerimle kendi tenini deldin ve çok hoşuna gitti. Bedenini hissediyorum, acı falan çekmiyorsun. Daha önce yaptığın gibi bırak kendini. Teslim ol.”

Beni öne eğdi. Kalçalarımı tutan elleri bana destek veren tek şeydi. Daha önceki talimatına uyarak bedeninin o bitmeyen, kavurucu tutkusu daha önce hiç olmadığı kadar sertçe içime girerken çılgıklar atmaya başladım. Kolları beni hareketsiz kılıyor, aksanlı sesi kendi iniltileri arasında kabaca sevgi sözcükleri mırıldanıyordu. Hareketleri sersemletici bir hıza ulaştı. Kendimden geçeceğim bir noktaya vardığımda Bones uzanarak vampir dişlerini boynuma gömdü, ağzının güçlü, neredeyse vahşice hareketleriyle kanımı içti.

Gücüm kalmamış halde, hiçbir şey düşünemez durumda yatağa kapaklandım. Orgazmım bana dalga dalga çarpıyordu. Öyle şiddetliydi ki Bones’un bağırtısının

farkına bile varmadım. İçimdeki derin spazm, zevkime onun da katıldığını belli etti. Zamanda asılı kalmış hissi veren birkaç saniyeden sonra Bones biri iplerini kesmiş gibi yanıma düştü. İkimiz de düzensiz, hırıltılı nefesler alıyorduk.

“Yalvarmam gerekse bile bunu tekrar yapacaksın,” dedi Bones nihayet, zorla çıkan sesiyle. “Kahrolası bacaklarımı hissedemiyorum.”

Ben de hissedemiyordum ama o an konuşacak halde değildim. Duyabiliyor ve düşünebiliyordum ama bunları bile bir sis perdesinin ardından yapar gibiydim. Vampirlerle özgü yıldırım hızında iyileşme yetisine sahip olsam da hala tahriş olmanın getirdiği sızılarla içimde patlayan orgazmın karıncalanmalarını hissedebiliyordum. İnsan olsam ve Bones bana o kadar sertçe sahip olsa bir hafta yürüyemezdim. Hayır, durun, şunu bir ay yapalım.

Sırtüstü dönmeyi başararak “Bence bu yalnızken beni kesinlikle teselli edecek,” dedim. *Seni o kadar etmese de,* diye ekledi camlaşmış aklım.

Bones gülerek beni, henüz uzuvlarımı hareket ettirmek-te bile zorlandığımı düşünüldüğünde hiç de adil olmayan bir güç ve hızla kollarının arasına çekti.

“Ah Kedicik,” diye mırıldanıp dudaklarını boynuma sürttü. “İşimizin bittiğini düşünmemiştin, değil mi?”

Ölümüm senin elinden olacak, diye düşündüm ama tek bir küçük şikayet sözü etmeye bile içim el vermedi. Ya da ağzı boynumdan ayrılıp aşağı doğru kayarken itiraz etmeye...

Sonuçta, haklı olsam bile, ölümden çok daha kötü şeyler vardı. Hem ölmek için daha iyi bir yol da düşünemiyordum.

YİRMİ İKİ

UÇAK, GÖKYÜZÜ YARILIRCASINA AÇILIP SAĞANAK yağmur onu dövmeye başlarken iniş yaptı. İşe koyulmak için sabırsızlanıyor olsam da bir parçam çok geçmeden iğrenç hayalet parfümümü tekrar uygulamam gerekeceğini düşünüp yas tutuyordu. Havaalanı güvenliği, her yerime ot torbaları yapıştırılmış halde uçağa binme itiraz ederdi ve, “Hayaletleri kendimden uzak tutmak için!” şeklindeki dürüst açıklamamın onları ikna edeceğini sanmıyordum.

Valizimi yukarıdaki dolaptan aldım -her zamanki silah zulam yoktu- ve diğer yolcularla birlikte dura kalka, uçaktan inme kervanına katıldım. Havaalanına bağlanan koridora girdiğimde özgürce yürüyebildim ve yolcu bekleme salonuna ulaşmam çok uzun sürmedi. Etrafıma şöyle bir göz attığımda aradığım yüzü göremedim. Havada onun varlığını belli eden o doğaüstü enerji dalgaları da yoktu.

Kaşlarımı çatarak saatime baktım. Hayır, erken gelmemiştim. Hatta uçak on beş dakika rötar yapmıştı. Peki Mencheres neredeydi?

“Hoşgeldin Cat.”

Arkamı döndüm ve sarımsı kahverengi saçlı, uzun boylu yabancıya bir an gözlerimi kırıştıtarak baktım, sonra güldüm.

“Tanrım, bu inanılmaz.”

Mencheres’in yüzündeki hafif tebessüm tanıdık ama tanıdık olan başka pek bir yanı yoktu. Zift karası saçları ve kaşları şimdi sarımsı kahverengi, kömür rengi gözleri gök mavisiydi ve her zamanki pahalı görünümlü rahat pantolonlarıyla uzun kollu gömlekleri yerine üzerinde bir Ed Hardy tişörtü ve sörfçü şortu vardı.

Beni asıl irkilten şey aurasıydı. Daha doğrusu aurasının eksikliği. Kalbinin atmaması gerçeği bir yana bırakılacak olursa insan olduğuna neredeyse yemin edebilirdim çünkü etrafımızdaki hava doğaüstü enerjiyle neredeyse hiç titreşmiyordu. Mencheres’in etrafında olduğumda genelde kendimi bir yıldırım fırtınasında metal bir şemsiyeyle dolaşır gibi hissettiğim düşünülürse, adamın güç seviyesini böyle eksiksizce saklayabilmesi beni afallatmıştı.

“Ben de bu kılık değiştirme işlerinde iyi olduğumu sanmıştım,” diyerek belli belirsiz bir hareketle rengi yeni koyulaşmış saçlarımı, kahverengi lenslerimi ve bronzlaştırıcı kremlerden birinin sayesinde rengi koyulaşmış olan tenimi işaret ettim. Kaşlarımı kalınlaştırıp koyulaştırmayı, kollarımdaki tüyleri sarımsı kızıldan kahverengiye boyamayı

bile ihmal etmemiştim. Bir vampir daha önce, o sabah tıraş etmiş olmama rağmen koltukaltlarımdaki kızıl tüyler sayesinde kimliğimi tespit etmişti. Bir daha böyle bir hata yapmaya niyetim yoktu.

“Senden daha fazla pratik yapma fırsatım oldu,” dedi Mencheres kuru bir mizahla ve çantamı rahatça taşıyabil-meme rağmen elimden aldı. Onunla tartışmadım. Kibarlığı abartmak gibi bir niyeti yoktu, yalnızca farklı bir çağdan gelmişti. Yaşlarımız arasında dört bin beş yüz yıl olduğu düşünülürse, çok farklı bir çağdan.

Başka bir şey söylemeden havaalanından ayrıldık çünkü Apollyon’un gulyabanileri ya da diğer gruba mensup olanlar burayı gözetliyor olabilir diye dikkat çekmek istemiyorduk. Bones son üç gecedir Denise’le Ohio’da olsa da dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Denise şekil değiştirme yeteneğiyle bana tıpatıp benzemeyi başarmışken, Bones, Spade, Mencheres ya da Kira dışında hiç kimsenin, gerçek Kızıl Azrail’in kocasıyla birlikte barlarla kulüpleri doluşturmak yerine Memphis’te olduğunu tahmin edebileceğini sanmıyordum.

Yine de hiçbir kuşkuya yer bırakmamak için, biz Memphis bölgesini tararken Kira, Mencheres’e katılmayacaktı. Her zamanki işlerini yapacak, Mencheres’in hala evde, onunla birlikte olduğu izlenimi verecekti. İlişkilerinin bu kadar erken bir aşamasında farklı eyaletlerde olmalarına sebep olduğum için kendimi kötü hissediyordum ama ikisinin de bunun neden gerekli olduğunu anladığını biliyordum. Kira eskiden özel dedektifti, yani nöbet tutmak

konusunda her şeyi biliyordu, Mencheres'se piramitler inşa edildiğinden beri *kötü adamları yakalamaca* oynuyordu.

Arabaya bindiğimizde Mencheres bana arka koltuktan aldığı bir çantayı uzattı. İçinde ne olduğunu bilmek için çantayı açmama gerek yoktu. Kokuları onlardan önce geliyordu ama o iki malzeme hakikaten Fabian'ın vaat ettiği kadar etkili çıkmıştı. Son dört günde beni yalnızca iki hayalet takip etmişti ve onları da kibar bir talimatla kovabilmişim.

Çantayı kucağımda tutarken kendime otları henüz giysilerimin içine yerleştirmeme gerek olmadığını söyledim. Kaçınılmazı ertelediğimi biliyordum ama *eau de kafa yapıcı sarımsak* en sevdiğim parfüm değildi. Koyu renk camlı gözlüğümü artık kimliğimi saklamam gerekmediği için başımın tepesine ittim ve koltuğuma iyice yerleştim. Bones'u aramadan önce bir-iki saat bekleyecektim. Saat gecenin on biriydi, kocam muhtemelen Denise ve Spade'le birlikte, Ohio'nun son gözdesi olan yere varmak üzereydi.

Havaalanından birkaç kilometre uzaklaşmıştık ki arabanın içinde görünmez bir bombayı andıran bir enerji patlaması yaşandı. Kollarıma bıçak bağlamamış olduğumu unutarak içgüdüsel olarak kol ağzlarıma uzandım, sonra Mencheres'in kalkanlarını indirdiğini fark ettim.

"Bir dahaki sefere bunu yapmadan önce haber versen nasıl olur?" dedim sinirle. "Saldırıya uğradığımızı sandım."

"Özür dilerim," dedi Mencheres hemen ve aurasını patlayıcı bir madde hissi vermeyecek kadar kendine çekti. "Seni korkutmak istememişim."

Beni ilk tanıştığımızdan beri korkutuyorsun, seni kadim öcü, diye düşündüm alaycı alaycı. Bunu yüksek sesle söylemedim tabii. Nasılsa Mencheres artık düşüncelerimi okuyamıyordu. Yarı insandan çoğunlukla ölü statüsüne geçiş yaptığıma memnun olmamın bir sürü sebebinden biri de buydu.

Mencheres'in gücü birkaç saniye önce bana nasıl çarptıysa, suçluluk duygusu da yüzüme öyle sert bir tokat attı. Mencheres'in olağanüstü gücü, yaşı ve geleceğe dair öngörülerini beni her zaman biraz korkutmuştu ama bunlar Mencheres'in suçu değildi. Tıpkı daha önce bir melez olmamın ya da şimdi vampirlerden beslenip güçlerini emmenin de benim suçum olmadığı gibi. Gariplik ölçeğinde muhtemelen Mencheres'ten daha ön sıralardaydım, yine de onun olağandışı özellikleriyle ilgili rahatsızlığımın, onunla ilgili düşüncelerimi etkilemesine izin veriyordum.

Bones birkaç bin yıldan fazla zaman hayatta kalırsa -Tanrı biliyor ya, o kadar uzun yaşamasını umuyordum- o da Mencheres'in olağandışı yeteneklerine sahip olabilirdi. Mencheres güç mirasını kocamla paylaşmış, ona bir gecede akıl okuma gücü ve büyük bir kuvvet vermişti. Zamanla başka ne gibi yeteneklerinin ortaya çıkacağını henüz bilmiyorduk. Herkes Bones'a, gücü onu çoğu vampirden farklı kıldığı için kuşkuyla yaklaşıp hoşuma gider miydi? Bunu düşünmek bile içimin öfkeyle yanmasına sebep oldu. Evet, cevabı biliyordum: Bunu yapan herkesi eşek sudan gelinceye dek dövmek isterdim.

“Asıl ben sana özür borçluyum,” dedim Mencheres’in tanınmayacak kadar değişmiş olan profiline bakarak. “Bana on altı yaşımıdayken hayatımın bir ayını hafızamdan sildiğini söylemediğin için öfke duymadan önce bile beni her zaman huzursuz ediyordun ve bunun en büyük sebebi ikiyüzlülük etmemdi.”

Mencheres bana yüzünde çok garip bir ifadeyle baktı. “Maalesef dediklerinden bir şey anlamadım Cat.”

“Apollyon’un yordakçıları birinden, sırf o kişi farklı olduğu için korkma suçunu işleyen yegane kişiler değil,” dedim yumuşak bir sesle. “Yetiştirilişime baktığında öyle bir şey yapmayacağımı sanırsın ama onların bana yaptığını ben de sana yaptım aslında. Özür dilerim Mencheres. Sen bundan daha iyisini hak ediyordun.”

Mencheres arabayı yavaşlatarak kenara çekti, tamamen durduktan sonra gözlerimin içine baktı.

“Bana özür borçlu değilsin.” Her bir sözcüğü bir cümle gibi vurgulamıştı. “Beni ne sözlerinle ne hareketlerinle kendi kazancın için kullandın. Oysa benim sana aynı şekilde yaklaştığımı söyleyemem.”

On bir ay önce olsa kendimi tutamayarak “İyi bildin, ahbap!” derdim. Fakat o zamandan beri birçok şey değişmişti.

“Devasa bir doğaüstü soyu dört bin yıldan fazla zamandır birarada tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Benim işimin gerektirdiği en aşırı şey, beş yıl boyunca altmış askerden oluşan bir ekibi yönetmektir. İki kisi kıyas kabul etmese de yine de çoğunluğun iyiliği için denilen türden,

çok zor kararlar vermek zorunda kaldım. Yani yaptığın şey için sana öfkelensem de bir yanımda bunu neden yaptığını anlıyordu. Hem...” Alaycı bir tavırla gülümsedim. “Hem oyunların Bones’la ikimizi biraraya getirdiği için sana hala kin beslemeyi başarmam biraz zor.”

Mencheres elimi tuttu ve tuhaf, resmi bir hareketle alnına sürdü. “Beni bağışlayarak şerefleendiriyorsun.”

“Sen de özrümü kabul ederek beni şerefleendirebilirsin çünkü ne yapmış olursan ol ben de haksızdım,” diye karşılık verdim.

Mencheres elimi bırakırken yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade belirdi. Sonra o yüz yine her zamanki okunmaz haline döndü.

“Çok inatçı bir kadınsın. Özrünü kabul ediyorum.”

“Teşekkür ederim.” Sonra hafif, utangaç bir tebesümle gülümsedim. “Tamam, yeterince mahrem itirafta bulunduk, değil mi? Hadi gidip birkaç fanatik gulyabani bulalım ve onları pataklayıp bizi liderlerine götürmelerini sağlayalım.”

Mencheres’in sahte mavi gözleri, o tatlı dilli, nazik davranışlarının altında yatan korkutucu, ölümcül haydudun varlığına işaret eden bir biçimde parladı.

“Evet,” dedi kelimeyi uzatarak. “Hadi öyle yapalım. Ed’le Scratch şehre vardılar bile. Vlad bu gece, kiraladığım müstakil evde bizimle buluşacak. Hepimiz oraya vardığımızda av başlayacak.”

Grubumuzdan, Memphis’te bir şeyler ortaya çıkaran ilk kişi Dave olmuştu. Biz geldikten bir hafta sonra, Fabian

vasıtasıyla, vampirlere karşı kesinlikle önyargılı olan birkaç gulyabaniyle temasa geçtiğini bildirmişti. O gulyabanilerin Apollyon'la doğrudan bağlantısı olduğundan emin değildik, kendi hallerinde fanatikler de olabilirlerdi. Ama Dave onların gulyabanilerle vampirlerin ayrı, birbirine karışmayan hayatlar sürmesi gerektiği konusundaki esip gürlmelerini dinleyerek çok eğlenceli bir akşam geçirdiğinden söz etmişti. Türler arası ilişkiler ya da evlilikler türlerin kirlenmesine yol açıyordu ve gerçek *güçle saflık* ancak ırkların ayrılmasıyla elde edilebilirdi.

Bu tam da Apollyon'un yordakçıların iddia edeceği türden bir zırvaya benziyordu. Ne de olsa Apollyon, KKK Büyük Ejder'in* ölmeyen versiyonu gibiydi. Dave aynı grupla ertesi gece de buluşacaktı ve benim buna müdahale etmeye niyetim yoktu. Beklemek, şahı devirmek anlamına geliyorsa, sabırsızlık edip piyonları alarak elimizi göstermimize gerek yoktu. Dave'in birkaç toplantıdan sonra, gulyabanilerin çarpık grubunun daha derin noktalarına varabilecek kadar güven kazanacağını umuyordum.

Vlad, Mencheres ve bana gelince, elimiz hala boştu. Timmie'nin kaynakları barlardaki bazı tuhaf gelişmelere işaret ediyordu, ayrıca bu bilgiyi Tate'e ilettiğimde o da Memphis'teki suç oranının son günlerde arttığını doğrulamış ve buna buranın muhtemelen Apollyon'un yerleştiği bölge olduğu gerçeği de eklenmişti. Fakat son bir haftadır şüpheli kişiler aramak için yerel barları dolaşmamıza rağ-

men, yalnızca şehirdeki çok çeşitli barbekü çeşnisini takdir etmeyi başaramıştık. Ya da böyle yapan sadece bendim. Bones'un kanını içeren mühürlü torbalardan beslenmek beni gıdasız bırakmıyor olabilirdi ama yine de biraz çeşit istiyordum.

Cep telefonum kot pantolonumun cebinde titreşti. Telefonu çıkardım ve cevap vermeden önce numarayı tanıdım.

"Azrail." Ed'in sesi o kadar alçaktı ki onu duymakta güçlük çektim.

Doğrudum ve, "Bir şey mi buldun?" diye sordum hemen. Ed ve Scratch şehrin diğer tarafında, bir başka popüler içki mekanındaydı. Orasının Mencheres, Vlad ve benim bulunduğum bardan daha verimli olduğunu umuyordum.

"Belki," dedi Ed yine duymak için kendimi zorlamam gerekecek kadar alçak bir sesle. Konuşmasına kulak kabartılmasından endişeliyse bana mesaj yollamasını söyledim ama daha önce de fark ettiğim gibi Ed'in henüz ustaca kullanamadığı modern bir yetenektir bu. "Az önce birkaç kemik öğretücü geldi," diye devam etti. "İğrenç bir titreşim yayıyorlardı. Birinin Falcon araba sinemasından bahsettiğini duydum ve on dakika önce hepsi birden çıkıp gitti."

Araba sineması mı? "Açık hava sineması demek istiyorsun, değil mi?" diye sordum. Bunun başka bir şeyin argosu olmadığından emin olmak istiyordum.

Ed alaycı bir ses çıkardı. "Elbette. Seni aramadan önce yerine baktım. Summer Caddesi'nde, I-40 yolunun yakınında."

Ed mesaj yazamıyor olsa da MapQuest kullanmayı başarabiliyordu en azından. “Güzel. Sen oraya git. Ama izlenmediğinden emin olmak için en az on dakika bekle. Ben hemen çıkacağım.”

“Orada görüşürüz,” diye homurdanıp telefonu kapattı.

Barmene işaret ederken Mencheres’le Vlad’a, “Yanlış yerdeyiz,” dedim. “Hesabı ödeyip gidelim buradan.”

Vlad kaşlarını kaldırdı. “Ayrıntı verir misin?” dedi kelimeleri uzata uzata.

Sesimi alçalttım. Mesajlaşmak daha sessiz olabilirdi ama ikisi de buradayken bir anlamı yoktu. “Ed, Falcon araba sinemasında tuhaf faaliyetler olduğunu duymuş. Sanki *faaliyet* ve *araba sineması* kelimelerinin aynı cümlede kullanılması yeterince tuhaf değilmiş gibi.”

Mencheres bana meraklı bir bakış attı. “Neden?”

Çünkü modaları geçti, demek üzereydim ki Mencheres kadar yaşlı birinin, arabalı sinemaların hala yeni bir eğlence çeşidi olarak görüyor olması gerektiğini hatırladım.

“Çünkü ilerleme acımasızdır,” demeyi uygun buldum ve ardından, “Kötü haber şu ki,” diye ekledim, “orası terk edilmemişse, hala açıksa, Ed haklı olduğu ve olay çıktığı takdirde etrafta insan tanıklar olabilir.”

“Araba sineması,” diye tekrarladı Vlad ve dudaklarını öyle bir büktü ki adamın o sinemaları popüler oldukları zamanlarda bile pek sevmediğini anladım. “Herhalde normal bir sinemadan daha iyidir. Araba sinemalarında daha az insan olur ve hatırladığım gibiyseler zaten çoğu düzüştürmekten başka bir şeye odaklanmaz.”

Vlad'ın aşağılama dolu sesi neredeyse beni güldürecekti. Yeraltı dünyasının ünlü musibetinin, araba sinemasında yişmeye burun kıvıracığı kimin aklına gelirdi?

“Herkesin genç ve azginken sevgilisini götürebileceği bir şatosu yoktu,” dedim dudaklarım seğirirken.

Bana son derece şüpheli bir bakış attı. “Benim gençliğim bedensel şefkatlerin peşinde koşarak değil sürekli savaşarak geçti.”

Şefkatin Vlad’la bağdaştırabileceğim son kelime olduğunu düşündüm içimden ama gitmemiz gereken yerler, yakalamamız gereken gulyabaniler vardı. Saatiime baktım. On kırk beş. Daha erkendi ama cuma gecesi idi ve araba sineması muhtemelen kalabalık olacaktı.

“Eh, çocuklar,” derken masanın üzerine birkaç banknot bıraktım. “Hadi sinemaya gidelim.”

YİRMİ ÜÇ

ARABA SİNEMASI, DÖRT BÜYÜK AÇIK HAVA ekranının önüne dizilmiş olan arabalara bakılacak olursa, terk edilmiş değildi. Gizlice ilk projektörün arkasına geçerken derin derin iç geçirdik. Tabii ki burayı kapalı bulacak kadar şanslı değildik. Hatta insan sayısına bakılacak olursa, ya araba sinemasının çekiciliğini azımsamıştım ya da her gösterimden önce bedava patlamış mısır ve prezervatif dağıtılıyordu.

Çalıkların arasında iyice çömelerek, görünüşe bakılırsa bir korku filmi gösterilen, daha az kalabalık olan bölüme doğru ilerledim. Bu kadar far yanarken doğrulup oraya yürüsem herkes beni açıkça görürdü ama hepimiz birden ana girişten içeri dalacak da değildik. Güç seviyelerimizi saklamış olsak bile, burası bir tür gizli gulyabani buluşma yeri olduğu takdirde, üç vampirin çıkıp gelmesi, olay çıkması için yeterli olurdu. Oraya romantik komedi fil-

mi izlemeye geldiğimizi düşünüp düşünmemelerinin bir önemi yoktu.

Onun için, oradaki, nabızı atmayan yegane kişilerin biz olup olmadığımızı öğrenmek amacıyla sinsice dolaşıyordum. Daha fazla yere bakabilmek için ayrılmıştık. Vlad'la Mencheres'i göremiyor, hissedemiyordum, demek ki kendilerini saklamakta başarılıydılar. Ben de aynı derecede başarılı olduğumu umuyordum.

Sonra durdum. Tuhaftı. Bir minibüs en yakın ekranın önündeki park yerinde, filmi bile göremeyecek kadar yarlarda bir yere park etmişti. Ayrıca içinde ne olduğunu ele veren bir biçimde sallanmıyor, içindekilerin romantik sebeplerden dolayı filmi bile göremeyecekleri bir yerde olduğu ihtimalini şüpheyile karşılamama sebep oluyordu. İçinde yine de kötü bir şeyler dönmüyor olabilirdi, evet, ama bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Eğilmeyi sürdürerek ve üzerine bastığım kuru yaprakları hışırdatmamak için elimden geleni yaparak minibüse yaklaştım. Cep telefonum gergin sinirlerime ciyıklama gibi gelen bir sesle titreşince arayanın Bones olduğunu görmeme ve içimin sızlamasına rağmen meşgule alma tuşuna bastım. Şu anda onunla sohbet edecek vaktim yoktu ve ölmeyen birinin kulağına çarpabilecek sesler olmasa bile, Vlad ya da Mencheres önemli bir mesaj yollayabilir diye cep telefonumu meşgul etmemem gerekiyordu. "Yardıma ihtiyacım var!" ya da "Hemen kaç, sayıları çok fazla!" gibi.

Minibüsten elli metre kadar uzaktayken filmde ya da kafamın içinden gelmeyen -yine Bones'un kanını içmeye

başlamıştım- sesler duydum. Durdum ve doğaüstü titreşimler yakalamak için havayı duyularım ile taramaya çalıştım, ayrıca gulyabanilerin topraksı kokusunu alabilecek miyim diye içime derin bir nefes çektim. Hiçbir şey yoktu.

Emin olmak için minibüse yaklaşmam gerekiyordu.

Minibüs bir öbek çalının ağaçlarla kaplı bir tepeye dönüştüğü bir noktanın yakınına park edilmişti. Hava karanlıkken, orada öyle bir eğim varken ve filmlerin ışığı diğer yönde parlarken, oranın arkası, bakan herhangi biri için adeta görünmez olacaktı. Ben karanlıkta görebiliyordum ama buna rağmen eğim, ışık parıltısı ve çalılar o bölgede birinin olup olmadığını ya da gördüğüm tek şeyin ağaçlar olup olmadığını anlamamı zorlaştırıyordu.

Şimdi görülmemek için adeta yerde sürünüyordum ve filmlerden, onları izleyen insanlardan, düşüncelerinden ya da yakındaki otobandan gelmeyen bir ses duymak için kulaklarımı zorluyordum. İşte. Duyduğum kesinlikle bir erkek sesiydi ve bunu bir başkası izledi. Her iki ses de, normal seyircilerin bulunmak için bir sebep bulamayacağı ormanlık alandan geliyordu. İki serseri sohbet ediyor olabildi, yine de daha büyük bıçaklarımdan ikisini çektim. Bu eğer insanların masumca bir toplantısı değilse, yakalanmaya hiç niyetim yoktu. Gruptaki tek kız olmam beni çaresiz ve nazik bir hanımefendi yapmazdı.

Birkaç dakika sessizce süründükten sonra havadaki güç tınılarını sezebildim. Bunlar geri dönmeme sebep olmayacak kadar alçak ama auralarını saklayan Vlad ve Mencheres'e ait olamayacak kadar yüksekti. Bıçaklarımı

daha sıkı kavrayarak ilerlemeye devam ettim. Artık düzenli bir kalp atışım olmadığına memnundum, yoksa kalbim şu an küt küt atıyor olurdu. *Elma dersem çık, armut dersem çıkma. Elma.*

“Birkaçını daha indirebiliriz. Kardeşlerimize ciddi olduğumuzu gösterelim,” diye mırıldandı biri.

Hayli yüksek bir müzik, diğer kişinin cevabının ilk kısmını duyamamama sebep oldu. Fakat, “...son kan emici de geberene kadar,” sözlerini yakaladım ve başka bir şey duymama gerek kalmadı.

Artık onlara iyice yaklaşmıştım, yalnızca dokuz-on metre uzaktaydım. Gevşek bir daire halinde ayakta duran dört gulyabani olduğunu, birinin çizmesinin burnuyla toprağı dalgınca dürttüğünü görebilecek kadar yakındaydım. İkiisi oldukça normal görünüyordu, üzerlerinde kot pantolonlar ve sıcak bir yaz akşamına uygun kısa kollu tişörtler vardı. Diğer ikisiyse deri ceketleri, parmaksız eldivenleri, siyah kot pantolonları ve kalın zincir aksesuarlarıyla, *Cehennem Melekleri*’nin kötü taklitleri gibi giyinmişlerdi.

Bir şeyleri telafi etmek için olayı fazla mı abartıyorsunuz ne, diye düşündüm.

“Hissettiniz mi?” diyerek etrafına bakındı içlerinden biri.

Diğerleri cevap verme fırsatı bile bulamadan hava büyük bir güçle doldu. O gücün bana bir kırbaç gibi çarptığını hissettim, sonra üzerimden geçip gulyabanilerin tepesine indi. Gulyabanilerin hiçbiri dövüşebilecek durumda olmasa da bıçaklarımı elimden bırakmadan ayağa kalktım.

Yüzlerindeki dehşet dolu ifadelere bakılırsa çılglık atacak kadar bile kıpırdayamıyorlardı.

“Bir yere nasıl gireceğini iyi biliyorsun, Mencheres,” dedim.

Mısırlı vampir, gulyabanilerin karşısında belirirken, arkamdan gelen hışırtı sesleri de Vlad’ın nerede olduğunu belli etti.

“Yakınlarda beyaz bir minibüs var, ikinizden biri onu kontrol etti mi?” diye sordum.

“Bu gulyabaniler gibi leş kokuyor ama boş,” dedi yanıma gelen Vlad.

Dört gulyabaniye baktım ve gözlerinin, yerlerinden biraz daha uğradığı takdirde, göz çukurlarından kopup düşeceklerini düşündüm. Bahse girerim, Mencheres gibi biri partilerini hiç bölmemişti. Vlad’la ikimiz onları kolayca öldürebilirdik ama ancak Mencheres onlara hiç dokunmadan gulyabanileri kıpırdayamayacak şekilde dondurabilirdi.

“Bu grup burada böyle buluşmalarına gerek olmayacak kadar küçük. Daha fazlası geliyor olmalı,” dedim sesimi alçaltarak.

İki gulyabaninin yüzünde belirip kaybolan ifadelere bakılacak olursa tahminim doğruydı.

“Onları hala tutuyorum,” dedi Mencheres geri geri giderek. “Hadi saklanalım.”

Onun gücünü daha önce işbaşında görmüştüm, bu yüzden hiç tereddüt etmeden gulyabanilere sırtımı dönüp ormanın içlerine ilerledim. Arkadaşları muhtemelen diğer yönden geleceklerdi ve vampir kokusu aldıkları takdirde

bunun, grubun kısa zaman önce öldürdüğü vampirlerden geldiğini düşüneceklerini umuyordum.

Mencheres'le Vlad ormana girip kayboldu. İyi bir gözetleme noktasına varıp gulyabanilerden kırk metre kadar ötedeki kayaların ardına çömeldiğimde, onları bıraktığımız yere baktım.

Önümde birçok ağaç vardı, bu yüzden açıkça göremiyordum ama görünüşe bakılırsa dört gulyabani hala onları bıraktığımız yerde ayakta duruyordu. Konuşmuyorlardı ve kaçmadıkları kesindi. Başımı iki yana salladım. Mencheres'in çok yararlı bir gücü vardı. Tabii o gücü kontrol edebilecek kadar kuvvetli olduğunuz takdirde. Ben kontrol edememiştim.

Uzun süre beklememiz gerekmedi. Daha yirmi dakika geçmemişti ki bir başka aracın, gelen seslere bakılırsa beyaz minibüsün çok yakınına park ettiğini duyduk. Sonra araçtan inen, o sabah iki genç vampiri öldürdükleri için birbirlerini tebrik eden kişilerin neşeli, olağan sohbetlerini duyduk.

Lanet olsun. Gelenlerin, grubun geri kalanı olup olmadığına merak etmemize gerek kalmamıştı!

Onlara yaklaştım çünkü çıkardığım yumuşak sesleri bastırarak kadar gürültü yapıyorlardı. Tehlike sezmedikleri belliydi. İçlerinden birinin, şakayla karışık diğerlerinin neye baktığını sorduğunu duyduğumda, içim karanlık bir tatmin hissiyle doldu.

"Sorun ne, Brent?" dedi bir ses gülerek. "Dilini kedi mi yuttu?"

Artık bu laf üzerine kendimi göstermeden edemezdim.

“Henüz değil ama bir istisna yapabilirim,” diyerek doğruldum, onlara doğru yürüdüm.

Mencheres’in gücü rüzgar gibi yanımdan geçti, adamlar henüz ormandan çıkıp gelen vampirleri görüp içlerini çekemeden yerlerine mihladı. Bunun pratik olduğunun farkındaydım ama bir parçam hayalkırıklığına uğramıştı. Onlarla dövüşmek, içimde büyüyen stresi atmanın şahane bir yolu olurdu. Ne yazık ki bize vuramadıkları takdirde bu gerçek bir kavga olmazdı.

Artık yedi kişi olan gruba dokunabileceğim kadar yaklaştığımda gözüme beyaz bir şey takıldı ve Mencheres’in gücünün onları yakalamanın bütün eğlencesini kaçırdığına üzülemezcek kadar dikkatim dağıldı.

“Boynunuza *vampir dişi* mi taktınız?” dedim ve *Cehennem Melekleri* özentilerinden birinin boynundan sarkan kolyeyi yakaladım. Gerçekten de gümüş bir zincire sekiz vampir dişi geçirilmişti. Onları görmek beni öyle öfkelen-dirdi ki bir an konuşamaz oldum.

Vlad o kadar da rahatsız olmuş görünmüyordu. Grubun solunda belirdi ve onlara neredeyse neşeli diyebileceğim bir tavırla parmak salladı. “Ben araba sinemalarını hep sıkıcı bulurdum ama bu seferkini siz eğlenceli hale getireceksiniz. Mencheres, bırak konuşsunlar. Ama aranızdan biri çılgılık atarsa bu çıkardığınız son ses olur.”

Kimsenin bana işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu söylemesine gerek yoktu. Gulyabaniler, kiraladığımız müstakil eve hepsini götüremeyeceğimiz kadar kalabalıktı.

“Bu insanları buradan uzaklaştırmamız gerek,” dedim, sonra aklıma daha önemli bir şey geldi ve, “On bir haberlerine çıkmadan,” diye ekledim hemen. Evet, Mencheres bu açık hava sineması kompleksinin tamamını birkaç saniyede boşaltabilirdi. Ama insanlar, arabalarının neden birden havada uçtuğunu ya da neden devasa ekranların büzüşüp topa dönüştüklerini merak edebilirdi ve bizim bu tür bir reklama ihtiyacımız yoktu.

Mencheres bana dik dik baktı. “Nasıl ihtiyatlı davranacağımı biliyorum,” dedi ve sonra hızdan bulanıklaşarak bir anda yok oldu.

Alaycı bir tavırla burnumdan solumamak için elimden geleni yaptım. Mencheres kısa bir süre önce afallamış tanıkların önünde Disneyland’in bir bölümünü yıkmış, Kira’yı vampire dönüştürüşünün videosu internete sızmış, her yerde yayınlanmıştı. *Evet, o yaptıkları gerçekten ihtiyatlılık abidesiydi.*

“Eee, çocuklar...”

Arkamı döndüğümde Vlad’ın, Mencheres gözden kaybolmuş olmasına rağmen, hala vampirin gücüyle yerlerine mihlanmış olan gulyabani dairesine doğru ilerlediğini gördüm. Vlad her birine tek tek dokundu çünkü dokunduğu her şeyi yakabilirdi.

“Bana küçük çetenizle ilgili her şeyi anlatan kişinin yaşamasına izin vereceğim,” dedi. “Konuşmayanlarsa... Eh, neler olacağını tahmin edebileceğinizden eminim.”

Sözlerini vurgulamak için ellerinden ateş fışkırttı. Birkaç gulyabani, Vlad’ın kim olduğunu anlayarak yüzünü

buruşturdu. Ateş yaratma gücüyle ünlü olan tek bir erkek vampir vardı ve Vlad'ın ünü onlar için hiç de iyiye alamet değildi.

“Etrafta hala çok insan var,” diye hatırlatmada bulundum. Şu gulyabanilerin bir kısmını çatır çatır yakmak, etrafımızdaki çalılara ve ağaçlara rağmen kesinlikle çok hoşuma giderdi.

“O zaman Mencheres acele etse iyi olur,” dedi Vlad sertleşen bir sesle. “Bunlar hala konuşmuyor ve talimatlarımın duymazlıktan gelinmesinin, hoşuma gitmeyen şeylerin başında geldiğini söyleyebiliriz.”

Gulyabanilerden biri tuhaf homurtular çıkarıyor, dudaklarını çok garip bir biçimde kıpırdatıyordu ama diğerleri sessiz kaldı. Vlad içini çekti.

“Cesetler üst üste yığılmaya başlayıncaya kadar kimse ciddi olduğuma inanmıyor.”

Sonra öyle hızlı hareket etti ki ne yaptığından bile emin olamadım... Ta ki gruptaki gulyabanilerin bazılarının boyunda beliren dört yeni kızıl kolyeyi görene dek. Yüzleri birden boşalmış, gözlerinin beyazı ortaya çıkmıştı ama bedenleri dik kaldı ve onları artık boyunlarının üzerinde tutan tek şey Mencheres'in gücü olsa da başları yere düşmedi.

Vlad'ın etkili gaddarlığını gözlerimi kırptıştırarak izledim ama şoka uğramamıştım. Bones olsa o da aynısını yapardı. Bana karşılık veremeyen düşmanları öldürmek hoşuma gitmeyebilirdi, öte yandan bu gulyabaniler iki tür arasında, başarılı oldukları takdirde binlerce kişinin ölümüne sebep olacak bir çatışma yaratmaya çalışıyorlardı. Bu

da benim kişisel tercihlerimin bir kenara bırakılması gerektiği anlamına geliyordu.

“Onlar şanslıydı, yakayı kolay sıyırdılar. Geri kalanınız acı çekeceksiniz,” dedim alçak sesle. “Hala anlayamadıysanız söyleyeyim. Karşınızdaki Vlad Tepesh. Bana gelince, ben Kızıl Azrail'im ve adımlı duyduğunuzdan şüphem yok.”

İçlerinden ikisi tükürürcesine küfürler savurdu. En çirkin küfürleri eden, boynuna vampir dişleri takmış olan gulyabaniydi. Vlad'a harekete geçme fırsatı vermedim, gulyabani tek kelime daha edemedi bıçağını boynuna sürttüm. Şimdi iki kolyesi vardı. Biri vampir dişlerinden, diğeryse hayatında döktüğü son kandandı.

Bana küfreden diğer gulyabani öyle şiddetli alevlere gömüldü ki çığlıkları birkaç saniye içinde kesildi. Seyircilerden hiçbirinin bu ani alev parlamasının kaynağını araştırmaya karar vermeyeceğini umarak sinemaya doğru baktım. Ama, “Oradaki ışık da ne öyle?” şeklindeki düşünceleri yakalayabilmek için zihinsel kalkanlarımı indiremeden, gulyabaninin üzerindeki alevler, geriye kalıntılarının üzerinde tutan dumanlardan başka bir şey bırakmadan yok oldu gitti.

Doğru ya, Vlad etraftayken bir orman yangınından korkmaya gerek yoktu. O yeteneği ondan ödünç aldığımda ben ateşi kontrol etmekte bu kadar başarılı olamamıştım.

Kalçam titreşti. Koşullar beni gerginleştirdiği için yarımdan sıçradım, derken cep telefonumun titreştiğini fark ettim. Telefonu çıkardım, Bones'un numarasını gördüm ve yine meşgule alma tuşuna basarken yüzümü buruştur-

dum. Onunla konuşmayı çok istiyordum ama hararetli bir sorgu esnasında sohbet etmek ya da mesajlaşmak uygun kaçmazdı.

“Sayınız azaldıkça sabrım da azalıyor,” dedi Vlad insanın kanını donduracak kadar neşeli bir sesle. “Bilmek istediğim şeyi hala söylemeyecek misiniz? Ya şundadır ya bunda...”

Vlad tekerlemeyi bitirdiğinde, işaret ettiği gulyabani fişek gibi patladı ve alevli uzuvları iki yanındaki gulyabanilerin üzerine yağdı. Gözlerimi kaçırmamak için bütün irademi kullandım. İğrenç kelimesi karşımdaki manzarayı tanımlamaya yetmezdi. “İyyy,” demek gibi tamamen kızlara özgü bir şey yapmak yerine, gulyabanilerin konuştuğunu duyduğum konuya ve Apollyon’un planlarının ilerlemesine izin verdiğimiz takdirde kaç hayatın mahvolacağına odaklandım.

“Sana bilmek istediğin şeyi söylesek ne olacak, bizi yine de öldüreceksin,” dedi boynunda yara izleri olan bir gulyabani sonunda. Yeniyetme görünen diğer gulyabani hala ağzını sudan çıkmış bir balık taklidi yapar gibi, tuhaf bir biçimde açıp kapatıyordu. *Bunun olayı ne*, diye düşündüm.

Vlad omuz silkti. “Verdiğiniz bilgi işime yararsa bir süre sonra sizi bırakırım. O süre boyunca tutsağım olacaksınız ama hayatta kalacaksınız. Bu da arkadaşlarınızda olmayan bir üstünlük,” derken başını diğer cesetlere doğru eğdi.

Gulyabani homurdandı. “Yaşamama gerçekten izin vereceğine neden inanayım?”

Vlad tamamen hareketsiz kaldı, gözleri tehlikeli bir ışıkla parlıyordu. “Bana bir kez daha yalancı dersen...” Ağ-

zından dökülen sözcüklerin her birinden meydan okuma akıyordu.

Tehdit edilen ben olmasam da ürperdim. Vlad'la aynı tarafta olduğuma sevindiğim anlardan biriydi.

Daha genç olan gulyabani ağzını yine, hatta daha telaşlı hareketlerle açıp kapattı. Ona sinirle baktım. Bir sorgunun ortasında dram yaratan birinden kimse hoşlanmazdı. Sonra gözlerimi kısıtım ve Vlad ağzını açmadan, gulyabaniyi gömleğinden tuttum.

"Ağzını tekrar aç," dedim çünkü onu tuttuğumda ağzını muhtemelen şaşkınlıktan kapamıştı.

"Yapma," dedi yara izli gulyabani.

Ona yan bir tekme attım ve tuttuğum gulyabaniden gözlerimi bir an bile ayırmadan dizini kırdım. Gulyabani, gözlerinde yakarışını gösteren bir bakışla, ağır ağır ağzını açtı. Ardına kadar.

"İsa, Meryem ve Yusuf," diye fısıldadım.

YİRMİ DÖRT

GULYABANIPİP AĞZIPİP İÇİPE BAKIP DURUYORDUM. Dilinin olması gereken yerde yalnızca yaralı, güdük bir et parçası kalmıştı.

Dili, ölmeyene dönüştükten sonra kesilmiş olamazdı. Ölmeyen haline gelmeden sonra kesilen her uzvu, vampirlerde olduğu gibi tekrar büyüdü. Yara dokusu, adamın dilsizliğinin doğuştan gelmediğini ortaya koyuyordu. Birisi bu dili kesmiş, adamı çok kısa bir süre sonra gulyabaniye dönüştürmüş olmalıydı. Yaranın kalıcı olarak açık görünmesi bunu ispatlıyordu. Adam, ölmeyen haline gelmeden önce dili bir süreliğine iyileşmiş olsaydı o bölge çok daha pürüzsüz olurdu.

Ve kaç insanın böyle bir şeye gönüllü olarak razı olacağını bilmiyordum. Özellikle de bu çocuk gibi, bütün bunlar olup bittiğinde çok genç yaşta olan birinin.

Ama emin olmak için...

Arkamı döndüm, diğer gulyabaniyi tuttum ve açık tutmak için bıçağımı ağzına soktum.

“Senin bu olayla bir ilgin var mı?” diye sordum bıçağı iyice iterek. “Bana yalan söylersen, yemin ederim, sana yapacaklarım Vlad’ı bile kusturur.”

“Ona bunu ben yapmadım,” dedi gulyabani çabucak. Gözleri arkama kaydı. “Yalan söylemiyorum. Bizim grubumuza verildiğinde böyleydi.”

“Onu grubunuza kim verdi?” diye sordum ve bıçağı adamın sinüslerine sürtünecek kadar ittim ama umrumda değildi. *Vahşet. Bir genci zorla değiştirmek.* Bunu yapan o olmasa da bir şekilde bu işe karışmıştı.

“Kim olduğunu biliyorsun,” dedi gulyabani kulak tırmalayan bir sesle.

Gözlerimi kırpmadım. “Adını söyle. Sana inanabileceğime ikna et beni.”

Cep telefonum kalçamın dibinde yine titreşti ama dikkatimin bir zerresini bile karşımdaki gulyabaniden uzaklaştırmak istemediğim için onu yok saydım.

“Apollyon.” Bu kelimeyi neredeyse iç çeker gibi söylemişti. “Soyunda Dermot gibi birçok kişi var. Genç, fazla akıllı olmayan çocukları alıyor, sonra onların dilini kesip değiştiriyor. Kas gücü olarak işe yarıyorlar. Gidecek başka yerleri olmuyor, konuşamıyorlar, iyi yazamıyorlar, bu yüzden bize ihanet etmeyeceklerini biliyoruz.”

Daha önce öfkeli olduğumu sanmıştım ama deminki halim şu anda içime dolan gazapla kıyaslanamazdı. Ellerim titriyor, bıçak da gulyabaninin başına iyice sapla-

nıyordu. Gulyabani ağzındaki bıçakla bağırabildiği kadar bağırdı.

“Cat,” diyen Vlad’ın sesi alçak ama yankılıydı. “Dur. Ona sağ ihtiyacımız var.”

Bunun mantıklı olduğunu biliyordum. Gulyabaniyi öldürdüğüm takdirde, Apollyon’un yerini bilip bilmediğini öğrenemeyeceğimizin farkındaydım ve bu hayati bir bilgiydi. Ama aklım böyle korkunç bir işe karışmış olan herkesi yok etme dürtüsüyle donmuştu ve bıçağım gulyabaninin kafatasının içindeki, yukarı doğru yolculuğuna devam etti. Dermot işkence gördüğünde, öldürüldüğünde, sonra bu hale gelmeye zorlandığında on yedisinden büyük olamazdı. Karşımdaki gulyabani bunu biliyordu. Bunun devam etmesine izin vermişti. Bedelini ödemesi gerekiyordu.

“Cat!”

Elim yine titredi... Sonra bıçağı çekip çıkardım. Bunu yaparken bıçağı çevirdim ve gulyabaninin attığı çığlığın tadını çıkardım. Ondan uzaklaştım ve doğru kararı verdiğimi kendime hatırlatmak için derin, uzun bir nefes aldım. Bilgi, intikamdan daha önemliydi. Dengemi kazandığımı hissedene kadar bunu içimden bir dua gibi tekrarlardım.

“Daha fazla ayrıntı vermesi için onu yakman gerekmiyor mu?” dedim Vlad’a. İçimde hala kabaran öfkeye rağmen sesim neredeyse normal çıktı.

Vlad dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana anlaşılmaz bir bakış attı. “Yeterince uzun yaşarsan bir gün beni bile korkutabilirsin Azrail.”

“Bir kızın hedefleri olmalı,” dedim kısaca. “Ve o hala Apollyon’un nerede olduğunu söylemiyor.”

“Söylemiyor, değil mi?” Vlad bunu söyledikten sonra elleriyle bir dizi tuhaf hareket yaptı ama ateş çıkmadı.

“Performans sorunları mı yaşıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Dilini ısır,” dedi Vlad alaycı bir gülüşle. “Dermot’un işaret dilini anlayıp anlamadığını öğrenmeye çalışıyordum ama yüzündeki ifadeye bakılacak olursa anlamıyor.”

Vlad’ın ellerini şaşkın bir biçimde, büyülenmişçesine izleyen genç gulyabaniye baktım. *Genç, pek akıllı olmayan çocukları seçiyor*, demişti diğer gulyabani, Apollyon için. Dermot sözlü ya da yazılı kelimeler kullanmasını gerektirmeyen eksiksiz bir dil öğrenebileceğini biliyor muydu? Böyle bir hayat yaşamaya zorlanmışken ve ona gerçek bir iletişim imkanı bile verilmemişken kendisini nasıl da tuzağa düşmüş hissediyor olmalıydı.

“Sana bir şey olmayacak,” dedim Dermot’a. “Sana zarar vermeyeceğiz ve artık o insanlarla yaşamak zorunda kalmayacaksın. Söz veriyorum.”

İçimden bir ses, Bones’un yapmaya niyetli olduğum şeyden hoşnut olmayacağını söylüyordu ama o sesi bir kenara ittim. Bones bundan hoşlanmasa da beni anlardı.

Düzinelerce arabanın gürültüsü bir anda birçok iniltiyle birleşti ve dört filmin birden konuşmaları -ve dış ışıklar- kesildi. Zihinsel kalkanlarımı bir-iki saniyeliğine indirmem, seyircilerin araba sinemasındaki ani güç kesintisinden dolayı içlerinden homurdandığını duymama yetti.

Bunu duymamış olsam bile, megafonlu birinin yaşanan sorundan dolayı özür dilediğini, biletlerin ertesi gece de geçerli olacağına söz verdiğini duymamam mümkün değildi. Sinema müdürü olmalıydı. Sesindeki sükunete bakılacak olursa, Mencheres gözlerinin gücünü kullanarak onunla biraz konuşmuş olmalıydı. Aksi takdirde, adamın sinemadan çıkıp giden ayaklı banknotlardan ve daha sonra bunu telafi edeceğine söz vermek zorunda kaldığından dolayı daha üzgün olmasını beklerdim.

Belki de sinemaya adsız bir bağış yapardım. Savaş yarısı, gözünü kan bürümüş gulyabaniler toplanmak için burayı seçtiler diye zavallı sinema müdürü maddi zarara uğramamalıydı.

“Birisi geliyor ve gelen Mencheres değil,” dedi Vlad birden başını çevirerek.

Vlad’ın işaret ettiği yöne doğru yürürken bir bıçak daha çektim ve çalıları yine kamuflej olarak kullanmak için aralarına çömeldim. Ama aramızda yirmi metre kaldığında havadaki tanıdık kokuları aldım ve gerginliğim azaldı.

Birinin saçında kır tutamlar olan, diğeriye omuz kemikleri neredeyse gömleğini parçalayıp dışarı çıkacak kadar zayıf iki vampiri gördüğümde kim olduklarına emin oldum.

“Ed. Scratch,” diye seslendim alçak sesle. “Buradayız.”

Vlad’ı gulyabanilerle uzun süre yalnız bırakmak istemediğimden vampirleri beklemeden geri döndüm. Tamam, Vlad’ın alt edilme ihtimali neredeyse sıfırdı ama ben yokken gulyabanilerden birini -ya da ikisini birden- yakmaya karar verme ihtimali bayağı yüksekti.

Koşar adım Vlad'ın yanına vardığımda Dermot'un da, diğer gulyabaninin de sağ olduğunu görüp rahatladım. Fakat orada olmadığım birkaç dakika içinde, yara izli gulyabani bir volkanın içinden geçmiş gibi görünmeye başlamıştı. Mencheres gücünü üzerinden çekmiş olmalıydı çünkü adam yerdeydi ve Vlad'ın çizmeli ayağı da ağzının üzerindeydi. Adamın yakıldığı belli olmasına rağmen hiç ses duymamıştım.

"Apollyon'un nerede olduğunu bilmiyor gibi," dedi Vlad. "Şaşırmadım. Apollyon'un böyle bir gruba mensup herhangi birine nerede olduğunu söylemesi için aptal olması gerek. Bunlar e-postayla rapor veriyor ve talimat alıyolarlar. Adresi ve şifreleri aldım."

Bir saniye sonra Ed'le Scratch arkamda belirdiler ve hala dik duran cesetleri, Vlad'ın ayağının altındaki sağ ama yanmış gulyabaniyi gördüklerinde, içlerinden biri yavaşça ısıldı.

"Görünüşe bakılırsa partiyi kaçırmışız," dedi Ed.

Vlad çarpık bir tebessümle gülümsedi. "Ama temizlik için tam vaktinde geldiniz."

"Bunu duyduğuma neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı Scratch başını sallayarak. "Ortalık fena kirlenmiş. Neyse, biz olacağımıza onlar olsun."

"Bilgece bir bakış açısı," diye yorumda bulundu Vlad.

Gulyabani, Vlad'ın çizmesine tık tık vurdu ve gözlerini kırptırdı. Vlad çizmesini bir-iki santim kenara çekti ve görünüşe bakılırsa bu kadarı gulyabaninin konuşması için yeterliydi.

“Burada bizim gruptan başkaları da var. Yani şehirde. Adam toplamamız, sayımızı artırmamız, birkaç vampir öldürmemiz, sonra da başka bir şehre geçmemiz gerekiyordu. Ayrıca Azrail’i ya da Bones’u görürsek gitmemiz gerekiyordu. Bu iyi bir bilgi. Senin de hemfikir olduğun gibi, canımı bağışlayacağın kadar iyi,” diye sözüne son verdi.

Vlad ayağını tamamen çekti ama ellerinde alevler dans etmeye başladı. “Bunun çoğunu zaten biliyorduk, yani verdiğin bilgi işime yaramaz.”

“Vlad,” dedim sertçe. Vlad sesimin sertliğini duyunca kaşlarını kaldırdı. “Sana bildiği her şeyi söyledi, elinden geleni yaptı, bu yüzden *senin* onu bırakman gerek.”

Vlad itiraz etmek için ağzını açtı... Sonra gülümsedi. “Elbette.”

Gulyabani ayağa kalkıp gözlerini hızla bir Vlad’a bir arkasındaki özgürlük vaadine çevirdi, sonra adım adım gerilemeye başladı.

“Acele. Etme. Bakalım,” dedim her bir kelimeyi zehirli bir biçimde uzatarak.

“Yaşamama izin vereceğine söz verdi!” dedi gulyabani çabuk çabuk.

“*Vlad* söz verdi, ben vermedim,” dedim ve kaçmaya çalışan gulyabaninin sırtına atladım. Mencheres’in gücü onu bağlamıyordu, bu yüzden gulyabani sırtüstü dönerek bana öfkeli darbelerle karşılık verdi ama ben memnundum. Döve döve onun bana boyun eğmesini sağlamak *istiyordum*. Ne kadar çabalarsa çabalasın, çaresiz olmanın nasıl

bir şey olduğunu ona göstermek... Dermot ve onun gibiler için en azından bu kadarını yapabilirdim.

“Bir zamanlar bir vampir de aynı hatayı yaptı, benim orada olduğumu unutarak yalnızca Bones’tan onu sağ bırakma sözü aldı,” dedim birkaç saniye sonra. Vücudumun birkaç noktası gulyabaninin yumruklarından dolayı hala acısa da her geçen saniyede iyileşiyordum. Daha fazla konuşmak için duraksamadan bıçağımı temiz, vahşi bir darbeyeyle gulyabaninin boğazına sürttüm ve başı yana yuvarlanırken içimde buz gibi bir tatmin hissettim.

“O da başına gelenlerden hoşlanmadı,” diye lafımı bitirdim ve bıçağı gulyabaninin gömleğine sildim. “Ne derler bilirsin. Şeytan ayrıntıda gizlidir.”

YİRMİ BEŞ

BAŞKA GULYABANİLERİN GELMEYECEĞİNDEN VE olanların bütün kanıtlarını olay yerinden sildiğimize emin olmak için araba sinemasında iki saat daha kaldık. Bunu yalnızca polisi kuşkulandırmamak için yapmıyorduk. Öldürdüğümüz gruba mensup olmayan gulyabaniler burayı toplanma noktası olarak kullandıkları takdirde neler olduğunu anlamalarını istemiyorduk.

Mencheres, Dermot'un bizimle birlikte müstakil eve gelmemesinde ısrar etti. Apollyon ve diğer gulyabanilerden ne kadar kötü muamele görmüş olursa olsun çocuğun hala bir tehdit olabileceğini iddia etti ve bu bir bakıma mantıklıydı. Stockholm sendromu kesinlikle bir ihtimaldi ve Dermot çılgına dönüp içimizden birini öldürmeye çalışırsa, Mencheres'in gücünün onu durdurabileceğini varsaymak doğru olmazdı. Ayrıca nöbet tutarken onu yanımızda götüremezdik. Bu yüzden Dermot'u, ona iyi davranıp gü-

venli bir yere götüreceklerine canları üzerine yemin eden Ed ve Scratch'le gönderdim. Apollyon'la yaşadığımız sorun çözüldüğünde, yapılacaklar listeme ekleyeceğim yeni bir şey vardı. Travmaya uğramış gulyabani için ölmeyen bir terapist bulacak ve birinin Dermot'a işaret dilini öğretmesini sağlayacaktım.

Bones'u üç kez aradım ama her seferinde karşıma sesli mesaj servisi çıktı. Ben müsaitken onun konuşma imkanı bulamaması hiç şaşırtıcı değildi. Endişe içimi kemiriyordu ama kendime düşünme izni veremeyeceğim diğer şeylerle birlikte Bones'u da şimdilik bir kenara ittim. Ben de onun telefonlarına çıkamamıştım ama bu benim ölümcül bir tehlike içinde olduğum anlamına gelmiyordu. Bones sertti, sağlamdı. Kendi kendine göz kulak olabilirdi. Aklımda belirlip duran, kocamın kurumuş cesedini içeren paranoyakça görüntüleri yok saymalıydım.

Mencheres birileri araba sinemasındaki faaliyetlerimizi gözlemlemiş olabilir diye fazladan bir tedbir olarak müstakil eve giderken birkaç kez geri döndü. Sonra evin yarım mil ötesine park etti ve Vlad'la ikisi yolun geri kalanını uçarak aşarken beni taşıdı. Onlara artık benim de uçabildiğimi söylemeye zahmet etmedim. Birincisi, yorgundum. İkincisi, hala *o kadar iyi* uçamıyordum ve bir telefon direğine ya da öyle bir şeye çarptığım takdirde Vlad bunu bana asla unutturmazdı.

Evin arka tarafına, bahçenin en karanlık bölümüne indik, sonra da evin ön tarafına dolaştık. Burası büyüdüğüm evle hemen hemen aynı büyüklükteydi ama Mencheres'in

son bin yıldır bu kadar küçük bir yerde kalmadığına bahse girebilirdim. Vlad’la ikimiz üst kattaki iki yatak odasında kalırken Mencheres çekyatta yatıyordu. Tam verandada çizmelerimi çıkarmıştım ki -bir evin içinde çamurlu ayak izleri bırakmanın çok ciddi bir suç olduğunu öğrenerek yetiştirilmiştim- Mencheres birden başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

“Uzaylılar mı?” diye şaka yaptıysam da gerilerek bıçaklarımın uzandım. Gulyabaniler uçamazdı ama ya başka biri bizi araba sinemasından buraya kadar takip etmeyi başardıysa? Düşmanlarımız yalnızca et yiyici türüne mensup değildi...

“Bones,” dedi Mencheres ve duyularım steroid enjekte edilmiş gibi karıncalanmaya başladı.

Vlad daha, “Tam da güzel bir akşam geçiriyorduk,” deme fırsatı bulamadan, Bones siyah paltosu etrafında dalgalanarak gökyüzünden birkaç metre ötemize indi. Gözlerimiz buluştuğunda bilinçaltımda ani bir mutluluk ve özlem hissettirdi. Kocama yaklaşmış kollarımı boynuna sararken onun bana karşılık verişindeki güç ve coşkudan mest oldum.

“Seni özledim Kediciğim,” dedi Bones hırıltıyı andıran bir sesle. Sonra ağzı benimkini ezdi, romantik bir hoşgeldin öpücüğünden ziyade bastırılmaz bir ihtiyaç öpücüğüydü.

Benim için sakıncası yoktu, onunla aynı şeyi hissediyordum. Kendimi onun gerçekten burada olduğuna inandırmak, ellerimi vücudunda gezdirmek için yanıp tutuşmakla birlikte, içim mutlulukla, rahatlıkla ve çok derin bir *doğruluk* hissiyle dolup ta özüme kadar yerleşti. O ana kadar

Bones'u gerçekten ne kadar özlediğimi fark etmemiş, kendime ondan ayrıyken her şeyin bana ne kadar yanlış geldiğini fark etme izni vermemiştim. Bazı bakımlardan, bu kadar ayrılmaz bir parçam haline gelmiş olması korkutucuydu. Ona bir şey olduğu takdirde ne kadar yıkılacağımın işaretiydi bu.

"Akşam cep telefonuna neden cevap vermedin?" diye mırıldandı Bones başını kaldırdığında. "Seni kaç kez aradım. Mencheres'i de aradım. Hatta Tepesh'i bile. Hiçbiriniz açmadınız. Korkudan aklım başımdan gitti, ben de iyi olduğunuzdan emin olmak için gizlice bir FedEx uçağına bindim."

"Sırf telefonu açmadım diye Ohio'dan buraya mı geldin?" Gülsem mi, ona inanmasam mı bilemiyordum. "Tanrım Bones. Bu biraz çılgınca."

Gerçekten de öyleydi ama Bones *kendi* telefonuna yanıt vermediği için kafamda mezar taşlarının dans ettiğini gören yanımla anlayışla başını sallıyordu. Bütün itirazlarımıza rağmen konu güvenliğimiz olduğunda birbirimize çok benziyorduk ve hiçbir zaman değişmeyeceğimizden emindim.

"Çılgınca," dedim içimde yükselen duyguların boğuklaştırdığı bir sesle. "Peki, sana son zamanlarda bu çılgın tarafının... en seksi tarafın olduğunu söyledim mi?"

Bones alçak sesle güldü, sonra ağzı bir başka baş döndürücü öpücükle ağzıma kapandı. Ardından beni kucağına aldı, Mencheres'le Vlad'ın yanından onlara merhaba bile demeden geçip gitti. Gerçi ikisinin buna şaşırdığından şüpheliydim.

Yatak odasına varmış, birbirimizin giysilerini yırtarcasına çıkarmaya başlamıştık ki hafif bir öksürük başımı aniden çevirmeme sebep oldu. Bones'un elinde derhal bir bıçak belirdi, sutyenimse bileğinden sarkıyordu. Odadaki kişinin istese de bize zarar veremeyeceğini fark ettiğimde ben de kendi bıçağımı kapmıştım.

"Nasıl olduysa buraya geldim ama bunun uygun bir zaman olmadığını görebiliyorum. Yanınıza sonra uğrarım," dedi tanımadığımız hayalet ve sonra duvarın içinden geçip kayboldu.

"Öbür dünyadaki hayatına değer veriyorsan yakın zamanda gelmezsin," diye seslendi Bones onun arkasından.

Boğuk bir ses çıkardım. Marie'nin kanını vücudumdan atıncaya dek böyle şeylerle karşılaşacaksam, daha fazla sarımsak ve ota yatırım yapmam gerekecekti sanırım.

Sonra Bones bıçağını yere atıp beni yeniden kollarına aldı. Ben de potansiyel hayalet röntgencilerimle ilgili endişelerimi unuttum.

Bones'a perdelerin aralıklarından içeri giren parlak gün ışığı huzmelerinden dolayı gözlerimi kırpıştırarak baktım ve, "Hemen gitmen şart mı?" diye mırıldandım. "Neredeyse hiç uyumadın."

Bones bana tam anlamıyla kaymağı yiyen kedi sırtışıyla baktı, oysa bu ifade o anda muhtemelen bana daha uygundu.

"Biliyorum," derken kelimeyi anıların sıcaklığıyla uzata uzata söyledi.

Çarşafı da üstüme çekerek doğruldum. “Ciddiyim.”

“Kedicik,” diye söze başlayan Bones gömleğini giyme işine ara verdi, “kollarımda sen varken dört saat uyumak, yanımda olmadığın için sekiz saat dönüp durmaktan daha yararlı benim için.”

Bir an için hiçbir şey söyleyemedim. Sesi tamamen gerçeği yansıtıyor, kesinlikle romantik bir abartı ya da neşeli bir şaka tonu barındırmıyordu. Bunca zamandan sonra, Bones’un hislerini hiç çekinmeden açıkça dile getirmesine alışmış olmalıydım ama beni hala sarsıyordu. Bones en hassas yönlerini ortaya sermekten kaçınmıyordu. Bense çoğu zaman duygusal güvenlik ağlarının altına saklanıyor, bazı şeylerin beni ne kadar derinden etkilediğini saklamak için mizahı ya da alaycılığı kullanıyordum.

Oysa Bones böyle değildi. Yenilmez, ölmeyen bir katil olabilirdi ama çıkmaya başladığımızdan beri duygularını bir kez olsun benden saklamamış, başkalarının önünde ona neler ifade ettiğimi belli etmekten kaçınmamış, maço hareketlerde bulunmamıştı. Benden yalnızca fiziksel ya da yetenek bakımından üstün değildi. Bones konu içsel güce geldiğinde de beni ardında bırakıyor, en hassas noktalarını hiç korkmadan, güvenlik ağlarına sığınmadan, mantığını kullanmadan ortaya sermeye cesaret ediyordu.

Ondan biraz örnek almamın vakti gelmişti. Evet, geçmişte kalbimi Bones’a açmıştım ama yeterli değildi. Onu sevdiğimi, gerekirse yanında ölümüne dövüşeceğimi bilse de asıl gerçek bundan öteydi. Belki de gizli bir parçam Bones’a benim için ne kadar önemli olduğunu itiraf etti-

ğim takdirde onun beni başka herkesten, Apollyon'dan ya da vampir konseyinden bile daha eksiksiz bir biçimde yok etme gücüne sahip olduğunu kabullenmiş olacağımdan korkuyordu. Dünyanın geri kalanı ancak bedenimle zihnimi öldürebilir ya da mahvedebilirdi. Bones'taysa ruhumu yerle bir etme gücü vardı.

"Bir keresinde bana birçok şeye katlanabileceğini söylemiştin." Sesim, özenle diktiğim o savunma duvarlarına çarpan duygulardan ötürü hırıltılıydı. "Ben de öyleyim. Apollyon'un açtığı belalara, başkalarının bana gösterdiği fanatikliğe, Marie'den aldığım o korkutucu hayalet büyülerine, annemin yaptığı bütün çılgınlıklara, hatta amcamın ölümünün acısına bile dayanabilirim. Ama asla, asla atlatmayacağım şey seni kaybetmek olur. Daha önce benden, öyle bir şey olduğu takdirde hayatıma devam etme sözü almıştın," derken sesim çatladı ve yanaklarımdan yaşlar süzüldü, "ama sensiz devam etmek istemem."

Konuşmaya başladığımda yatağın kenarına yakındı, ilk gözyaşı damlası düşmeden kollarımın arasına girdi. Gözyaşlarıma çok yavaşça dokundurduğu dudakları, üzerlerinde hala parlayan damlalarla pembeleşti.

"Ne olursa olsun beni asla kaybetmeyeceksin," diye fısıldadı. "Ebediyen seninim Kedicik. Bu hayatta da, bir sonrakinde de."

İçimde keskin bir acı belirdi çünkü Bones'un bu cümleyle ne konuda söz verdiğini ve ne konuda vermediğini anlıyordum. Bones hiçbir zaman ayrılmayacağımıza yemin edemezdi. Ölmeyen olmak, hiçbirimizi ölümsüz kılmıyor-

du, yalnızca öldürülmemiz daha zordu. Bones'la ikimiz aynı anda öldürülmediğimiz sürece bir gün ya ben ya kocam ayrı düşmenin üzüntüsünü yaşayacaktık. Bones öldüğü takdirde hayata devam etmek istemeyeceğimi söylerken ciddiydim ama geçmişte aldığım acı dolu dersler bunu yapmamam gerekeceğini göstermişti. Ya da Bones hayatına bensiz devam etmek zorunda kalacaktı. Kaç düşman yenerssek yenelim, birbirimize kaç coşkulu söz verirsek verelim, acı gerçek buydu.

Belki de o gerçek, içimde kalan son birkaç kalkanın beni korumaya çalıştığı şeydi. Bones olmadan geri dönüşü olmayan bir biçimde mahvolacağımı kabul etmek, bunun bir gün gerçekleşeceğini kabul etmek anlamına geliyordu. Bir gün ayrılacaktık. Bunu istediğimiz için, hatta ikimizden biri bir kabahat işlediği için değil, ölüm denen o soğuk, merhametsiz, geri dönüşü olmayan engel tarafından ayrılacaktık. Sırt sırta dövüşerek ölmediğimiz takdirde öyle olacaktı. Bones'un kalbimin her bir oyuğuna yerleştiğini onun gibi açıkça söylememiş, bu anı ertelemiştim çünkü hiçbir şey beni o acımasız, kaçınılmaz gerçeği kabullenmekten daha çok korkutmuyordu. Sonunda kabullendiğimdeyse içime çok tuhaf bir rahatlık doldu ve acının bile üstünü örttü.

Duygularımı içimde tutmak, hissettiklerimin gerçeğini de, içinde bulunduğumuz kaçınılmaz koşulları da değiştirmiyordu. Ben yalnızca kendimi kandırmıştım ama daha da beteri, Bones'la birlikteliğimizden zaman çalmıştım. Kimse kendi kaderini bilemezdi. Önümüzde birlikte geçireceği-

miz yüzlerce yıl olabilirdi. Binlerce. Ya da on dakika sonra bu eve bir meteor çarpabilir, beni buharlaştırabilir ama Bones'un kılına zarar gelmeyebilirdi. Birlikte geçireceğimiz zaman kısıtlıydı ve gerçek bundan ibaretti.

Şimdi nihayet, Bones'un zaten bildiği bir şeyi anlıyordum. Ölüm bizi eninde sonunda ayıracak diye birlikte geçireceğimiz zamanı mahvetmeme gerek yoktu. *Ebediyen seninim. Bu hayatta da, bir sonrakinde de.* Bazı şeyler ölümün muazzam engelini bile aşabilirdi ve aşk bunlardan biriydi. Ölüm beni bir süreliğine Bones'la birlikte olmaktan -ya da onu benimle birlikte olmaktan- alıkoysa da bizi birbirimizden sonsuza dek ayrı tutamazdı. Hiçbir şey bizi ayrı tutamazdı ve sonunda bunu anlamıştım.

"Sen de benden hiçbir zaman kurtulamayacaksın," dedim ve kahkaham gözyaşlarımdan dolayı boğuk çıktı. "Mezarın hangi tarafında olursak olalım. Sana musallat olacak, seni ebediyen kovalayacak, ne gerekirse yapacağım. Ama yıldızlar sönene dek birlikte olacağız."

Bones'un dudakları yavaşça, kavurucu bir yoğunlukla benimkini örtmeden önce, kocamın gülümsediğini kısaca görebildim. Göğsümün kalbim her an tekrar atmaya başlayabilirmiş gibi sıkışmasının sebebi Bones'un beni maharetle öpmesi değildi. Aramızdaki son duvarın da yıkılmasıydı.

"Bones," diye fısıldadım kocam saniyeler sonra başını kaldırdığında. "Apollyon'dan kurtulduğumuzda yapmak istediğim bir şey var."

Sesimin ciddiyeti Bones'un hafifçe geri çekilmesine sebep oldu. "Neymiş o, aşkım?"

Söyleyeceklerimi kulağına fısıldadım, kaşlarını kaldırdığını ve hafifçe çatıldığını, en sonunda başını salladığını gördüm.

“İstedigin buysa.”

Göğsümün daha da sıkışıldığını hissederek ona uzun uzun baktım.

“İstedğim bu.”

YİRMİ ALTI

FABIAN BABA DOĞRU GELDİ. ELİMDE BİR TABAK ekto plazmik kurabiye olsa, ağzı kulaklarına daha fazla varamazdı. Tabii ki kurabiye falan taşımıyordum çünkü bildiğim kadarıyla dünyada öyle bir şey yoktu. Ben de gülümseyerek Fabian'ı kısaca kucakladım, yani kollarımı onun süzüldüğü noktada, yarım daire şeklinde birleştirdim. Gözümün ucuyla Vlad'ın gözlerini devirdiğini gördüm ama umrumda değildi. Arkadaşlarımı bir süredir görmediğimde onlara sarılırdım ve Fabian katı olmasa da dostumdu.

“Bana da var mı?” diye soran Dave hayaletin arkasında belirdi.

Gülerek onu da sıkıca kucakladım, bu kez kollarımdaki kişiyi hissedebiliyordum. Dave saçımı şöyle bir karıştırdıktan sonra beni bıraktı, yeni görünüşüme uzun uzun bakarak sırtıttı.

“Bu yeni siyah saçların, koyu renk gözlerin ve bronz teninle neredeyse Latinlere benzemişsin. Juan seni böyle görse onu üzerinden zor alırsız.”

Alaycı bir sesle güldüm. “Bundan şüpheliyim. Juan vampire dönüştüğünden beri çok daha saygılı davranıyor. Artık kıcıımı bile ellemeye çalışmıyor. Herhalde Bones onu zaten bir kez öldürdüğü için, Juan onu kışkırtıp tekrar katil etmek istemiyor.”

Juan her ne kadar tövbe etmek bilmeyen bir sapık olsa da ondan bahsetmek bile onu özlememe sebep olmuştu. Bu da yerleşkedeki herkesi özlememe yol açtı. Ayrıca amcamla annemi de yeni bir tedirginlikle düşündüm. Apollyon’un yapmaya niyetlendiği şeye kıyasla hafif bir suçtu ama ondan yalnızca beni gulyabanilerle vampirler arasında savaş çıkarma amacıyla kullanmaya çalıştığı için nefret etmiyordum. Ondan aynı zamanda, hayatının son zamanları olabilecek ayları Don’la birlikte geçirmeme ve mantıksız, ölümüne susamış annemin aklını başına getirmek için daha fazla fırsat yakalamama engel olduğu için de nefret ediyordum.

Başımı salladım ve inatçı ailemi zihnimden attım. Dave, Vlad’la Mencheres’e merhaba dedi, sonra da yorgun argın kanepeye çöktü. Kısa bir süre sonra geri dönmesi gerekcekti ama bu mesajı bizzat getirmek istediğini söylemişti.

“Dün gece gittiğim toplantı bir kampanyayla seminerin birleşimi gibiydi,” dedi Dave doğrudan. “Apollyon orada değildi ama en az onun kadar delirmiş gibi konuşan Scythe adında bir gulyabani ana konuşmacıydı. Vampirlerin binlerce yıldır gulyabanilere engel olduğunu falan söyledi.

Vampirler şeytandır vesaire vesaire. Sonra senin değiştiğinden ama kalbinin hala arada bir attığından, bu yüzden hala bir vampir-gulyabani melezone dönüşebileceğinden söz etti. Bunu yaptığında da gulyabanileri köleliğe mahkum eden vampirlerin başını çekecekmişsin.”

“Bu tam bir saçmalık!” diye patladım. Sonra kendime hakim oldum. Buradaki herkes bunu biliyordu.

“Devam et,” dedim daha önceki kadar tiz olmayan bir sesle Dave’e.

“Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim ama Scythe gulyabanilerin *hakları olan yere yeniden gelme* hareketlerinin bütün ülkede destek bulduğunu söyledi. Savaş burada çıkaracaklarmış çünkü vampirler Amerika’da, Avrupa’da olduklarından daha zayıflarmış. Amerika’daki vampir kelepçelerini söküp attıktan sonra dünyanın geri kalanına açılacaklarmış.”

“Cat hala bu vampir baskısı iddialarının odak noktası olarak kullanılıyor olsa, Apollyon’un takipçileri onun neden Cat’i öldürmek için hepsini birleştirmediğini sorgulardı,” dedi Vlad bir böceği ezmekten bahsediyormuşçasına. Birçok kez iyi bir arkadaş olduğunu ispatlamamış olsaydı hakarete uğradığımı hissederdim.

“Ah, buna bir cevapları var,” dedi Dave kuru kuru. “Scythe, biri Cat’i öldürdüğü takdirde, gulyabanilerin *peşlerinde* olduklarını vampir milletin anlayacağını söylüyor. Gulyabaniler bu yüzden şimdi, vampirler hiç beklemezken ve denge bizim lehimizyken ayaklanmalıymış. Sonra, savaş kazandıklarında Apollyon’un yapacağı ilk şey Cat’i

herkesin gözü önünde öldürmek olacakmış. Böylece hayatta kalan vampirlerin morali olabildiğince bozulacakmış.”

Komplocu, pis katiller, diye düşündüm tiksintiyle ama bu fikrimi kendime sakladım.

Sağımdan alçak bir hırıltı geldi. Döndüm ve sesin Fabian’dan geldiğini görünce şaşırdım.

“Bütün bunlar olurken *benim* insanlarımin ne yapacağı sorusu bir kez bile ortaya atılmadı, değil mi?” dedi Fabian sert bir sesle.

Dave de en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. “Ah, hayır, hayır, kimse hayaletlerden bahsetmedi,” derken sesi hem rahatsız hem özür diler gibiydi.

Fabian’ın şeffaf yüzü hiç görmediğim kadar öfkeliydi. “Geri kalanınızın sahip olduğu yeteneklere sahip olmaya-biliriz ama hayaletler güçsüz değildir. Ve sayımız sonsuz,” dedi son üç kelimeyi vurgulayarak.

“Kalıntı ve hortlaklar bir savaşta dengeleri değiştirebilir ama ortalama bir hayalet ne yapabilir ki?” diye sordu Vlad sesinde hafif bir sabırsızlıkla. “Türün, çatışma başlamadan önce değerli bilgiler aktarabilir ve mesaj taşıyabilir, doğru. Fakat dövüş başladığında kimseye yararınız olmaz.”

Bir yanım Vlad’ı hayaletleri böyle soğukça değerlendirdiği için azarlamak istiyordu ama diğer yanım suçluluk hissetse de onunla hemfikirdi. Kalıntılar korkutucuydu. Hortlaklar korkutucuydu. Hayaletlerse insan olmadığınız ve birini mezarlıkta görmediğiniz takdirde korkutucu değildi. Ya da bir çocuk olmadığınız ve birisi, “Öcü geliyor!” diye bağırıp yatağınızın altından fırlamadığı takdirde.

“Türüme mensup, diğerlerinden daha güçlü hayaletler var,” diye ısrar etti Fabian. “Psişik güçleri olmayan insanların neden hayaletleri görebildiğini sanıyorsunuz? Bazıları nasıl kameralar ya da ses kayıt cihazlarıyla yakalanabiliyor? Bazıları neden insanlara saldırıp zararsız çizikler ve başka yaralar meydana getiriyor? Bazı hayaletler zaman zaman saatlerce katı forma bürünecek kadar güçlü. Bunun dışında, insanlarımdan yeterince fazlası tek bir amaç için toplandığında, etkileyici bir silaha dönüşebilecek kadar enerji yayabilir.”

Ürkmüştüm. Dave dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. Mencheres’in yüzünde her zamanki ilgisizlik maskesi vardı ama Vlad, Fabian’a açık bir meydan okumayla bakıyordu.

“Hayaletler bütün bunları yapabiliyorsa neden vaktinizi eski evlere ve mezarlıklara musallat olarak ya da insanları rasgele, tuhaf sesler ve yararsız soğuk noktalarda korkutmakla harcıyorsunuz? Gücünüzü israf ediyorsunuz.”

“Vlad, yeter,” dedim kısaca. Hayaletlerin belli başlı huyları hakkında ne düşünüyor olursa olsun, Fabian hala dostumdu. Orada durup ırkının aşağılanması için izin vermeyecektim.

Fabian, Vlad’ın sert eleştirilerinin altında büzülmedi. “Dünyalar arasında var olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yok,” dedi gerilemektense Vlad’a doğru süzülerek. “Ne yaşıyoruz ne de ölmeyeniz. Ölen insanların yüzde doksan dokuzunun öbür dünyaya gittiği ama senin arkada bırakıldığın gerçeğiyle baş etmen bile yıllar sürü-

yor. Hayatın boyunca uğruna çalıştığın her şeyin elinden gittiğini ve kalan tek şeyin anıların kabukları olduğunu kabullenmen yıllar sürüyor. Sevdiklerinle umutsuzca iletişim kurmaya çalıştığın ama yalnızca deliler, psişikler, ölmeyenler ve diğer hayaletler seni görebildiği için defalarca başarısız olduğun gerçeğini atlatman yıllar sürüyor. Nedenini anlamasan da onlar da senden daha fazla insan olmamalarına rağmen vampirlerle gulyabanilerin sana haşerelerden bile kötü muamele edeceğini kabullenmen yıllar sürüyor.”

Fabian parmağı Vlad’ın göğsünün içine dalıp kayboluncaya dek ilerledi. “Türünün ya da başka bir türün en güçlüsüne, benim insanlarımdan üstesinden geldiği zorlukları altettiğini söylemesi için meydan okumakta hiç tereddüt etmem. Bu yüzden bir hayaletin değerini sorgulamadan ya da bu dünyaya etle bağlanan herkesten daha sert olma sürecindeki genç hayaletleri yargılamadan önce bir daha düşün!”

Fabian sustuğunda oda afallamış insanların sessizliğiyle doldu. Hem özür üzerine özür dilemek hem de onu alkışlamak istiyordum ama yumuşak başlı, Casper’a benzeyen dostumun bir anda, dünyadaki en korkutucu vampirlere meydan okuması şokunu üzerimden tam olarak atamamıştım. Bir daha asla bir hayaletin cüretini yabana atmayacaktım ve gücünü sorgulamayacaktım. Belli ki cisimsiz olmak, cesaretsiz olmak anlamına gelmiyordu.

Gafil avlanan tek kişi ben değildim. Dave’in ağzı açık kalmıştı ve Mencheres, Fabian’ı onu yeni bir bakış açısıyla gördüğünü belli eden bir biçimde tepeden tırnağa süzdü.

Vlad'a gelince, hala göğsüne yarı yarıya daldırılmış olan parmağa bakarken yüzündeki ifade can sıkıntısıyla karışık küçümsemeden kuşkulu bir ilgiye dönmüştü.

"Senin gibi, aynı etkileyici öfkeyi elle tutulabilir bir şeye dönüştürebilen başka hayaletler de varsa, haklısın demektir. Hayaletler bir savaşta değerli bir müttefik olur," dedi Vlad başını hafifçe eğerek.

Fabian bu jesti kendi başını eğerek kabul etti, sonra parmağını ve bedeninin geri kalanını çekerek yanına süzüldü. Ona bir beşlik çıkmadım -hayaletlerde pek işe yaramıyordu- ama ona gizlice başparmağımı kaldırdım. Demek onu ya da türünü savunmama gerek yoktu. Zaten Fabian'ın yarısı kadar bile iyi bir iş çıkaramazdım.

"Pekala. Apollyon'la işler daha da sarpa sararsa hayaletleri de müttefik listemize ekleyebileceğimizi bilmek güzel. Tabii Fabian kendi insanlarıyla bizimkiler arasında aracılık yaparsa," diyerek asıl konuya dönüş yaptım. "Dave, şu eğlenceli propaganda konuşması nerede yapıldı?"

Dave yüzünü buruşturdu. "Bu bölüm pek hoşuna gitmeyecek. Konuşmalardan duyduğum kadarıyla Apollyon birkaç büyük cenazeevi zincirinin ve mezarlığın sahibi. Denetmenler ve meclis üyeleri için insanları göstermelik yöneticiler olarak kullanıyor. Konuşma, bir mezarlıkla yan yana olan bir cenazeevinin arkasındaydı. Bayağı büyük bir mekandı ve davetli listesinde olmayan herkesi dışarıda tutmak için etrafa korumalar dikmişlerdi."

Kahrolası Apollyon. O güdük, kel pislik akıllıydı. Mezarlıkta toplanan büyük bir insan grubuna kimse ikinci kez

dönüp bakmazdı. Zengin ya da ailesi geniş birinin gömüldüğünü sanırlardı. Çoğu insan mezarlığı neşeli sebeplerden ziyaret etmezdi zaten. Ancak fazlasıyla girişken ve cesur biri, bir mezarlıkta toplanmış olan bir grup insanın yanına giderek “Eee, ne konuşuyorsunuz bakalım?” diyebilirdi.

Vlad havlarcasına güldü. “Yemek yerken bir yandan da para kazanmanın bir yolunu bulmuş. Üstelik toplantı yapmak için güvenli bir mekan ağı da kurmuş.”

“Para kazanmak derken,” diye söze başladım, sonra Apollyon’un yaptıklarının geri kalanı kafama dank edince bir saniye sustum. “Kendisine getirilen cesetlerin hepsini gömmüyor, bazılarını *yiıyor*, öyle mi?”

“Yalnızca bazılarını değil,” dedi Dave kasvetle. “Çoğunu. Kan yoluyla ya da radikal grubuna katılarak Apollyon’un soyunun bir parçası olanların yiyeceği bedavaya önüne getiriliyor. Onun soyundan olmayan ve yiyeceği ava çıkıp bulmayı değil de satın almayı yeğleyen gulyabaniler için Apollyon’un bir tür yeraltı süpermarketi var.”

Vampir olduğumdan beri kusamıyordum ama o anda kuru kuru öğüresim geldi. Gulyabaniler çoğu zaman, pişirilmemiş biftek ya da domuz rostosu gibi çiğ hayvan eti yerd. Ama güçlerini korumak için, en azından yılda iki kez de *homosapiens* eti yemeleri gerekiyordu. Don, Dave’in ekstra gıda gerekliliklerini, bilime bağışlanmış ya da kimliksiz olarak hastaneye bırakılmış cesetlerden karşılıyordu. Çok bir şeye gerek yoktu. Ufak parçalara bölünmüş ve buzlukta saklanmış bir ceset bir gulyabaniye rahatlıkla bir-iki yıl yeterdi.

Ama yas içindeki ailelerden, sevdiklerini gömmek için para almak, sonra arkanızı dönüp o sevilen insanları şarküteri ürünü gibi satıp boş bir tabut gömmek ne biçim bir şeydi? Bu... çok yanlıştı.

“Apollyon’un yanında, insanların emeklilik maaşlarını çalan düzenbaz Wall Street borsacıları bile amatör kalıyor,” dedim başımı sallayarak.

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Dave.

“Ama bu bize onun izini sürmek için yeni bir yol veriyor,” dedi Mencheres her zamanki mantıklı haliyle. “Soyumuzdaki birkaç gulyabaniye söyleyeceğim, insan eti sattığı dedikoduları dolaşan yerleri denetlesinler. Belki de Apollyon’la bağlantısı olan bir dükkan bulabiliriz. Bu arada Dave bu cenazeevinin nerede olduğunu söyler misin? Oraya gitmek istiyorum.”

“Neden?” diye sordum. “Tate’e söylerim, orayı uydudan izlemeye başlar ve telefonlarını dinleyip internet işlemlerini takip eder. Şansımız yaver giderse Apollyon’u öyle ensele-
riz. Eğer hepimiz birden cenazeevine gidersek fazla risk almış oluruz.”

Mencheres bana hafif bir tebessümle baktı. “Seninle hemfikirim. O yüzden yalnız gideceğim.”

“Son zamanlarda kahramanlık yapacağım diye hayatını yeterince riske atmadın mı?” diye sordu Vlad bıkkın bir ses çıkararak.

“Bir vampirin oraya fark edilmeden girme şansı üç vampirinkinden çok daha yüksek,” dedi Mencheres. “Cat’in yapılması gerektiğini söylediği her şeye katılıyorum ama

bunlar yetmez. Onlara yaklaşılabirsem, işe aldıkları insanların düşüncelerini dinleyebilirim, ayrıca Apollyon'un orada olup olmadığını kokusundan anlayabilirim. Sen bana bütün bunları senin de yapabileceğini söylemeden ekleyeyim: Üçümüzün arasında, varlığım keşfedildiği takdirde kaçma imkanı en fazla olan benim."

Onunla tartışmak isterdim ama haklıydı ve Vlad'ın dudaklarının incecik bir çizgiye dönüşmesi onun da Mencheres'in haklı olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Bunu ne zaman yapmaya niyetlisin?" diye sordum pencereden dışarı bakarak. Bir-iki saat sonra hava kararacaktı ve Apollyon'un ya da sağ kollarından birinin eğlenme modunda olması umuduyla, her zamanki gibi bar ve kulüpleri gezmemiz gerekiyordu.

"Şimdi," dedi Mencheres, Dave'e başını sallayarak. "Bana orayı tarif et."

Dave, Mencheres'e cenazeevinin ve mezarlığın adresini verdi, ardından Mencheres tek kelime etmeden odadan çıkıp muhtemelen silahlanmak için üst kata yollandı.

"İşin bittiğinde bizi ararsın, değil mi?"

Mencheres'in sesi yukarıdan süzüldü. "Evet."

Dave saatine baktı. "Dönmem gerek. Evime erken gelip de neden orada olmadığımı merak etmelerini istemiyorum."

Ona son bir kez sarıldım ve dikkatli olmasını söyleme dürtüme direndim. Dave akıllı, sert bir askerdi ve bunu zaten biliyordu.

Dave'le Fabian'a, sesimin güvenli çıktığını, dua eder gibi konuşmadığımı umarak "Yakında görüşürüz," dedim. Fa-

bian, Dave'in casus olduğu öğrenildiği takdirde zarar görmeden sıvışıp bizi uyarabilirdi. Fakat ne kadar hızlı olursak olalım, Dave'i vaktinde kurtaramayabilirdik ve o da bunu biliyordu.

"Tate'e ve ekibin geri kalanına selam söyle," dedi Dave.

"Söylerim."

Yüzümdeki tebessümü onlar gidinceye dek bozmadım, sonra gülümsemem, yıkılan bir köprü gibi yüzümden yok oldu. Vlad insanlarıyla haberleşmekle ilgili bir şeyler söyleyerek arkasını döndü.

Telefon etmesi gereken tek kişi o değildi. İçimi çektim ve Tate'i arayıp ona gözetlenmesi gereken son yerin adresini vermek için cep telefonumu çıkardım. Bana annemle ya da amcamla ilgili kötü bir haber vermeyeceğini umuyordum.

YİRMİ YEDİ

DÜŞÜNCELERE DALMIŞ HALDE PENCEREDEN dışarı bakarken yanından geçtiğimiz binaları fark etmedim bile. Geçen yılki feci selden sonra Memphis'in büyük bir kısmı toparlanmış olsa da orada burada hala suyun yağmaladığı yerleri görebiliyorduk. Yine de insanlar afeti atlatmış, işyerlerini yeniden açmış, evlerini yeniden inşa etmişlerdi. Hayaletler, Fabian'ın ortaya koyduğu gibi şaşırtıcı derecede dayanıklı olabilirlerdi ama benim türüm -daha doğrusu, eski türüm- de bir hayli metanetliydi.

Vlad köşeyi dönüp gitmemiz gereken bara hiç de yakınmış gibi görünmeyen uzun bir sokağa girdiğinde kaşlarımı çattım.

“Kaybolmadın, değil mi?”

Vlad ağzının bir köşesinde sinsi bir tebessümle bana baktı. “Eğitim gezisi,” dedi bir sonraki sokaktan sağa dönerken.

Yolun sonundaki, dökme demirden kemere tek bir bakış attım ve başımı iki yana salladım.

“Mezarlık mı? Apollyon’u bizim değil, Mencheres’in gözetleyeceği konusunda anlaşılmıştık!”

“Buraya Apollyon’u ya da başka bir gulyabaniyi aramaya gelmedik,” dedi Vlad sakince. Arabayı girişten en uzaktaki park yerine koydu, sonra dönüp bana baktı. “Buraya Marie’den aldığın o yeni numarayı deneyebilmen için geldik.”

Birkaç saniye boyunca konuşamadım, yalan söyleyip Vlad’ın neden bahsettiğini bilmediğimi mi iddia etsem, bunu ona kimin söylediğini mi sorsam, karar veremiyordum. Tepesh’e Bones’un söylemesi ihtimalini aklım almıyordu. Yakın arkadaş olmadıkları kesindi.

“O konuda ne bildiğini sanıyorsun?” diye sordum sonunda.

Vlad bana o bilmiş Dracula bakışlarını attıysa da kendime hakim olamayıp her şeyi sayıp dökmeye niyetim yoktu.

“Orana burana cesur bir moda akımı başlatmak için sarımsak ve ot bantlamadığını biliyorum, hayaletler arasındaki ani popüleritenin Marie’yle görüştükten sonra başladığını da biliyorum,” dedi Vlad sırtarak. “Bu sabah Bones’la yaptığınız o iğrenç, yapış yapış konuşma esnasında, Marie’den aldığın o *korkutucu hayalet büyülerine* dayanabileceğini söylediğini duyana kadar tam olarak çözemiştim. O anda neler olduğunu anladım. Gulyabanilerden de güç alabilmen çok etkileyici.”

“Sen delirdin mi?” diye tısladım etrafıma bakınarak. “Ya bu mezarlık malum kişinin adamlarıyla doluysa ve seni duydularsa?”

Vlad alaycı alaycı soludu. “Öyle bir şey yok. Burada gulyabaniler olsaydı onları hissederdim. Senden çok daha yaşlıyım, bu yüzden sezgilerim daha güçlü. Bir millik bir alandaki tek ölümler biziz. Ve bir de tabii ki toprağın altında gömülü olan insanlar.”

Söyledikleri beni yatıştırdı ama Bones’un uyarsını unutmamıştım. Marie, kanını içtiğimi birisine söylememiz halinde başımızın belaya gireceğini söylemişti. “Bizi duyacağından endişelenmemiz gereken kişiler yalnızca ölümler ya da ölmeyenler değil,” diyerek başımla pencereyi işaret ettim.

“Bir hayalet görürsen ona bir şey söylememesini emretmen yeter,” dedi Vlad. “Bunun da dikkatimden kaçtığını sanma Azrail.”

Ah, kahretsin. Ne bekliyordum ki? Sarımsak ve ottan yapılma zırhıma rağmen bazı hayaletler yine de beni buluyordu, ben de onları geri dönmemeleri yönünde kesin bir talimatla koymak zorunda kalıyordum. Son bir haftadır Vlad’la aynı çatı altında yaşadığımız düşünülürse, emirlerimi son derece yumuşak bir sesle vermeye çalışsam da beni duymuştu tabii.

“Bunu herkesin öğrenmesine izin veremeyiz,” dedim sonunda.

Vlad tek bir kakhaha attı. “Senin neslinden bir tabir kullanmak gerekirse, *iyi bildin.*”

“Bence o tabir benim neslimden önceye dayanıyor,” diye mırıldandım ama konunun kapanmasına izin verdim. Vlad durumu biliyordu, yapacak bir şey yoktu. En azından dedikodu yapacak türde biri değildi, bu yüzden hala durumun herkesçe öğrenilmemesi ihtimali vardı. Ama Vlad’ın yapmamı istediği şey söz konusu bile olamazdı.

“Benden ne istediğini bilmiyorsun. Bu bir ruh çağırma seansı yapmak kadar basit değil. Çok tehlikeli.”

O bakırımsı gözler benimkilere dikildi. “Marie’nin nasıl yaratıkları çağırabildiğini biliyorum ve eğer sen de onları çağırabiliyorsan, Apollyon’u öldüremediğimiz ve savaş çıkmasına engel olamadığımız takdirde bu bize büyük bir üstünlük sağlayabilir.”

“Beni korkutan, onları çağırmak değil,” dedim. Olanları hatırladığımda içim ürperdi. “Asıl sorun, buraya geldiklerinde onları kontrol etmek ya da geri göndermek.”

“Bu iş sırf korkudan reddedemeyeceğin kadar önemli,” diye karşılık verdi Vlad.

“Anlamıyorsun.” Sözlerimi vurgulamak için elimin bir hareketiyle bütün mezarlığı işaret ettim. “O şeyler -Marie onlara Kalıntılar diyordu- hayaleti andıran mayınlar gibi ve sen benden, patlamanın hedefini belirleyip belirleyemeyeceğimi görmem için üstlerine basmamı istiyorsun! Kendim için korktuğumdan hayır demiyorum. Bir önceki sefer bana zarar vermediler ve muhtemelen yine vermezler. Fakat başarısız olursam sana olacaklardan korkuyorum.”

Vlad elini kaldırdı. Bu eller, çivit mavis ve turuncu tenninde tek bir tüyünü bile yakmadan alevlerle kaplandı.

“Sahip olduğum güç yalnızca onu kullanabildiğim ve kullanmaktan çekinmediğim için değerli. Apollyon haklı, Marie’nin artık vampirlerin tarafında olmaması oyunu değiştirecek bir şey. Ama şimdi gulyabaninin en yıkıcı silahını senin aracılığıyla kullanma fırsatımız var, tabii o gücü kullanmayı reddetmezsen.”

O buz gibi, kurt gibi aç Kalıntılar’ı ve seslerinin kafamda yarattığı fırtınayı hatırlayınca titredim. “O gücü kullanacağım ya da kullanmaya çalışacağım ama yalnızca son çare olarak. Kalıntılar’ın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun. Onları mezarlarından kaldırabilir, kontrolü kaybedebilir, sonra düşmanlarla birlikte müttefikleri de yiyişlerini izlemek zorunda kalabilirim. Oyunun ilk çeyreğinde böyle bir şeye başvurmak aptallık olur.”

Vlad kaşlarını küstahça kaldırdı. “Hayır, asıl birinin, en iyi silahını önceden denemeden savaşta kullanmaya çalışması aptallık olur.”

“Bazen hakikaten sabrımı zorluyorsun, Tepesh!”

“Ben de bazen senin bu kadar zaman nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum,” diye karşılık verdi. “Yeteneklerini sınamak için şu ankinden daha iyi bir fırsat bulamazsın. Bones burada değil, yani en büyük endişen ortadan kalkmış durumda ve benim hayatımı riske atabilirsin çünkü ben tehlikeyi kabul ediyorum. Arkadaşlar nadir bulunsalar da yerlerine yenileri konulabilir. Şimdi şu mezarlığa girelim ve işe koyulalım. Mencheres telefon edip de bu fikrin ne kadar ihtiyatsızca olduğu konusundaki nutkuyla bizi erkenden mezarımıza göndermeden önce.”

Vlad'ın yüzü konuşmasının ilk yarısında mermer gibi sertti ama son cümleyi söylerken dudakları neredeyse şeytani bir biçimde kıvrıldı. Hayatta kalma yeteneğim konusundaki küçümseyici yorumuna öfke mi duysam, ölümünü bu kadar rahat karşılayacağımı sandığı için üzülsem mi, yoksa altı yüz yaşındaki bir usta vampir, bakıcısını altetmeyi planlayan yaramaz çocuk gibi konuştuğu için eğlensem mi bilemedim.

“Tanıştığım en olağandışı insanlardan birisin ve tanıdığım garip insanlar düşünüldüğünde bayağı büyük bir laf ediyorum,” demeyi başardım başımı sallayarak.

Vlad arsızca sırıttı. “Ne kadar orijinal olduğumu ancak şimdi fark edebildiyse, oyunda sandığımdan da geri kalmışsın demektir, Catherine.”

İstemeye istemeye güldüm. “Küstahlığın kendi posta kodunu hak ediyor, Drac,” dedim.

“Beni oyalamaya çalışıyorsun. Hadi arabadan in de şu işe başlayalım.”

Birden gerilen sinirlerim neşemi yerle bir etti. “Belki de Mencheres’i beklemeliyiz. Gücü sayesinde, işler çığırından çıktığı takdirde bana yardımcı...”

“Toprağın altından çıkanlara karşı onun gücü işe yaramaz,” diye araya girdi Vlad. “Mezar büyüünün Mencheres’in telekinezi gücüne bağışıklığı var. Bu yüzden o yılbaşında da zombilere karşı gücünü kullanamadı. Geri kalanımız gibi o da bir kılıç alıp onları kesip biçmek zorunda kaldı.”

Vlad haklıydı. Mencheres’in neden o saldırıyı gücüyle durdurmaya çalışmadığını hiç düşünmemiştim. *Kahretsin,*

hepimiz öleceğiz, diye düşünmekle meşgul olduğum içindi muhtemelen.

Ve arkadaşlarımla bir kısmı gerçekten ölmüştü. Tecrübelerime bakacak olursam, büyüyle mezardan kaldırılan yaratıklara yakın olmaktan hayır gelmezdi. Böylesi de daha az öldürücü olsa da benim için çok daha utanç verici olan bir başka endişemi hatırlamama sebep oldu. Boğazımı temizleyerek gözlerimi Vlad'dan kaçırdım.

“Şey, Marie bunun bir daha o kadar şiddetli olmayacağını söylemiş ama ne olur ne olmaz... Bunu yapar ve Kalıntılar'ı güvenli bir biçimde geri gönderdikten sonra aniden sana asılmaya başlarsam bunu kendi isteğimle yapmadığımı bil. Ölülerin açlığına bağlanmanın bir yan etkisi bu sadece. Üstüne atlama yönünde birden çılgın bir arzuya kapıldığımı sanma.”

Vlad başını arkaya atıp kükrercesine güldü. Kendine hakim olup yalnızca kıkırdamayı başarana dek gözlerinden pembe yaşlar geldi.

“Benim ya da başkasının üzerine atlamana engel olacağıma söz veriyorum,” dedi sonunda ama dudakları hala seğiriyordu.

Öbür dünyaya dalmadan önce odaklanabilmek için derin bir nefes aldım ve dışarı üfledim. Kalıntılar'ı nasıl çağıracığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama hayaletlerle aramda olduğunu hissettiğim bağlantıya odaklanıp oradan hareket etmem gerektiğini düşünüyordum.

“Bunu yaptığımda yakınlarda olmak istediğinden emin misin?” diye sordum Vlad'a endişeli bir bakış atıp. “En iyi

ihtimalle yaralanacaksın. En kötü ihtimalle onların seni öldürmesine engel olamayacağım.”

Vlad’ın yüzünde salt acımasızlık ile pervasız cesaret karışımı bir ifade vardı ve bu onun asırlar önce at sırtında düşmanlara saldırırken de öyle görünüp görünmediğini merak etmeme sebep oluyordu.

“Hayatımın büyük bir kısmında ölümün eşiğinde yaşadım. Sen çocukları koruyup kolla Cat. Benim için boşuna endişelenme.”

Lanet olası küstah Romanya Prensi. Söylediklerinin, son sözleri olmadığını umuyordum.

“Pekala.” Giysilerimin orasına burasına yerleştirdiğim sarımsak ve ot paketlerini çıkarmaya başladım. “Hadi deneyelim şunu.”

YİRMİ SEKİZ

O ĞLARIN ARASINA GİZLENMİŞ OLAN CİRCİR-
böcekleri etrafımızda hiç durmadan ötüyordu. Ya-
kınlarda vızıldadıklarını duymama rağmen sivrisinekler
benimle Vlad'ı rahat bıraktı. Herhalde ölmeyen kanından
hoşlanmıyorlardı ve bu da muhtemelen iyi bir şeydi. Ölüm-
süz sivrisinek sürüleri karmaşaya yaratmadan da dünyada
yeterince sorun vardı.

Vlad bir mezar taşının üzerine oturup beni sessizce izle-
meye koyuldu. Mezarlığın daha eski bir bölümüne gitmeyi
seçmiştim. Bunun tek sebebi, o bölümün yoldan ve oradan
geçebilecek insanlardan uzak olması değil, aynı zamanda
-ne kadar alakasız olsa da- orasının daha güzel olduğunu
düşünmemdi. Sade mezar taşları ve haçlar bana büyüdü-
ğüm yerdeki mezarlıkları hatırlatıyordu. Gençken vampir
avına çıktığımda ilk baktığım yer oralar olmuştu ama hiç
vampir bulamamıştım. Vampirlerin yiyemeyecekleri ölüle-

rin etrafında değil *yaşayanların* toplandığı yerlerde takılma eğiliminde olduğunu fark etmem uzun sürmemiştir.

Burada, bizim dışımızda vampir ya da gulyabani olmayabilirdi ama karanlıkta sinsice dolaşan doğaüstü yegane varlıklar değildik. Görünmez bir sis gibi havada asılı olan, hissiz hayaletlerin enerji kalıntılarının varlığına işaret eden titreşimler hissediyordum. Arada bir daha güçlü bir nabız hissediliyordu ve kaynağına doğru baktığımda, bir anda kaybolan soluk bir silüet görüyordum. Bu mezarlıkta arkada kalan hayaletlerden fazlası vardı ama bu konuda daha sonra endişelenecektim. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapıp yapamayacağımı gördükten sonra.

“Ben ihtiyarlamadan...” dedi Vlad kelimeleri uzatarak.

“Bin dört yüzlerden beri ihtiyarsın, birkaç dakika daha beklesen bir şey fark etmez,” diye mırıldandım, yine de hemen ardından havadaki enerji uğultusuna odaklanmaya çalıştım. Belki de bu uğultu, Kalıntılar gerçekliğe çekilmedikleri zamanlarda her nerede uyuyorlarsa, oraya açılan kapıydı. Bütün duygusal kalkanlarımı indirmeye, kendimi Marie'den aldığım ve hala kanımda olduğunu bildiğim büyüye açmaya çalıştım.

Dört bir yanımda, bir yararı olacak olsa bile bıçağımı çekme fırsatı bulamayacağım kadar hızlı bir biçimde beliren gümüş rengi ışık parlamaları gördüm. Bir saniye sonra beş hayalete bakıyordum. Biri erkek, üçü dişi, biri de çocuktü. Hepsi beklentiyle bana baktı.

“Ever?” diye sordu çalı gibi eski moda bir bıyığı olan hayalet bir şey söylemediğim için sabırsızlanırcasına.

“Ah, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diye söze başladım. Hayalet küçük kız bana çok garip gelmişti. İpleri olan bir şapka takmıştı ve ayaklarına dek inen puslu bir elbisesi vardı. Elbisenin yüz senedir moda olmayan bir gecelik olduğunu fark ettim. Daha önce hiç çocuk hayalet görmemiştim, bu yüzden nasıl cevap vereceğimden emin olamıyordum. Küçük bir çocuğu hiçbir açıklama yapmadan kovmak bana yanlış geliyordu. Özellikle de muhtemelen kızı uykusundan uyandırdığım düşünülürse.

Vlad hayaletlerin arkasından evrensel bir *acele et* işaretiyle bileğini salladı.

“Sizi çağırmak istememiştim,” dedim Vlad’ın onlara kabalık etmesine fırsat vermeden. “Ben, ııı, buraya başka bir şey için geldim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lütfen her ne yapıyordusanız ona devam edin ve bu gece burada olduğumuzu kimseye söylemeyin.”

Hayaletler tek kelime etmeden dağıldılar, küçük kız da diğerleri gibi çabucak yok oldu. Onları geri çağırıp kızın başında ona göz kulak olan bir büyük olup olmadığını sorma dürtümü bastırdım. Zamanımız gerçekten de sınırlıydı ve küçük kıza buraya yalnız mı geldiğini, yetişkin bir hayaletin ona bakıp bakmadığını sorarsam Vlad giysilerimi ateşe verebilirdi.

Orada gözlerim kapalı halde, kendimi havadaki ruhani enerjiye açarak ve irademle Kalıntılar’ı canlandırmaya çalışarak on dakika durduktan sonra içimi çekerek gözlerimi açtım.

“İşe yaramıyor. Başka bir şey denememiz gerek.”

Vlad tek kaşını kaldırdı. “Biz mi? Sana bu konuda yardım edemem Cat.”

“Evet, edebilirsin,” diyerek ona doğru gittim. “Gerginlik, öfke ya da kavga etmek, ödünç aldığım güçleri uyan-dırıyor. Bu konuda gerginim ama belli ki yeterli değil. Bana vur. Sertçe. Bakalım işe yarayacak kadar öfkelenecek miyim?”

Bones beni bir köprüden atarak uçma yeteneğimi harekete geçirmişti ama burada köprü yoktu. Vlad’la ikimiz adil bir kavgaya tutuşsak pek verimli olmayabilirdi çünkü muhtemelen usta vampirle dövüşerek kendimi sınamaktan hoşlanırdım. Ama dayak yerken kendimi savunmamak bütün dövüşçü içgüdülerime karşı olacaktı ve ardındaki mantığı bilsem de acımın öfkemi içgüdüsel olarak tetikleyeceğine bahse girerdim.

Son sözlerimi söylediğimde ayaktaydım, bir saniye geçmeden kendimi kıcımın üzerinde buldum, göğsüm bana bütün kaburgalarımı kırmış gibi gelen bir yumruktan ötürü alev alevdi. Anlaşılan Vlad’ın, isteğimi yerine getirmek için onu ikna etmeme ihtiyacı yoktu!

Tekrar birleşen kemiklerimin acısından yüzümü buruşturarak “İyi bir yumruktu,” demeyi başardım. “Yine yap.”

Vlad beni ayağa kaldırmak için eğilirken kahverengi saçları omuzlarına düştü. “Sen nasıl istersen.”

Bu kez kendimi hazırlamıştım, Vlad bu kez karnımın yumuşak bölgesine balyoz gibi bir darbe indirdiğinde kıcımın üstüne düşmek yerine ayakta kaldım. Teknik olarak vücuda alınan darbelerin iyileşmesi baş yaralanmalarından

daha kolay oluyordu, bu yüzden Vlad biraz nezaket gösteriyor diyebilirdik ama içimde patlayan acı bu teknik ayrıntıları önemsizleştiriyordu. Neyse, geçen seferki gibi kırılan kaburgalarımın sesini duymamıştım en azından.

Refleks olarak eğildim ve, “Kahretsin, acıdı,” dedim.

Vlad alaycı alaycı burnundan soluduğunda başımın tepesindeki saçlar dalgalandı. “Seni gıdıklayacak bir şey istemiyordun herhalde.”

Bu kez yan tarafıma bir darbe indirdi. Geriye tökezlerken öfkem kabardı.

“Bana kendimi toplamam için bir saniye bile veremiyor musun? Hala bekar olman hiç şaşırtıcı değil, Tepesh!”

“Ama öfkelenmeye başladın, değil mi?” diye yanıt verdi içinde vicdan azabından eser olmayan bir sesle. “Dırdır etmeyi kes Azrail. Seni savaşıırken gördüm. Bundan çok daha kötü darbelere katlanabiliyorsun.”

Eh, evet, savaşlarda ölüm kalım mücadelesi veriyordum, bu yüzden adrenalin salgılıyor ve acıyı hiç hissetmiyordum. Oysa Vlad’ın yumrukları canımı fena halde yakıyordu. Gelgelelim Vlad haklıydı. Kendime dövüşme izni vermemden kaynaklanan acı ve hüsrana beni öfkeliyordu. Öfke, geçmişte, ödünç aldığım güçleri devreye sokmak istediğim işe yaramıştı.

“Bundan daha iyisini yapamıyorsan bununla idare etmek zorundayım herhalde,” diyerek Vlad’a gaz verdim. İyice öfkelenmek için bundan daha sert bir saldırıya uğramam gerekiyordu. “Bilmek istersin diye söylüyorum Bones senden daha sert vuruyor.”

Vlad havlarcasına güldü, sonra bir başka darbeyle uçarak bir ağaca çarptım ve yere yığıldım. Şimdi vücudumun önü de, arkası da acıyordu. Öfkelendiğim kesindi ama Kalıntı faaliyetleri bakımından hiçbir şey olmadı. Ya işe yaramıyordu ya da bir an önce çok daha fazla kudurmam gerekiyordu.

Kendimi toplayarak ayağa kalktım, Vlad'ın bana, gerçekten kavga ettiğimiz takdirde yaklaşacağından çok daha yavaş yaklaştığını gördüm.

“Sonuncusu daha iyiydi ama kız gibi yumruk atmayı bırak,” dedim. “Kendini tutma. Mezar taşlarından birini devirmeme sebep olma, yeter. Burası güzel bir mezarlık. Mezar taşlarını kırmak saygısızlık olur.”

Vlad'dan iç çekişe benzeyen bir ses yükseldi. “Kendin kaşındın.”

Kolunu kaldırdığında, savunma dürtümü bastırmak için kendimle mücadele ettim. Kendime hazırlanma izni bile vermedim. Bones'un o anda ikimizi görememesinin çok iyi bir şey olduğunu, yoksa kocamın küplere bineceğini düşündüm.

Vlad'ın yumruğu yüzümün ortasına indiğinde kafamdaki bütün düşünceler bir anda yok oldu. Gözlerimin önünde yıldızlar belirdi ve bunu kavurucu bir acıyla karanlık takip etti. Tekrar görebildiğimde, gördüğüm ilk şey, tepemde yavaş yavaş daire çizen ufak kuşlar olmadığı için hayal meyal şaşırdım.

“Yine,” dedim kusmamın mümkün olup olmadığını merak ederek. Başımdaki zonklamaya bakılacak olursa kusabilirdim.

Bir sonraki darbe çeneme indi. Dişlerim öyle sert bir biçimde birbirine çarptı ki onları yutmadığıma şaşırdım. Ağzımdan kanlar aktı. Vlad bunu gördü, aldırılmaz bir tavırla, hafifçe omuz silkti ve onu pataklamak istememe sebep oldu. Sonra bir başka yumruk atmak için elini kaldırdı...

Yumruğunu indiremedi. Bir anda damarlarım adeta buzla doldu ve etrafımda şeffaf bedenlerden oluşan bir kalkan belirerek Vlad'ın darbesini, yalnızca buhardan değil salt elmaştan oluşuyormuş gibi püskürttü. Kalıntılardan oluşan kalkan bir duvara dönüşüp sonra üzerine çullanırken Vlad onlara kasvetle karışık bir zaferle bakıyordu.

"Güzel, işe yaradı," dedi etrafı Kalıntılar'la sarılan Vlad dişlerinin arasından. "Şahane bir silah. Acıtıyorlar... Her yerimi."

Dört bir yanımda sesler yankılanıyordu. Bazıları hırıltı kadar alçak, bazıları kara tahtaya tırnak sürtülüymüşçasına tizdi. Vlad haklıydı, plan işe yaramıştı. Şimdi işin *gerçekten* zor olan kısmına geçmiştik. Onları buraya getirmiştim, peki Vlad'dan nasıl uzaklaştıracaktım. Sesleri zihnimi bombardımana tutarken yoğunlaşmak zor oluyordu. Onları kontrol etme umudum olsun istiyorsam, insan düşüncelerinin beni sersemletmesine engel olmak için kullandığım tekniklere başvurmalıydım. *Tek bir sese odaklan. Ona yoğunlaş. Diğer bütün sesler solup geri planda kalsın.*

"Vlad, konuş," dedim ona. Mezardan gelen sayısız fısıltının içinde kaybolmaktansa *onun* sesine odaklanmak daha iyiydi. Vlad'ın son darbesinin beni yere düşürmüş olduğunu ancak fark ederek apar topar ayağa kalktım.

“Şu anda... bayağı meşgulüm,” dediğini duydum Vlad’ın fırtınayı andıran diğer sesler arasından.

Elimde olmadan titredim. “Sesine ihtiyacım var,” diye ısrar ettim. Çok üşüyordum. Çok yorgundum. Çok açtım.

Vlad şarkı söylemeye başladı. Kelimelerin boğukluğundan, acı çektiği belliydi. Kontrolü sadece ona odaklanabilecek kadar ele geçirmem birkaç saniye sürdü. Vlad’ın, “Run This Town” adlı şarkının sözlerini bilmesi beni hayrete düşürmüştü. Şaşkınlığımı üzerimden atarak gözlerimi ona diktim. Bütün bedeni Kalıntılar’la kaplıydı. Onlarla, aramda olduğunu hissettiğim bağı yok saymaya çalıştım. O buz gibi, muazzam açlık beni başka her şeye karşı kör etmeye çalışıyordu.

“Çekilin üzerinden,” dedim büküm büküm kıvranan şekillere.

Hiçbir şey olmadı. İçlerinden biri bile saldırıya ara verip bana bakmadı.

“Üzerinden çekilin,” diye tekrarladım. Çekilmedikleri takdirde olabileceklerden duyduğum korku bu defa sesime yansımıştı.

Kalıntılar hala Vlad’ın üzerinde sürünüyor, teninde ve teninin içinde kıvrılıp bükülüyorlardı. Vlad’ın bedeni, bana son derece tanıdık gelen bir biçimde büküldü, yaşlı vampir kendisine çığlık atma izni vermese de ıstırap içinde olduğunu anlamamı sağladı. Ellerinde alevler belirdi ama Kalıntılar ateşten kaçmaya çalışmadılar ve alevlerin üzerinde kaydıklarında zarar görmediler. *Neden görsünler ki*, diye düşündüm gitgide artan bir korkuyla. Kalıntılar enerji ve

havadan oluşuyordu. Ateş daha önce bu iki şeye hiç zarar vermemişti.

“*Hemen mezarınıza geri dönün,*” diye bir deneme daha yaptım, bu kez sesimde umutsuzluk vardı. Kalıntılar hareketlerini yavaşlatmadılar, beni duymuş gibi bile gözükmediler. Onları diğer taraftan çekip getirmiştim ama aynen korktuğum gibi, şimdi onları kontrol edemiyordum. Vlad’ın, onu yemeye devam eden, kendisi zayıflarken onun acısından ve enerjisinden güç alan Kalıntılar’dan kurtulmak için boşu boşuna büküldüğünü gördüm. Aklımdaki en kötü senaryo gerçek oluyordu.

Derken, Vlad’ın ellerindeki alevlere bakarken, aklıma bir fikir geldi. Alevler Kalıntılar’a hiç zarar vermiyordu ama *beni* yaralayacakları kesindi.

“Vlad, beni bir ateş topuyla vur,” diye fısıldadım. “Bir önceki seferinde Kalıntılar’la olan bağım galiba bayıldığım da kopmuştu.”

Denemeye değerdi. Artık onlarla bağlantım olmazsa, belki de geldikleri yere kendiliklerinden dönerlerdi. Sonuçta bir şey denemem gerekiyordu. Emirlerim yararsızdı ve Vlad bu şekilde fazla dayanamazdı.

“Hayır.” Ettiği tek kelime acıyla dolu ama vurguluydu. “Bu benim ölmem anlamına gelse bile... onları kontrol etmeyi... öğreneceksin.”

“Öleceksin lanet olası,” dedim gitgide artan bir panikle.

“Dırdır etmeyi kes... Öğren...” dedi Vlad gıcırtılı bir sesle. Sonra gözlerini beni başından savarcasına kapattı. Üzerinde şölen yapan Kalıntılar’a, “Biliyorum, çok lezzet-

liyim. Mım, enfesim,” diye mırıldandı. Ellerinden alevler akmaya devam ediyordu ama Vlad o alevleri bana göndermedi. Kalıntılar’ın Vlad’ın bedeninde daha da hızlı hareket ettiğini görünce içim dehşet ve öfkeyle doldu. Yaratıklar güçleniyor, onu öldürmek için ihtiyaçları olan enerjiyi kazanıyorlardı ve Vlad onlara izin veriyordu.

“Alevlerinle beni kendimden geçirmezsene öleceksin! İnsanlarını düşün!” diye bağırdım. Yaptığım hiçbir şey, hatta Kalıntılar’ı kendi ellerimle çekmeye çalışmak bile Vlad’ı rahat bırakmalarını sağlamayınca iyice umutsuzluğa kapıldım.

Bunun üzerine gözleri açıldı. Zümrüt yeşili olan bu gözler hem ıstırapla hem de kararlılıkla parlıyordu. “Düşünüyorum... O yüzden öğren,” dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Salt öfke ve hüsrarla dolu bir çığlık attım. Söylediğim hiçbir şey Vlad’ı bana zarar vermeye ikna etmeyecekti. Kendini feda ederek insanların koruduğunu düşündüğü sürece bunu yapmayacaktı.

Pekala. Vlad beni kendimden geçirecek darbeyi vurmazsa bunu kendim yapacaktım.

Elimi yumruk yapıp başımın yan tarafına, vurabildiğim kadar sertçe vurdum. Devrilince, gözlerim otlarla karşı karşıya geldi ama Vlad’a bir bakış attığımda Kalıntılar’ın hala üzerinden çekilmediğini gördüm. Lanet olsun. Ellerimden daha sert bir şeye ihtiyacım vardı.

Yüzeyine bir melek oyulmuş olan genişçe bir mezar taşına gözüm takıldı. Taş her kimin mezarını işaretliyorsa, içimden o kişiden özür diledim, aynı zamanda planımın işlemesi için gökyüzüne hızlıca bir dua gönderdim.

Sonra koşabildiğim kadar hızla mezar taşına doğru koştum. Bedenimi eğmiştım ve başımı sanki mezar taşı kırmızı bir örtü, bense bir boğaymışım gibi öne uzatmışım.

Aklım bir acı patlamasıyla sarsıldı. Gözlerimi açtığımda gördüğüm mermer parçalarına bakılacak olursa parçalanan tek şey başım değildi. Mezar taşının orta yerine toslamış, ötesindeki otların üzerine düşmüştüm. Net düşünebilmek için başımı sallarken kafamda birkaç ince kan sızıntısı hissettım ve tekrar Vlad'a bakmak için hızla döndüm.

Kalıntılar'ın hepsinin başlarını Vlad'ın üzerinden kaldırdığını görünce içim öyle rahatladı ki sert bir sesle bağırdım. Ona yaptıkları öldürücü saldırıya ara vermiş, bana bakıyorlardı. Vlad geri çekilmeye başladı ve Kalıntılar tekrar üzerine saldırmadı. Donmuş halde, beklentiyle bana bakmayı sürdürdüler. Bir an afallayarak bunu nasıl başardığımdan emin olamadım. Bayıldığım için olmamıştı, hepsi hala buradaydı. Bir mezar taşını başımla yıkmak her nasılsa onlar için büyümlü bir söz görevi mi görüyordu? Ama sonra, kan sızıntılarının yüzüme indiğini hissedince gerçek kafama dank etti.

Kan. Uzaktan kumandaları buydu. Kalıntılar Vlad du-dağını kanattıktan sonra gelmişti. Tıpkı Marie'nin, yüzü-ğündeki o minik hançerle bileğini kesmesinden sonra ortaya çıktıkları gibi. Marie onları geri göndermek için, ben bakmıyorken kendini yeniden kesmiş olmalıydı. Onun için çok kolay bir işti, o anda Marie'ye odaklanmaktansa dehşet içinde Bones'a bakıyordum. Başımdan akan taze kan onların Vlad'ı öğütmeyi bırakmasına yetmişti ama başım

da çok geçmeden dudağım gibi iyileşecekti. Onların Vlad'a tekrar saldırmasına izin veremezdim. Vlad buna uzun süre dayanamazdı.

Bıçaklarımdan birini çıkarmak için vakit harcamaya tenezzül etmeden elimi mezar taşının dış dış, keskin kalıntısına doğru savurdum. Elimde bir başka derin kesik açtım.

"Pekala, sizi ölümcül, küçük hayaletçikler," diye mırıldandım. "Anneniz, yatağa geri dönün diyor!"

YİRMİ DOKUZ

A RABAPIN KAPISINI KAPATTIM.

Hayat adil olsa, her hücreme işleyen o soğukluğu gidermek için yukarı kata çıkıp dünyanın en uzun, en sıcak düşünü alabilirdim, diye düşündüm bir an kapıya yaslanarak. Ama müstakil eve yalnızca giysilerimi çabucak değiştirebilmem için uğramıştık. Kendi kanımla kaplı halde dolaşırsam, mutlu bar müşterisi imajımı zedelerdim.

“İkiniz erken döndünüz,” dedi bir ses.

Başımı kaldırdığımda Mencheres’in kapının eşiginde olduğunu gördüm. Vlad arabadan inip kapısını gerektiğinden biraz daha sert kapattı ve Mısırlı vampire bıkkın bir bakış attı.

“Araba sorun çıkardı,” dedi Mencheres’e daha çok soru sorması için meydan okuyan bir sesle.

Araba iyi görünüyor ve ruhaf sesler çıkarmıyordu. Benim kanla kaplı olduğum gerçeğinden Mencheres’in dik-

katini uzaklaştırmak için, “Sen de biraz erken dönmüşsün. İlginç bir şey bulabildin mi?” diye sordum.

“Dave’in söylemediği bir şey bulamadım,” dedi Mencheres hafifçe omuz silkerek.

İçimi çekmedim ama öyle yapmak istiyordum. Herhalde kaderin, geçirdiğimiz gecedan sonra -üstelik vampir standartlarına göre saat daha erkendi- bize acıyıp Apollyon’un adresinin spreylayla duvarlardan birine yazılmış olmasını sağlayacağını ummak biraz fazlaydı.

“Hayalkırıklığına uğrama Cat. Bir şey bulmayı beklemiyordum. Gitmemin sebebi o değildi,” dedi Mencheres kapıyı bizim için açarak.

Kaşlarımı kaldırdım ama bu konuşmanın evin ufak bahçesinde yapılmamasının daha iyi olacağını düşünerek içeri girdim. Vlad da Mencheres’e benim gibi merakla baktı, sonra o da peşim sıra içeri girdi. Kapı kapandığında kanepeye özlem dolu bakışlar attıysam da ayakta durmayı sürdürdüm.

“Bize neden gittiğini söyleyecek misin?” diye sordum.

“Çünkü yeni bir şey bulmayı beklemesem de emin olmamak akıllıca olmazdı,” dedi Mencheres. Soğukkanlılık abidesi gibi, kapının çerçevesine yaslandı. “Ayrıca ben gitmemiş olsaydım yeni güçlerini sınamaya kalkışmazdın, değil mi?” diye ekledi.

“*Biliyor muydun?*” demekten kendimi alamadım. Hangerinin beni daha çok afallattığından emin değildim. Mencheres’in böyle bir yeteneğe sahip olduğumun farkında olması mı, yoksa beni Bones’a ispiyonlamadan, bu gücü

kullanmayı denememe izin vermesi mi? Mencheres'in öngörülerinin eski gücüne kavuşmuş olması harika olurdu. "Sen... gördüğün için mi biliyordun?" diye sordum.

Mencheres bana dik dik baktı. Vlad'a da aynı bakışı attığını fark ettim. "Hayır. Fakat bu sabah sizi ben de duydum, bu yüzden Vlad'ın, ikiniz yeterince uzun süre yalnız kaldığınız takdirde ne yapacağını tahmin etmek için geleceği görmeme gerek kalmadı. Bazen insanların tabiatları bana öngörülerden bile fazlasını söyler."

Vlad alçak sesle güldü. "Seni sinsî köpek, bana tuzak kurdun! Seni kandırdığımı sanıyordum, oysa aslında sen beni bir piyon gibi oynatıyormuşsun."

Mencheres ona hınzır bir sırıtışla baktı. Genelde duygularına hakim olan mega usta vampirin yüzünde, daha önce böylesine şeytani, alaycı bir ifade görmediğim için ona bakakaldım.

"Seni düzenbazlık konusunda eğitenin ben olduğumu unutuyorsun Vlad. Belki birkaç asır sonra beni altetmeyi başarabilirsin ama henüz değil."

Sonra dikkatini bana çevirdi ve yüzünde her zamanki ciddi ifade belirdi. "Görünüşe bakılırsa gücünü denerken yaralanmışsın. İşe yaradı mı?"

Konuşmadan önce Vlad'a baktım ve dudağının bükülüşünden, planın ne kadar işe yaradığını düşünmemeyi yeğlediğini anladım.

"Ah, evet. Anahtar, kanmış. Bunu tahmin etmeliydim, değil mi? Ölmeyenlerde anahtar hep kan oluyor. Vampirlerin beslenmek için kana ihtiyacı var ve gulyabaniler için de

çok önemli. Çünkü nakledilen bir gulyabani kalbi onları yaratırken ikinci basamak olabilir ama ölmeden önce ve öldükten sonra alınan vampir kanı birinciyle üçüncü basamağı oluşturuyor.”

Ayrıca Marie güçlerini en başta kan yoluyla elde etmişti. Gulyabaniye dönüştürüldüğünde güçleri kalıcı hale gelen bir Mambo’ydu o. Geriye baktığımda, kanın denemem gereken ilk şey olduğunu açıkça görebiliyordum.

Ama, dedi mantığım, bu Vlad’ın da aklına gelmedi ve kan konusundaki deneyimleri seninkilerden çok daha fazla. Belki de kendimi paylamayı bırakmalı ve insanın, önüne değil, ancak arkasına baktığında yirmide yirmi görüşe sahip olduğunu kabullenmeliyim.

“Artık bunu yapabileceğimi biliyoruz. Gerçi kendimi berbat hissediyorum,” diye devam ettim. “O kadar üşüyorum ki dişlerim çatırdayacak. Ve o kadar açım ki ikiniz de gözüme çok lezzetli görünmeye başladınız.”

Vlad’ın dudakları kıvrıldı. “Sana bunun sebebinin gücünün yan etkisi olduğunu, aslında Bones’u aldatmak istemediğini hatırlatmam mı gerekiyor?”

“Öyle bir açlık değil!” diye içimi çektim. Vlad, Mencheres’le ikisini götürmek istediğimi öyle havadan sudan konuşuyormuş gibi söyleyeceğimi sandığı için gözlerim yerinden uğradı. “Yani sizin *kanınızı* içmek şeklinde açım demek istedim. Şeye aç değilim... Bilirsin işte.”

Hiç düşünmeden gözlerimi söz konusu bölgelerde gezdirdim. Ve ne yaptığımı fark edince birden gözlerimi kaçırdım. Vlad uzun, içten bir kahkaha atarken yanaklarım

utançtan resmen karıncalandı. Daha kibar olan Mencheres birden sanki salonda büyüleyici bir şey bulmuş gibi davrandı ama onun dudaklarının da seğirdiğini gördüm.

“Sevgili Azrailim,” dedi hala gülen Vlad. “Sen az önce bizim...”

“Hayır!” diye bağırdım hemen ve resmen merdivenlere atıldım. “Yorgunum, Kalıntılar’dan ötürü hala sersemlemiş haldeyim ve... Ne olursa olsun, duş alacağım. Yani soğuk bir duş değil çünkü öyle bir şeye ihtiyacım yok!” Ah Tanrım, debelendikçe daha derine batıyordum. “Çünkü gerçekten üşüyorum ve bana hareket gerek. Yani hararet gerek. Ah, kesin sesinizi!”

Bunları merdivenleri tırmanırken ve Vlad gülmeye devam ederken söylemiştim. En azından Vlad ölmesine ramak kaldığı halde bayağı neşeli görünüyordu. Neşesini benimle dalga geçerek bulmuş olsa da. Küstah Romanyalı. Ama Vlad’ın ölümle yüz yüze gelmesinden sorumlu olduğum düşünülürse belki de benimle, erkeklere özgü bir biçimde dalga geçmeyi ona çok görmemeliydim. Sonuçta olanları telafi etmek için en azından alaylarına katlanabilirdim.

Mencheres’e gelince, onun bunu eşitliğe vuracağını umuyordum. Daha önce beni üzerimde iç çamaşırlarım olmadan görmüştü, bu yüzden, adil olmak gerekirse, onu süzdüğümde ödeşmiştik.

Ayrıca Marie’nin Bones’la gönderdiği uyarı, *ilerideki hafif isteklerden* öte bir şeyi kapsamıyor olmalıydı. Vlad’ın ya da -Tanrı yardımcım olsun!- Mencheres’in mallarına asla göz dikmezdim.

Üstelik ikisi de dar pantolon giymemişti, bu yüzden zaten pek bir şey ayırt edememiştim.

Gelgelelim odama gider gitmez duşa girmedim. Cep telefonumu çıkardım çünkü vicdanıma hala iğneler batıyordu.

“Bones,” dedim kocam telefonu açar açmaz. “Seni daha bu sabah gördüğümü biliyorum ama nasıl özledim bilemezsin!”

Üç gün sonra kanepede oturuyor, kedimin kulaklarının arkasını, yani en sevdiği noktayı kaşıyordum ki havadaki hafif bir titreşim başımı kaldırmama sebep oldu. Leş kokulu sarımsak ve ot kalkanımı aşabilecek kadar güçlü bir hayaletin yakınımda bir yerde belirmek üzere olduğunu belli eden işaretleri tanımayı öğrenmiştim.

“Ziyaretçi,” diye duyuruda bulundum. Vlad’la Mencheres’i bu şekilde, suçlanmama sebep olabilecek bir şey söylemesinler diye önceden uyarıyordum. Bildiğim kadarıyla diğer hayaletlere verdiğim sessiz kalma emri işe yaramıştı ama bu gece hangi bara gideceğimiz konusunda gevezelik ederek kadere meydan okumamızın anlamı yoktu.

Tabii muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Araba sinemasındaki o geceden sonra fanatik gulyabanilerden herhangi bir ipucu görmemiştik. Belki gruplarının bir kısmının kaybolması, diğer gulyabanileri popüler mekanlara gitmeyecekleri kadar korkutmuştu. Son zamanlarda hiç gulyabani görmememizin sebebi belki de çok daha basitti. Apollyon’un yordakçılarına yiyecek sağlanıyordu, bu yüzden de ava çıkmalarına gerek kalmıyordu. Yine de her gece

çıkmaya devam ediyorduk. Dave, Scythe ve onu gruplarına alan gulyabani çetesinin hala burada olduğunu söylemişti. Eninde sonunda ortaya çıkacaklardı.

Birkaç saniye sonra kapıdan, hatlarını seçemeyeceğim kadar puslu bir şekil geçti. Sonra o sisli dış hatlar duruldu ve kahverengi saçlı, bin dokuz yüzlerin başından kalma favorileri olan zayıf bir adama dönüştü.

“Fabian!” dedim ve yüzündeki ifadeyi görünce baştaki mutluluğumun yerini korku aldı. “Dave iyi mi?” diye sordum hemen.

“Şimdilik,” dedi Fabian neredeyse iç çekercesine. “Ama son derece budalaca bir şey yapmayı düşünüyor.”

Ayağa kalktım, kedim kucığımdan düştüğü için tısladı. “Ne?”

“Casusluk yaparken kendisini yakalatacak,” diye cevap verdi Fabian.

Mencheres’le Vlad aşağı indiler, çizmelerimi giymeye başlarken onlara umutsuz bir bakış attım. “Hemen gidip Dave’i almamız gerek,” dedim.

“Bunu bir saat içinde mi yapmayı planlıyor?” diye soran Mencheres beni yatıştırmak için elini omzuma koydu.

“Sanmıyorum.” Fabian bana çaresizce baktı. “Dave size söylediğimi bilmiyor. Yakalanana dek bir şey söylemeyeceğime söz verdirtti. Ama onu koruyacağıma dair size yemin etmişim ve yeminimi bozamam. Şu anda bunu anlatarak ona ihanet ediyorsam da.”

“Ona ihanet etmiyorsun, onu kurtarıyorsun,” dedim. “Bazen insanlar kendilerini feda etmekten başka bir yol

olmadığını düşünürler ama bu haklı oldukları anlamına gelmez. Şimdi, Dave neden birden bizim için bombanın üzerine atlaması gerektiğini düşünmeye başladı? Ne oldu?”

“Dün gece plansız bir toplantıya götürüldü ve orada Scythe herkese Memphis’teki işinin bittiğini, buradan ayrılacağını bildirdi. Takipçilerine burada kalıp inançlarına uygun davranmalarını söyledi çünkü hareketleri çok geçmeden vampirlere karşı açıkça savaş açabilecekleri kadar yayılmış olacaktı.”

“Kahretsin,” diye inledim, Vlad da homurdanarak benimle hemfikir oldu. Bu gulyabaniler gittikleri her yeni şehirde nefretleriyle başkalarını da zehirlemeye devam ediyorlardı. Scythe, Apollyon’un örgütünde yüksek bir mertebede olabilirdi ama liderinin paranoyasını yayan tek kişi o değildi. Daha da beteri, bu grupların nereye yerleşmeyi planladığını vampir cesetleri birikip bize yolu göstermeden önce bilemiyorduk ve o zaman da çok geç kalmış oluyorduk. En iyi saldırının iyi bir savunma olduğuna dair eski deyiş, iş bu kadar büyük riskleri olan bir oyuna geldiğinde, beni pek yatıştırmıyordu.

Scythe’ın ayaklanmanın *yakında* çıkacağını söylerken ne kadar yakını kastettiğini bilmiyordum. Ölmeyenler için *yakında*, haftalar sonra ya da birkaç yıl, hatta on yıl da olabilirdi. Fakat zaman sınırı ne olursa olsun, Scythe ve Apollyon’un bu hedefe ulaşmasına izin veremezdim. Dave de bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ve bu yüzden de kasten yakalanmak gibi tehlikeli bir şey yapmayı düşünüyordu.

“Dave, Apollyon’un nerede olduğunu bilen bir sorgucuya götürülmeyi umuyor. Böylece sen bana, Mencheres’e ve Vlad’a onun nerede olduğunu söylediğinde, zamanında yetişip onu kurtaracağız ve kötü adamları mıhlayacağız, öyle değil mi?” diye sordum.

Hayalet sefil bir biçimde başını salladı. “Evet.”

“Hayatta olmaz,” dedim sertçe. Vlad’ın kaşlarını düşünceli bir şekilde çatıldığını görmüştüm.

“Bu kabul edilebilir bir risk,” diye ısrar etti Vlad alçak sesle.

“Hayır, değil. Çünkü muhtemelen Dave’e tek bir soru sormadan onun başını kesip kaçarlar,” diye karşılık verdim. “Apollyon’un adamlarının Dave’den cevaplar almaya ihtiyacı yok. Halihazırda bilmedikleri ne var ki? Peşlerinde olduğumuzu biliyorlar, Bones’la benim nerede olduğumuzu bildiklerini sanıyorlar... Dave’i, biz onu kurtarana dek sağ bırakmaları için hiçbir sebep yok. Dave böyle budalaca, sözde asilce düşünmese bunu fark ederdi.”

Vlad omuz silkti. “O halde Fabian dönüp Dave’e, itirafına Ohio’dakilerin gerçekte Bones ve sen olmadığıyla başlamasını söylesin. Böylece daha fazlasını bilmek isteyecekler.”

“Yine de çok tehlikeli,” dedim dişlerimin arasından.

Vlad’ın bakışları sertleşti. “Binlerce hayatı kurtarmak için tek bir hayatı riske atmak çok tehlikeli değil. Bunu göremeyecek kadar zayıfsan Bones’la Mencheres’in soyundaki, senin altındaki hayatlardan sorumlu olmamalısın.”

“Gerçekten mi?” Elimi sallayarak odanın genelini işaret ettim. “O halde neden sen de savaşı başlamadan önce bitir-

mek için kellemi uçurmak isteyen gulyabanilerin grubuna katılmıyorsun? Sonuçta benimki de tek bir hayat. Benim ölmem, Apollyon'un savaş makinesinin gücünü yok etmez mi?"

Vlad gözleri yemyeşil parlayarak ilerledi ve beni tuttu. "Sen benim arkadaşısın," dedi sıkıttığı dişlerinin arasından. "Çok arkadaşım yok ama bu savaşın çıkmasına alıkoymanın en iyi yolunun bu olduğuna gerçekten inansam seni bile feda etmeyeceğimi sanma."

Beni tuttuğu kadar ani bir biçimde bıraktı, omuzlarım o sıkı kavrayışından dolayı hala yanıyordu. "Ama Apollyon'un yine de planlarını sürdüreceğine inanıyorum," diye devam etti ve dönüp benden uzaklaştı. "Senin gerçekten ölmediğini, bunun bir numara olduğunu iddia eder. Ayrıca son yeteneğin göz önünde bulundurulursa, sağken vampir milletin işine çok daha fazla yararsın."

Vlad'a bakakaldım. Sırtı bana dönüktü, koyu renk ve uzun saçları hızlı hareketlerinin etkisiyle hala sallanıyordu. Ona bakarken üzülmeme sebep olan, benim hayatımla ya da Dave'inkiyle ilgili soğuk yorumları değildi. Üzülüyordum çünkü Vlad onu yıkan tek bir kayıptan yüzlerce yıl sonra bile, bir hayatı feda etmenin her zaman son çare olması gerektiğini kabullenmeyi başaramıyordu. Hayatları feda etmek ilk seçenek olamazdı.

"Başka çaremiz olmasa, Dave'in yapmayı planladığı şeyin risk almaya değer olduğunu kabul ederdim. Ama henüz bütün seçeneklerimizi tüketmedik, bu yüzden hayır diyorum. Sen hala bir hayatın değerini göremiyorsan *kendi*

soyuna mensup hayatlardan sorumlu olup olmaman gerektiğini yeniden düşünmelisin,” dedim. Bunları sakince ama gizli bir sertlikle söylemiştim.

Vlad arkasını döndü, bana birkaç adım gerilememe sebep olması gereken bir bakış fırlattı. Ama geri çekilmedim. Gözlerine aynı derecede sert bir şekilde baktım. Haklı olduğumu bilirken sinmeme ya da özür dilememe imkan yoktu.

Vlad gerilim yüklü, sessizlikle geçen birkaç saniyeden sonra, “Yaşın ilerlediğinde fedakarlığın ne demek olduğunu çok daha iyi anlayacaksın,” diye mırıldandı.

“Bir anlamı olmadığında yaptığın şey fedakarlık olmaz ve bir arkadaşının hayatı senin için değerli değilse onu birine sunmakla hiçbir şey kaybetmiş olmazsın,” dedim.

Gözleri sağıma, bizi yüzünde okunmaz bir ifadeyle izleyen Mencheres’e çevrildi. Mencheres’i geçmişteki hareketleriyle yargılayacak olursam, onun da önce diğer seçeneklere göz atmaya zahmet etmeden Vlad’la hemfikir olacak, Dave’i riske atmanın kabul edilebilir olduğunu düşünecek kadar acımasız olduğunu çok iyi biliyordum. Mencheres istese beni burada kalmaya, Dave o geri alınamaz adımı atarken çaresizce beklemeye zorlayabilirdi. Telekinetik gücünün tek bir hareketiyle, bırakın arkadaşımı almak için evden çıkmayı, hareket edemez hale gelebilirdim.

Tabii *benim* yeni, ödünç alınan gücümün tek bir hareketi de Mencheres’e düşünmesi gereken yepyeni bir konu verebilirdi. Usta vampirle gözlerimiz birbirine kenetlendi

ve adamın gözlerini hafifçe kısmasından, ne düşündüğümü bildiğini anladım. Odanın iki tarafından birbirimize bakarken aramızdaki kısa mesafe uzun ve tekinsiz bir yola dönüşür gibi oldu.

Dudaklarımın sakladığı vampir dişlerim uzadı, keskin uçları dilimin kenarına dokundu. Tek bir kesikle kanımı dökebilir, Kalıntılar'ı çağırabilir, Mencheres'le Vlad'ı Dave'i almaya gitmeme engel olamayacak bir duruma sokabilirdim. Peki Mencheres gücüyle, o ufacık hareketi önleyecek kadar hızlı bir biçimde etrafımı sarabilir miydi? Daha da önemlisi, bir başka arkadaşına yardım etmek için bile olsa, Kalıntılar'ı dostlarıma karşı silah olarak kullanmak istiyor muydum?

Mencheres birkaç saniye sonra bana hafifçe gülümseyerek başını eğdi. "Bir arkadaşın hayatı, son çare olmadığı takdirde, riske atılamayacak kadar değerlidir. Başka seçenekleri araştırırken Dave'in bunu yapmasına engel olacağız."

Gerginliğim dinmedi. Yoksa bu bir numara mıydı? Vampir dişlerimi geri çektiğim anda Mencheres bu kadar saf olduğum için pis pis sırıtıp gücünü etrafıma sarıverir miydi?

Vlad belli ki bunun bir numara olduğunu düşünmüyordu. Hüsrarla hırladı. "Kira seni yumuşatmış."

"Gözlerimi açtı," diye karşılık verdi Mencheres soğukça. "Sense fazla itiraz ediyorsun, dostum. Cat'in yeni yeteneğinden haberin olmadan önce, etrafta yeterince vampir ve gulyabani tanık varken onu öldürmek için kaçırabilirdin.

O zaman Apollyon onun öldüğü gerçeğini çürütemezdi. Bones seni kesinlikle öldürürdü, ben de sana çok öfkelenirdim ama insanların korunmuş, savaş da ertelenmiş olurdu. Bu yüzden, gerçekten bir arkadaşın hayatının korumaya değecek kadar önemli olduğunu düşünmesen, şu anda karşımda durup bana kaş çatıyor olmazdın.”

Vlad bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Her ne söylüyorsa, kulağa, “Beni güzelce altettiniz, beyefendi!” gibi gelmiyordu ve diğer vampire attığı bakış, Vlad’ın her an patlayabileceğini belli ediyordu.

İçimdeki dehşetin bir nebze azaldığını hissederek Vlad’la, “Ooo, içten içe kim yumuşakmış bakalım?” diye dalga geçtim. Evet, zor olacaktı ama Apollyon’u, Scythe’ı ve onlar için çalışan bütün nefret dolu savaş yanlılarını yenmenin başka bir yolunu bulacaktık. Bones geçmişte bana defalarca *her zaman* başka bir yol olduğunu söylememiş miydi?

“Aslında, Azrail, öldüğünü düşünmek şu an beni zerrece üzmüyor,” diye homurdandı Vlad.

Onu duymazdan geldim. İsteddiği kadar esip gürleyebilirdi ama Vlad yalnızca koşullar öyle gerektirdiğinde gaddarca davrandığını sürekli kanıtlıyordu. Korkutucu ününe rağmen Vlad’ın en güçlü yönü hainliği değil sadakatiydi. Son birkaç dakikadır sesini çıkarmamış olan Fabian’a döndüm.

“Önce gidip Dave’i alacağız. Sonra,” diyerek Mencheres’e baktım, “ikimiz eşlerimize kavuşacağız çünkü Scythe ve çetesi Memphis’i terk ediyorsa bizim de burada kalmamızın bir sebebi yok.”

İki çizmeyi de ayağıma geçirmiş, onları -ve diğer giysilerimi- silahlarla doldurmakla meşguldüm ki arka cebim tanıdık bir biçimde titreşti. Cep telefonumu çıkardım ve arayanın kim olduğuna bakmaya zahmet etmeden, “Evet?” dedim.

“Cat.”

Yalnızca adımı söylemişti ama Tate’in sesindeki bir şey, Mencheres bütün gücünü üzerime salmış gibi aniden donmama sebep oldu.

Göğsüm acı verici bir biçimde sıkıştı ve, “Don mu?” diye fısıldadım. *Olamaz. Onunla daha iki gün önce konuştum*, diye inkar çığlıkları attım içimden.

“Evet,” dedi Tate kısaca. Sesinden, onun da benim kadar üzüldüğü belliydi. “Memphis’teki Deniz Güvenlik Ofisi’ne git. Orada seni bir helikopter bekliyor.”

Ona cevap vermeden önce iki kez yutkunmam gerekti. “Hemen gidiyorum.”

Hissizleşen parmaklarımla aramayı bitirme tuşuna baktım ve başımı kaldırıp Mencheres’in koyu renk, şefkatli gözlerine baktım. Belli ki konuşmayı duymuştu.

“Git,” dedi. “Vlad’la ikimiz Dave’i alıp seninle orada buluşuruz.”

Vlad da başını hafifçe sallayarak bu sözleri onayladı. Silahlanmayı bırakıp yukarı kata çıktım. Kırmızı elmas yüzüğüm şifonyerin üzerindeydi.

O kadar dikkat çekiciydi ki gulyabani avına çıktığımızda yüzüğümü takamamıştım ama şimdi onu takarak, tanıdık ağırlığında rahatlık buldum. Sonra hayvan taşı-

ma kutusunu aldım. Geri dönmeyeceğimi biliyordum ve evlilik yüzüğümle kedim dışında her şeyin yerine yenisi konulabilirdi.

Otuz

ORAYA VAKTİNDE VARACAĞSIN.

Bu sözü araba ve helikopter yolculuğu boyunca içimden tekrarlardım. Yerleşke uzakta olmasa da -aslında Tennessee'nin hemen karşı tarafındaydı- gecikebilirim diye korkudan kaskatı kesilmiş haldeydim. Helikopter Tate'in telefonundan iki saat sonra yere indi. Her şey göz önüne alınırsa, göz açıp kapayıncaya kadar gelmiş sayılırdım ama saniyeler, içimdeki aciliyet hissini hiç umursamadan, acımasızca geçiyor gibiydi.

Çatıda beni, aramış olmama ve yola çıkmasına rağmen Bones değil, koyu renk saçları helikopter pervanesinin rüzgarıyla dalgalanan bir vampir karşıladı. Helikopterden atladığımda tek kelime etmeden elimi tutan, binaya girerken yanımda yürüyense annemdi. Zihinsel kalkanlarımı kaldırabildiğim kadar kaldırmıştım çünkü Don'un öldüğünü söyleyen tek bir düşünce bile duyarsam buna daya-

nabileceğimi sanmıyordum. Doğruca asansörlere giderken, bırakın boğazımı alev alev yakan soruyu sormayı, anneme bakamıyordum bile. Alacağım cevaptan çok korkuyordum.

“Hala hayatta, Catherine,” dedi annem alçak sesle.

Ağzımdan kaçmaya çalışan, rahatlamış olmamdan kaynaklanan hıçkırığı bastırdım ve gözyaşlarım görüşümü bulandırırken başımı sallamayı başardım. Asansör kapıları açıldı, asansöre bindim. Bir yanım, son kez asansöre bindiğimde Ritz'teki gulyabanilerin beni pusuya düşürdüğünü hatırladı.

“Kanseri kötüleşiyor mu, yoksa başka bir şey mi oldu?”

Başka bir şey olsa iyi olur, diye ekledim sessizce. Don'u kontrol etmek için birkaç günde bir arıyor, ayrıca Tate'ten sağlığıyla ilgili güncel bilgiler alıyordum. Kimse bana amcamın yokuş aşağı gittiğini ima bile etmemişti. Don son birkaç haftadır aşama aşama kötüleşiyorsa ve herkes bana yalan söylediyse, annem de dahil hiçbirisiyle konuşmayacaktım.

“Birkaç saat önce kalp krizi geçirdi.”

Gözlerimi kapattım, acıyı bütün ağırlığıyla içime aldım. Kalp krizleri kendi başlarına bile öldürücü olurlardı. Don'un sağlığı zaten böylesine bozukken bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Serin parmaklar benimkileri sıktı. “Hala dayanıyor,” dedi annem. “Senin geldiğini de biliyor.”

“Uyanık mı?” Buna şaşırmıştım ama uyanık olmasa amcam geldiğimi nasıl bilebilirdi ki?

Annem yere bakarak rahatsızca kıpırdandı. “Onu son gördüğümde uyanıktı.”

Korkumun, endişemin ve duyduğum rahatlığın arasında bile annemin sesindeki o çok iyi tanıdığım gerginliği fark ettim. Savunmaya geçmişti. Kliniğin olduğu eksi ikinci katta asansör kapıları açıldı ama ben yerimden kıpırdamadım.

“Bana anlatmadığın şey nedir, anne?”

Annem elimi bırakıp hayvan taşıma kutusunu işaret etti. “Bir hayvanın Don’la aynı odada bulunması steril olmaz. Tüy döküyor. Sen Don’la konuşurken ben kedini eski ofise...”

“Bana anlatmadığın şey *nedir*?” diye tekrarladım ve kapanmaya başlayan asansör kapısını elimle tuttum.

“Crawfield.”

İkimiz de başımızı kaldırdık. Asansöre yaklaşan Tate çivit mavisi gözlerini anneme dikmişti.

“Bu kattan toz ol, Crawfield. Bir daha Don’a yaklaşman söylemişim.” Tate’in sesi yumuşadı. “Cat. Sen benimle gel.”

“Biri bana neler olduğunu söyleyene dek gelmeyeceğim ve hepimizin bildiği gibi acelem var,” diye hırladım. Annemin Don’a yaklaşması yasaktı, öyle mi? Burada neler oluyordu?

“Don’un tıbbi emirlerini doğrudan çiğnedi,” dedi Tate zümrüt yeşiliyle parlamaya başlayan gözlerini anneme çevirerek.

“Çiğnemesem, şimdiye kadar ölmüş olurdu!” Annem, Tate’e kötü kötü bakmayı bırakıp bana yalvaran bir bakış attı. “Ona kan vermemin tek sebebi buydu...”

“Bunu yapmaya hakkın yoktu. Don’un kalbi durduğu takdirde onu canlandırmamızı istemediğini biliyordun,” diye çıkıştı Tate.

Tartışmalarının parçalarını birleştirerek neler olduğunu anladım ve gözlerim yeni yaşlarla doldu. Şimdi anneme pembe bir sisin ardından bakıyordum. “Don tıbbi emirleri arasına canlandırmama emrini eklemişti ama sen kalbi durduğunda onu geri getirmek için ona kanını verdin, öyle mi?” dedim.

Annem gözlerini yere çevirdi. “Onu son bir kez görmek isteyeceğini biliyordum.”

Kedi taşıma kutusunu bırakıp anneme coşkuyla sarıldım, Tate tiksinti dolu bir ses çıkarırken annemin şaşkınlıkla, “Ah,” dediğini duydum.

“Ona istediğin kadar sarılabilirsin ama annenin eğitimi süresiz olarak askıya alındı. Onun için, ben seni atmadan bu kattan ayrıl, Crawfield.”

Annemi bırakıp Tate’e döndüm. “*Bu* koşullar altında bile gıcıklık etmeyi bırakamıyor musun? Senin derdin ne, Tate?”

Sesim yüksekti. Tıbbi ekip, faaliyetlerine ara verip bizim olduğumuz yöne baktı, sonra çabucak yaptıkları işe döndüler.

“Dediğim gibi, kendini eski ofisine götüreceğim,” diye mırıldanan annem asansöre bindi ve kapıları kapatma düğmesine bastı.

Tate kolumu tutarak beni koridorda ilerletti ve onu o cilalı, steril zemine yığmamamın tek sebebi, Don’un

uyanık olup olmadığını, bizi duyup duymayacağını bilmememi.

“Koşullar ne olursa olsun, annen emirlere karşı geldi,” dedi Tate alçak sesle. “Ekipte olmak istiyorsa emirlerin doğru olduğunu düşünmese bile onlara itaat etmeyi öğrenmeli.”

Amcamın odasına fazla yaklaşmadan önce durdum ve, “Bazı şeyler *emirlerden* daha önemlidir,” diye tısladım. “Don senin için bir patrondan fazlası olmayabilir ama benim için daha büyük bir anlamı var. Sen anlamayı reddet-sen de annem en azından bunu anlıyor!”

“Sakın,” diye fısıldadı Tate ve bana burun buruna gele-ne kadar yaklaştı. “Sakın orada öylece durup burada aile-sinden birini kaybeden tek kişi senmişsin gibi davranmaya cüret etme. Ben on sekiz yaşına gelip de orduya katılincaya dek sayısız geçici ev dolaştım. Sonraki beş yılı da asker ol-madan önce olan biten her şeyi unutmaya çalışarak geçir-dim. Sonra Don, yirmi üç yaşındayken beni kanatlarının altına aldı. Beni gerçekten umursayan, doğum günümü öğrenip bana bir kart yollayan ilk insandı. Bayramlarda o sözde işle ilgili konuşmak için evime uğramadığı takdirde yalnız olduğumu bilen tek insandı. Bunlar olduğunda sen onunla tanışmamıştın bile.” Tate’in sesi duyguların etkisiy-le kalınlaştı. “O adam için hem ölürüm hem öldürürüm. Bunu yapmayacağımı sanma.”

“O halde neden ölmesine izin veriyorsun?” diye sordum. Son kelime, içimde köpüren üzüntüyle çatlak çıkmıştı.

“Ah, Cat.” Tate içini çekti, içindeki bir şeyin havası sihir-le indirilmiş gibi bütün vücudu sarktı. “Çünkü bu benim

değil, Don'un seçimi. Ve o seçimini yaptı. Seçimi hoşuma gitmiyor, onu doğru bulmuyorum ama saygı duymak zorundayım."

Sen de saygı duymak zorundasın, demese de öyle düşündüğü belliydi. Koridorun ilerisine, amcamın odasına doğru baktım ve gerektiği gibi düzenli bir ritimle biplemeyen EKG makinesinin sesini duydum.

"Anneni emirleri bir daha çiğneyemeyeceğini öğrenene dek zorlayacağım ama, Cat..." Tate elini bana dokunacaktı gibi kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Bunu yapmaması gerekiyordu. Yine de sen buraya vaktinde geldiğin için seviyorum," dedi ve gözlerinde pembe bir parıltıyla başka yöne baktı.

Tate'in vücudu nasıl aniden sarktıysa benim öfkem de aniden söndü. Öfkeme tutunmak daha kolay olurdu, bunu biliyordum. Şimdiki olayı ve Tate'in beni kızdırmak için yaptığı her şeyi düşünüp öfkeden kudurmak daha kolay olurdu ama yalnızca, sevdiğim birini kaybettiğim için duyduğum üzüntüyü saklamaya çalışıyor olurdum. Tate de Don'u seviyordu, bunu biliyordum. Az önce ona *patron* yorumunu yaparken bile biliyordum. Tate muhtemelen buna benden sonra en çok üzülecek kişiydi ama her zaman yaptığı gibi acısıyla baş ediyordu. İyi bir asker olarak.

Ben de acımla her zamanki gibi baş etmeye çalışıyordum. İnkâr ya da öfke vasıtasıyla acıdan kaçarak. Ben Tate'i acısını nasıl bastırmaya çalıştığı konusunda suçlayabilecek son kişiydim.

Yavaşça uzanıp elimle Tate'in yanağını okşadım ve bugün tıraş olmadığını belli eden kısa sakallarını hissettim. Tate'in askerlikten kaynaklanan, hiç aksatmadığı bakımına uymuyordu.

“Don da seni seviyor,” diye fısıldadım.

Sonra Tate'i bırakıp amcamın odasına girmek üzere yürüdüm.

OTUZ BİR

DON'UN DURUMUNUN NE KADAR KRİTİK OLDUğunu biliyordum. Annem daha önce duruma müdahale etmiş olmasa amcamın çoktan ölmüş olacağının farkındaydım. Ama her nasılsa Don'un can çekiştiğini, amcamın odasına girene ve inkarımın son zerrelere de içimden koparılcasına sökülene kadar, gerçekten kabul etmemiştim.

O gerçeği kabullenmeme yol açan, yatakta gözleri kapalı yatan Don'un yüzünün soluk mavimsi rengi değildi. Daha önce giymeyi reddettiği hastane önlüğü, şok edici derecede düşük olan tansiyonunu gösteren EKG makinesi ya da artık kanser olduğunu bildiğim şeyin ağır kokusu da değildi. Bunun amcamı son görüşüm olduğunun kafama dank etmesini sağlayan, Don'un düzensiz kalp atışları da değildi hatta. Hayır, kalbimi binlerce gümüş bıçakla deşilmiş gibi acıya boğan şey, üzerinde ne telefon ne dizüstü bilgisayar ne de dosya olan, bir kenara itilmiş tekerlekli tepsiydi.

Onunla daha birkaç gün önce konuştun, diye haykırdı içimden bir ses. Durumu nasıl bu kadar çabuk kötüleşebilirdi?

Ağzımdan kaçmaya çalışan hıçkırığı bastırdım ve yatağının yanına giderek elimi çok yumuşak bir hareketle kolunda dolaştırdım. Ona orada olduğumu haber vererek amcamı rahatsız etmekten korkuyordum. EKG makinesine bağlanmıştı ama burnundaki tüpleri saymazsak, yüzünün rengine bakılırsa, ona yeterince oksijen sağlamayan ufak, sık püfürtülerle kendi kendine nefes alıyordu.

Yarım saat boyunca orada sessizce oturup amcamı izledim, Don'la ilk tanışmamızdan başlayıp onu bugünden önce son kez görüşüme dek olan biten her şeyi düşündüm. Aramızda iyi şeyler de, kötü şeyler de yaşanmıştı ama Don'un her zaman doğru olduğuna inandığı şeyi yapmaya çalıştığını bildiğimden, geçmişteki bütün hatalar solup gidiyordu. Bu kararlar Don'u her zaman iyi bir amca yapmamıştı ama o da hepimiz gibiydi. Sert koşullar altında elinden geleni yapmaya çalışan, kusurlu bir insan. Geçmişle ilgili hiçbir kinim yoktu. Amcam bir şekilde hayatıma girdiği için minnettardım sadece ve şimdi hayatımdan çıkmak zorunda olmamasını diliyordum.

"Cat." Don uyanıp da beni yatağının yanında görünce yüzünde belli belirsiz bir tebessüm dolaştı. "Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim."

Derin bir nefes aldım. Ya öyle yapacaktım ya da kontrol edilemez gözyaşlarına boğulmama engel olan hakimiyetimi elden bırakacaktım.

“Eh, evet, göremeyebilirdin. Ama yeni askerinle itaat sorunları yaşadığını duydum,” dedim ve yüzüm parçalanacakmış gibi hissetmeme rağmen gülümsemeyi başardım.

Don hafif, acı dolu bir kahkaha attı. “Görünüşe bakılırsa annen de emirlere senin kadar iyi uyuyor.”

Alaycı yorumu geçmişimizi özetliyor, onu kaybetme düşüncesinin bana verdiği üzüntüyü şiddetlendiriyordu. Babamla ikimizin birbirimize karşı beslediğimiz tek duygu müşterek bir nefretti ama Don onunla akraba olduğumuzu öğrenmeden önce bile kalbime girmeyi başarmıştı.

“Bilirsin, armut dibine düşer derler,” diye cevap verdim. Sonra soğukkanlılığımı kaybettim ve tutmaya ne kadar çabalasam da gözümünden birkaç damla yağ süzüldü.

Ah, Cat, ağlama.

Don bunu yüksek sesle söylemedi ama düşüncelerini adeta bağırarak söylemiş gibi açıkça duydum. Elini kaldırdı, benimkine pat pat vurduktan sonra gözlerini kapattı.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı.

Don’un söylemediği diğer şeyi de duydum. Düşüncesi, dayanamayacağım bir berraklıkla aklımda yankılandı.

Acım yakında dineceği için çok seviniyorum...

“Don.” Öne eğilerek elini yalvarırcasına okşadım. “Daha önce hayır demiştin ama fikrini değiştirdiysen çok geç kalmış sayılmayız. Seni hala...”

“Hayır,” diye sözümü kesti Don gözlerini açarak. “Zaten gerektiğinden uzun yaşadım. Gitmeme izin vereceğine ve beni geri getirmeyeceğine söz ver.” *Yorgunum, çok yorgunum*, diyordu düşünceleri.

Kalbimin bir parçası kırıldı ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım ve başımı sallayıp yanağımdan süzülen bir başka gözyaşı damlasını silerek zorla cevap verdim.

“Söz veriyorum.”

Aferin sana. Seninle gurur duyuyorum. Hem de çok.

Bunu duyduğumda, daha fazla gözyaşı döktüğümü görmesin diye ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Daha önce sayısız savaşta yer almıştım ama onu bırakmak, kendimde olup olmadığını bilmediğim türden bir güç gerektiriyordu.

Ona doğru dönmeden, tutmaya ne kadar çabalarsam çabalayayım akmaya devam eden yaşları silmeye çalışarak “Seni ne kadar özleyeceğimi bilemezsin,” diye fısıldadım.

Amcam hafifçe homurdandı. “Ben de seni özleyeceğim.” *Seni seviyorum yeğenim. Keşke seni daha önce tanıyabilseydim. O kadar beklememeliydim...*

Bunları duyduğumda gırtlığımdan boğuk bir ses yükseldi. Fiziksel acının, içimde kabaran duygusal ıstırapı kontrol edebileceğim kadar dikkatimi dağıtacağını umarak tırnaklarımı avcuma sapladım. Öyle olmadı. Hiçbir doğaüstü iyileştirme yeteneğinin yatıştıramayacağı bir yaradan ötürü acıyan kalbim sıkıştı.

Birkaç saniye sonra çizmeli ayak sesleri duydum ve havada, nerede olsam tanıyacağım bir güç hissettim. Tanrım, Bones buraya çok çabuk gelmişti. Bu zaten zayıf olan kontrolümü iyice sarstı. Bones ne kadar yıkılmış olacağını bildiği için çabucak gelmişti ve bu bana Don öldüğünde ne kadar acı çekeceğimi hatırlatsa da kocamı bu hareketinden dolayı daha da çok sevdim.

Bones birden yanımda belirdi, koyu renk gözleriyle odayı tarayarak her şeyi bir anda kavradı, sert kolları uzanarak beni kendine doğru çekti. Kendime birkaç saniye boyunca kollarında gevşeme izni verdim, onun yanındayken güçlüymüş gibi davranmama gerek yoktu. Sonra döndüm ve Don'a zorlama bir neşeyle gülümsedim.

"Bak kim geldi."

"Görüyorum." Sonra amcam acı dolu bir öksürük krizine yakalandı. Amcamın kalbi tekinsiz bir biçimde teklerken Bones elimi tuttu. "Beklediğimden daha iyi bir adam çıktın," dedi Don kontrolünü tekrar kazandığında.

Bones sakın, ciddi bakışlarla amcama baktı. "Sen de öyle, ihtiyar."

"Bones'la konuştuk," diye araya girdim. Bu sözlerle veda ettiklerini bildiğim için gözyaşlarına boğulmamak adına gülümsemeye çalıştım. "Beni, senin ona gelin verme teklifini hatırlıyor musun? O teklifi değerlendirelim diyoruz."

Don'un dudakları özlem dolu bir tebessümle kıpırdadı, sonra yüzü gerildi ve düşüncelerinden, göğsünde daha büyük bir acı hissettiği belli oldu. Ne göreceğimi bilmeme rağmen EKG makinesine baktım. Annemin kanı amcamı geri getirmişti ama uzun sürmeyecekti. Amcamın kalbi gözlerimin önünde iflas ediyordu.

"Maalesef düğününde burada olamayacağım Cat." Gözleri kırpışarak kapandı.

Öyle bir güçle, "Evet, olacaksın," dedim ki Don'un gözleri açıldı ve öyle kaldı. "Çünkü yeminlerimizi hemen buracıkta yenileyeceğiz."

“Cat.” Amcamın yüzü üzüntüyle buruştu. “İşler sakinleştiğinde büyük bir düğün yapmayı planlıyordunuz. O planları bozmanıza gerek...”

Susup gözlerini kapattı ve bir an için nefesi ve kalp atışları yavaşladı. Dudağımı ısırdım ve bir çatırtı sesi elimi gevşetmem gerektiğini belli edene dek Bones’un elini sıktım.

Amcam birkaç saniye sonra, elini yatağının yanındaki makinelere doğru sallayarak “Şu anda doğru koşullar altında değiliz,” diye sözünü tamamladı.

Küçük bir kızken düğün günümün nasıl olacağını hayal ettiğimi hatırladım. Elbette gelinlik giydiğimi hayal ederdim. Dedemin, kravat takmaya zorlandığında, her zaman yaptığı gibi dırdır ettiğini düşünürdüm. Ninemin, gözlerini hafifçe devirerek dedemin kravatının düzgün olduğunu söylediğini ... Annem de orada olacaktı ve mutluluktan gülümseyecekti, ayrıca mihraba yürümeye hazırlanırken bana yardım eden arkadaşlarım olacaktı. Elimdeki buket güllerden ve kır çiçeklerinden oluşacaktı, saçımı topuz yapacaktım ve müstakbel kocama, incecik beyaz duvağımın ardından bakacaktım. O duvak biz karı koca ilan edildiğimizde kaldırılacaktı.

Tabii bütün bunları eskiden, bırakın yarı vampir olduğumu fark etmeyi, vampirlere inanmazken hayal etmiştim. Hayalimi unutmadığımı her nasılsa bilen Bones bana bu hayalin bir benzerini yaşatmak istemişti ama sürdürdüğümüz hayatlar beyaz gelinlikli düğün fantezimi gerçeğe dönüştürmemize sürekli engel oluyordu.

Düğünüm hiçbir zaman çocukken kurduğum hayallerdeki gibi olmayacaktı. Ayrıca şimdi, ölmeyenlerin faaliyetlerini gözlemleyen gizli bir hükümet tesisinin hastane kanadında da olmayacaktı. Düğünüm kanla kaplı bir arenada yapılmıştı ve onu arkadaşlarım ya da ailem değil hiç tanımadığım yüzlerce vampir izlemişti. Damat, bir rahip bizi karı koca ilan ettikten sonra beyaz duvağımı kaldırmıştı. Onun yerine, elini kesip bana uzatmış, onu kocam olarak kabul ettiğim takdirde sonsuza dek karısı olacağıma kanının üzerine yemin etmişti.

Düğün günüm *oydu*. Neredeyse hayal ettiğim her şeyin tam tersiydi ama yerine başka bir şey koymak istemiyordum. Çocukken olacağımı hayal ettiğim kişi hiçbir zaman olmayacağım biriydi ve her kimsem o olmamın en doğrusu olduğunu kısa bir süre önce fark etmiştim. O gelin güzel, beyaz bir gelinlik değil, açık saçık ve siyah bir elbise giymiş ya da ellerinde bir çiçek buketi değil de kanlar taşıyor olsa da hiçbir kadın Bones'un elini uzatıp beni karısı ilan ettiği gün benim olduğum kadar şanslı olamazdı.

"Bunun koşullarla ilgisi yok," diye yanıt vererek son zamanlarda öğrendiğim her şeyi özetlemeye çalışırken, bir yandan da gözyaşlarımla mücadele etmeyi sürdürdüm. "Aileyle ilgisi var."

Don o gün orada bulunamamıştı. Annem de düğünümde yoktu ve dedemle ninem düğünümünden yıllar önce ölmüştü. Bu düğünde annemle amcam bulunabilirdi. Benim için yapılan yeni bir tören değil, onlar için yapılan, öncekinin yeniden canlandırılmasını içeren bir olaydı.

“Yapacak mısınız?” diye sordum.

Don’un gözleri nemlendi. Cevap olarak yalnızca, “Evet,” dese de düşüncelerinden bu ricanın onun için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu duydum.

“Tate.” Adamın dakikalardır koridorda beklediğini bildiğimden kapıya doğru döndüm. “Kuralları birazcık çarpıtıp itaatsiz yeni askerinizin bir süreliğine bu kata gelmesine izin verebilir misin?”

Tate kapının eşiğini doldururken kahkahayla inanmazlık arası bir homurtu çıkardı. “Tanrım Cat.”

“Aslında bu dini bir tören olmayacak,” dedim hafif bir tebessümle, “yine de bizi kutsamak istiyorsan bunu yapmakta serbestsin.”

Tate gözlerini Bones’a, sonra da tutuştığımız ellerimize çevirdi. “İkiniz ne zamandan beri benim rızamı umursuyorsunuz?” diye sordu kuru kuru.

“Senden hiç rıza istemedim ve rızana ihtiyacım yok,” dedim sakın bir sesle. “Ama arkadaşımsın, o yüzden seni umursuyorum Tate.”

Yüzüne baktım. Uzattığım zeytin dalını alacak mı, yoksa geçmişte defalarca yaptığı gibi yüzüme mi çarpacak diye bekledim. O koyu mavi gözler benimkilerle buluştu ve duygular Tate’in anlamlı yüzünde bir gölün yüzeyindeki dalgalar gibi titreşti. Önce pişmanlık, sonra kararlılık ve nihayet kabulleniş.

“Umarım çok mutlusundur,” dedi Tate alçak sesle ama içtenlikle. Sonra beni şaşırtarak yanımıza geldi ve elini uzattı. Bana değil, Bones’a.

Bones, Tate'in elini benimkini bırakmadan sıktı. Ben sağ elimle onun sol elini tuttuğum için bu zor olmadı. Tokalaşmaları bittiğinde Tate bana baktı, hafifçe gülümsedi ve, "Merak etme. Gelini öpebilir miyim diye sormayacağım," dedi.

Sonra, düşüncelerinden uyumamış olduğunu duyabilsem de bu söz alışverişi sırasında gözlerini kapatmış olan Don'a baktı. Don'un göğsü uyumasına izin vermeyecek kadar ağrıyordu ve koluna da birkaç saat önceden tanıdığı, yeni bir ağrı yayılmaya başlamıştı. Yine de, Tate sorusunu sormadan önce bile amcamın cevabının ne olacağını biliyordum. "Bunu yapabilir misin?"

Amcam düşüncelerini duyabildiğimi bilmiyordu. Bunun ölmek için daha öncekinden çok daha iyi bir yol olduğunu düşünüyordu. Şimdi yalnız değildi, her şey kararmadan önce duyduğu tek şey EKG makinesinin düz çizgisinin sesi olmayacaktı ve uyandığında Tate de anneme yaptığı şeyden dolayı haykırıyor olmayacaktı. Bunların hepsini duydum ve durmaksızın gelen gözyaşlarımı bastırmaktan ötürü boğazım yansa da bir şey söylemedim. Damarlarımda akan kan, yaklaştığını bildiğim bir sonraki kalp krizini engelleyebilecek olsa da hiçbir şey yapmadım.

Bu onun seçimiydi. Amcamın seçiminden nefret ediyordum -hem de nasıl!- çünkü tanıdığım tek baba benden koparılıyordu ama Tate haklıydı. Don'un kararına saygı duymam gerekiyordu.

"Hadi yapalım şunu," dedi Don. Sesi acıdan tizleşmiş olsa da yüzüne yerleştirdiği tebessüm içtendi.

Tate, Don'un yatağının başucundaki telefonu açtı, diğer tarafta her kim varsa ona, "Hemen Crawfield'ı al ve buraya getir," dedi.

Don'un kalp atışlarının daha da düzensizleştiğini duyduğumda ve aklının onu göğsündeki, şiddetlenen sıkışmadan korumaya çalışmasını dinlediğimde, paramparça olmamak için, bir vampir evlilik töreninin ayrıntılarını açıklamaya başladım.

"Vampir bir çift evlenmek isterse, ki isteklerinden kesin olarak emin olsalar iyi olur çünkü vampirler gerçekten de *ebediyen* birlikte olmak zorundadır, yaptıkları şey eski yemin törenlerine benzer. İçlerinden biri, genelde önce damat bir bıçak alır, avcunu keser ve der ki..."

Annem gelene kadar bütün kelimeleri tekrarlamış ve Bones'la önceki düğünümüzü kanlı ayrıntıları atlayarak anlatmıştım. Annem dördümüze kafası karışmış halde baktı ama Tate ona bir şey söyleme fırsatı vermedi. Onu kolundan tutup koridora çıkardı ve Don'un duyamayacağı kadar alçak bir sesle neler olacağını anlattı.

Don'un gözlerinin yine kapanmış olmasına sevindim çünkü gözlerimden akan yaşlarla mücadele etmem gerekmediği anlamına geliyordu. Tate, Bones'a olan yeminlerimi tekrarlama fikrimden, annemden bile az hoşlanmıştı. Ama işte buradaydı ve anneme haşın bir dille kibar davranmasını, Don'un fazla vaktinin kalmadığını ve annemin töreni bozmaması gerektiğini söylüyordu.

Don'un fazla zamanının kalmadığı ortadaydı. Amcam iyiden iyiye güçlkle nefes alıp verir olmuştu ve göğsüne

bir araba bastırıyormuş gibi hissediyordu. Yine de bu son şeyi de yapacak kadar hayatta kalmaya son derece kararlıydı. EKG makinesi uyarı sesleri çıkarmaya başladı. Sanki durumu amcamın düşüncelerinden ve tekleyen kalbinin atışlarından anlayamıyordum. Yanaklarımdan yine süzülen gözyaşı bluzumu ıslattı ve zeminde düştüğü noktayı koyu pembeye boyadı.

Amcamın elini turtum -gitgide kötüleşen dolaşımından dolayı eli buz gibiydi- ve parmaklarını nazıkçe sıktım.

Bones elini elimin üzerine koydu, gücünün onun içinden akıp benim tenime işlediğini hissettim. Amcamın hızla tükenen yaşam enerjisi ve parmaklarındaki gitgide yaklaşan soğukluk ile Bones'un enerjisi çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu.

"Donald Bartholomew Williams," dedi Bones resmi bir dille. *Bartholomew* kısmında irkildim. Daha önce Don'un tam ismini hiç duymamıştım. Amcamın gitgide daha fazla tekleyen kalbini düşünüp hıçkırıklara boğulmamaya çalışırken bir yanımda dalgınca *Bones'un bunu bilmesine şaşmamak gerek*, diye düşündü. Bones yıllar önce onun bana şantaj yaparak kendisi için çalışmaya zorlayan kişi olduğunu öğrendikten sonra, Don'la ilgili geniş kapsamlı bir araştırma yapmıştı.

"Yeğenin Catherine'i eş olarak bana veriyor musun?" diye devam eden Bones parmaklarıyla Don'un kileri okşadı.

Amcamın gözleri açıldı ve benim, Bones'un, sonra da hala kapının eşiğinde duran Tate'in üzerinde duraksadı. Onun ne kadar büyük bir acı içinde olduğunu bilmeme,

gösterdiği çaba adeta elle tutulur olmasına rağmen gülümsemeyi başardı.

Sonra eli benimkini sımsıkı tuttu ve içinde öyle bir acı patlaması yaşandı ki düşüncelerinin aniden haykırdığını duydum. Bütün bedeni katılaştı, ağzını açarak kısa, sert bir biçimde içini çekti. Son kez içini çekiyordu. Don'un benimkiyle aynı gri renge sahip olan gözlerinin akı ortaya çıktı ve EKG makinesinin sesi korkunç, hiç kesilmeyen bir bip sesine dönüştü.

Tate bir anda odayı aştı ve inanılmaz bir sertlikle tuttuğu parmaklık ellerinde kırıldı. Gördüğüm son şey bu oldu. O ana dek tuttuğum hıçkırıklar serbest kalıp beni sarsarken kırmızımsı bir pembelik her şeyi bulanıklaştırdı.

Ama ölümcül kalp krizini geçirirken bile amcamın iradesi vücudunun kırılğanlığına üstün geldi. Amcam beni Bones'a verecek kadar yaşayacağına yemin etmişti ve Bones'la ikimiz bunu bilen yegane kişiler olsak da kimse bu anı elinden alamayacaktı.

Don'un ölmeden önceki son düşüncesi, şiddetle vurgulanan tek bir kelimeydi.

Evettttt.

OTUZ İKİ

BONES KAPIYI AÇIK TUTTU, BEN DE SON BİR YILdır pek kalmamış olsak da teknik olarak evimiz olan yere girdim. Kedim gelişimizi benim kadar coşkusuz karşılamadı. Kutusunun kapısını açtığım anda Helsing dışarı fırlayıp kanepenin sırt dayanacak yerinin üzerine çıktı ve büyük bir rahatlama olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle etrafına bakındı.

Adil olmak gerekirse kedim burada bizden daha uzun zaman yaşamıştı çünkü geçen yıl onu aylar boyu bir ev bakıcısıyla bırakmak zorunda kalmıştık. Ya da belki de sadece kafesten çıktığı için memnundu. Onu suçlayamazdım. Denise bir kediye dönüşükten sonra saatlerce hayvan taşıma kutusunda kalmıştı ve o deneyimi pek de özlemle hatırlamıyordu.

Kanepelerle tek kişilik koltukların üzerindeki örtüleri kaldırmaya başlasam iyi olur, diye düşündüm oturma odamız-

da etrafıma bakınarak. Aslında bir deterjan ve birkaç bez alsam iyi olacaktı çünkü her şey o kadar tozlanmıştı ki şöminenin ya da sehpa­ların üzerine adımı yazabilirdim. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Orada öylece durup etrafıma bakındım, Don'u koymak için en uygun yerin neresi olacağını bulmaya çalıştım.

Sehpalara ya da şöminenin üzerine koyamazdım çünkü kedim sık sık bunların üzerine sıçırıyordu ve Helsing, Don'u yanlışlıkla devirdiği takdirde amcamın kalıntılarını yerden süpürmek istemiyordum. Mutfak masası da uygun olmazdı. Onu dolaba koyamazdım, kaba bir hareket olurdu. Yukarı kata, yatak odama da koyamazdım: Don'un, Bones'la ikimizin orada yaptığı şeyleri kuşbakışı görmeye ihtiyacı yoktu. Banyolardan birine de koyacak halim yoktu. Ya duşların buharı onu sıırılsıklam ederse?

"Onu burada koyabileceğim bir yer yok," dedim Bones'a.

Bones ellerini nazıkçe omuzlarıma koyarak beni kendine döndürdü.

"Onu bana ver Kedicik."

Don'un Tennessee'deki anma töreninden Blue Ridge'deki evimize kadar elimden hiç bırakmadığım pirinç kupayı daha da sıkı tuttum. Amcam tabii ki yakılmakta ısrarcı olmuştu. Herhalde tek parça halinde gömülmeye ses çıkarmadığı takdirde, içimizden birimizin onu mezarından çekip alacağından endişeliydi. Artık bunu yapma imkanımız yoktu çünkü amcamdan geriye yalnızca küller kalmıştı.

“Onun için doğru yeri bulmam gerek,” diye ısrar ettim. “O, güneş görsün diye pencere pervazına koyuverebileceğim bir bitki değil Bones!”

Bones çenemi öyle bir kaldırdı ki ya ona bakmak zorunda kalacak ya da inatla itiraz ederek çenemi eline sürtecektim. İkimden ikincisini yapmak gelse de birinci seçenekte karar kıldım.

“Elinde tuttuğun şeyin Don olmadığını biliyorsun,” dedi Bones koyu renk gözlerinde şefkatli bir bakışla. “İnatla onu buraya getirmek istedin ama bu palto nasıl ben değilsem o küller de amcan değil Kediciik.”

Bones’un üzerindeki, sık giymekten kenarları hafifçe tarazlanmış olan deri paltoya baktım. Paltoyu Bones’a ilk çıkmaya başladığımızda Noel hediyesi olarak ben almış ama ona bizzat verememiştim. Çünkü Noel’den önce gitmiştim.

“Hayır, o palto sen değilsin,” derken gözlerimde yine o tanıdık batmayı hissettim. “Ama onu yine de bir dolabın altından çıkardın çünkü o zamanlar benden sana kalan tek şey oydu. Eh, Don’dan da bana kalan tek şey bu.”

Bones bir elini indirip kupanın üzerine koyarken diğer elinin başparmağıyla çenemi okşadı.

“Anlıyorum,” dedi alçak sesle. “O zaman bunu tam olarak istediğin gibi bir yere koyabilmen için yeni bir oda inşa ederiz. Ama o zamana kadar onu elinden bırakman gerek aşkım.”

Kocam kupayı hafifçe çekiştirdi, vermek istemediğim takdirde elimden almasına engel olmamı kolaylaştırdı.

Küçük, pirinç kupaya ve onu saran soluk ellere baktım. Bones'la ikimizin ellerine.

O. Hayır, Don değildi. Mantığım bunu biliyordu ama amcama veda etmekte güçlük çeken yanımda, ellerimdeki şeyin, etrafı metalle sarılı küllerden başka bir şey olmadığını kabullenmek istemiyordu. Amcamın ölümünün üzerinden dört gün geçmiş olsa da ben hala rüyada gibiydim. Anma törenine katılmak ve hakkında konuşma yapmak bile bana gerçekdışı gelmişti çünkü Don gerçekten ölmüş olamazdı. Onu gözümün ucuyla, her zamanki gibi benden bıkmış halde, birkaç kez gördüğüme bile yemin edebilirdim.

Bones kupayı yeniden çekiştirdi, ben de onun ellerimden kocamın ellerine kaymasına izin verdim ve bir nesneyi vermekten daha sembolik olan bu hareket üzerine gözlerime dolan yaşları bastırdım. Bones eğildi, dudaklarını alnıma dokundurdu, sonra yukarı kata çıkıp gözden kayboldu. Belki de Bones'un Don'un kalıntılarını ortadan kaldırması benim yapmamdan daha iyiydi. Şu anki ruhsal durumumla muhtemelen amcamın külleri için en güvenli yerin, içine halihazırda sarımsak ve ot doldurulmuş giysilerimin altı olduğunu düşünürdüm.

Ellerimi ovuşturdum. Ve son birkaç saattir tuttuğum, amcam olduğunu varsaydığım şey olmayınca ellerimin ne kadar boş geldiğini kasvetle fark ettim. Sonra, anma töreni için giydiğim siyah bluzun kollarını sıvadım. Hayatımdaki birçok şey kontrolüm altında olmayabilirdi ama en azından başlangıç olarak mobilyaların üzerindeki kahrolası tozu alabilirdim.

Don'un yasını tutmayayım diye dikkatimi dağıtma çabasıyla evi deli gibi silip süpürmem birden fazla bakımdan yararlı oldu. Mencheres telefon etmiş, bize vermesi gereken önemli bilgiler olduğunu, evimize geleceğini söylemişti. Bones'un söylediğine göre, Mencheres'in sesinden, Apollyon'un bedenine, "İyi ki doğdun, Cat!" diye bir not içnelenmiş halde ölü bulunduğu gibi iyi bir haber veremeyeceğı belli oluyordu. Dürüst olmak gerekirse daha fazla kötü habere dayanabileceğimi sanmıyordum ama bildiğim kadarıyla hayatın bir duraklatma tuşu yoktu ve bu yüzden Mencheres'in haberine hazır olmasam da onunla yüzleşmek zorundaydım.

En azından ev pırıl pırıldı ve hava artık küf kokmuyordu. Gerçi bu kokunun sebebi, ben Martha Stewart'çılık oynarken Bones'un almaya gittiğı yeni bitkiler de olabilirdi. Artık kuşkulu bir biçimde çok sayıda, kokulu sarımsağın ve birkaç kabarık marijuana bitkisinin sahibiydim. Bones'un ikinci bitkiyi nereden aldığını sormak bile istemiyordum. Kokusunu alıp da yasadışı bir tarladan mı sökmüştü? Yoksa dost canlısı bir mahalle torbacısından mı satın almıştı?

Tanrım, Marie'nin kanının etkisini vücudumdan atmayı öyle sabırsızlıkla bekliyordum ki. Bir daha sarımsak ya da ot kokusu almasam zerre kadar üzülmezdim. Yeni dekorumuzun tek iyi yanı, üzerimdeki paketleri çıkarabileceğim anlamına gelmesiydi ve giysilerimin altında düzinelerce, küçük, delikli paketçik olmaması beni epeyce rahatlatmıştı.

"Geldiler Kedicik," diye seslendi Bones aşağı kattan.

Ben henüz bir şey duymamıştım ama Bones'un Mencheres'le olan bağının, paylaştıkları güçten ötürü kuvvetli olduğunu biliyordum, bu yüzden kocama inandım. Makyaj yapacak vaktim yoktu, zaten kimsenin bunu fark edeceğini de sanmıyordum. Ya da umursayacağını. Duş almıştım, temiz giysiler giymiştim ve evimi derleyip toplamıştım. Bunlar insanın evine misafir geldiğinde yapması gereken en önemli ilk üç şeydi.

Tabii o misafirler aç olmadığı takdirde.

"Evde hiç kan yok," dedim aşağı indiğimde Bones'a.

Bones beni süzerken gözleri belli başlı noktalarımda takdirle duraksadı. Giysime seksi denemezdi. Ayaklarıma dek inen ve kollarımın dörtte üçünü kapatan, sade, siyah, pamuklu bir elbise giymiştim. Ya elbise doğru yerlerimi sarıyordu ya da Bones bir haftadır sevişmiyor olmanın etkilerini gösteriyordu. Don öldüğünden beri pek de sevişecek ruh halinde değildim.

"Öyle bir şey bekleyeceklerinden şüpheliyim," dedi Bones. "Yeni geldiğimizi biliyorlar."

Doğru ya. Ayrıca oturmaya gelmiyorlardı. "Muhtemelen bana Dave Planı'nı harekete geçirmemiz gerektiğini söylemeye geliyordur," diye mırıldandım. "Apollyon'un üst kademe-deki adamlarından birkaçını, Dave'in casus olduğunu itiraf etmesine izin vermeden yakalamanın bir yolunu bulmanız gerekiyordu ama son günlerdeki koşullar buna el vermedi."

Bones bir kaşını kaldırdı, bu konudan haberi vardı. Dave olanları Bones'a, Don'un ölümünden hemen sonra anlatmıştı. Tuttuğu yas, arkadaşımın Apollyon'a bir darbe

vurma arzusunu daha da artırmıştı ama Bones onu bundan vazgeçirmişti. Yine de bu fikrin işe yarayabileceğini düşündüğünü biliyordum.

Bense plana öncekinden de karşıydım. Kısa süre önce amcamı kaybetmiştim, bir de iyi dostumu kaybetmek istemiyordum. Dave de bizim gibi Don'un ölümünü atlattırmaya çalışıyordu ve bu onu dikkatsizleştirebilirdi. Acı, soğuk gerçek buydu. Amcamın etrafındaki insanlar üzerindeki derin etkisinden haberdar olup olmadığını merak ettim. Don'u tanıdığım için bundan şüpheliydim. O, tribünlere oynayacak türden biri değildi.

Birkaç dakika sonra dolambaçlı araba yoluna bir otomobil girdi. Çıkardığı ses, etrafımızdaki ormanın sessizliğine kıyasla neredeyse gürültülüydü. Bir dağın tepesindeki on beş dönümlük bir arazide, her yerden uzak bir ahşap kulübeye sahip olma fikri bizi en başta buraya çeken şeydi. Artık akıl okuyabildiğim için, komşularımızın olmayışını daha da büyük bir sevinçle karşılıyordum.

Konuklarımız kapıya vardığında Bones, "Atam, Kira, hoşgeldiniz," dedi.

Mencheres'in taşıdığı zarif deri valize bakarken sessizce içimi çektim. Tabii ki bu gece burada kalacaklardı. Mencheres bilgi vermek için uzun yoldan gelmişti, söyleyeceklerini dinledikten sonra onları yollamamız büyük kabalık olurdu. Ayrıca Mencheres muhtemelen bir strateji oluşturmak istiyordu ve onu bu yüzden suçlayamazdım. Özel hayatımda şu anda nasıl bir karmaşa yaşanırsa yaşansın, hala önlememiz gereken bir savaş vardı.

“Merhaba millet,” dedim ve burada kalmamalarına dair bencilce dileğimi telafi etmek için ikisini de kucakladım.

Kira’yı bıraktığımda kadın, “Amcana çok üzüldüm,” diye fısıldayarak sırtıma vurdu. “Yapabileceğimiz bir şey varsa...”

“Teşekkürler,” dedim ve zorla gülümsedim. “Gönderdiğiniz çiçekler çok güzeldi.” Bütün aranjmanlar öyleydi. Onları cenazeden sonra yerel bir hastaneye göndermiştim. Sert ekip üyelerinin hiçbiri çiçekleri eve götürme fikrinden hoşlanmamıştı ve benim kulübemde de düzinelerce bahar dalına, bukete ve çelenge yer yoktu.

“Elimizden bu kadarı geldi,” dedi Mencheres her zamanki ağırbaşlı nezaketiyle. “Yas tutarken buraya gelip sizi yormak hiç hoşuma gitmiyor. Gelgelelim...”

“Sorun değil,” dedim bir başka mekanik tebessümle sözünü keserek. “Kötü adamların biri öldü diye mola vermeyeceklerini biliyorum. Son birkaç gündür her şeyle ilgilediğin için sana minnettarım ama artık Bones’la ikimizin de size katılmamızın vakti geldi.”

Oturmalarını işaret ettim ve içecek bir şeyler önererek kibar ev sahibesi rolünü oynadım. Bones’un tahmin ettiği gibi, konuklar Bloody Mary kokteylinin gerçek versiyonu yerine su istediler. Evde bol bol su vardı en azından.

Mencheres benim de oturmamı bekledikten sonra geliş sebeplerini açıkladı. “Nadia Bissel’e ne olduğunu öğrendim,” dedi.

Ona boş boş baktım. “Kime?”

Bones da başını şaşkınlıkla kaldırmıştı. Kendimi her şeyden habersiz hissedene tek kişinin ben olmadığımı sevindim.

“Aradığınız dişi insan,” diye ekledi Mencheres. Ona kafam karışmış halde bakmaya devam edince içini çekti. “Arkadaşın olan muhabirle birlikte çalışan, vampir söylentilerini soruştururken ortadan kaybolan kadın.”

“Ah!” dedim nihayet jeton düşünce. Onları müttefiklerine gönderebilsin, kadına neler olduğuna dair ipucu bulabilsin diye Nadia’nın fotoğrafını ve bilgilerini Mencheres’e gönderdiğimi tamamen unutmuştum.

“Ölmüş mü?” diye sordum kaderime razı olarak. Zavallı Timmie. Kadının sağ olduğunu umuyordu.

“Hayır,” diyerek beni şaşırttı Mencheres. “Aksine, öğrendiklerime bakılırsa gayet iyi.”

“O zaman sesinde niye *eyvah* tonu var?” diye sordum temkinle.

Mencheres’in dudakları kıvrıldı. “Eyvah tonunun sebebi şu: Arkadaşının Nadia’ya platonik bir ilgiden fazlasını duyuyor olabileceğini ima etmiştin ama kadın şu anda, onu başkalarıyla paylaşmaya hiç niyeti olmayan güçlü bir vampirin sevgilisi.”

“Ah,” dedim bu kez daha düşünceli bir şekilde. “İsteyerek mi adamın sevgilisi olmuş?” diye sordum sonra. *Hayır diyorsam hayır*, kavramını her vampir anlamazdı.

“Kadının sevgilisi olmuş,” diye düzeltti Mencheres.

Eh. Timmie’nin Nadia’yla birlikte olma şansı yüzde birden eksilere inmişti. Kadının hayatta olduğuna ve bir yerde

zorla tutulmadığına sevinliyordum. Mencheres'in Apollyon'la ilgili daha kötü haberler vermeye geldiğini düşündüğümde, şampanya patlatmaya geçecek türden bir haberdirdi bu. Tabii eğer şampanyam olsaydı. Timmie'nin kalbi kırılabilirdi ama Nadia'nın başına gelebilecek daha kötü şeyler vardı. Kadın, vampirleri aramaya çıkmış ve görünüşe bakılırsa varlıklarına dair kanıtlardan çok daha fazlasını bulmuştu.

"Kaynakların sağlam mı? Nadia'nın kendi isteğiyle bu vampirle birlikte olduğuna, hipnoz yoluyla kalmaya ikna edilmediğine şüphe yok, değil mi?"

"Nadia'nın birlikte olduğu vampiri tanıyorum," dedi Mencheres. "Debra'nın bir insanı kendisiyle birlikte kalmaya zorlayacağını hiç sanmıyorum. O insan bizim ırkımızın varlığını keşfetmiş olsa bile. Debra hafızasını sildikten sonra Nadia'yı kendi yoluna gönderirdi."

"Tabii Nadia da benim gibi değilse," dedi Kira hafif bir tebessümle. "Seninle tanıştığımızda hafızamı silme planı pek de iyi işlememişti."

Mencheres öyle tutkulu bir sesle homurdandı ki gözlerimi başka yere çevirmek istedim. "Sonuçta plan olağanüstü işledi," diye mırıldandı Kira'ya.

Yumuşak kahkahası da kapalı kapılar ardında bırakılması daha iyi olacak şeylerle doluydu. Teknik olarak yalnızca kanepede birlikte oturuyor, başka bir şey yapmıyorlardı ama etraflarındaki hava öyle yoğunlaşmıştı ki kendimi neredeyse kendi evimde bir röntgenci gibi hissedecektim. Gözlerimi onlardan ayırdım ve aniden maniküre ihtiyaç duymuş gibi tırnaklarımı inceledim.

Gözümün ucuyla Bones'un hafifçe sırtıttığını gördüm. Onların beni nasıl etkileyeceğini biliyordu ama konuklarımızdan aniden yayılan ısı onu elbette rahatsız etmiyordu. Mencheres'le Kira, Bones'un önünde tavşanlar gibi sevişmeye başlasalar da kocam muhtemelen onları uyarlamakla yetinir, üzerinde oturdukları köşe takımının böyle faaliyetler esnasında sıklıkla ters döndüğünü söylerdi.

Mencheres'le Kira yukarı kattaki yatak odasına geçmek istiyorlarsa buna seve seve izin verirdim ama aşağıda kalmaya niyetlilerse bu yoğun havayı dağıtardım.

"Ama Nadia'nın, arkadaşlarına iyi olduğunu haber vermeden ortadan kaybolması hoş değil," dedim boğazımı temizleyerek.

Mencheres yaymakta olduğu enerjiyi geri çekince, oda on yedi yaşın altındaki çocukların ebeveynsiz alınmadığı bir film atmosferinden on yedi yaşın altındaki çocukların *kesinlikle* alınmadığı bir film atmosferine dönüşmek üzereyken, tekrar on üç yaşın altındaki çocuklar için uygun-suz imgeler içerebilecek bir ortam haline geldi. "Debra eski tarz diyebileceğin türden bir vampir," derken bakışlarını Kira'dan ayırıp bana baktı. "Nadia'nın eski hayatındaki insanlarla, özellikle de ırkımızı ortaya çıkarmak isteyen bir dostuyla görüşmesini istemez."

Eski hayatı. Neredeyse alaycı alaycı gülecektim. Söylenen şey çok doğrudu çünkü bir insan vampir dünyasına bir kere karıştı mı hayatının hiçbir bölümü eskisi gibi olmazdı.

Bones'un profiline, kıvrıcık saçlarına, yontulmuş gibi görünen elmacikkemiklerine, koyu renk kaşlarına ve er-

keksi olacak kadar sıkı ama günahkar olacak kadar dolgun dudaklarına baktım. Vampir dünyasına daldığımda benim hayatım da tamamen değişmişti ama ona baktığımda zaten başka türlü olmasını istemiyordum. Nadia'nın bir ölme-yenle kurduğu ilişkide, benim kendi ilişkimde bulduğum mutluluğun en azından yarısını bulduğunu umdum.

"Timmie'yi arayıp ona haber vereyim," dedim ayağa kalkarak.

"Zavallı adam, konu kadınlar olduğunda şansı hiç yaver gitmiyor," dedi Bones.

Yüzümde günlerden beri beliren ilk tebessümle kocamın koyu renk gözlerine baktım. "Doğru kadınla daha tanışmadı, o kadar. Tanıştığında, diğer herkesi unutacak."

Bones'un gücü beni ağır ağır, şehvet dolu bir sis gibi sararken tebessümü vaatlerle doldu. "Kesinlikle," dedi derin ve ipeksi bir sesle. "Doğru kadını beklemeye her zaman değer."

Bu kez atmosferdeki belirgin değişimi fark edip boğazını temizleyen Kira oldu. Timmie'yi arayıp ona hem iyi hem kötü haber vermek için, yüzümünden kaybolmayan tebessümümle üst kata çıktım.

Otuz Üç

YARIM SAAT SONRA TELEFONU KAPATTIM VE içimi çektim. Timmie, Nadia'yla ilgili haberleri yeterince iyi karşılamıştı ama kadının iyi olduğunu kendi gözleriyle görebilmek için onunla görüşmekte ısrar etmişti. Pazarlık yapmış, onu kadına telefon etmeye ikna etmiştim. Timmie'nin, vampirlerin ne kadar sahiplenici olduğundan haberi yoktu. *Eski tarz* olduğu kabul edilen Debra'nın karşısına, Nadia'ya karşı hissettiği şehvetin ve karşılıksız aşkın kokularını saçarak dikildiği takdirde, oradan kalıcı bir topallıkla ayrılmazsa şanslıydı. Tabii oradan ayrılabilirse.

"Onları birkaç yıl önce bizzat gördüm. Ama Marie onları üzerime saldırtmak için değil yalnızca tehdit amaçlı kullanmıştı," diyordu Bones.

Bunu duyunca kulaklarım dikildi. Konuşmam aşağıdakilerin dikkatini dağıtmasın diye odama girip kapıyı kapamıştım. Timmie'yi aptalca ve tehlikeli bir harekette

bulunmaması için ikna etmeye çalışırken aşağıdakilerin konuşmalarını duyamamıştım. Konu Kalıntılar'a mı gelmişti? Bones bırakın Marie'nin onu Kalıntılar'la tehdit ettiğini, onları daha önce gördüğünü bile bana söylememiştir.

"Marie'nin onları sık sık kullanmadığı ve insanların bunu başkalarına aktaramadan ölmediği ne malum?" dedi Bones. Aşağı koştum.

"Onları kaldırıp kontrol ederken epeyce güç sarf ediyor olmalı, bu da Marie'nin Kalıntılar'ı en öncelikli silahı olarak kullanmasına engel olur," dedi Mencheres, sonra bana kaşını kaldırdı. "Yanlış hatırlamıyorsam o gücü kullandıktan sonra sen de yorgun düşmüştün."

Mısırlı vampirin söylediklerini bir homurtuyla onaylayarak Bones'un yanına oturdum. "En azından Marie etkilerinin ilk seferki kadar güçlü olmadığını söylerken haklıymış," dedim.

Vlad'la birlikte onları çağırdıktan sonra birkaç saat boyunca yorgunluğumu üzerimden atamamıştım ve her yerim üşümüştü ama kendimi kontrol etmeyi başarmıştım. Marie'nin kanını ilk içtiğim ve iki günlüğüne delirdiğim zamanki gibi bir etkiyle karşılaşmamıştım.

Bones dönüp bana baktı. "İlk kez mi? Onları *tekrar* mı çağırdın?"

Kahretsin. O kadar çok şey olup bitmişti ki Bones'a o gece Vlad'la birlikte mezarlıkta ne yaptığımı söyleme fırsatı bulamamıştım. Şimdi kocam bunu ondan sakladığımı düşünüyordu.

“Bir hafta kadar önce Kalıntılar’ı çağırma denemesi yaptım,” dedim ve bilinçaltımda hissettiğim, kırbaç darbesini andıran inanmazlığa karşı elimi kaldırdım. “Öfkelenmeden önce şunu bil, kasten arkandan iş çevirmedi. Bir anda oluverdi. Ve hayır, yine sürtüklük krizine girmedim.”

“Peki bana bunu söylemeyi neden ihmal ettin?” diye sordu kocam ve duyularım hafif bir öfkeyle karıncalandı.

“Çünkü seni bir sonraki görüşümde Don öldü,” dedim sakince. “Ve ondan önce de bunu sana telefonda anlatmak istemedim.”

Bones yavaşça, tıslamayı andıran bir sesle nefes verdi ve öfkesi, ayıplamaya benzer, daha yumuşak bir duyguya dönüştü.

“Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu Mencheres’e.

Mencheres hafifçe omuz silkti. “Sonradan oldu.”

Burnumdan alaycı alaycı solunamak için kendimi zor tuttum. Evet, Mencheres bunu sonradan bana doğrulattırmıştı ama Vlad’la ikimizin ne yapacağımızı önceden gayet iyi biliyordu ve döndüğümüzde bunu kabul etmişti. Yine de Bones, Mencheres’in kömür bakışlarında en ufak bir dalavere göremeyecekti. *Kendime not: Mencheres sorulara doğrudan cevap vermekten etkileyici bir maharetle kaçınabiliyor.*

“Pekala,” dedi Bones sonunda öfke ya da ayıplama değil teslim oluş yansıtan bir sesle. “Eh, ikinci sefer nasıldı Kedidik?”

“Yine çok korkutucuydu,” diye itiraf ettim ürpererek. “Deneme yanılma yöntemi kullanmak zorunda kaldık.

Onların kanla çağrıldığını ve kanla kontrol edildiğini öğrendik. Onları gönderdikten sonra kendimi çok yorgun hissettim, üşüdüm ve açlık duydum.” Gözlerini masumca kırıştırmakla yetinen Mencheres’e dik dik bakarak “Yiyeceğe duyulan açlık,” diye ekledim. “Yine de ilk seferki kadar kötü değildi.”

Anının aklımda belirmesini istemesem de olanları hatırladım. *Her yerim buz gibi. Akıl almaz bir açlık. Zihnimde birbirine girerek parazite dönüşen, sağır edici sesler...*

Ama ne tuhaftır ki bunlara dahil olmayan bir ses vardı. O gece, Marie’nin ölümler üzerindeki kontrolünün gerçek derinliğini ilk kez fark ettiğimde, kaosun ortasında dans eden, balla kaplı, Güney Creole aksanlı bu ses aklımın bir köşesini çekti. Doğru ya, Marie bana o anda, kendimi ondan emdiğim gücün altında boğuluyormuş gibi hissettiğim için kaydedemediğim bir soru sormuştu. Şimdiyse sorusu, Marie o anda kulağıma fısıldıyormuşçasına berraktı.

Gregor’un Mencheres’in hapishanesinden nasıl kaçtığını hiç merak etmedin mi?

Çok tuhaf bir soruydu. Mencheres beni Gregor’un elinden almış, onun yanında geçirdiğim günleri aklımdan silmiş ve ceza olarak Gregor’u hapsetmişti. Gregor on iki yıl sonra her nasılsa kaçmış ve peşime düşmüş, Bones’un değil kendi karısı olduğumu iddia etmişti. O sırada Gregor’un nasıl kaçtığını öğrenmek kimsenin öncelik listesinde birinci sırayı almamıştı. Gregor serbest kalmışken ve başımıza bu kadar bela açarken kimsenin aklına bunu sormak gelmemişti.

"Aman Tanrım!" diye patladım ve öyle bir hızla ayağa fırladım ki kanepenin arkaya devrilmesine sebep oldum.

Bones da ayağa kalkmış, çoktan bıçağını almış ve etrafına bakıyordu. Ona elimi hummalı bir coşkuyla salladım, ayağımı yere oyuklar açacak kadar sertçe vurdum.

"Gregor." Bones'un bu ismi duyunca kaşlarını kaldırdığını hayal meyal fark ederek kocamı omuzlarından tuttum. "Büyükbaba firavun bu kadar zeki ve güçlüyken kimsenin yapamaması gereken bir şey yapmış, Mencheres'in hapis-hanesinden kaçmıştı, değil mi? Gregor ardında bunu nasıl yaptığına dair hiçbir işaret bırakmadan kaçtı. Anlamıyor musun? Biz onun kaçabilmek için zekice bir plan yapmış olması gerektiğini düşündük ama o pislik aslında parmağını bile oynatmadı!"

Gözümün ucuyla Mencheres'le Kira'nın Bones'a endişeli bakışlar attığını gördüm.

"Kedicik," dedi Bones, zihinsel olarak tamamen yıkılmalarına tek bir sert hece kalmış olan travma kurbanlarıyla konuşurken kullandığını duyduğum tonda, "son zamanlarda olan bitenler seni çok üzdü. Şimdiki zaman insana ağır geldiğinde, geçmişteki bir şeye kafayı takmak doğal..."

Bones'un sözleri manyak gibi gülmeme ve onun alnının daha da kırışmasına sebep oldu.

"Aşkım, belki de..." dedi tekrar.

"Kimse ölümden saklanamaz," diye sözünü kestim ve yapbozun son parçası da yerine otururken içim derin bir tatminle doldu. Marie böyle demişti ama bu sözün üzerine düşünmemiştim. Son birkaç gündür, Don'u kaybedişim-

den başka bir şey düşünemeyecek kadar uyuşmuştum. Ondan önce de Apollyon'u bulmamı sağlayacak ipuçlarının peşinde kendi kuyruğumu kovalıyordum, ayrıca hayaletlerle aramdaki yeni bağı etkisiz hale getirmeye çalışıyor ve yaptıklarından dolayı Marie'ye hala büyük bir öfke besliyordum.

Hiç kimse, bizim türümüz bile, demişti kadın. Ölüm dünyada dolaşır ve kendimizi korumak için diktiğimiz en kalın duvarları bile aşar... Bunun ne anlama *geldiğini gerçekten anladığında Apollyon'u nasıl yeneceğini bileceksin.* Tanrım, Marie bana bütün parçaları vermişti. Ben onları birleştirmeyi becerememiştim, o kadar.

"Marie, Kalıntılar'ı senin üzerine salıp bana kanını içmem için şantaj yapmadan önce söylemişti bunu," dedim sesimi yükselterek. "Onun yalnızca beni şifreli bir dille tehdit ettiğini sanmıştım. Garip ve gizemli olmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun. Ama aslında bize yardım etmeye çalışıyordu."

Gregor, Mencheres'in hapishanesinden kendi kendine çıkmamıştı. Marie onu kimsenin saklanamayacağı tek şeyi, hayaletleri kullanarak bulmuştu. Muhtemelen onu kurtarmak için Kalıntılar'ı kullanmıştı, Mencheres'in korumaları bile kendilerini o şeylere karşı koruyamazdı. Marie, Gregor'dan nefret etmiş olsa da sadakati atasını terk etmesine izin vermezdi.

Bu, kadının acımasız pratikliğine de uyuyordu. Marie, Gregor'dan kurtulmak istemişti. Adam hapiste olduğu sürece böyle bir şey olamazdı ve Marie, Mencheres'in

onu neden kilit altına aldığını bildiğini kabul etmişti. Yani Gregor'u serbest bıraktığında -ve adam doğrudan peşime düştüğünde- Bones'un onu öldürmeye çalışacağını biliyordu. Ama o işi Bones değil ben yapmış, Marie'nin hedefini onun yerine başarmıştım ve Marie de atasına ettiği yemini doğrudan bozmak zorunda kalmamıştı.

Araba sinemasındaki o gulyabaniye, "Şeytan ayrıntılarda gizlidir," demiştim. Evet, öyleydi ve akıllı vudu kraliçesi ayrıntıların ustası gibi görünüyordu. Marie'nin Gregor'u kendi elleriyle öldürmesine engel olan sadakat, aynı zamanda onun, patlak vermek üzere olan bir savaşta gulyabani dostlarının karşısında yer almasına da izin vermezdi ama kadın bir kez daha bunu aşmanın bir yolunu bulmuştu. Beni kanını içmeye zorlamış, kendi gücünü vermişti. Bize Apollyon'un karşısında, sonradan izi sürülemeyecek bir şekilde yardım etmişti. Ne de olsa mezarlıkta Marie'yle aramızda geçenleri kimseye söylememiştik.

"Tanrım, o kadın sandığımdan çok daha dalavereci!" diye bağırdım.

Bones başını belli belirsiz eğerek arkama baktı. "Merak etme. Mencheres'in, görünmez deli ceketini yine çıkarmasına gerek yok. Delirmedim. Yalnızca, şimdiye kadar anlayamamıştım," diye mırıldandım ondan uzaklaşırken.

Bones hala, Mencheres'in beni gücüyle mıhlamasını istemesinin iyi olup olmayacağına karar veremiyor gibi görünüyordu. Son derece kararlı bir tavırla Kira'nın yanına oturdum ve ellerimi kucığımda kavuşturdum. İşte. Yeterince sakın ve aklı başında görünmüyor muydum?

“Apollyon’u yakaladık sayın,” dedim ve kocamın kahve-
rengi gözlerine, içimden yayılıyormuş gibi gelen bir amaç
hissiyle baktım. “Ama onun bundan henüz haberi yok.”

OTUZ DÖRT

“**B**ÜTÜN SARIMSAKLARI VE OTU ATTIN MI?” diye sordum Bones ön kapıdan içeri girdiğinde. Sarımsağı saymazsak, annesiyle babası eve gelmeden önce, yaptığı büyük partinin izlerini temizlemeye çalışan bir yeniyetme gibi konuştuğumun farkındaydım.

“Hem de çok uzaklara,” diye cevap verdi Bones. “Onları alıp uçtum ve sonra bir göle attım. Ya dibe batar ya da şanslı bir tip balık tutarken şahane bir gün geçirir.”

Ben çoktan, bırakın otların kokusundan kurtulmayı, derimin bir tabakasını yüzecek kadar keselenmiştim ve onlara değmiş olan giysilerimi atmıştım. Bundan daha hazır olamazdım.

“Pekala,” dedim ve Bones’a, Mencheres’e ve Kira’ya baktım. “Ölüleri çağırma vakti.”

Evi saran ön verandaya çıktım ve aklımı boşaltmak için gökyüzüne baktım. Yıldızlar kırsal bölgede, gerçekten de

şehre kıyasla çok daha parlaktı. Yine de göz kırparcasına yanıp sönen o güzel ışıkları hayranlıkla izlemek için burada değildim. Başımın üzerine şöyle en büyüğünden bir doğaüstü HOŞGELDİNİZ tabelası yerleştirmek ve son birkaç haftadır kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım varlıkları çağırmak için buradaydım. Pek kalabalık olmayan bir bölgede olsam da ölülerin yakınlarda olduğunu biliyordum. Aklımı bombardımana tutan insan seslerinin olmaması, havada hissettiğim, verandada bana katılan üç vampirle hiçbir ilgisinin olmadığını bildiğim uğultuya odaklanmamı kolaylaştırıyordu. Yerin altından gelen, başka bir şeydi bu.

Gözlerimi kapatarak mezarın diğer tarafı bana ilk kez New Orleans'ta açıldığında gördüğüm o hayalet ışığının izlerini hayal etmeye çalıştım. Tenimde bir ürperti dolaştı ama dışarısı soğuk değildi, ben de korkmuyordum. Sakindim çünkü yakında olduklarını *biliyordum*. *Gelin*, diye düşündüm ve onları damarlarımda akan güçle aradım. *Gelin*.

Arkamda duran Kira'dan bir tıslama yükselirken Bones alçak sesle, "Dördü geldi aşkım," dedi. Gözlerimi kapalı tuttum ve gelenler hoş karşılandıklarını bilsinler diye gülmüsedikten sonra içimdeki güce yüklenmeyi sürdürdüm. Önceden Vlad'la Mencheres'ten ödünç aldığım gücü harekete geçirmek için öfkeli, korku içinde ya da acı çekiyor olmam gerekiyordu ama bu farklı bir şeydi. Mezarın sakinlerine seslenen şey, köpüren duygular değil sükunetti.

"Beş tane daha," diyen Bones'un sesinde, yüksek sesle yanıtlamadığım bir soru vardı. Hayır, işim bitmemişti. Yakınlarda daha fazlası vardı. Onları hissedebiliyordum.

Sıcak yaz havasında serin bir rüzgar esti. Buz gibi değildi. Ateşli bir alına kondurulan serin bir öpücük gibi hoştu. Onu daha yakına davet ettim, o da kabul etti ve serinlik üzerime ağır, tatlı bir uyuşuklukla birlikte çöktü. İçimde büyüdü, kendimi ona bırakmaya zorladı. Onunla mücadele etmek yerine teslim oldum, her yerime yayılmasına izin verdim.

“Sekiz tane daha,” dedi Bones hırıltıyı andıran bir sesle.

Onu duydum, yine de cevap vermedim. Özüme yerleşen o beyaz boşluğun içine düştüm. Korkumun, üzüntümün ve stresimin benden uzaklaşmasına izin verdikçe içimdeki küre daha da büyüdü ve o duyguların yerine serin, mutluluk verici bir hiçlik yerleşti. Yüklerimi yere bırakmak, yatıştırıcı beyaz hiçlik tarafından yutulmak o kadar rahatlatıcıydı ki. Acının ağırlığını bu kadar zaman nasıl taşıyabilmişim? O ağırlık sonunda kaybolduğu için uçabileceğimi hissediyordum.

Bones bir şey daha söyledi fakat bu kez ne dediğini duyamadım. İçime huzur dalgaları doluyor, beni içimdeki o serin, yatıştırıcı sessizlik dışında her şeye karşı yalıtıyordu. Büyük bir mutluluktan bu. Özgürlüktü. Bitmesini istemeyerek, o duyguyla mest oldum.

Bir şerit, bilincimin içine uzanarak beni geri çekti. Bones’un endişeyle sertleşmiş olan sesiydi. O güzelim hiçliğin bir kısmını kovaladı, yerine endişe koydu. Olduğum yer o kadar sakin ve huzurluydu ki... Ama kocamın sesini böyle duymak hoşuma gitmiyordu.

Bones’un sesi tekrar, bu kez daha büyük bir aciliyet tınısıyla geldi. Üzerime stresle dolu kum torbaları biner gibi

oldu ve beni o özgürleştirici hiçliğin içinde süzülmekten alıkoydu. Bu torbalar bir yol oluşturdu, ben de o yolu takip ettim ve her adımda, daha önce üzerimden attığım acı verici duygular tekrar yığıldıysa da arkamı dönmedim. Bu yolun sonunda Bones vardı. Bu, içimdeki o mutluluk verici çoraklıktan daha önemliydi.

Birden Bones'un sesinden fazlasıyla karşılaştım. Yüzü birkaç santim ötemdeydi, adımı daha yüksek sesle söyleyip güçlü elleriyle omuzlarımı sarsarken koyu renk kaşlarını çatmıştı.

"Buradayım, bağırmaya gerek yok," diye mırıldandım.

Bones tekrar konuşmadan önce gözlerini kısaca kapattı. "Bembeyaz kesildin, sonra da yere yığıldın. On dakikadır adını söylüyor, seni uyandırmaya çalışıyorum."

"Ah." Yüzümü onunkine sürttüm. "Özür dilerim."

Islaklık hissedince yanağıma dokundum, sonra da parmaklarımdaki ıslıl ıslıl pembe damlalara baktım.

Gözyaşları. "Ağlıyor muydum?" Tuhaf. Kendimi üzgün hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Evet," dedi Bones hırıltılı bir sesle. "Ağlıyordun ama bir yandan da gülümsüyordun."

Tanrım. Kulağa biraz ürkütücü geliyordu. "İşe yaradı mı?" Daha önce birkaç rakam söylediğini hatırlıyordum ama o hayaletlerin hala burada olup olmadığını bilmiyordum. Verandada yerde yatıyordum ve Bones'un bedeni etrafımdaki çoğu şeyin önünü kapatıyordu.

"Ah, hem de nasıl yaradı," dedi kocam. Sonra arkasına yaslandı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Veranda-

nın ve evin etrafındaki bahçenin geri kalanı görüş açımdaydı.

Evimizin etrafında sıralanmış olan düzinelerce şeffaf şekli gördüğümde içimi çekmekten kendimi alamadım. O kadar çok hayalet yan yana süzülüyordu ki hepsinin yüzünü seçemiyordum. Yüce Tanrım! Sanki New Orleans'a geri dönmüştüm. Nasıl mümkün olabilirdi? Bunu son kez Vlad'la birlikte denediğimde yalnızca beş hayalet çağırıştım ve o sırada bir mezarlıktaydık!

"Bunlar, bahsettiğiniz Kalıntılar mı?" diye sordu Kira huzursuz bir sesle.

"Hayır." Sesimde hala hayret vardı. "Bunlar normal hayaletler."

Puslu şekillerden biri bahçeden fırlayıp verandaya çıktı. "Cat!"

Bir an onun kim olduğunu çözemedim, sonra o belirsiz hatlar katılaşıp tanıdığım birininkine dönüştü.

"Hey, Fabian," dedim ve endişesini bir espriyle azaltmak için ekledim. "Bakıyorum çağırımı almışsın."

Fabian uzandı, parmakları yanağımın içinden geçti. "Gözyaşların beni sana çeken bir ip gibiydi."

İronik değil miydi? Kalıntılar'ı çağıran ve kontrol eden şey kandı, oysa muhtemelen aynı şeyi hayaletler için gözyaşları yapıyordu. Beklenmedik bir şeydi. Vlad'la mezarlıktayken kanım akmıştı, ayrıca öfkeli, hüsrana içinde ve üzgündüm ama ağlamamıştım. İçimdeki o sükunete on dakikalığına odaklanıp birkaç damla gözyaşı dökünce bahçeme resmen bir hayalet ordusu toplanmıştı.

“Ben iyiyim,” dedim ikisi de beni endişeli ifadelerle izlediği için Bones’la Fabian’a. “Gerçekten,” diye ekledim. “Artık epeyce kalabalık olduğumuza göre hadi yapalım şu işi.”

Ayağa kalktım, verandanın ucuna, hayaletlerin en yoğun olduğu bölgeye bakan yere gittim. Ağaçların arasından gelen hışırtılara bakılırsa daha fazlası da geliyordu.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim kendimden emin bir sesle konuşmaya çalışarak. “Adım Cat. Sizden istemem gereken çok önemli bir şey var.”

“Merhaba hanımım,” diye gürlledi bana hayal meyal tanıdık gelen bir ses. “Sizi bir daha göreceğimi sanmamıştım.”

Diğerlerinin arasından süzülüp grubun ön kısmına gelen hayalet başımı eğerek baktım. Kırlaşan kahverengi saçları, fıçı gibi bir göbeği vardı ve ölmeden kısa süre önce tıraş olmadığı belliydi. Ama onunla ilgili bir şey bana tanıdık geliyordu. Onu daha önce nerede görmüştüm?

“Winston Gallagher!” dedim ilk tanıştığım hayaleti hatırlayarak.

Adam boş ellerime hayalkırıklığıyla dolu bir bakış attı. “Kaçak içki yok mu? Ah, seni zalim, beni buraya bir damlacık gıda olmadan çağırdın demek.”

Demek ölüm bile alkolikliğin tedavisi olamıyormuş, diye düşündüm, tanıştığımız gün hayaletin beni içmeye zorladığı onca içkiyi hatırlayarak. Sonra gözlerimi kısıtım ve Winston’ın gözlerinin oraya çevrildiğini görerek kasığımın ön kısmını elimle örttüm.

“Bir daha sakın külotumu gizlice almayı aklından bile geçirme,” diye uyardım onu. “Söylediklerim buradaki

herkes için geçerli!" diye ekledim sonra daha yüksek sesle, sertçe.

"O adam bu mu?" Bones verandanın merdivenlerinden inmeye başlarken Winston geriledi. "Buraya gel, seni küçük sapık!"

"Bones, yapma!" diye araya girdim. Buradaki diğer yaşama engellileri gücendirecek hakaretler etmesini istemiyordum.

Bones durdu, Winston'a son bir kez kötü kötü baktı. "*Sen. Ben. Şeytan Çıkarıcı,*" dedi dudaklarını kıpırdatarak, ardından yanıma döndü.

Başımı iki yana salladım. Vampir sahipleniciliği. Gerçekten de uygun zaman diye bir şeyden haberi yoktu.

"Dediğim gibi, yapmanızı istediğim çok önemli bir şey var. Ölmeyenler arasında bir savaş başlatmak isteyen bir gulyabaniyi arıyorum ve yanında da vampirlerden nefret eden bir sürü öfkeli türdeşi olacak."

Marie, Gregor'un dünyanın neresinde olduğuna dair en ufak bir fikri yokken onu hayaletler aracılığıyla bulmuştu. O halde, ben bu kadar şey bilirken Apollyon'u bulmam çok daha kolay olmalıydı.

"Güç çizgilerini takip edin," derken kendimi, birliklerine cesaret veren General Patton'un çarpık bir versiyonu gibi hissettim. "Arkadaşlarınıza söyleyin, onlar da ava çıksınlar. Yanında mezarlık olan bütün büyük cenazeevlerini arayın. Apollyon adıyla tanınan, kelini kendi siyah saçlarıyla kapatan, kısa boylu gulyabaniyi bulun, sonra da derhal geri gelip bana yerini söyleyin."

“Sana değil, aşkım,” dedi Bones hemen. “Fabian’a. Ona rapor versinler, bilgileri o sana iletir.”

İyi fikir. Marie’nin gücüne, bizzat konuştuğum hiçbir hayaletin bana ihanet etmeyeceğine inanacak kadar güveniyordum ama benimle hiç tanışmayanları da göreve alıyordum. Planın geri tepmesine izin vermeye, Apollyon’un beni eliyle koymuş gibi bulmasına sebep olmaya gerek yoktu.

Yanımdaki hayaleti işaret ettim. “Durun. Sağ kolum Fabian’a rapor verin. O burada kalacak, böylece onu bulabileceksiniz.”

Onu sağ kolum ilan edince Fabian’ın göğsü kabardı ve yüzüne ıslıl ıslıl bir tebessüm yayıldı. Elim omzunun olması gereken yere koydum ve bana bakan her bir hayaletle göz göze geldim.

“Şimdi gidin,” dedim onlara. “Acele edin.”

OTUZ BEŞ

GÜMÜŞ RENGİ, BULANIK BİR ŞEKİL OTO PARKTA-
ki diğer arabaların üzerinde uçuştuktan sonra bizim siyah minibüsün içine daldı. Garland, Teksas'taki Son Dinlenme Yeri Mezarlığı ve Cenazeevi'nden yalnızca iki mil uzaktaydık. Marie Laveau'nun Gregor'u bulmak için hayalet göndermesi on iki yıl sürmüştü. Fabian ise Apollyon'un yerini altı günde öğrenmişti.

Adil olmak gerekirse dünya çok büyük bir yerdi ve Mencheres, Gregor'u Madagaskar'daki eski, duvarları güçlendirilmiş bir maden tüneline hapsetmişti.

Marie'nin evi olan New Orleans'la kıyaslandığında orası dünyanın diğer ucundaydı. Bense Apollyon'un yerini, tek bir ülkeye ve bir iş tipine indirgemiştim. Yine de hayaletler harikulade bir iş çıkarmıştı. Bundan sonra ben etraftayken kimse hayaletleri küçümseyemeyecekti, orası kesin.

Fabian'ın yüz hatları belirsiz, puslu şeklini kaybedip kâ-
tılaştı ama ağzı somurtkan bir şekilde sarkmıştı.

“Bence daha fazla insan toplansanız daha iyi olur.”

“Orada kaç kişi var?” diye sordu Bones.

“En az dört yirmilik,” diye cevap verdi Fabian. “Bir saat
içinde, propaganda konuşması yapılacak.”

“Apollyon hala orada mı?” diye sordum.

Fabian başıyla onayladı. “Onu konuşmadan sonra, di-
ğerleri gidince yakalayabilirsiniz.”

Bones'la göz göze geldik. *Ya da Apollyon da diğer gul-
yabanilerle gidebilir.* O zaman hayaletlerin onu bizim için
tekrar bulması gerekirdi.

“Kalabalık gulyabani grubundakiler, konuşmayı dinle-
meye gelen ziyaretçiler gibi mi görünüyor, koruma gibi mi?”
diye sordu Bones parmağıyla çenesinde tempo tutarak.

Fabian'ın kafası karışmış gibiydi. “Nereden bileyim?”

“Kaç tanesinin *silahlı* olduğundan anlayabilirsin,” dedi
Vlad.

“Ah.” Fabian'ın alnındaki çizgiler yok oldu. “Birkaçın-
da, kurşunlarını çaprazlamasına göğüslerine bağladıkları
büyük silahlar vardı.”

Daha iyi tarifler verebilsin diye Fabian'ı modern ağır si-
lahlar konusunda eğitmeyi aklıma not aldım.

“Makineli tüfekler mi?” derken elimde onlardan birini
tutuyormuş gibi yapıp hızlı, kesik kesik sesler çıkardım.

Bones'un dudakları seğirdiyse de, “GI Jane Pictionary
oynuyor” taklidimin onu eğlendirdiğini belli etmemek için
başını eğdi.

“Evet, onlardan,” dedi Fabian. “Diğerlerinden bazıları da üzerlerinde bıçak taşıyor olabilir ama görebildiğim tek silahlar onlardı.”

Vlad alaycı bir ses çıkardı. “Buralara kadar geldim. Şimdi kaçacak değilim.”

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Ama o makineli tüfeklere gümüş kurşunlar doldurulduğunu ve gulyabanilerden en azından bir kısmının gümüş bıçaklar taşıdığını varsaymak zorundaydım. Gulyabanilerin çoğu silahlı olmayabilirdi ama sekize bir yine de sekize birdi.

“Mencheres, insanların zarar görmesine engel olmak için gücünü kullan. Cenazenin bir tarafı ticaret merkeziyle komşu ve Tate’ten orayı kapatması için birlikler göndermesini isteyemem çünkü o zaman varlığımızdan Apollyon’un da haberi olur. Yani önceliğimiz insanların arada kalmasına engel olmak.”

“Apollyon’u yakalamaktan daha mı önemli?” diye sordu Mencheres sesinde kibar bir itiraz tınısıyla.

Kömür rengi gözlerine baktım. “Kafasını koparırsan çok etkileyici bir şey yapmışsın gibi gözükür ama pek bir işe yaramaz. Siz bana, insanlar peşime düştüğünde onlara yeterince sert davranmazsam onları başkalarının takip edeceğini söyleyip duruyorsunuz. Eh, Apollyon’un bu kadar zamandır günah keçisi olarak kullandığı kişi benim, bu yüzden onu haklaması gereken de benim.”

Duyurumu sessizlikle karşıladılar. Özellikle Bones’tan itiraz gelmesini bekliyordum, bu yüzden kocam sakince başını salladığında şaşırdım.

“Gücünü diğer gulyabanileri yakalamak için de kullanma,” dedi Bones. “Onları güçlerimiz çarpıştığında yeneceğiz.”

Etrafıma, minibüsteki arkadaşlarıma baktım. Mencheres, Kira, Vlad, Spade, Denise, Ed ve Scratch’ın yanı sıra son günlerde aramıza yeni güçler katılmıştı. Bones’un atası Ian, bu sözler üzerine beklentiyle sıırttı. Mencheres’in eski dostu Gorgon yalnızca omuz silkti ve Barbie’nin küçük kardeşi gibi görünmesine rağmen Mencheres kadar yaşlı olan sarışın Kanun Gardıyanı Veritas da bu konudan sıkılmışa benziyordu. Kimse tek bir itiraz sözü etmedi.

Apollyon’un o binada kaç adamı varsa, onlara karşı on bir vampir ve bir şekil-değiştiriciydik. Kazanma ihtimalimiz yüksek görünmüyor olabilirdi ama arkadaşlarımin ne kadar öldürücü olduğunu biliyordum. Ayrıca yanımıza daha fazla sayıda vampir topladığımız takdirde Apollyon’un bir şeyler çakma riski de vardı.

“Pekala.” Herkese sakince, gözlerimi kırpmadan baktım. “Apollyon savaş mı istiyor? Ona bir savaş vereceğiz ama iki tür arasında değil. Onun en iyi adamları ile bizimki arasında.”

Bones gözlerime baktığında koyu kahverengi gözlerinin yeşil yeşil parladığını gördüm.

“Bir saat sonra içeri gireceğiz,” dedi. Her kelimesi şiddet imasıyla yüklüydü. “Biraz bekleyelim de geri kalanlar gelsin.”

Hepsinin orada olması, gulyabanilerin dövüşü sonradan görüp Apollyon için destek kuvvet çağırma ihtimalini

azaltırdı. Her dövüşten önce içime dolan beklenti ve amaç karışımı hisle Bones'a bakarak gülümsedim.

"Partiyi basmak için sabırsızlanıyorum."

Bones'un benimkine karşılık tebessümü de aynı ölüm-cül beklentiyle doluydu.

"Ben de öyle Kedicik."

Bones bizi uçururken mezarlığa yukarıdan bakınca sert rüzgar gözlerimi kısmama sebep oldu. Mezarlığın çoğunluğu, iki istisna dışında, yalnızca kenar kapılardan gelen ışıkla aydınlanıyordu. İstisnalardan biri cenazeeydi. Öndeki SON DİNLENME YERİ levhası dış ışıklarla aydınlatılmıştı ve iki katlı binanın ciddi ve zarif tasarımını vurguluyordu. Işıkları olan diğer bölge, mezarlığın güney bölgesinin kenarında, gelecekteki mezarlara ayrılmış, sürülmemiş dönümlerle bitişikti. Ufak, ışıklandırılmış platforma, iki taşınabilir projektörün arasında duran gulyabaniye yukarıdan baktım ve alaycı bir tavırla gülmekten kendimi alamadım.

Apollyon o ışıkları iki tarafına, müritleri onun Kabil'in gerçekte bir gulyabani olduğu ve aslında vampirlerin gulyabanilerden türediğine dair konuşmasını yaparken, elini kolunu sallayarak sözlerini nasıl vurguladığını daha iyi görsün diye koydurmamıştı. Gulyabaniler karanlıkta görebilirdi. Apollyon, gizli bir ölmeyen toplantısı olması gereken bir şey sırasında bir rock yıldızı gibi aydınlatılma konusunda ısrar ettiğine göre bayağı kibirli olsa gerekti! Üzerindeki takım elbise Armani miydi? Silah koyulacak birçok cebi olan,

sıkıcı ama işlevsel, mayo benzeri kıyafetimle benim bu toplanışı için yeterince sık giyinmediğim belliydi.

Bones bizi birden alçalttı ve giysilerle ilgili bütün düşüncelerim yok oldu. Fabian haklıydı, altmış kadar kişi, gevşek, elmas şeklinde bir grup halinde toplanmıştı ve Apollyon'u büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Makineli tüfekleri olan iki düzine kadar korumaysa gulyabanilerin etrafında dolaşıyordu. Ayrıca mezarlığın ana girişinin yakınında dört-beş koruma görmüştük. Gerçi onlar beni endişelendirmiyordu. Mencheres onları hallederdi, Denise'le Kira da geç kalanların sorun çıkarmasına engel olurdu.

Ben iki samuray kılıcımı kavrarken Bones da ikimizi füze gibi, silahlı korumaların en yoğun olduğu noktaya indirdi. İlk hedef, onlar bizi haklamadan önce silahlıları haklamaktı. Korumaların yüzünde beliren, ya Bones'un gücünün onlara bizden önce ulaşmasından ya da üzerlerine uçan karanlık bir şekil görmelerinden kaynaklanan şokun tadını ancak bir-iki saniye çıkarabildim. Sonra muazzam bir darbeye onlara çarptık.

Darbe bir grup ağaca çarpmışız gibi bir etki yarattı ama bu ağaçlar bağıyor ve mücadele ediyordu. İki kılıcımıla gulyabanileri hiç durmadan kesip biçtim, Bones'un kılıçlarımdan uzak durmak için çoktan yana yuvarlandığını biliyordum. Daha kısa kılıçlarımı kollarımın uzantıları gibi kullanıp silahlı olsalar da olmasalar da önüme çıkan herkese saldırırken, sert darbelerim kollarla bacakların ve kafaların gövdelerden ayrılmasına sebep oldu. Buradalarsa

Apollyon'un tarafındalar demekti, bu da ellerinden gelse beni öldürecekleri anlamına geliyordu.

Duyduğum silah sesleri ve bağırışlar bana hoşgeldin komitemizin geri kalanının da iniş yaptığını bildirdi. Etrafıma bakıp Bones'u kontrol etmeyi ne kadar istesem de bunu yapmadım, davetsiz misafirleri altetme çabasıyla kalabalığı tarayan gulyabanileri biçmeye odaklandım. Yan tarafım akkor bir acıyla dağıldı ve kılıçlarımı bana yaklaşacak kadar şanssız olan herkese sallamaya devam ederken kendimi savunmak için döndüm.

Debelenip durmak saçlarımın topuzdan kurtulmasına yol açmıştı. Az önce durduğum yerdeki otların mini patlamalarla uçtuğunu görüp de bir başka kurşun akınını engellemek için döndüğümde koyu renk saç tutamları görüşümü kapattı. İçgüdülerimle hareket ederek kılıcımı salladım, bir çığlık duyarak -yan tarafım hala yanıyordu- yerimden sıçradım ve bir gulyabaninin eskiden burnunun olduğu yerde, kılıcımın kabzasıyla geriye düştüğünü, bir yandan da yüzünü pençelediğini gördüm.

Acıyı yok sayarak öne fırladım, gulyabaniyi silahını tekrar kaldıramadan düşürdüm. Kılıcımı boynuna sertçe savurunca hareket etmeyi kesti. Bir başka darbeyle de silahının tetiğini yok ettim. Yoldan geçen biri silahı alıp ateş etmeye başlasın diye el değmemiş halde bırakmanın anlamı yoktu.

Bir saniye sonra boğazımda bir acı patladı ve ağzım kanla doldu. Ölü gulyabaniyi tutup cesedini kalkan olarak kullandım, nefes almıyor olmama rağmen öksürdüm. Okavurucu his, yan tarafımdaki acıya eşlik etti ama daha ça-

buk yok oldu ve giysilerimdeki kırmızılık neler olduğunu anlamamı sağladı. Boğazımdan vurulmuştum.

Bu beni her nasılsa yan tarafıma iyice derinden saplanmaya devam eden kurşunlardan daha çok sinirlendirdi. Cesedi tutarak önümde dengeledim ve bana ateş etmeye devam eden gulyabaniye saldırdım. Kurşunları benim yetime ölen arkadaşına isabet etti ve cesedi üzerine fırlatıp gulyabaniyi devirmeden önce ağzımdan vahşi bir haykırış koptu. Cesedi derhal kılıcımla takip ettim, gulyabaninin kendisini savunmak için kaldırdığı kolunda, sonra da boynunda bir kesik açtım. Bu darbeyi bütün acım ve öfkemle vurmuştum. Gulyabaninin başı koptu, bedeninden yarım metre uzağa yuvarlandı.

Kutlama yapmak için durmak yerine kılıcımı savurmaya devam ettim. Üstelik bunu tam zamanında yapmıştım. Biri ateş eden, diğeriye bıçağını sallayan bir gulyabani ikilisi üzerime saldırdı. Kendimi yukarı fırlatacak, beni hedef alan kurşunların boşluğa isabet etmesine sebep olacak vakiti ancak buldum, sonra da gulyabanilerin arkasına indim. Kılıcım atlayışımın hızıyla ikisinin birden boynunu kesti, gulyabaniler başsız halde yere düşerken üzerime kan sıçradı.

“Kedicik!”

Başımı tam zamanında kaldırdım ve tepemdeki gümüş rengi pırıltıyı gördüm. Kendimi aşağı attım, boynumu ikiye ayırmak üzere olan kılıç böylece başımın yan tarafına çarptı. Görüşüm bir anda kırmızıya bulandı ve kafatasımın içinde bir acı patlaması yaşadım. İçimdeki bütün dürtüler bana büzülerek savunma konumuna geçmem ve yarama el

atmam için haykırıyordu ama Bones'un verdiği o gaddar eğitimi hatırlayan yanımla saldırıya geçmem gerektiğini hatırladı. Kılıcımı gulyabaninin bacaklarını gördüğüm yere savururken darbenin ardına bütün gücümü koydum. Bir çılgılık ve gümbürtüyle birlikte, üzerime düşen ağır bir şeyle ödüllendirildim. Görüşümü bulandıran kan ayrıntıları seçmemi zorlaştırıyordu ama kılıcımı savurmaya devam ediyor ve duyduğum her yeni çılgılıkta, hedefin ne olduğunu göremesem de onu vurduğumu anlıyordum. Sırtıma yayılan acı, vücudumu refleks olarak bükmem ve çabamı artırmama sebep oldu. Gulyabaniler mücadeleyi henüz bırakmamıştı.

Gözlerimi birkaç kez hızla kırptırınca görüşüm de gulyabaniyi seçebileceğim kadar netleşti. Adamın kolu yoktu. Bacakları baldırlarında bitiyordu ama elinde, sırtıma saplayıp durduğu, kalbimi arayan gümüş bir bıçak vardı. Yuvarlanarak ondan uzaklaşmak yerine ileri atıldım, adama bütün öfkemle tosladım. Sersemlemişçesine geriye sıçradı ama gözlerimin önünde aniden beliren yıldızlar ve kusma dürtüm, başımdaki yaranın iyileşmeyi sürdürdüğünü belli etti. Kafatasımda acı patlamaları yaşayıp yan tarafım da füzeler midemde tango yaparmışçasına zonklarken kılıcımı gulyabaninin boynuna doğru indirdim.

Adam aynı anda kesik bacaklarını savurarak darbemin hedefini bulmasına engel oldu. Kılıcım adamın boynunu ikiye biçmek yerine omzuna gömüldü. Kılıcı çekiştirdim ama kurtaramadım. Gulyabani homurtuyla kahkaha arası bir ses çıkardı.

“İskaladın,” dedi hain hain kıkırdayarak ve silahını kaldırdı.

Diğer kolumu birden ileri uzatınca gulyabaninin kahkahası kesildi. Adam ateş etti ama kurşunlar alakasız yönlere gitti. Bunun sebebi şimdi gulyabaninin göz çukurlarında iki gümüş hançer olmasıydı muhtemelen. Ateş etmeden önce benimle dalga geçerek zaman kaybetmemeliydi. Kılıcımın dışında da bir sürü silahım vardı.

Gulyabani bıçaklara uzandı, ki bu da başka bir hataydı. Silahı ellerinden çekip aldım ve adamı boynundan vurmak için kullandım. Bunu yaparken ölümcül bir zafer çılgılığı atmayı da ihmal etmedim. Sonra kılıcımı çekip kurtardım ve kendimi bir sonraki saldırıya karşı savunmak için döndüm...

Başka saldırı gelmedi. Hala silah sesleri duyuyordum. Ama artık sesler eskisinden daha aralıklıydılar. Mezarlık cesetlerle doluydu ve hala ayakta duranlar dövüşmekten ziyade kaçmaya çalışıyor gibiydi. Bir an için şaşırdım. Evet, grubumuzun sert olduğunu biliyordum ama...

Gözüme sarı ve siyah bir şekil takıldı. Çizgi filmlerdeki Tazmanya canavarının hızıyla hareket ediyordu. Şekil, Ian’a ateş eden iki gulyabaniye çarptı. Göz açıp kapayınca ya kadar yerde kızıl uzuvlardan başka bir şey kalmamıştı ve cesetlerin tepesinde, elinde iki kılıç olan, kıvrak bir sarışın dikiliyordu.

Veritas? Ben daha ona ağzım açık bakma fırsatı bulamadan, kız yine çılgınca bir hızla bulanıklaştı, tepenin üzerindeki silah seslerine doğru gitti. Silahlar birkaç saniye sonra sustu.

“O küçük tilki bir tek beni mi tahrik ediyor?” diye sordu Ian kılıcını bir gulyabaninin orta yerine saplarken neşeyle. Bu beni bir anlık sarhoşluğumdan uyandırdı ve duyduğum bir sonraki silah seslerinin peşine düştüm. Yan tarafım hala ateşe verilmiş gibi acıyordu. Ama acıyı bir kenara ittim. Kurşunları çıkaracak vaktim yoktu ve başka hiçbir şey o yanmayı dindirmezdi.

Silah seslerine doğru koşmaya devam ederek ufak bir tepenin zirvesine çıktım. Tepenin dibinde büyük bir anıt havuzu vardı ama bedenime yeni bir adrenalin dalgasının dolmasının sebebi bu değildi. Bunun sebebi, havuza doğru gerileyen, etrafında onu korumak için, kaçış yollarını kesen vampirlere ateş eden üç koruma olan, kısa boylu, pahalı giysili gulyabaniyi görmemdi.

“Apollyon!” diye haykırarak yokuş aşağı, doğrudan Apollyon’un üzerine koştum. “Beni hatırlıyorsun, değil mi?”

Uzaktan bile adamın gözlerinin irileştiğini görebildim. “Azrail,” dedi ağız hareketleriyle. Sonra daha yüksek sesle, onu koruyan gulyabanilere, “Bu o, Azrail!” diye haykırdı.

Silahlar hedef değiştirdi. Ben de zaten bunu bekliyordum. Sağa atıldım ve biri dışında bütün kurşunlar beni ısıkaladı. Bir kurşun yan tarafıma saplandı ama ateş etmeyi bırakmayacaklarını bildiğim için yerde yuvarlanmayı sürdürdüm. Gerçek hayatta, filmlerde görülenin aksine, kötü adamlar ölüp ölmediğinize bakmak için ateş etmeyi kesmez. Kurşunlar beni kovalarken ayağa kalkıp hareket etmeyi sürdürdüm ve kurşunlar bana değil etrafımdaki mezar taşlarına isabet ederken taşlar patlayıp parçalandı.

Bir çığlık duyuldu, sonra silahlardan birinin sesi kesildi. Sonra bir başkasının. Koşmaya devam ederken gülümse-dim. Vlad'ın, Spade'in ve Gorgon'un harekete geçmek için yalnızca birkaç saniyelik bir dikkat dağınıklığına ihtiyaçla-rı olduğunu biliyordum. Apollyon ve korumaları da bunu bilmeli, üç silahı birden bana çevirmemeliydi.

Arkamı dönerek yine tepenin dibine doğru ilerledim. Vlad silahlı adamlardan birini acımasızca tutmuş, üzerine alevler yağıdırıyordu. Spade bir başka gulyabaniyle boğu-şuyordu ama onun için endişeli değildim. Çünkü Spade silahı gulyabaninin elinden düşürmeyi başarmıştı. Geriye, savaşa katılmış olan başka gulyabanilerle mücadele eden Ed ve Gorgon kalıyordu ama dikkatim onlara odaklanmış de-ğildi. Ben dikkatimi, mezarlığa açılan kapıya doğru koşan tıknaz gulyabaniye vermiştim. O kapının diğer tarafında ufak bir ticaret merkezi vardı ve gecenin bu saatinde ço-ğunlukla terk edilmiş olsa da orada Apollyon'un içine sak-lanabileceği birçok bina ve daire olmalıydı.

"Ah, hayır, kaçamayacaksın," diye hırlayarak daha hızlı koştum. O mide bulandırıcı acı şiddetlendi. Yan tarafımda-ki yanma hissi içime işleyen bir asit gibiydi. Hayır, şu anda ona yoğunlaşamazdım. Etrafımdaki havaya odaklanmam, onu istediğim gibi eğip bükebileceğim, şekli olan bir şey olarak resmetmem gerekiyordu. Bones'un sözleri kafamda yankılandı. *Yeteneğin var. Yalnızca geliştirmen gerek.*

Ayaklarım yerden havalandı ama düşmedim. Kendimi havaya bırakarak uçtum. Havanın beni az önce koşabildi-ğimden daha hızlı bir biçimde götürmesine izin verdim.

Rüzgar saçlarımı dağıttı, bedenimin üzerine aktı, ihtiyacımı anlıyormuş ve yardım etmek istiyormuş gibi beni kaldırdı. Apollyon'la aramdaki mesafe kısaldı. Adamın adımları benim yerin üstünde süzülüşüme kıyasla öyle ağır, öyle hantal görünüyordu ki. Bedenimi dümdüz bir çizgi gibi esnettim, ellerimi öne uzattım ve o bir hedefmiş, bense bir okmuşum gibi, Apollyon'un Armani ceketinin arkasına odaklandım. *Dokuz metre. Altı. Üç...*

Ona çarptığımda hızım adamın toprağı parçalayacak kadar sert bir biçimde yere kapaklanmasına sebep oldu. Yan tarafım yeni bir acı patlamasıyla kavrulsa da gülümsedim. Ayağa kalkıp Apollyon önümde olacak şekilde döndüğümde hissettiğim iç rahatlığı, gulyabaniyi demir bir mengene gibi kafakola almadan önce bana vurabileceğı darbelere karşı da bağışıklık kazanmamı sağlamıştı.

"Hareket edersen kafanı koparırım," derken söylediğim her ölümcül kelime içtendi.

Apollyon ya sandığımdan daha akıllıydı ya da benden gerçekten korkuyordu, mücadele etmeyi hemen kesti.

"Bana ne yapacaksın?" diye tısladı. Gırtlığını sıkıttım için ağzından sözcükler bozuk çıkıyordu.

Acı dolu bir kahkaha attım.

"Sorduğuna sevindim."

OTUZ ALTI

SÜS HAVUZUNA VLAŞTIĞIMIZDA SPADE DÖVÜŞTÜ-
ğü gulyabaniyi öldürmüştü, Vlad'ın elinde gördüğüm
gulyabaniden geriye yalnızca kömürleşmiş bir ceset kalmıştı
ve Gorgon'la Ed'in durduğu yerin yakınında da iki başsız ce-
set vardı. Bones'u görmedim ama onun iyi olduğunu biliyor-
dum. Aramızdaki bağın her zamanki kadar güçlü olduğunu
hissediyordum, kocamın duyguları büyük bir yoğunlukla
bilinçaltıma doluyordu. Yakınımda yeterli sayıda vampir
olduğu için Apollyon'u bıraktım, düşmemek için havuzun
kenarına tutunmasını gerektirecek kadar sertçe ittim.

"Sana ne yapacağımdan bahsedelim," dedim ve birisinin
yerde bıraktığı kılıcı aldım. Tepenin zirvesinde gördüğüm
hareketler bir an için dikkatimi çekti, duraksamama sebep
oldu ama sonra söze devam ettim. "Sanırım senin zaferi in-
fazla kutlama fikrini çalacağım. Kellesini kaybedecek olan
kişi değişecek sadece."

Apollyon bana dişlerini gösterdi. “Beni öldürsen bile halkım seninkilerle ölümüne dövüşecek,” diye söylendi. “Zaferin yalnızca küller olacak ve...”

Ben kahkaha atınca öfkeden neredeyse leke leke olan bir yüzle sustu. Bir şey söylemek yerine Apollyon’un arkasını, tepeyi işaret ettim.

Apollyon döndü ve neler olduğunu görünce ağzı aşağı sarktı. Biri -kim olduğundan emin değildim- kalan gulyabanileri kısırmış ve bir grup halinde mezarlığın bu bölümüne getirmişti. Kaba bir tahminle yirmiden fazla gulyabani vardı ve ellerini evrensel teslim olma hareketiyle başlarının üzerinde kavuşturmuşlardı.

“Görünüşe bakılırsa adamların savaşı kaybettiklerini anlayacak kadar akıllı,” dedim ve gulyabani liderinin yüzündeki afallamış ifadenin tadını çıkardım. Gulyabani yüzünde elle tutulabilir bir öfkeyle sert bir koku yayarak adamlarına baktığında ifadesi çabucak değişti.

“Bana nasıl böyle ihanet edersiniz!” diye gürledi.

Ödünç aldığım kılıçla omzunu dürttüm. “Araya girmek hiç hoşuma gitmiyor ama,” dedim kelimeleri uzata uzata, “ikimizin bitirmesi gereken bazı işler var.”

Apollyon kılıca, sonra bana baktı, ardından gözlerini tekrar teslim olmuş gulyabanilere çevirdi. Ben ne gözlerimi ondan ayırdım ne de kılıcı tutan parmaklarımı gevşettim. O hazır olana dek kılıcı savurmayacaktım ama gardımı indirerek ona hediye de vermeyecektim. Apollyon’un adil dövüşmediğini zaten biliyordum, yoksa şu anda burada olmazdık.

Onun için, adam avuçları açık halde kollarını iki yana açınca biraz şaşırdım. “Hadi, Azrail, beni alev alev yak! Ya da aklınla dondur. İnsanlarıma, karşı durmayı pervasızca reddettikleri gücü göster.”

Son anlarını bile nefret dolu propagandalarla harcıyor, diye düşündüm tiksintiyle.

Yanında Veritas’la gulyabani grubunun arkasından çıkıp gelmiş olan Bones’a, “Ona bir kılıç ver,” dedim. Kocamın üstü başı kanla kaplıydı ve giysileri yırtılmıştı ama bütün gece dövüşebileceğini gösteren ölümcül bir esneklikle hareket ediyordu. Gulyabanileri liderlerinin ölümüne tanık olabilsinler diye buraya getirmeyi akıl etmesi beni şaşırtmamalıydı.

Bones gulyabaninin ayaklarının dibine bir kılıç attı. “Seni altetmek için olağandışı güçlere ihtiyacım yok,” dedim Apollyon’a. “Sol tarafımda gümülü kurşunlar var ve canım fena halde yanıyor. Yine de o kılıcı aldığında canına okuyacağıma söz veriyorum.”

Apollyon önce kılıca, sonra tekrar bana baktı. “Hayır.”

“Hayır mı?” dedim hayretle. “Sana adil bir dövüş teklif ediyorum, hıyar! Kelleni uçurmamı mı yeğliyorsun?”

Apollyon, Veritas’a doğru dönerek tek dizinin üzerine çöktü. “Vampir Gardiyanlar Konseyi’ne teslim oluyorum.”

“Seni küçük pislik, kafanı çıplak ellerimle koparmadan al şu kılıcı,” diye kükredi Bones.

Apollyon’un yüzü çığınca bir zafer hissiyle çarpıldı. “Teslim olursam beni öldüremezsin. Hiçbiriniz öldüremezsiniz!”

Ona hayretle baktım. Vampirlerle gulyabanileri, bin dört yüzlerde savaşın eşiğine getirmekten sorumlu olan adam bu muydu? Sonra da bunu yirmi birinci yüzyılda tekrar yapmak için elinden geleni ardına koymayan?

Son anlarını yaşayan birçok kötü yürekli, fitneci insan görmüştüm ama hiçbiri ölme fikrinden zevk almasa da çok azı Apollyon'un şu an yaptığı gibi ayaklara kapanmıştı. Apollyon sıçramayla sürünme arası bir hareketle Veritas'a yaklaştı ve sarışın gardiyanın kırmızı lekeli pantolonunu tuttu. Hayatının bu kadar büyük bir kısmını soykırımı adanmış birinin, kendi yenilgisi karşısında böylesine korkaklaşacağına inanamıyordum. Bu bana tarihin Hitler'in son saatleriyle ilgili söylediklerini hatırlattı. Görünüşe bakılırsa ikisi de özünde korkaktı.

"Takip ettiğiniz adam bu mu?" diye sordu Vlad diğer gulyabanilere. Benim hissettiğim küçümsemeyi dile getirmişti. "Yerinizde olsam utançtan kendimi öldürürdüm."

Veritas, Apollyon'a baktı ve inanılmaz derecede genç olan yüzü sertleşerek, tam bir aşağılama ifadesine büründü.

"Benden merhamet göreceğini mi sanıyorsun?"

Apollyon'un saçının tek uzun tutamını yakaladı, başının kel kısmından çekti ve adamı geriye eğmek için kullandı. Neredeyse kendimi kaybedecektim çünkü Veritas'ın yaptığı gerçekten *kalpsizceydi*.

"İnsanlarımı sayısız kez yok etmeye çalışmışken seni koruyacağımı mı sandın?" dedi Veritas hırıltıyı andıran bir sesle.

"Koruman gerek," derken Apollyon'un sesi çatladı.

Veritas dikilerek bir yetmişlik boyunu ortaya koydu ama yaydığı o güç ve soylu varlığıyla boyu iki metre on santim de olabilirdi.

“Apollyon ismini alan Malcolme Untare, kendi türüne mensup başka gulyabanileri, cinayete ve ayaklanmaya teşvik ettiğin için seni ölüm cezasına çarptırıyorum.”

Apollyon bir feryat kopardı ama Veritas bunu duymazlıktan geldi. Adama iyice, ağzı kulağına sürtünecek kadar yaklaştı ve fısıldadıklarını ancak onlara çok yakın olduğum için duyabildim.

“Seni sefil solucan. Jan Dark arkadaşımı.”

Sonra gulyabaniyi tekmeledi. Gulyabaninin ona uzanan ellerinden kaçarken omzunun üzerinden, “Ya dizlerinin üzerinde öl ya da kadının sana teklif ettiği dövüşü kabul et. Hangisini seçtiğin umrumda değil,” dedi.

Ünlü melez selefimle ilgili bu bilgi kırıntısını duyunca ağzım açık kalmıştı. Ama ağzımı çat diye kapattım. *Kendime not: Veritas’ın düşmanı olma. Asırlarca kin tutabiliyor.*

Sonra yerdeki gulyabaniye baktım ve önceki nefretim şiddetini kaybettiğini hissettim. Apollyon sayısız hayatın sona ermesinden sorumluydu ve güç elde etmek için asırlarca körlemesine mücadele etmişti ama aslında nefret edilemeyecek kadar acınasıydı. Onu öldürmeye bile değmezdi. Fakat yaşamasına izin verdiğim takdirde, şu andaki ve gelecekteki düşmanlarım bunu merhamet olarak değil, sömürebilecekleri bir zaaf olarak görecektlerdi. Bones’un babama yaptığı şeyi neden yaptığını, Vlad’ın neden daha iyi özelliklerini değil de acımasızlığını öne çıkardığını şimdiye

dek hiç anlamadığım bir netlikle kavradım. Dövüşmekten sadistçe bir zevk aldıkları için yapmıyorlardı bunu. Başka dövüşlerin çıkmasına engel olmak için yapıyorlardı.

“O kılıcı al,” dedim Apollyon’a her kelimenin üzerine basa basa. “Yoksa seni dizlerinin üstündeyken öldürürüm.”

Bundan zevk almayacak olsam da gerekeni yapacaktım. Veritas onu ölüme mahkum etmişti. Arkamı dönüp gitsem bile hayatını kurtarmış olmazdım. Veritas ya da başka biri onu hemen öldürürdü.

“Hayır,” dedi Apollyon neredeyse fısıldayarak. Sonra öne atıldı ve kaçmaya çalıştı.

Daha üç-dört metre ilerleyemeden onu yakaladım, bana tıknaz bedeninin bütün gücüyle vurmasına izin verdim. Ellerinden başka silahı yoktu, benimse çok uzun bir kılıcım vardı.

Bizi kasvetli bakışlarla, büyülenmişçesine izleyen gulyabanilere, “Apollyon benim yarı vampir yarı gulyabaniye dönüştüğüm yönünde bir yalanla hepinizin nefretinize yenik düşmesini sağladı,” diye seslendim. “Çünkü biri eğer sıradışıysa ondan korkmanız gerekir, değil mi?”

Apollyon beni yere düşürmeye çalıştı ama benden asırlarca yaşlı olmasına rağmen o yılları dövüşmeyi öğrenerek geçirmediği belliydi. Benimse şahane bir öğretmenim vardı. Yan tarafımdaki dinmeyen acıya rağmen son anda döndüm, Apollyon bütün hızıyla öne atılırken adamın sırtına çıktım, sonra kılıcımı boynuna dayadım.

“Neden diğer yeni vampirlerin sahip olmadığı yeteneklerim olduğunu bilmek istiyor musunuz?” dedim ve kılı-

ca iyice yüklendim. “Çünkü insanlardan beslenmiyorum, vampir kanı içiyorum.”

Sonra maksimum denge için, elimin kesilmesine aldırmadan kılıcın çıplak kenarını tutup kendi bedenime doğru çektim. Az önce yaptığım duyuru bana Apollyon’un başının boynundan ayrılışını görmekten daha çok zevk vermişti. Hayatım boyunca ne olduğumu saklamak zorunda kalmıştım. Önceleri çocukken, diğer çocukların neden benim gibi olmadığını bile bilemezken, sonra yeniyetmelik yıllarımda ve yirmilerimin ortalarında vampir avcısıyken ve son olarak da tam bir vampir olarak geçirdiğim son bir yılda. Eh, artık kendi başıma seçmediğim ve değiştiremeyeceğim parçalarımı saklamayacak, onlardan nefret etmeyecek, kimseden özür dilemeyecektim. Bazı insanların farklılığımla sorunu varsa bu onların derdiydi.

“Evet, öyle, *vampir* yiyorum,” dedim bu kez daha yüksek sesle. Apollyon’un cesedini ittim ve ayağa kalktım, kalan gulyabani grubuna dönerken kılıcımdaki kanı silktim.

“Dünyanın en tuhaf kan emicisi karşınızda,” diye devam ettim. “Bu sizi rahatsız mı ediyor? Eh, umrumda değil. Bazılarınızı benim başıma bela açacağınız kadar rahatsız ediyorsa hemen şimdi öne çıkın ve bakın size neler yapıyorum.”

Son bölümü tehditkar bir tavırla söylemek istemişim ama ne olduğumu saklamakla ilgili coşkulu bağımsızlık konuşmam sırasında cümlelerimi önceden düşünmeyi ihmal etmiştim. Bones’un tek kaşını kaldırdığını gördüm, Ian boğuk bir sesle kıs kıs güldü, Vlad’sa gürültülü, içten bir kahkaha patlattı.

“Madem bu tür bir davette bulunuyorsun, sağında bir sıra oluşturmalarını da iste Azrail.”

“Ben öyle... Yani onları *kötü* anlamda bir şeyler yapmaktan söz ediyordum,” dedim aceleyle.

“Bence ne demek istediğini anladılar, aşkım,” dedi Bunes. Dudaklarının hafifçe seğirdiğini görür gibi olsam da yüzü ifadesizdi. Sonra, Apollyon’un kellesini uçuruşumu izlemek için bu tarafa dönmüş olan Veritas’a baktı ve yüzü sertleşti. “Ben de kararın arkasındayım,” dedi mizahtan eser olmayan bir sesle.

Kanun Gardiyanı bana baktı. Az önceki duyurumdan hiç pişman değildim -belki dile getiriş tarzım dışında- ama Veritas’ın cevabının diğer bütün vampirlerinkinden ya da teslim olan yirmi gulyabaniden daha büyük bir ağırlık taşıdığını biliyordum. Veritas aynı zamanda vampirleri yöneten en üst mevki adına konuşuyordu.

Veritas sonunda omuz silkti. “Bu seni gerçekten de dünyanın en tuhaf kan emicisi yapıyor ama bir vampirin diğer vampirlerden beslenmesini yasaklayan bir kanun yok.” Sonra sırtını döndü.

Gülmeye başladım ama kapının arkasındaki hareket gözüme çarpınca kahrkahr birden kesildi.

Marie Laveau ağır adımlarla mezarlığa girdi.

OÜVZ YEDİ

MARİE'YE BAKARKEN GÖZLERİMİ KIRPMADIM. Gerçekleri bilmeyen biri, tek başına gelen bir gulyabaniyi hiç de korkutucu bulmazdı. Ama Marie'nin ben daha, "Ah, mahvolduk," diyemeden kendisi adına savaşması için Kalıntılar'dan bir duvar örebileceğini biliyordum. Ondan gelecek böyle bir saldırıya karşılık vermek için kendi Kalıntı ordumu çabucak çağırabilir miydim? Yoksa iş oraya geldiği takdirde enerjimi Marie'nin çağırdığı Kalıntılar'ı kontrol etmeye mi harcamalıyım? Marie'nin bana gücünü Apollyon'u yenmeme dolaylı yoldan yardım etmek için verdiğini düşünüyordum ama belki de kadın baştan beri Apollyon'un tarafındaydı? Onun hakkında düşündüğüm her şey yanlış olabilir miydi?

"Buraya neden geldin?" diye tısladı Veritas ona.

Elimi kaldırdım ve Kanun Gardiyanı'nın onu susturduğum için inanmazlık dolu bakışını görmezlikten geldim.

“Majesteleri, geldiğinize çok sevindim,” derken sesim olduğumdan çok daha sakın çıktı. “Umarım burayı, hayalet dostlarınız size neler olup bittiğini söylediği için bulmuşsunuzdur. Nefret propagandasına geç kaldığınız için değil.”

Marie’nin derin, kahverengi gözleri benimkileri bulurken yüzü tamamen ifadesizdi. Etrafındaki gulyabani cesetlerine bakarak mezarlıkta ilerledi. Korkuyla büzülmüş olan gulyabaniler sinsice ona yaklaşmaya başladı.

“Apollyon öldü mü?” diye sordu Marie tereyağı gibi pürüzsüz sesiyle, neler düşündüğünü zerrece yansıtmadan.

“Hem de nasıl,” dedim Veritas bir şey diyemeden önce. “Üst kademedeki adamlarından çoğu da öldü.”

Marie şimdi diğer bütün gulyabanilerin önündeydi ve onunla usta vampirler sırasını yalnızca üç-dört metrelik bir mezar taşı sırası ayırıyordu.

“Diğerleri için planlarınız nedir?”

Her an öfkeyle tıslayan bir Kalıntı ordusu görmeyi bekleyerek tekrar kadının arkasına baktım. Teslim olan gulyabanilere ne yapacağımızı aramızda konuşma fırsatımız olmamıştı ama cevap vermeden önce kimseye danışmak, beklemek istemiyordum.

“Onları serbest bırakacağız.”

“Bu kararları vermeye yetkin yok,” diye çıkıştı Veritas.

“Ne yazık.” Marie’nin sesi havadan bize süzüldü, sesindeki o tatlı Güney aroması kaybolmuş, yerini ölülerin o yankılanan, derin sesi almıştı. “Cat doğruyu söylüyorsa, insanlarımızı korumak için saldırıya geçmeme gerek kalmaz. Barış istiyorum. Beni savaşmaya zorlamayın.”

Veritas o güzel, aldatıcı bir biçimde genç görünen yüzünde sert bir ifadeyle Marie'ye baktı. Veritas'ın geçmişte Marie'yle, vudu kraliçesinin o ürkütücü sesinin bize her türlü acıyı çektirmeye hazırlandığına dair bir uyarı olduğunu bilecek kadar karşılaştığını umdum. Eğer Veritas bunu bilmiyorsa, Kalıntılar'ın ne kadar vahşi olduğuna dair onu uyarmaya vaktim olmayacaktı. Yalnızca kendi ordumu çağırma vakti bulabilecektim, yoksa burada bir kan banyosu yaşanacaktı ve bu kez ağır kayıplar veren biz olacaktık. Marie aldatıcı bir sükunetle ellerini önünde kavuşturmuştu ama ben muhtemelen yüzüğünün sivri ucunun tenine bastırıldığını biliyordum.

Kadının Kalıntılar'ı çağırmak için kanını akıtmasına engel olacak kadar hızlı olan tek şey Mencheres'in gücüydü. Gözümün ucuyla Mencheres'in bize yaklaştığını ve Denise'le Kira'nın da yanında olduğunu görüp rahatlasam da herhangi bir hareketim Marie'yi sinirlendirip bize saldırmasına sebep olabilir diye Mısırlı vampire bakmaya bile cesaret edemiyordum. Ayrıca Marie'yi dondurduğu takdirde Mencheres'in onu öldürmesi de gerekirdi. Marie, hele de etrafta tanıklar varken, böyle bir şeyi asla unutmazdı. Ve Apollyon'u, onun adamlarını ve Marie Laveau'yu aynı gece öldürdüğümüz takdirde savaşı kendimiz başlatmış olurduk.

"Cat'in bu kararları vermeye yetkisi yok," diye tekrarladı Veritas. Yanımda duran Bones gerildi, ben bizi şeffaf katiller ordusuna karşı korumak için içten içe hazırlandım. "Ama haklı," diye sözlerini bitirdi Veritas.

Hissettiğim iç rahatlığıyla bağırmamak için bütün irademini kullandım. Bones'tan bana akan gerginliğin bir kısmı da azaldıysa da kocamın duruşu zerrece gevşemedi.

"Bizi köle yapacaklar," diye seslendi gulyabanilerden biri acı acı. Diğer gulyabaniler de kasvetli seslerle onunla hemfikir oldu.

"Hayır, yapmayacaklar," dedi Marie. Hem oldukça katı hem de rahatlatıcı bir tavırla konuşmayı çok iyi başarıyordu. "Barış bizi vampirlerin yöneteceği anlamına gelmiyor. Bunu yapacak kadar güçlü değiller. Ben hayatta olduğum sürece gulyabani milleti *daima* vampirlerle eşit güçte olacak."

Marie'nin parmaklarının kıpırdadığını görmedim ama havada bir güç patlaması hissettim ve Kalıntılar kadının arkasında belirdi. Cehennem ordusunun şeffaf bir versiyonu gibi görünüyordlardı. Sayıları akıl almazdı. Tenimde dolaşan buz dalgaları gibi enerjileri üzerimi kaplıyordu. Vücudumdaki kurşun delikleri çoktan kapanmıştı, bu yüzden benliğimin bir parçası kükredi ve eğer Kalıntılar'ı püskürtmek istiyorsam hemen kanımı akıtmam gerektiğini söyledi. Ama Marie, Kalıntılar'ı kimsenin üzerine salmadı. Arkasına yığılmalarına, arkamızdaki ağaçlardan da yüksek bir duvar oluşturmalarına ve mezarlığın uzak ucuna ulaşacak kadar yayılmalarına sebep oldu. Bu ordu benim Vlad'layken çağırdığım ordunun en az beş katı büyüklükteydi.

Bu bir yarışsa, diye düşündüm uyuşmuş halde, bana günümü gösteriyor.

“Yaşasın kraliçemiz!” diye bağırdı gulyabanilerden biri ve bunu neredeyse hemen bir başka, “Yaşasın!” haykırışı takip etti. Selamı diğer gulyabaniler de tekrar etti.

Marie bu sözler üzerine başını eğdi, sonra Kalıntılar duvarı çökerek zemine karıştı ve gözden kayboldu. O anda kadının, öldürücü hayaletleri mezarlarına geri gönderme amacıyla kan çıkarmak için parmağını kıpırdattığını gördüm.

Gözlerimi Marie'den Bones'a çevirdim. Kocam başını benim düşüncelerimi yansıtan bir biçimde kuşkuyla salladı. Apollyon'un ve yardakçılarının kökünü kazıyarak Marie'nin yalnızca New Orleans'ın değil, bu tepkiye bakılırsa bütün gulyabani milletin kraliçesi olmasına imkan vermiştik. Marie, Apollyon'la kendisi savaşıyorsa, adamın destekçileri kendi destekçileriyle sivil savaş yaparken türleri zayıf düşerdi. Ama Apollyon ortadan kalktığı için Marie şimdi insanların sadık kurtarıcısı ve koruyucusuydu.

Yaşasınmış!

Kadının fındık rengi gözlerine baktım ve onlardaki tatmini fark ettim, sonra da parmağımla ağzımın kenarına dokunarak sessiz bir uyarıda bulundum. Marie artık et yiyicilerin kraliçesi olabilirdi ama ikimizin arasında, onun sonunu getirebilecek bir sır vardı. İnsanları, gücünü bir vampirle paylaştığını, bana Apollyon'u altetmem için gereken aracı verdiğini bilseler ona böyle sevgiyle tezahürat yapmazdı. Marie yeni konumunu vampir dünyasına karşı savaş açmak için kullandığı takdirde ondan ödünç aldığım güçle ve dostum Fabian'ın yardımıyla ona onunkine denk bir orduyla karşılık verirdim.

Ama Marie bana düşmanca değil kibarca başını eğince içimde hafif bir umut uyandı. Marie birçok şeydi ama fevri ve aptal değildi, bu yüzden bütün bunları biliyor olmalıydı. Birçok usta vampirin akıl almaz gücü, benim Marie'den aldığım yetenek ve hayaletlerle, onların bir savaşta oynayabileceği hayati rolle ilgili bilgilerimle birleşince iki türün gücü yine hemen hemen eşitlenmiş oluyordu. Marie'nin yeteneklerine rağmen.

Gregor'un ölümü Marie'nin yalnızca gulyabanilere sadık kalmasına sebep olduğunda dengeler bozulmuşsa da belki Marie beni, asla karşı duramayacağım bir tehditle, yani Bones'un hayatı pahasına kanını içmeye zorlarken, baştan beri dengeyi yeniden sağlamak istiyordu. Marie'nin o geceki planının dengeyi barış adına sağlamak olduğunu umuyordum. Ve eğer öyle değilse de buna hazır olabilmeyi...

Ben de saygılı bir tavırla ona başımı eğdim ama parmaklarımı ağızımdan uzaklaştırmadım. Marie arkasını dönmeden önce yüzü hafif bir tebessümle kırıştı. İkimizin mesajları da gönderilmiş ve alınmıştı.

"Gelin," dedi Marie hayatta kalan gulyabanilere. "Birlikte gideceğiz. Onlardan korkunuz olmasın. Artık aramızda barış var."

Kadın sırtını dönüp mezarlıktan girdiği yoldan çıkarken gulyabaniler de tek bir beden gibi Marie'yi takip etmeye başladı. Marie'nin aramızda barış olduğunu söylerken kullandığı pürüzsüz sesindeki uyarı tonunu fark edip etmediklerini merak ettim. Bense yine içimde hafif

bir umut hissetmiştim. İçlerinden biri Marie'nin arkasından iş çevirdiği, vampirlere yine bulaştığı takdirde vudu kraliçesinin gazabının da benim ya da başka bir vampirin onlara yapabileceği şeyler kadar korkunç olduğunu görecektlerdi.

"Büyü kullanmadı," diye mırıldandı Veritas şaşkınlıkla.

Ona kısa, bıkkın bir bakış attım. "Çünkü o kara büyü yapmıyor, *kendisi* kara büyü," diyerek Marie'nin o günkü sözlerini tekrarladım.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu Veritas, Mencheres'e güçlkle duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Mencheres, Marie'nin mezarlığı terk ettiği noktaya düşünceli düşünceli baktı. Sonra benim olduğum yöne tek bir bakış attı.

"Aptallık etmeyeceğine güvenebiliriz," dedi Mencheres sonunda. "Onun ötesinde, bekleyip görmemiz gerekecek."

Ben de vudu kraliçesinin gözden kaybolduğu yöne bakarak omuz silktim. Marie'nin gerçek niyetini zaman ortaya çıkaracaktı. O zamana kadar, parçaları toplayıp hayatımıza devam etmemiz gerekiyordu.

Parçalar demişken...

Savaşın kalıntılarına göz attım. Büzülüp kuruyan uzuvlar, cesetler ve kan lekeli, rengi koyulaşmış toprak parçaları. Burayı berbat etmiştik.

Hem ölmeyen kanının izlerini silmek için hem de Denise'in kanı dökülmüş olabilir diye savaşın gerçekleştiği bölgelerin çoğunu yakmamız gerekecekti. Tate'i arayacak ve yangını başlattığımızda yerel polisi buraya gelmekten

alıkoymasını söyleyecektim. Ayrıntıları vermek için telefon ettiğimde Don'un sesini duymak yerine olay mahallini temizleme konusunda Tate'le konuşacağımı bilmek çok tuhaftı.

Amcamı düşünmek bile gözümün ucuyla onu gördüğümü sanmama sebep oldu. Üzerinde bir takım elbise vardı, kravat takmıştı, kır saçları kusursuz bir biçimde taranmıştı ve sinirlendiğinde ya da düşüncelere daldığında yaptığı gibi kaşını çekiştiriyordu. Son on gündür, amcamın hayali birkaç kez ancak gözümün ucuyla görebileceğim bir yerde belirmiş, döndüğüm anda ortadan kaybolmuştu. Yasın insana tuhaf şeyler yaptığını düşündüm ama dönmedim. Vücudumdan çıkarmam gereken kurşunlar ve yapmam gereken birçok tatsız şey vardı. Yine de birkaç saniyeliğine de olsa Don hala yanımdaymış gibi davranmak istiyordum.

"Lucifer'in kanlı haya torbası, inanamıyorum," diye tısladı Bones.

O anda döndüm. Amcamın imgesi tam da beklediğim gibi kaybolmuştu ama Bones'un da arkamdaki o noktaya baktığını görünce şaşırdım. Kocamın ağzı...

Hayalet görmüş gibi açıldı.

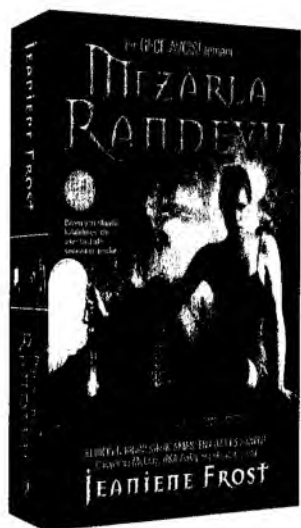
"Olamaz," diye fısıldadım.

Bones benimle göz göze geldi ve gözlerine bir kez bakınca her şeyi anladım.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. İnanmazlığım yerini fark edişe bırakırken duygularım en yüksek seviyede çalıştırılan bir blendıra atılmış gibi çalkalandı. Sonra Bones'un dik dik baktığı noktaya doğru yürüdüm.

“Donald Bartholomew Williams,” diye seslendim yüksek sesle. “Hemen buraya geliyorsun, yoksa karışmam!”

GECE AVCISI ROMANLARI

GECE AVCISI DÜNYASI ROMANLARI

Vampirlerin gizemli bir biçimde kaybolması, türler arası bir savaşın patlak vereceği söylentilerine yol açmış ve bu da vampirlerle karşıt grup arasında gerginlik yaratmıştı.

İki güç çarpıştığı takdirde, masum ölümlüler arada kalıp can verebilirdi. Cat ve Bones tehlikeli bir 'müttefik'ten yardım istemek zorundaydı. New Orleans'ın gulyabani kraliçesinden! Ancak onun yardımının bedeli, doğaüstü savaşın tehdidinden bile ağır olabilirdi! ...Ve Cat'in hayal bile edemeyeceği sonuçlara yol açabilirdi.

TÜM KEDİCİLER!

